

КНИГИ ЗА ЛЮБОВ.
БЕЗ ПРЕДРАЗЪДЪЦИ.

Красиво **НАЧАЛО**

КРИСТИНА ЛОРЕН

КРИСТИНА ЛОРЕН

КРАСИВО НАЧАЛО

Превод: Гергана Дечева

chitanka.info

Два самолетни билета, една френска вила и начало на нещо неочаквано, или не съвсем.

Предложението е направено, залогът е хвърлен, сватба ще има, но преди големия ден трябва да има луда нощ. И къде е най-подходящото място за ергенска вечер. Вегас, естествено! Но дали ще се учудите, ако ви кажем, че планираният мъжки уикенд се проваля напълно, благодарение на две умопомрачителни красавици. А най-голямото изпитание тепърва предстои. Бенет и Клоуи са на път да проверят дали могат да издържат заедно достатъчно дълго, за да си разменят халки вместо хапливи думи.

Поредна среща с незабравимите двойки Макс и Сара, Уил и Хана и, естествено, Бенет и Клоуи, в три щури, луди, горещи и много романтични новели.

КРАСИВА КУЧКА

ЕДНО

Майка ми винаги казваше, че трябва да си намеря жена, която да не ми отстъпва по нищо.

— Не си позволявай да се влюбиш в някоя, която ще постави интересите и капризите си на първо място. Намери и обичай онази жена, която може да живее смело и безкомпромисно като теб. Намери жената, която ще те накара да искаш да бъдеш по-добър човек.

Така и направих. Няма спор, намерих жена, която наистина не ми отстъпваше по нищо. И какво стана? Тя направи живота ми истински ад. И живее, за да издевателства върху мен. Жената с голяма уста. Уста, която искам да залепя с тиксо... и в същото време да целувам.

Приятелката ми, моята бивша стажантка госпожица Клоуи Милс. Кучка, но красива кучка.

Е, поне по онова време, когато работеше за мен, беше такава. Така я виждах, когато бях кръгъл идиот и нямах грам мозък в главата си, за да разбера колко отчаяно съм влюбен в нея. Да, безспорно намерих жената, която ме кара да бъда по-добър човек. Да, влюбих се в жена, която марширува през живота без страх. Просто... стана така, че в един момент осъзнах, че виждам тази жена по две минути на ден. Това беше времето, което ми даваше — две минутки насаме.

Животът ми можеше да се обобщи с едно изречение: най-сетне се докопвам до момичето и после не мога да ѝ видя очите.

* * *

През последните два месеца се наложи да пътувам много. Търсехме офис за новия клон на „Райън Медия Груп“ в Ню Йорк. Клоуи винаги си оставаше в Чикаго и през уикендите... много приятели, празници, плаж и никога не ни беше достатъчно времето, за да сме заедно. Два дена да се видим с тоя-оня. От сутрин до късно след

полунощ. После едва се добирахме до нас, събличахме се със сетни сили и правехме тих, полужаспал уморен секс.

Истината е, че сексът, който с времето стана много по-интимен и по-необуздан ни позволяваше едва по няколко часа сън и като че никога не беше достатъчен. Имах опасенията, че с времето ще се успокои, че ще се превърне в някаква рутина. Но за щастие, това не се случи.

Бях в състояние на постоянно, перманентно незадоволено желание.

А понеделниците бяха най-непоносими. По време на събранията на компанията всеки божи понеделник виждах цялата работна седмица пред мен. Опъната като безкрайна прашна пътека. Без емоция, без Клоуи.

Точно се бях навел над принтера и чаках да изплюе някакъв документ, когато чух познатото ядно тракане на токовете ѝ. Сякаш Бог бе чул молбата ми и сега ми я пращаше — по тънка червена плетена пола и моряшко син пуловер. Токчетата на обувките ѝ не изглеждаха много безопасно средство за придвижване. Ставах за спалнята, но извън нея ми се стори доста рисковано да се ходи на такова високо и тънко нещо.

Когато излязох рано тази сутрин за проклетото събрание, единственото, което носеше на тялото си, беше един крехък и боязлив слънчев лъч от пробиващото към зората слънце.

Опитах се да прикрия доволната си усмивка. Не знам защо. Защо изобщо трябваше да си давам труда да прикривам каквото и да е, при положение че тя винаги разкодираше изражението ми, четеше ме като отворена книга.

— Виждам, че си открил магическата машина, която слага картинките от компютъра ти на лист хартия и буквите са мастилен — каза високо тя.

Пъхнах ръце в джобовете на панталона си, запремятах монетите през пръстите си и веднага усетих как адреналинът ми се стрелва във вените. И това само от шеговития ѝ тон и близостта ѝ.

— Всъщност я открих още на първия си работен ден в офиса. Просто не можех да пропусна да се насладя на божествената тишина, когато те карах да си вдигнеш задника от стола и да отидеш да ми копираш документите.

Тя тръгна към мен с широка, палава усмивка.

— Задник.

О, да, моля, донеси си задника, бейби. Десет минутки в копирната стаичка? Мога да ти оправя настроението за няколко минутки и после да те държи цял ден.

— Записан си за яко изпотяване и усилен тренировки тази вечер — прошепна и без дори да поспре, без да намали ход, ме потупа по рамото, мина покрай мен и отпраши към залата, а аз замечтано гледах задника ѝ, който тя благоволи да подруса лекичко, преди да се скрие от погледа ми.

И после зачаках. Да се върне и да ме измъчва още малко.

Не се случи.

Това ли беше? Това ли е всичко? Потупване по рамото, малко вербална загревка за секс, какъвто не последва и едно поклащане на задника? Но тази вечер... първата ни седмица сами, без гости, без излизане, съвсем сами цялата нощ за първи път от седмици.

Бяхме влюбени от година и нещо. Не, по-отдавна, ако броим неясния период, преди да си го кажем, а онзи уикенд в Сан Диего беше може би най-дългото време, което прекарахме сами.

Въздъгнах и издърпах документа от копирната машина. Трябва ни ваканция. Почивка.

Върнах се в офиса, метнах документите на бюрото, седнах и се загледах в монитора, където се кипреше програмата ми за седмицата и за мое огромно учудване се оказа, че е почти празна. През цялата изминала седмица бях работил като откачен, почти денонощно, за да мога да се прибера в Чикаго при Клоуи и като се изключи „Пейрол“, които ме награбиха рано тази сутрин, програмата ми изведнъж се беше разчистила. Клоуи обаче беше доста заета на новата си позиция.

Липсваше ми. Липсваше ми, ако не я виждах всеки пет минути, което не беше проблем, когато ми беше асистентка. Липсваше ми да я командвам и да я правя луда. И ми липсваше как със същата агресивност и жар ме командваше и тя. За първи път от месеци имах време да седна в офиса си и буквално да бездействам. Затворих очи и моментално потънах, удавих се в стотици мисли.

Празните стаи в новия офис в Ню Йорк.

Перспективата за опаковане на целия багаж в къщата.

Крайно неприятната перспектива за разопаковането.

И любимата ми част: Клоуи, гола във всяка позната и непозната на човечеството поза за зачеване.

После се сетих за любимите ми мигове с Клоуи: утрото след презентацията ѝ. Атмосферата беше крайно нажежена и напрегната благодарение на факта, че и двамата си признахме, че това нашето вече не е чуване с омраза или „мразя те, чукай ме“, и тогава последва един от най-големите спорове, които някога сме имали.

Не я бях виждал толкова дълго! И после се появих на презентацията ѝ, за да я гледам как им го начуква. И точно това направи! Закова ги.

След това, въпреки всичко което си признахме в банята на залата, имаме да си казваме още толкова много неща. Фактът, че се сдобрихме, че се събрахме след тези кошмарни седмици все още беше нещо ново и за двамата ни. Никой не знаеше на каква почва е стъпил и какво ще стане с нас.

* * *

Когато излязохме от сградата, застанахме на тротоара и просто я гледах: очите ѝ, устните ѝ, шията ѝ, по която само преди минути бях оставил малки червени петънца. После тя вдигна пръст и потърка осмуканата си кожа и с този жест помогна на мозъка ми да се свърже с пениса ми, да му напомни, че е време да я заведе у дома и да я чукам, докато не продъним матрака.

Обаче не бях сигурен, че и двамата сме на това мнение. Клоуи изглеждаше сякаш всеки миг ще припадне. Разбира се! Едва ли бе спала през последните седемдесет и два часа, за да изпипва всеки детайл по презентацията. Едва ли бе и яла. Но как можех да я пусна в тях да се наспи? Не я бях виждал толкова дълго! Не, изключено. Ако кажеше, че иска да спи, щях да я заведе у нас и след като се уверя, че е вече при мен, щях да изчакам да се събуди, нали? Или можех да легна до нея, да съм сигурен, че наистина сме заедно и после докато спи... какво? Да галя косата ѝ?

Майчице, винаги ли съм бил такъв психопат?

Клоуи нагласи чантата с лаптопа на рамото си и с този жест ме върна в реалността. Но когато погледнах лицето ѝ, тя се беше

загледала някъде напред към реката. Просто гледаше в нищото.

— Добре ли си? — попитах, наведох глава и я погледнах в очите. Тя леко се сепна, сякаш я бях хванал да върши нещо нередно и кимна с глава.

— Да, добре съм. Емоциите ми дойдоха малко в повече.

— Леко си шокирана?

Изтощената ѝ усмивка затопли гърдите и стомаха ми, но когато облиза устните си, затоплянето за секунда се премести доста по-надолу.

— Бях толкова тъжна. Мислех си, че няма да те видя и днес. И тази сутрин минах пеша цялото разстояние от вашата сграда до тук и си мислех само едно — колко странно би било да направя това без теб, без Елиът, съвсем сама. И как никой от компанията няма да види презентацията ми. И после ти се появяваш, и разбира се, веднага ме изкарваш от кожата ми и след това ме караш да се смея...

Тук млъкна, наклони глава настрани и започна да изучава лицето ми.

— Презентацията беше точно такава, каквато исках да бъде. Но после предложението за работа и ти... И ми казваш, че ме обичаш... И си тук.

Тя протегна ръка и притисна длан върху гърдите ми. Знаех, че усеща бесния ми пулс, защото сърцето ми буквално се бе навряло между ребрата и се мъчеше да изскочи между тях.

— Сега адреналинът спада... и съм просто... — Тя свали ръката си от гърдите ми и бавно я прибра до тялото си. — Просто не съм сигурна за тази вечер... как ще тръгне.

Как щяло да тръгне!? Можех веднага да ѝ кажа как ще тръгне и как ще продължи.

Щяхме да говорим, докато се стъмни и после да се чукаме, докато изгрее слънцето. Прегърнах я през раменете.

Господи, няма по-блажено чувство от това да я докосваш!

— Остави аз да се погрижа за това. Сега да те закарам у дома. Но тя поклати глава и започна да се изплъзва от ръцете ми.

— Няма проблем. Ако трябва да се връщаш на работа, можем да...

— Не ставай смешна — възразих възмутено. — Почти четири е. Няма да се връщам на работа. Колата ми е тук и ти се качваш в нея.

Усмивката ѝ се изостри, лицето ѝ изведнъж стана напрегнато.

— Ето го Бенет Командира. Сега вече със сигурност няма да се кача в колата ти.

— Клоуи, не се шегувам. Нямам намерение да те изпускам от поглед до Коледа.

Тя присви очи към следобедното юнско слънце.

— Коледа? Това ми звучи като садо-мазо в мазето и никак не ми е по вкуса.

— Ако не си падаш по тези игрички, тая връзка може и да не проработи — казах на шега. Тя се засмя, но не отговори. Просто ме гледаше с тези красиви големи кафяви очи, без да мигне, а аз не можех да разбера какво иска да ми каже. Нямах никакъв опит в тези неща, чувствах се толкова бос, че започнах да се ядосвам на себе си. Едва успях да преглътна гнева. Сложих длани върху ханша ѝ и я целунах по устните.

— Да вървим. Няма мазета. Само ти и аз.

— Бенет...

Целунах я пак и не ѝ дадох възможност да довърши. Несъгласието ѝ ме успокои. Знам, че звучи парадоксално.

— В моята кола. Веднага.

— Сигурен ли си, че не искаш да чуеш какво имам да ти казвам?

— Абсолютно. Можеш да си говориш, колкото си искаш, след като сложиш главата си между краката ти.

Клоуи кимна и тръгна... тоест буквално я дърпах за ръката към паркинга, а на лицето ѝ грееше странна, мистериозна усмивка.

* * *

През целия път до нейния апартамент ръката ѝ галеше бедрото ми, от време на време се навеждаше към мен, прокараваше език по врата ми, стискаше ме за пениса и говореше за малките червени бикини, които била сложила сутринта за повдигане на самочувствието.

— Нали ако ги скъсам, няма да се отрази съществено на самочувствието ти? — попитах на един червен светофар и се наведох да я целуна. Шофьорът зад мен започна да натиска клаксона точно

когато бях започнал да се чувствам много добре. Прекалено добре. Устните ѝ започнаха да се предават на малките ми и не съвсем нежни ухапвания, а звуците ѝ изпълваха устата ми, главата ми и... мамка му, целия ми гръден кош. Искях я гола и под мен. На секундата.

Когато влязохме в асансьора на сградата, където живееше, напълно откачих. Тя беше тук, при мен, мили божже, беше тук, с мен. И колко много ми бе липсвала. Ако зависеше от мен, тази нощ щеше да продължи три дни. Тя вдигна полата на кръста си, повдигнах я, разтворих краката ѝ и застанах между тях, притискайки болезнено подутия си пенис към корема ѝ.

— Ще те чукам толкова много. Ще те накарам да свършиш толкова много пъти.

— Ммм... обещавах ли?

— Обещавам.

Раздвижих таза си и продължих да се притискам към нея. Тя простена и прошепна:

— Добре, но преди това...

Асансьорът спря и тя се освободи, погледна ме колебливо, свали полата си, приглади я и тръгна по коридора към апартамента си.

И тогава се сетих за последния път, когато идвах тук. Когато измахих охраната да ме пусне да говоря с нея и когато всъщност говорих с вратата на апартамента ѝ. Споменът ме порази, изпитах силно безпокойство. Не, не биваше да мисля за времето, което прекарахме разделени, и за всичко, което пропуснахме през тези кошмарни седмици. И за да избягам от спомените, се захванах с ципа на полата ѝ, докато тя търсеше ключовете си и после дълго се опитваше да вкара ключа в ключалката. Когато отвори вратата, тя се обърна към мен.

— Бенет... — Но не успях да довърши, защото я набутах вътре, веднага я заковах на най-близката стена и ѝ запуших устата. Мамка му, как ухаеше! Лек аромат на цитрус от содата с лимон, която пи на презентацията и нейният аромат, божественният аромат на Клоуи: на меки гладни устни и мента. Пръстите ми се върнаха на ципа ѝ, но вече заряха бавното темпо и... хм... финеса и буквално дръпнах полата и я метнах на пода. Ръцете ми моментално се върнаха върху тялото ѝ и се захванаха с блейзъра ѝ.

Защо, за бога, носи това нещо? Защо е на тялото ѝ? Защо е все още облечена?

Пръстите ми вече бяха върху зърната ѝ, правех малки кръгчета по тях и те веднага се втвърдиха под тъмнолилавата ѝ блуза. Тя простена и очите ми се впиха в нейните.

— Липсваше ми. Това ми липсваше, ти ми липсваше.

Езикът ѝ се стрелна навън да навлажни устните ѝ.

— И ти ми липсваше — каза.

— Мамка му... Обичам те.

Целувах шията ѝ, гърдите ѝ се повдигаха бързо, дишаше учестено и вече не бях сигурен как мога да намаля темпото. Как изобщо е възможно да накарам тялото си да забави безумната скорост. Дали да я чукам направо тук, до стената, или да я заведа до някой стол и да се потопя в соковете между краката ѝ? Толкова дълго бях мислил за това. Толкова пъти бях разигравал тези сценарии в съзнанието си... всякакви сценарии за първия път, когато се видим след раздялата, а сега се чувствах като парализиран и не можех да реша кой вариант да избира, защото вече всичко беше реалност, защото наистина се случваше.

Исках всичко. Исках да слушам стоновете ѝ, да усещам кожата ѝ, да гледам малките капчици пот по челото ѝ, докато ме язди, докато ми показва колко съм ѝ липсвал. И щях да усетя колко съм ѝ липсвал, когато движенията ѝ станат накъсани и неконтролирани, когато започне да се приближава към края или когато видя реакцията ѝ щом нашепна името ѝ — нещо, което толкова обича.

Когато започнах да разкопчавам горното ѝ копче, ръцете ми трепереха като на алкохолик пред чаша водка. Някъде из замътеното ми и почти неработещо съзнание регистрирах мисъл... че не бива да късам копчетата на ризата, с която се е дипломирала. Исках да ги разкопчея, както правят нормалните хора, но в същото време исках да я погълна... и все пак да не бързам, да ѝ се насладя максимално.

— Бенет?

— Ммм? — Разкопчах и другото копче. Пръстът ми мина по вдлъбнатинката под шията ѝ.

— Обичам те — каза. Прегърна ме. Пръстите ми започнаха да треперят по-силно, едва си поемах въздух. — Но... трябва да ти кажа нещо... и знам че никак няма да ти хареса.

Съзнанието ми все още обработваше това „Обичам те“. Усеещах, че се усмихвам като идиот.

— Какво...? Каквото и да ми кажеш... ще ми хареса, сигурен съм.

Лицето ѝ се смръщи леко, а очите ѝ търсеха часовника на стената. Едва сега се сетих, че сме в апартамента ѝ, а аз никога не бях влизал тук. За първи път ми мина през ума да се огледам. Мисля, че от изненадата направих крачка назад. Това място не изглеждаше... по нищо не приличаше на нея. Бях очаквал всичко, но не и това.

Всичко в Клоуи беше безупречно, стилно, модерно и все пак с нейната индивидуалност. Но апартаментът ѝ беше... на светлинни години от качествата, които свързвах с нея. Холът беше чист, но претъпкан с износени, вехти мебели и вещи, които тя никога не би си купила. Всичко беше в кафяво и бежово. Диванът и фотьойлите изглеждаха удобни, но някак напомняха на препарирани животни. На един рафт до малкия телевизор имаше колекция от малки дървени бухалчета, а часовникът, към който тя погледна, имаше лице... на усмихната пчела или нещо такова и на него пишеше „Бъди щастлив като пчеличка“ в някакви обли, криви букви.

— Това... това не го очаквах.

Клоуи проследи погледа ми, разбра, че говоря за апартамента ѝ, и избухна в смях. Точно така се смееше винаги, преди да ме накъса или нареже на парчета, да ме разфасова като бройлер. — И какво очаквахте, господин Райън?

Свих рамене и се замислих как да ѝ кажа. В смисъл, не исках да я обидя, но вече сериозно се чудех как е възможно такова противоречие между това, което бе Клоуи, с нейната индивидуалност и характер, и това, сред което живее.

— Просто очаквах апартаментът ти да е... да прилича на теб.

— Моля? Не харесваш колекцията ми от бухалчета? — попита с широка усмивка.

— О, харесва ми, много ми харесва... Просто... — Зарових пръсти в косата си, защото наистина не знаех какво да кажа.

— А диванчетата? Не мислиш ли, че можем да се позабавляваме на тях?

— Бейби, можем да се забавляваме навсякъде тук. Просто очаквах апартаментът ти да е... малко по-...

Мамка му!

Защо все още говоря? Погледнах я. Ръката покриваше устата ѝ, смееше се тихичко.

— Спокойно — каза. — Това е апартаментът на майка ми. Харесва ми, но си прав. Нито една от тези вещи не е моя. Когато почина, просто не ми се струваше правилно да продавам или изхвърлям нещата ѝ, а после дори не се замислих да си купувам нови мебели.

— Можеш да си купиш бикини за сто долара, но никога не ти е минавало през ума да си купиш нов диван?

— Не бъди такъв сноб. Не ми е бил нужен нов диван. А за бикините — доста често ми се налагаше да си купувам нови — каза тихо и многозначително.

— Това е вярно.

И след това съвсем навременно напомняне, направих крачка към нея и продължих нежно да атакувам копчетата на блузата ѝ. После я плъзнах по раменете ѝ и я огледах. Стоеше пред мен само по червен дантелен сутиен и бикини.

Мамка му, колко бяха... малки...

— Кажу ми какво искаш — казах почти отчаяно, прибрах косата ѝ зад раменете и засмуках шията ѝ, брадичката, ухото. — Пенис? Уста? Ръце? Господи, ще направя всичко тази вечер, но ми кажу откъде да започна. Не съм те виждал от месеци и мисля, че полудявам.

Хванах ръката ѝ и я доближих до пениса си.

— Бейби, сложи тази ръка около него.

Тя плъзна ръце по шията ми и после обхвана с длани лицето ми. Усещах как трепери.

— Бенет.

Едва когато каза името ми с тази интонация — сякаш се срамува или се притеснява от нещо — едва тогава се сетих, че се канеше да ми каже нещо. Нещо, което нямало да ми хареса.

— Какво има?

Очите ѝ бяха огромни, вперени в моите и молеха за извинение.

— Току-що се дипломирах и...

— О, мамка му, какъв съм идиот. Трябва да излезем да вечеряме или...

— ... и аз обещах на Джулия и Сара да излезем тази вечер...

— ... или да си поръчаме нещо за ядене, след като те накарам да свършиш...

— ... за по едно-две питиета... след презентацията...

— ... искам само да те чуя как свършиваш един път и после можем да отидем... Само ми дай... — И тук вече спрях и започнах да загревам. — Чакай! Какво? Излизаш с Джулия и Сара? Тази вечер?

Тя кимна и стисна очи.

— Не знаех, че ще дойдеш. Нямах представа колко много ми се иска да се обадя и да го отложам. Но проблемът е, че не мога. Не и след всичко, което направиха за мен, когато ти и аз... знаеш...

Доплака ми се. Притиснах длани към очите си.

— Защо не ми каза, преди да те съблека? За бога, как да те пусна сега? Ще бъда с убийствена ерекция часове наред.

— Опитах се да ти кажа. — В нейна защита мога да кажа, че и на нея не ѝ се нравеше да ме оставя така.

— Имаме ли време да... — Огледах се, сякаш отговорът бе скрит из старите мебели. — Мога да го направя бързо. И двамата ще свършим за две минути.

Тя се засмя.

— Май това не е нещо, с което един мъж трябва да се хвали.

— Какво от това, мамка му!

Впих устни в нейните и тя издаде тих стон на изненада. Целувах я с език, със зъби, изобищо не ми пукаше дали имам една или пет минути. Няколко минутки, това е всичко, което исках. Плъзнах ръка по пулсиращата вена на врата ѝ, между гърдите, и надолу към корема. Движенията ми все още бяха бавни, търсех слепешката онова познато и така любимо място, където винаги бе мокра и хлъзгава. За мен. И таванът да паднеше в този миг, нямаше да забележа, защото за мен съществуваше единствено и само тя, стоновете ѝ, нашепнатите ѝ думи, които се отронваха от устните ѝ.

— Бенет, моля те... — шепнеше тя.

Започнах да разкопчавам панталона си и точно отворих уста да говоря, когато... На вратата се почука. Силно и настоятелно. Познат глас се провикна и изкънтя из целия коридор.

— Тук сме за госпожица Сериозна Бизнес Дама. И сме готови за голямото напиване.

— Това не се случва. Това е шега... Кажете ми, че е шега — казах и мисля, че се опитвах да я смажа с поглед, само и само да ми каже, че е шега.

Тя поклати глава и едва прикри усмивката си.

— Не съм в настроение да те делия с никого. Не сега, не и теб. Това трябва да е някаква шибана шега.

— Бях забравила колко обичам да те наблюдавам, когато побеснееш — каза и тръгна към вратата по бельо, открехна я и се втурна към спалнята и ме остави да посрещна гостите. Нахалните гости!

Какво за бога? Какво, по дяволите? Мамка му! Мамка му!

— Идвам след минутка — извика Клоуи през рамо и почти голият ѝ задник изчезна някъде из коридора в посока на... предполагам спалнята ѝ.

Джулия я видя как се размотава по задник из коридора и подсвирна, но после видя... мен. И избухна в нечовешки смях.

— Не очаквах да отвориш вратата по бельо, Клоуи — каза Сара, сложи ръце на очите си и започна да опипва пътя си към хола. Докато вървеше със затворени очи, се натъкна на една наполовина разкопчана риза и когато отвори очи да види какво е, видя, разбира се, мен и започна да пици.

— Господин Райън!

— Дами. Особено ми е... драго — казах с равен глас и оправих ризата и вратовръзката си.

— О, да не би да прекъснахме нещо? — попита Джулия с широко отворени развеселени очи.

— Всъщност да. Точно... опреснявахме познанията си един за друг.

Клоуи извика от спалнята да си отворим шампанското, което било в хладилника, а аз се опитах да не обръщам внимание на ококорените очи на Джулия, забити право в ципа на панталона ми. Дадох ѝ възможност добре да го огледа. Така или иначе ерекцията ми беше спаднала. Почти...

— Не знаех, че ще излизате по женски тази вечер — казах най-накрая, само и само да наруша неловката тишина, която ми се стори,

че продължава цяла вечност. Сара направи крачка назад. Отчаяно се опитваше да задържи погледа си над раменете ми.

— Не знаехме, че ще си тук и че може да не искате да... излизате.

О, със сигурност не исках да излизам. От Клоуи. Исках да съм във всяка възможна дупка по тялото ѝ.

Джулия ме изгледа замислено, усмихна се и каза:

— О, трябва да призная, че бях повече от сигурна, че Бенет ще е тук.

Не можех да не ѝ се усмихна. Все пак тя ми се обади, за да ме сръчка да отида на презентацията на Клоуи. Знаех, че е на моя страна, въпреки че ме прекъсна точно когато се канех да чукам Клоуи за първи път от... едно хилядолетие.

Обърнах се и тръгнах към кухнята да си измия ръцете. Джулия ме последва и отвори шампанското. Скърцането на тапата и шумът от балончетата на газираната напитка ми напомни, че това трябваше да правя аз — да гръмна шампанското над голото тяло на Клоуи и да облизва пенливите балончета от кожата ѝ.

Джулия продължи да лафи:

— Но мисля, че трябва да излезем да празнуваме и после може да си я имаш, колкото искаш — каза, наля шампанското в четири чаши и ми подаде едната. — Просто ще се наложи да изчакаш малко, за да довършите опресняването на познанията си по анатомия.

Клоуи се появи от спалнята по тесни черни джинси и лъскава синя блуза без ръкави. Кожата ѝ изглеждаше златиста. Нямаше начин да си задържа ръцете в джобовете и да не я пипам цяла вечер, ако ще седи до мен облечена в това нещо.

— Клоуи — успях да кажа и тръгнах към нея. Наложих се да оставя чашата на плот, за да не я разля, понеже ръцете ми трепереха. Косата ѝ беше прибрана на гладка ниско вързана опашка. Тъмните ѝ очи грееха весело. Надигна се на пръсти и каза тихичко в ухото ми:

— Можеш да свалиш дънките ми по-късно.

— Разчитай. Сто процента.

— Искате ли ти се да разкъсаш ризата ми на мен? — попита и засмука мекото на ухото ми. Очите ми се затвориха. Едва успях да

кимна. — Или искаш да усетиш разпиляната ми коса върху корема си и устата ми около пениса ти? И как се движи по него?

Посегнах към чашата и с разтреперана ръка я доближих до устата си. Изпих шампанското на една глътка.

— Приемам го като знак на съгласие — каза.

Потребността се настани като свита на кълбо змия в слабините ми и се разкъсвах между двете възможности: да строша нещо или да я завлека в спалнята и да плъзна тези тесни джинси надолу по краката ѝ. По никакъв начин не можех да си представя да седя някъде в някой бар, да пия вино и да ям сирене и да слушам женски приказки. Не бях сигурен, че психиката ми би издържала на подобно изпитание. Тя сякаш прочете мислите ми и прошепна:

— Всичко ще е много по-добре, когато се приберем.

— Съмнявам се, че дори е възможно.

Ноктите ѝ се забиха нежно в гърдите ми. Прокара ги като гребло.

— Толкова ми липсваше това сърдито лице.

Без да обръщам внимание на последното изречение, реших да пробутам нова оферта.

— Какво ще кажеш да си излезеш с момичетата, да си изкараш вечерта с тях и да дойдеш у нас после? Когато си готова. Ще те чакам.

Тя пак се надигна на пръсти и опря горещите си устни в моите.

— А какво стана с онова „Няма да те изпускам от поглед до Коледа“?

* * *

Бях очаквал да е дискотека, нещо модерно с питиета от дваисет кинта нагоре и стотици дваисет и няколко годишни момичета, облечени в миниатюрни черни роклички. Никога, за нищо на света не бях очаквал да ме заведат в най-обикновен бар в покрайнините, който според Джулия предлагал най-добрата бира в Илинойс.

Ако изпиех няколко гилета с водка и ако Клоуи седеше постоянно до мен, така че да я усещам физически, вечерта можеше и

да не се окаже тотална катастрофа. Последвах момичетата в бара, метнах кръвожаден поглед към всички насядали по масите задници и седнахме на бара.

Джулия се настани на един износен кожен стол и извика на бармана да донесе за дамите „обичайното“ и „нещо розово“ за красивото момче.

Не, може би съм грешал в надеждите си. Очертаваше се дълга нощ. Сара, която очевидно все още се притесняваше от присъствието ми, седна от другата страна на Клоуи и я накара да разкаже за презентацията, без да изпуска и най-малката подробност. Клоуи разказа за Ченг, за това как съм нахлул в залата, как съм се държал като задник и как накрая представила и двата проекта и дори получила предложение за работа.

— Предложиха ѝ работа на две места — поясних и я погледнах така, че да ѝ стане ясно, че дори не трябва да ѝ минава през ума да не приеме предложението за „Райън Медия“. Тя завъртя очи, но никой не пропусна да забележи гордата ѝ усмивка. Вдигнахме тост (те с бирите, а аз с розовия коктейл „Космополитън“) за Клоуи и добре свършената работа. Тя пресуши бирата си, поразмърда дупе до мен и попита:

— На кой му се играе дартс?

Сара вдигна ръка и подскочи от високото столче. Бирата я поотпусна и вече не се държеше сковано както в началото и все по-малко се притесняваше от факта, че работим в един офис. Погледът ми се плъзна по тялото на Клоуи. Да, щеше да е много хубаво, да гледам отстрани как се движи и навежда и обтяга в тези тесни джинси.

— Ще играем ли? — попита и се наведе леко напред и притисна гърдите си в ръката ми.

Как си играе с мен, не е истина.

— Надявам се да започнем игрите. Много скоро. — Погледът ми се задържа на устните ѝ и после се плъзна към гърдите ѝ. Зърната ѝ веднага станаха твърди като крайбрежни камъчета. Смехът ѝ ме накара да погледна в устните ѝ. Нацупи се престорено и каза:

— Бенет, струваш ми се доста напрегнат?

— Бенет е повече от напрегнат — казах и я придърпах между краката си и целунах извивката на ухото ѝ.

Исках да съм търпелив и да я оставя да се наслади на вечерта с приятелките си, но търпението никога не е било сред положителните ми качества.

— Бенет иска Клоуи. Гола. И да докосва пениса му.

Тя се засмя и с танцувална стъпка се отдалечи от мен. Гледах как се хванаха за ръка със Сара и отидоха в дъното на бара. Джулия сложи ръка на рамото ми, огледа се да се увери, че Клоуи няма да ни чуе и каза:

— Добре направи.

Винаги съм изпитвал неудобство да обсъждам личните си неща с хората. Може би изключения правеха само няколко души в живота ми, а точно сега не исках да водя този определено личен разговор, с жена, която почти не познавах.

От друга страна обаче, Джулия си беше направила труда да ме издири. Заради Клоуи, за нейно добро. А за такова нещо си трябва тупки.

— Благодаря ти, че се обади тогава — казах. — Но искам да знаеш, че така или иначе щях да отида. Не можех повече да стоя настрани от нея.

Джулия отпи от бирата си и ме погледна.

— Знаех, че ако си като нея, няма да се откажеш и от още един опит. Но се обадох за всеки случай, да ти напомпам малко самочувствието, за да се държиш както винаги си се държал, да бъдеш себе си. С една дума — копеле. В най-добрия смисъл на думата.

— Не се държах с нея точно като негодник. — Замислих се. — Така поне ми се иска да вярвам.

— Сиинигурна съм — отговори протяжно тя. — Ти си самият Господин Компромис.

Реших да не отговарям на последното и изпих каквото беше останало от женския коктейл, който ми бяха взели.

— Толкова е щастлива тази вечер — промърмори Джулия, сякаш на себе си.

— Отслабнала е. — Погледнах към Клоуи. Точно се канеше да метне една стреличка.

Наистина изглеждаше щастлива и се радвах да я гледам такава, но не можех да не забележа промяната във фигурата ѝ.

— Прекалено е слаба.

— Да, спортуваше много, работи много — кимна Джулия. После ме погледна в очите, поколеба се и добави: — Никак не беше добре, Бенет. Беше се превърнала в пълна развалина.

— Аз също.

Тя ме изгледа, кимна и ми се усмихна — все пак тъгата бе останала в миналото.

— Ако възнамеряваш да я държиш в леглото през следващите няколко дни, моля те, давай ѝ почивки, за да се храни.

Отместих поглед от Джулия към моето момиче. Клоуи се завъртя няколко пъти, прицели се и стреличката се заби в края на мишената. Сара и Клоуи избухнаха в смях, след това си казаха нещо и продължиха да се смеят.

И докато я гледах как играе и танцува на Ролинг Стоунс, изведнъж усетих огромната си любов към нея.

Два месеца бяха нищо в сравнение с това, което ни предстоеше, но на фона на преживяното през последната година си беше около една вечност. Искях да стопя това време, да го превърна в малка точица, да се доближа до нея, да върна времето, ако е възможно. Помахам на барманката и с жест ѝ показвах, че искам сметката. Джулия сложи ръка на рамото ми и ме погледна предупредително.

— Не прецаквай нещата този път. Тя е независимо момиче, от толкова години се справя сама с всичко и тя никога няма да ти каже колко силно се нуждае от теб. Но със сигурност ще ти го покаже. Клоуи е момиче на действието, не на думите. Познавам я от дванайсетгодишна. И за нея... действието си ти.

Две нежни ръце се плъзнаха около кръста ми и Клоуи притисна устните си между ключиците на раменете ми.

— За какво си говорите вие двамата?

— За футбол — каза Джулия в същата секунда, в която аз убедително заявих, че си говорим за политика.

Клоуи се засмя, мушна се под ръката ми и ме прегърна.

— Значи си говорите за мен.

— Да — казахме и двамата.

— За това каква развалина бях и колко щастлива изглеждам тази вечер и как Бенет не трябва да се дъни този път?

Джулия ме погледна многозначително, вдигна чашата с бира за мълчалив тост, пресуши я и тръгна към дарт борда. Клоуи ме

погледна с големите си кафяви очи.

— Джулия каза ли ти всичките ми тайни?

— Не. — Оставих напитката си и я презърнах през кръста. — Може ли вече да тръгваме? Толкова дълго бях далеч от теб, а знаеш, че не обичам да те деля. Всяка делба си има лимит и граница на търпимост. В момента и двете са на изчерпване. Искам те сама. Само теб.

Усетих как споменът за изминалите месеци раздвижи облегнатото ѝ на ръката ми тяло и после тихо прошепна в ухото ми:

— Толкова си настоятелен.

— Казвам само какво искам.

— Добре тогава. Бъди по-конкретен, ако може.

— Искам те на колене, в моето легло. Искам те изпотена и молеща. Искам да си толкова мокра, че да мога да пия от теб.

— Мамка му, вече съм — прошепна. Гласът ѝ беше напрегнат до предел.

— По дяволите, Милс, качвай си задника в колата ми.

ДВЕ

Докато се опитвах да стискам волана с две ръце, нейните бяха навсякъде — по врата ми, по гърдите, по корема, около пениса. Не бях сигурен, че ще успеем да стигнем живи. Особено когато повдигна дясната ми ръка, наведе се между краката ми, разкопча ципа ми и след секунда вече прокарваше език по пениса ми. Искях да стигнем до нас, ама майната му, и така става.

— О, господи — прошепна и го пое в уста. Целият, до долу.

— Мили божже! — Едва успях да свия в най-бавното платно. Беше абсолютно свършено!

Ръцете и устата ѝ се движеха в ритъм, нежните и стонове вибрираха по цялото ми тяло, сякаш никога не е искала нищо друго така силно, както да ме усети по този начин. Започна бавно, вкарваше го до долу, езикът ѝ дразнеше връхчето, погледждаше към мен през гъстите си мигли, и тогава вече бях сигурен, че ще откача. Но тя ме усети, както винаги. Знаеше кога да спре, кога да забърза, кога да движи устните си бавно и само да дразни, кога по-грубо, кога да стисне по-силно. А това, което ме възбуждаше най-много, беше нейната реакция, вълнението ѝ.

Очите ѝ станаха тъмни, умоляващи, дишаше задъхано, все повъзбудено. И накрая с яки, звучни псувни свърших в устата ѝ. Нямам никаква представа как успях да завия в моята улица. Как съм минал по алеята към гаража си остава загадка и досега, но успях някак да се приберем живи и здрави, макар и с разтреперани ръце и крака.

Тя целуна пъпа ми и облегна глава на бедрото ми. В колата настана пълна тишина. Не си представях първия ни път след раздялата точно по този начин, но това бяхме ние... спонтанни и сексът... на крак.

Тя се облегна на ръката ми и се оттласна да седне, а аз започнах да закопчавам ципа и колана си.

— Какво по дяволите? — попита и започна да се озърта през прозореца. Изненадата ѝ някак проби размътеното ми съзнание. —

Това твоята къща ли е? Защо сме тук?

— Искаше да се върнем у вас ли?

Тя сви рамене и каза:

— Не знам защо реших, че ще се върнем в моя апартамент.

Нямам нищо с мен.

— Нямах нищо и у вас.

— Но имам резервни четки за зъби. Ти имаш ли?

За какво говори, по дяволите?

— Можеш да ползваш моята. Какво за бога!

Тя въздъхна, отвори вратата и промърмори:

— Боже, какъв мъж!

— Нека поясня. — Излязох от колата и тръгнах след нея. — Доведох те в моя апартамент, защото по принцип трябваше да те доведе тук след Сан Диего. Щях да те завържа за леглото и да те чукам до припадък. И все още имам това намерение. След всичко, което преживях, и след всичко, на което ме подложи.

Клоуи спря на верандата с гръб към мен. Минаха няколко дълги, смущаващи и напрегнати секунди, след което тя се обърна, изгледа ме продължително и бавно промълви:

— Какво каза, би ли повторил?

— Да не би да съм заеквал, докато съм говорил? — попитах и след като тя не отговори, а продължи само да ме гледа, поясних: — Да, разделихме се, защото се държах като задник. Но и ти не се държа по-добре.

Очите ѝ се присвиха, потъмняха. Бях колкото възбуден, толкова и уплашен при мисълта, че всеки миг ще се нахвърли да ме обезкости. Тя тръгна към мен, залепи ме на входната врата, пръстите ѝ се увиха около вратовръзката ми в юмрук. После рязко я дръпна и доближи лицето ми до нейното.

— Дай ми ключовете си.

Бръкнах в джоба си, извадих ключовете и ги пуснах в отворената ѝ длан, без дори да питам защо са ѝ. Гледах как ги разглежда и всъщност намери правилния ключ за входната врата от първия път.

— Това е за горната ключалка в...

Тя сложи пръст на устните ми.

— Тихо, никакви приказки.

Опитах се да разбера какво се случва. Очевидно не бе очаквала да повдигна въпрос за това как ме напусна, без дори да ме предупреди, как ме заряза, без да обясни. Може би тази вечер бе очаквала, че всички дискусии по въпроса са останали в миналото, в залата преди презентацията ѝ, когато се сдобрихме. Не исках да ми се извинява, но не смятах за нужно да ѝ се извинявам повече. Но бяхме разделени няколко гадни месеца, така че не считах, че разговорът е съвсем приключил. И наистина едно напляскване по дупето бе може би най-разумният начин да си го изкараме един на друг и да забравим.

Ръката ѝ дори не трепна, когато вкара ключа в ключалката. Чух познатото изщракване и тя се облегна на вратата и я отвори и се обърна с лице към мен.

— За хола е направо — предложих. — Или по коридора за леглото?

Тя тръгна на заден ход към хола. Без да пуска вратовръзката ми. Погледът ѝ се местеше между вратовръзката и лицето ми, и от време на време се обръщаше да хвърли едно око на къщата. Все пак за първи път идваше в дома ми.

— Хубаво е — прошепна и като че се замисли какво да ме прави, но после ме придърпа по-здравио. — Толкова е... чисто... Толкова е... като теб.

— Благодаря — казах и се засмях. — И аз така мисля.

И тогава като че се сети, че трябва да ме наказва за нещо. Хвърли ми суров поглед и каза хладно:

— Стой тук.

И изчезна нанякъде. Макар че се изкушавах да видя какви ги е намислила, реших да изпълня инструкциите ѝ. След няколко секунди тя се върна със стол с висока облегалка. Беше един от столовете около масата ми за хранене. Сложи го зад мен, натисна раменете ми и ме накара да седна. После тръгна към уредбата, взе дистанционното и започна да натиска копчетата.

— Първо пусни...

— Тихо! — Без да се обръща към мен, тя вдигна ръка да ме накара да млъкна. Затворих уста и усетих как челюстта ми пропуква. Клоуи започваше опасно да преминава границите на търпението ми. Ако не изпитвах известни подозрения, че иска да си играем, и ако не

ме беше нагласила на този стол, досега да ѝ бях заголил дупето и да я напляскам. Сериозно.

След няколко секунди в стаята прозвуча песен, изпълнявана от дрезгав женски глас. Клоуи стоеше пред стереото и сякаш се колебаеше. Раменете ѝ се повдигаха с учестеното ѝ тежко дишане.

— Бейби, ела тук — прошепнах с надежда да ме е чула въпреки силната музика.

Тя се обърна, върна се при мен и застана толкова близо, че бедрата ѝ опираха в коленете ми. Лицето ми беше на нивото на гърдите ѝ. Не можех да ѝ устоя. Наведох се напред и ги целунах през блузата, но ръцете ѝ веднага ме избутаха назад. Тя ме обкрочи и седна върху мен. Двете ѝ ръце си играеха с вратовръзката ми.

— Това, което каза навън... Може би трябва да поговорим за тези неща — прошепна.

— Добре.

— Но ако не искаш да говорим за това сега, можем да отидем в спалнята ти и можеш правиш с мен каквото искаш. — Вдигна поглед. Очите ѝ ме питаха, търсеха отговора в моите. — Можем да говорим и след това.

— Мога да говоря за всичко, което ти искаш — преглътнах тежко и ѝ се усмихнах. — И после ще те заведа в леглото си и ще правя с теб всичко, което аз искам.

Едва дишах. Вдигнах ръка, за да разкопча горното копче на ризата си, но тя я хвана, свали я долу и ме погледна въпросително. После бавно развърза вратовръзката и я измъкна изпод яката на ризата, като я усукваше около юмрука си като боксова ръкавица. Бях толкова възбуден от начина, по който контролираше положението, че дори не забелязах кога премести ръцете ми до краката на стола. Имах истински болезнена ерекция; наложих се да се размърдам, за да наглася пениса си. Сърцето ми блъскаше в ребрата. Какво, по дяволите, ще прави?

— Кажу ми, че ме обичаш — прошепна.

Кръвта ми се стрелваше и пулсираше във вените.

— Обичаме те. Безумно. Аз съм... — Бях си представял този миг милион пъти, но сега, когато наистина се случваше, всичко ми се струваше толкова по-силно, заредено с електричество и думите ми

излизаха бързи и запъхтени. Поех дълбоко въздух. — Аз съм безумно, лудо влюбен в теб.

— Но ми беше сърдит, когато напуснах. Беше бесен.

Стомахът ми се сви на топка. Защо го правеше? Искаше да го обърне на скандал? Да се караме? А един скандал сега... дали би довел до нещо лошо, или... хубаво?

Клоуи доближи лице до моето, целуна брадичката ми, устните, бузата. После усетих устата ѝ до ухото си, и чак тогава ме заболяха китките и почувствах някакво стягане около тях. Без да разбере кога, бе завързала ръцете ми зад стола.

— Няма страшно — каза. — Не се тревожи. Просто искам да поговорим за това.

Тя иска да говори? Искаше да се успокои, като ѝ кажа, че съм бил бесен, че съм ѝ бил ядосан? Но първо трябваше да ме завърже? Усмихнах се и улових устните ѝ за целувка.

— Да, бях ти ядосан. Ти ми разби сърцето. Болката беше преобладаващата емоция, но бях и ядосан.

— Кажу ми защо ми беше ядосан. — Устата ѝ се плъзна по шията ми и засмука кожата ми, докато аз обмислях как да ѝ отговоря.

Имах чувството, че раздялата ни се бе случила преди милион години, но в същото време я изживявах, сякаш всичко бе станало преди часове. Да, тя беше тук, седеше в мен и осъзнавах, че това е вече история, но болката в гърдите само при спомена... когато ме напусна... Тази болка не си бе отишла.

— Ти не ми даде възможност да ти обясня, да се извиня. Обаждах се, идвах до апартамента ти, направих всичко и бях готов да направя всичко, за да оправим кашата.

Тя не каза нищо, не се и опита да се защити. Вместо това стана, наведе се и разкопча каишката на обувките си. Събу ги и се върна при мен. Прокара пръсти през косата ми и придърпа лицето ми към гърдите си.

— Знаехме, че няма да е лесно да преминем прехода от „Мразя те, чукай ме“ към „Обичам те“, но въпреки това при първата ми грешка, ти ставаш и ме напускаш? — Говорех, прилепил устни в меката материя на блузата ѝ.

Тя разкопча копчетата на джинсите си, бавно свали ципа и ги плъзна по краката си. След няколко секунди блузата последва джинсите. Стоеше пред мен напълно гола. Само по сутиена и миниатюрните бикини. Под слабото осветление в стаята кожата ѝ изглеждаше като коприна.

Мамка му. Мамка му. Мамка му.

— Едва бях осъзнал, че те обичам, че съм влюбен в теб от... доста време, и на следващата секунда ти изчезваш. — Погледнах в очите ѝ с надежда да не съм отишъл прекалено далеч. Тя се плъзна върху мен. Повече от всичко на света исках ръцете ми да са свободни, за да ги прокарам по силните ѝ бедра. Вместо това гледах в онази точка между краката ѝ, която почти опираше в пениса ми и не можех да откъсна поглед.

— Съжалявам — прошепна. Премигнах крайно изненадан и я погледнах в очите, а тя продължи: — Не бих променила нищо дори и да можех да върна времето назад, защото чувствах, че трябва да постъпя точно така. Но знам, че те засегнах много. И знам, че не беше честно да те изоставя и да не ти дам никакво обяснение.

Кимнах и наведох глава, за да може да целуне брадичката ми. Устните ѝ се залепиха за моите. Бяха топли и влажни. Един едва сподавен стон се отрони от тях.

— Благодаря ти, че дойде тази сутрин — каза.

— Щеше ли да дойдеш при мен? — попитах.

— Да.

— Кога?

— Утре сутринта. Реших го още преди седмица. Че ще дойда при теб след презентацията си.

Наведох глава и се опитах да я целуна, но тялото ѝ се огъна назад и успях да целуна само брадичката ѝ.

— Виждал ли си се с друга жена, докато бяхме разделени?

Гледах я с отворена уста, сякаш ме бе зашлевила.

— Това сериозен въпрос ли беше? Не, не съм.

По лицето ѝ се плъзна широка усмивка.

— Просто исках да го чуя.

— Ако си позволила на друг да те докосне, Клоуи, кълна се, ще...

— Спокойно, тигре — каза и притисна два пръста към устните ми. — Не съм.

Затворих очи и целунах пръстите ѝ. Ужасното видение за Клоуи с друг мъж бавно започна да избледнява в съзнанието ми, но сърцето ми не искаше да се укроти. Усетих дъха ѝ върху шията си точно преди да попита:

— Мислеше ли за мен?

— Няколко пъти в минута.

— Представяше ли си как ме чукаш?

Всички думи избягаха от главата ми. Всяка дума в английския език се изпари и започнах да се мърдам под нея. Толкова отчаяно я желях в този интимен, откровен и тих миг в нашата връзка! Имах чувството, че напълно ще превъртя в момента, в който ми позволи да махна панталоните си.

— В началото не — успях да кажа накрая. — Но след няколко седмици опитах.

— Опита да се докосваш и да мислиш за мен? Сякаш твоята ръка е моята?

Гледах как изражението ѝ се променя. Любопитството отстъпи на хищническа усмивка.

— Да.

— Свърши ли?

— За бога, Клоуи! — И защо беше толкова възбуждащо да си на барбекюто на Клоуи и да те върти като пиле на грил? Тя не помръдна, дори не кимна. Просто си чакаше отговора.

— Кажете ми.

Не можех да не се усмихна. Това момиче можеше да ти строши топките, без дори да ги докосва.

— Няколко пъти. Не беше хубаво, защото винаги мислех за теб, а това беше колкото хубаво, толкова и болезнено.

— И за мен беше така — каза. — Толкова ми липсваше. Изпитвах физическа болка. Липсваше ми на работа, у дома, в леглото, не знам как изобщо изтърпях болката. Единственото време, когато не мислех за теб, беше когато...

— Си бягала — прошепнах. — Толкова си отслабнала!

Тя ме погледна с повдигната вежда.

— Ти също.

— Аз... доста пих — признах. Нали не се съревновавахме кой колко кила е свалил? Нямахше нужда да ми напомня, че се е справила

далеч по-добре от мен. — Първият месец... все още не помня какво се случи.

— Сара ми каза как изглеждаш. И ми каза, че не съм справедлива с теб. Че не трябва да стоя далеч от теб.

Не можех да повярвам. Сериозно? Сара ѝ е казала такова нещо?

— Направила си така, както си решила за необходимо.

Тя се облегна и огледа тялото ми. После пак погледна в очите ми. Мисля, че изглеждаше изненадана и бях любопитен да разбера защо.

— Позволи ми да те вържа?

— Разбира се — казах, без да откъсвам очи от нейните.

— Просто не бях сигурна, че ще ми позволиш. Мислех си, че съм успяла да те измамя. Бях сигурна, че ще откажеш.

— Клоуи, ти ме притежаваш от първата секунда, в която те видях. Ако първия път в залата за конференции беше казала, че искаш да ме завържеш, щях да ти позволя.

— Но ако беше поискал да те завържа, нямаше да го направя — каза и се усмихна.

— Добре. Ти си по-умна от мен. — Наведох се за целувка.

Тя стана, разкопча сутиена си и го плъзна по ръцете си и после го видях как плавно лети към пода.

— Мисля, че и двамата знаем това. От много време.

Желанието ми беше като тежка, непоносима, нестихваща болка. Бях толкова възбуден, че усещах всеки удар на сърцето си в пениса си. Зрението ми се бе променило, виждах всичко много цветно: червеното на бикините и устните ѝ, кафявото на очите ѝ, кремавото на кожата ѝ — всички цветове бяха нереално ярки. Тялото ми пищеше за нейното, да ми позволи да вляза в нея, но съзнанието ми не можеше да спре да попива всеки детайл.

— Позволи ми да те почувствам.

Тя се върна при мен, сложи гърдите си пред устата ми. Наведох глава напред, поех едно от зърната ѝ и бавно раздвижих език по него. Без предупреждение, тя се отдалечи, обърна ми гръб, погледна палаво през рамо и се усмихна.

— Какво правиш — попитах без дъх.

Палците ѝ се закачиха на дантелата на бикините, завъртя таза си и започна да ги сваля. Много бавно.

Не. Не. Няма да стане. Няма начин.

— Да не си посмяла! — ръцете ми на секундата се освободиха от нескопосания възел и застанах над нея като буреносен облак. — Тръгвай по коридора и се качвай на леглото. Ако само още веднъж ти мине през ума да си събуваш бикините сама, ще се погрижа сам за себе си и ти ще гледаш как свършвам.

Очите ѝ се разшириха. Бяха като две огромни черни езера в тъмната стая. И без да кажа и дума повече, тя се обърна и хукна по коридора към спалнята ми.

** * **

И с този спомен денят ми окончателно замина по дяволите. Тази нощ беше най-интимната нощ в целия ми живот и през тази нощ ние се отдадохме един на друг, врекохме се един в друг. Край на чукането с омраза. Никога няма да забравя как използва крехката си уязвимост, как я превърна в сила, как пое командването. И после как ми позволи да обърна местата и позициите, като се остави да я вържа за леглото си и да засмуча всеки сантиметър от тялото ѝ. Въздъхнах тежко. Дали се очертаваше да прекараме такава вечер скоро?

Взех телефона.

„Обяд?“ — написах.

„Не мога. Имам среща с Дъглас от дванайсет до три. Застреляй ме“, дойде веднага отговорът ѝ.

Погледнах часовника. Едва 11:36. Плъзнах телефона на бюрото и се залових със статията, която пишех за „Джърнал“. Засега не бях стигнал доникъде. Не можех да свърша никаква работа. Две минути по-късно грабнах телефона и ѝ пуснах ново съобщение с нашия таен код „прилеп“.

Тя веднага отговори: „Идвам“.

** * **

След няма и минута външната врата се отвори, затвори и чух почукването на токетата ѝ в офиса пред моя. Преди беше неин, но

когато се върна в „Райън Медия“ след дипломирането, ѝ дадох собствен офис в източното крило. Нейният офис така и си остана празен. Опитах да работя с няколко различни асистентки, но не се получи. Андрея плачеше през цялото време, Джеси постоянно чукаше с химикала по бюрото си и имах чувството, че работя с кълвач, а Брус не можеше да пише на компютър. Очевидно единствено и само Клоуи можеше да ме изтърпи, за което ѝ отдавам заслуженото.

Вратата на кабинета ми се отвори и тя влезе със свъсени вежди. Сигналът с прилепа го използвахме предимно при кризисна ситуация на работа и за секунда се зачудих дали не преигравам.

— Какво се е случило? — попита и застана на около метър от мен с кръстосани пред гърдите ръце. Готвеше се за професионална битка, да ме защитава, да ме брани, но аз исках да се боря за нещо много по-лично.

— Не е свързано с работа — казах и потърках брадата си. — Аз... — Спрях, не знаех как да продължа. Гледах всяка извивка на лицето ѝ: очите ѝ се свиха както правеше винаги, когато се налагаше да се концентрира, устните ѝ — притиснати една в друга от тревога, гледах нежната ѝ кожа и разбира се, погледът ми моментално се спусна към гърдите ѝ, защото ги бе приклещила под скръстените си ръце и... ами... *Е, мамка му.*

— Гърдите ми ли гледаш?

— Да.

— Изпращаш ми сигнал за тревога, за да ми гледаш циците?

— Спокойно, не пали метлата. Изпратих ти сигнала, защото ми липсваш.

Ръцете ѝ се отпуснаха до тялото и видях как смутено започна да си придърпва края на пуловера си.

— Как може да ти липсвам? Нали останах при теб снощи?

— Знам. — Много добре разбирах какво прави — как винаги е готова да те изрита с коляно, само и само да не накърни чувството си за самосъхранение.

— И прекарахме целия уикенд заедно.

— Да. Ти и аз, и Джулия и Скот — напомних ѝ. — И Хенри и Мина. Не бяхме сами, нали? Не и така, както очаквахме.

Клоуи извърна глава и се загледа през прозореца. За първи път от седмици денят беше слънчев и топъл. Исках да я изведа навън и

просто да седнем някъде.

— Напоследък имам чувството, че ми липсваш постоянно — прошепна тя. Възелът в гърдите ми леко се разхлаби.

— Наистина ли?

Тя кимна и пак ме погледна.

— Толкова много пътуваш — наведе се напред и повдигна вежда.

— И не ме целуна за довиждане тази сутрин.

— Целунах те, но ти спеше — усмихнах се.

— Не се брой.

— Търсите повод за кавга ли, Милс?

Тя сви рамене, опита се да прикрие усмивката си и внимателно огледа лицето ми.

— Можем да прескочим кавгата и ти можеш... примерно да ми подухаш за около десетина минути — предложих.

Тя направи крачка напред, прегърна ме и притисна лице в шията ми.

— Обичам те. И те обичам, затова че ми изпрати сигнал за тревога, защото ти липсвам.

Бях толкова изненадан от реакцията ѝ, че дълго време не успях да отговоря. Когато отворих уста, гласът ми излезе като грачене:

— И аз те обичам.

Не че Клоуи не умееше да показва чувствата си. Напротив. Но когато бяхме сами, тя беше най-експресивната във физическо отношение жена. Но докато аз постоянно ѝ казвах какво изпитвам към нея, за цялото това време можех да преброя не повече от десет пъти, когато ми бе казвала, че ме обича. Самите думи „Обичам те“... не че исках да ги казва по-често, но всеки път когато ги чувах от устата ѝ, звучаха толкова истински. И ми въздействаха толкова силно.

— Сериозно... може би имам нужда от едно на крак. Върху моето бюро — прошепнах с надежда за компромисно решение.

Тя се засмя и поклати глава, но ръката ѝ се спусна към пениса ми и веднага го обхвана в дланта си. Знаех тази игра. Беше напълно възможно да направи нещо доста опасно, което ме възбуждаше, и в същото време ужасяваше. Но вместо да ме погледне с онези очи, които винаги бяха сигнал за приближаването на нещо рисковано и така възбуждащо, тя ме целуна по врата и каза:

— Не мога да отида на срещата с Дъглас и да мириша на секс.

— Винаги миришеш на секс. Нали не си въобразяваш, че не се надушва от километри?

— Невинаги мириша на теб — поясни и облиза врата ми.

— Да бе, да. Вярвай си.

Толкова отдавна не бяхме правили нищо в офиса, нямах търпение да я почувствам. Искях да си разкъсам панталоните, да ѝ вдигна полата на кръста, да избутам всичко от бюрото си на пода и да я просна, да я чукам.

И тя се смили. Плъзна тяло по моето и се свлече на колене пред мен. Вдигна леко полата си, за да не я мачка. Не, не за да не я мачка... застанала на колене пред мен, тя продължи да вдига полата си чак до кръста и плъзна ръка между краката си. С другата ръка бързо разкопча ципа ми. Затворих очи и направих неуспешен опит да се успокоя, но тя вече го бе извадила от панталона ми и засмукала в устата си. Бях почти надървен и усещах как се втвърдява и расте. Топлите ѝ влажни устни се движеха по дължината ми, а тя отваряше уста все по-широко, за да може да поеме уголемяващия ми пенис. Усещах дъха ѝ върху пъпа си — накъсан и горещ, чувах как пръстите ѝ се движат между краката ѝ, на колене и леко разкрячена.

— Докосваш ли се?

Тя кимна и усетих как ръцете ѝ помръдват.

— Беше ли вече мокра за мен?

Тя застина за секунда и после вдигна ръка над главата си. Наведох се и засмуках пръстите ѝ.

Мамка му.

Порази ме колко силно ме желаше. Бях се научил да разпознавам различните ѝ аромати. Когато се прибирах късно от работа и я изненадвах с езика ми между краката ѝ, имаше прелестен вкус, но когато беше истински готова, когато я бях възбуждал дълго, тогава ухаеше съвсем различно — на похот. Това, което усетих върху пръстите ѝ, беше върхът на възбудата ѝ. Зави ми се свят.

Колко време бе мислила за това? Цял ден? Откакто излязох сутринта? Но тя не ми даде възможност да се чудя прекалено дълго. Ръката ѝ бързо се върна между краката ѝ. Искаше ми се да можех да виждам какво става там.

Гледах как главата ѝ се движи, как устните ѝ се плъзгат по цялата дължина и се опитвах да се успокоя, но дори когато бях заровен в

устата ѝ, аз винаги исках повече. Не беше възможно да имам всичко наведнъж, да я чукам по всички възможни начини, но поне можех да си представям цял дългометражен филм от всевъзможни пози, звуци, ръцете ми в косата ѝ и в същото време в устата ѝ, на таза ѝ, около бедрата ѝ. Всичко наведнъж.

Плъзнах ръце в косата ѝ и тя разбра, че искам по-бързо, а когато тази ми започна да се движи по-интензивно, разбра, че вече е минало времето на дразненето, че не трябва да губи и минута... особено когато срещата ѝ беше след пет минути.

И точно в този миг си спомних, че вратата на офиса ми не е заключена. Клоуи бе влязла с нагласата да обсъждаме нещо по работа. Външният офис бе затворен, но не и заключен.

— О, мамка му — простенах, защото мисълта, че някой може да ни хване ме побърка. — Клоуи...

И оргазмът ми се спусна като гюле по гръбнака ми. Остър, горещ, толкова интензивен, че краката ми се разтрепериха, а ръцете ми се свиха в юмруци в косата ѝ. Гръбнакът ѝ се изви, ръката, с която се докосваше, започна да трепери и звуците на приближаващия ѝ оргазъм излизаха приглушени около пениса ми. Погледнах към нея и видях как наблюдава реакцията ми... Разбира се, че гледаше! Очите ѝ бяха разширени, но меки, и изглеждаше сякаш гледа нещо крайно забавно и интересно. Бях сигурен, че и аз я гледам така, когато я карам да свършва. Опитах се да възстановя дишането си, коленичих на пода с лице към нея. Ръката ми покри нейната, с която се докосваше, тя се размърда и ми позволи да поема от тук нататък. Пъхнах два пръста и тя едва не падна назад, сякаш удоволствието я събаряше. Цялата се впиваше в пръстите ми. Сложих другата си ръка на таза ѝ да я задържа, и целунах червените ѝ леко подпухнали устни.

— Близко съм — каза и плъзна свободната си ръка около врата ми за опора.

— Харесва ми, когато ми го казваш.

Бях очаквал, че с времето, когато я любя с пръсти, ще ѝ омръзне, че ще се отегчи от начина, по който я чукам, но всеки път когато палецът ми докоснеше клитора ѝ, ставаше по-интензивно, по-горещо от предишния път.

— Още един — успя да каже с пресипнал глас. — Моля те... Искам...

Така и не довърши изречението си, нямаше и защо. Плъзнах трети пръст в нея и гледах как главата ѝ се килва силно назад, как устните ѝ се разтварят, и как прегракналите, съскащи звуци на оргазма ѝ, които се опитваше да заглуши с надежда да не ни чуят, излетяха през устата ѝ.

Позволи ми да я гушна за няколко секунди. Вдишвах аромата на косата ѝ и си представях, че сме някъде другаде. В моя хол или в нейната спалня, само не на пода на офиса ми, при това при незаклучени врати. Мисля, че точно в този момент, тя се сети за вратата, вдигна бикините си, придърпа полата си надолу и ми подаде ръка да я вдигна. Както всеки път след подобно изпълнение, останах поразен от тишината край нас. Запитах се дали винаги сме успявали да се прикриваме така ловко и да се контролираме във или извън офиса.

Тя се огледа замаяно и ми се усмихна мързеливо:

— Сега не знам как ще остана будна по време на тая дълга среща.

— Изобщо не съжалявам и няма да се извиня — казах тихо и се наведох да целуна врата ѝ.

После тя се обърна и тръгна към банята на офиса ми, нави ръкави, за да може да измие ръцете си до лактите. Тръгнах след нея, притиснах тяло в нейното и започнах да движа ръцете си по нейните под течащата вода. Пяната се плъзгаше между пръстите ни, а тя облегна глава на гърдите ми. Бях готов да измия аромата на соковете ѝ от ръцете ѝ, само и само за да съм близо до нея.

— У вас ли ще бъдем тази вечер? — попитах. Изборът къде ще прекараме нощта винаги е бил един от най-трудните. Моето легло беше по-удобно за игри, но в нейната кухня имаше повече храна. Тя спря водата и започна да суши ръцете си в кърпата ми.

— У вас. Имам да пера.

— И после да не съм те чул да кажеш, че романтиката била умряла.

Избърсах си ръцете и пак я целунах. Тя не отвори устни, не отговори на целувката ми, а само ме гледаше. Отдръпнах се озадачен.

— Бенет?

— Ммм?

— Знаеш, че е така, нали.

— Какво да знам и какво е така.

— Че те обичам. Може би не го казвам често. Може би затова ти използва сигнала за тревога.

Усмихнах се, но сърцето ми се сви.

— Знам, че е така, наистина. И не пуснах съобщението затова. Просто напоследък нямам честта да се радвам постоянно на вниманието ти, а аз съм алчно копеле. Майка ми не те ли е предупредила, че не мога даделя нищо с никого?

— След като се преместим в Ню Йорк, нещата ще се успокоят и ще имаме повече време.

— В Ню Йорк? Време? Съмнявам се. И дори и да се успокоят, няма ли да е хубаво да се махнем за малко, преди да започне цялата тази лудница.

— Кога? — попита и се огледа, сякаш на всяка свободна повърхност имаше по един планер, претъпкан със задачи за деня, седмицата, годината.

— Никога няма да има подходящо време. И когато се преместим, в началото ще е пълна какофония.

Тя се засмя и поклати глава.

— Е, едно знам — сега точно е най-неподходящото време. Може би към края на лятото.

После ме целуна бързо, погледна часовника, очите ѝ се разшириха от паника.

— Трябва да бягам.

Хукна към бюрото ми, грабна телефона си, и така темата бе приключена.

Но думата „ваканция“ не излизаше от главата ми.

ТРИ

Планът за тази вечер беше доста натоварен: да направя вечеря, да се нахраним заедно, да решим най-накрая кой апартамент да наемем в Ню Йорк, да обсъдим кое от моя и кое от неговия апартамент ще пренесем там, да решим как ще намерим време да опаковаме всичко това! И може би точно от там трябваше да се започне.

О, и да прекарам останалите часове в преговор — как изглежда всеки сантиметър от красивото тяло на моето божествено копеле. Два пъти.

Но това беше преди Бенет да влезе и да ме заvari да готвя в кухнята. Без дори и да остави сакото и ключовете си, той буквално се втурна през хола към мен и докато се усетя, вече бе засмукал кожата под ухото ми, сякаш не ме бе виждал от седмици. Няма защо да споменавам, че планът бе драстично съкратен. Бенет очевидно бе решил да прескочи повечето от задачите.

Първо: вечеря. Второ: голи. И май искаше да съкращава и вечерята.

— Никога няма да седнем да се нахраним, ако я караш така — казах, докато целуваше шията ми. Топлият му дъх опари кожата ми и ножът, с който режех, падна на дъската за рязане.

— Е, и? — прошепна и се притисна към дупето ми и после ме обърна с лице към него.

Усещах твърдата повърхност на шкафовете зад гърба си и още по-твърдия пенис на Бенет пристиснат в мен. Беше се надвесил като кула над мен. Винаги се учудвах колко е висок, особено когато не бях с обувки с високи токове. Устните му погалиха шията ми.

— И... — Затруднявах се с отговора. — Като цяло хората отделят прекалено много време за хранене.

Той се засмя нежно и плъзна ръце по ханша ми.

— Точно така. И освен това... Боже, имам чувството, че не съм те докосвал от седмици.

— От днес следобед — поправих го и се отдръпнах леко назад, за да го погледна в очите. — Беше днес следобед. Когато ти направих свирка зад бюрото в офиса ти?

— О, да. Май си спомням нещо такова, но ми е малко мъгляво. Може би... ще опресниш спомена ми... език... пенис...

— Страхотен изказ, Райън. Майка ти знае ли какво си прасе?

Той се засмя с глас.

— Ако се съди по начина, по който ни гледаше, когато ни видя да се чукаме в гардеробната на сватбата на братовчедка ми, мисля, че вече е наясно.

— Тогава не те бях виждала две седмици — казах и усетих как бузите ми пламват. — И не се опитвай да изглеждаш толкова самодоволно секси, задник такъв!

— Но за сметка на това съм твой задник — каза и притисна устни към моите и ме целуна бавно и дълго. — Не се преструвай, че не ти харесва.

Не можех да споря. Бенет наистина прекарваше повечето време извън Чикаго, но беше мой. Само мой. И никога не ми бе дал повод да мисля обратното.

— И като стана дума за задници — ръката му се плъзна надолу и леко стисна моя. — Само като си помисля какво ще направя с твоя тази вечер...

Исках да споря, да кажа нещо умно, да бъда достоен вербален партньор, но не се сецах какво да кажа.

— Исусе, онемя ли — попита с широко отворени от изненада очи. — Ако знаех, че това ще те накара да млъкнеш и че ще си осигуря малко тишина и спокойствие, щях да повдигна въпроса преди много време.

— Аз... аз... — Отварях и затварях устата си, но нищо не излизаше. Това беше нещо ново.

Когато таймерът изпищя и разреже въздуха с пронизителния си шум, се опитах да се отделя от него, но се олюлях, все още не бях възвърнала самообладанието си.

Извадих хляба от фурната и отцедих водата от спагетите. Бенет се движеше с мен с брадичка, опряна на рамото ми и ръце около кръста ми.

— Толкова хубаво ухаеш — каза. Устата му пак се залепи за шията ми, а ръцете му бавно се плъзнаха към полата ми. Бях повече от изкушена да му позволя да продължи, но вместо това казах:

— Би ли довършил салатата?

Той изпъшка недоволно, разхлаби вратовръзката си и се захвана със салатата на другия плот. Мърмореше нещо, което така и не успях да чуя.

Когато смесих пастата и соса, парата се вдигна във въздуха и образува красиви причудливи формички. Приличаха на панделки. Из кухнята се разнесе лек аромат на чесън. Опитах се да подредя мислите си, но както винаги, това беше напълно невъзможно в негово присъствие. Сякаш когато Бенет Райън влезеше в стаята, изсмукваше целия въздух и оставах като риба на сухо. Все още не разбирах как стана така, кога се бях влюбила толкова сяпало в него.

Когато го нямаше, ми липсваше до болка. Понякога си говорех сама с празната спалня. „Как беше днес в офиса?“, питах. И си отговарях: „Новата ми асистентка е ужасно смешна“. И после си казвах на глас: „Този апартамент винаги ли е бил толкова празен и тих?“

Понякога, след като дни наред бях носила неговата риза и вече губеше от аромата на Бенет, отивах в неговата къща. Сядах на стола, който гледаше към езерото, и се питах какво ли прави. Чудех се дали изобщо е възможно да му липсвам така, както ми липсваше той. Исусе, така и не можех да разбера тези момичета, които се радват, когато приятелите им заминават в командировка. Преди си мислех, че просто се радват, че ще се наспят добре за няколко дни.

Не знам как стана, но истината е, че Бенет успя да се промъкне във всяка част от живота ми. Беше все така инат, упорит, мотивиран и винаги държеше на своето и аз наистина се радвах, че връзката ни не го промени в това отношение. Той се отнасяше с мен като с равна; макар че знаех, че ме обича повече от всичко на света, никога не отстъпваше, когато вярваше, че е прав; не правеше компромиси и винаги ми казваше, когато греша. Ето защо го обичах още повече.

Пренесох чиниите, подредих ги на масата и се обърнах да го погледна през рамо. Бенет все още мърмореше и ядно кълцаше един домати.

— Още ли се цупиш? — попитах.

— Разбира се — каза, донесе салатата, плесна ме по дупето и я сложи на масата, след което издърпа стола ми да седна. После наля по една чаша вино и седна на стола срещу мен. Наблюдаваше ме, докато отпивам, погледът му се спусна от очите към устните и пак към очите. Усмихна ми се мило, но после премигна, сякаш се сещаше за нещо неприятно.

— Канех се да те питам как е Сара.

Сара Дилън завърши същата програма по магистратура като моята, но след дипломирането си напусна „Райън Медия“ и започна работа в друга компания. Тя беше една от най-добрите ми приятелки и Бенет ѝ предложи работа като финансов директор на новия клон в Ню Йорк, но тя отказа. Каза, че не иска да напуска семейството си и живота си в Чикаго. Бенет прояви разбиране, но денят на откриването на офиса наближаваше, а той не бе успял да намери никой за тази позиция и започваше да се тревожи.

Спомних си разговора със Сара в ранния следобед. Онзи задник, годеникът ѝ, бе цъфнал по вестниците как целува някаква жена и най-сетне Сара започваше да си отваря очите за това, което всички ние виждахме от години. Анди ѝ изневеряваше от самото начало.

— Добре е... май. Анди все още твърди, че тази снимка била само провокация, че го били нагласили, но името на другата жена е навсякъде из вестниците. Всеки ден. Знаеш каква е Сара. Никога няма да покаже пред хората какво ѝ е, но знам, че тази история тотално я разби.

Той се замисли и попита:

— Мислиш ли, че е окончателно приключила с него? И няма да го прибере пак?

— Кой знае? Заедно са от години, тя беше едва на двацет и една години, когато се запознаха и заживяха заедно. Ако не го е оставила досега, може и да остане с него завинаги.

— Сега съжалявам, че не го смазах от бой миналия месец на коктейла в Смит Хаус. Какво нещастно мекотело!

— Опитах се да я убедя да дойде в Ню Йорк, но тя е такъв инат.

— Инат? Направо не мога да разбера как сте се сприятелили — каза с каменно лице, но знаех, че едва прикрива усмивката си. Замерих го с едно доматче чери.

* * *

През останалата част от вечерята говорихме за работа, за новия офис, за ремонта, който трябваше да направим, за всички неща, които предстояха, преди дори да започнем да ремонтираме. Обсъждахме дали семейството му ще пътува често до Ню Йорк.

— Кога се върна баща ти? — попитах.

Чаках да ми отговори, но когато не го направи, вдигнах поглед и за моя изненада видях обърканото изражение на лицето му. Подбутваше храната в чинията си и мълчеше.

— Райън, наред ли е всичко?

Минаха няколко секунди, поколеба си и накрая каза:

— Липсва ми... че не работиш за мен.

— Какво? — попитах с разширени очи.

— Знам, и аз не мога да се разбера. Бяхме кошмарен екип. Ситуацията беше извън контрол.

„Много слабо казано“, бих добавила. Фактът, че успяхме да работим заедно в един офис десет месеца, без да се пролее кръв, все още ме изненадва.

— Но... — Погледна ме и продължи: — ... тогава те виждах всеки ден. Това правеше деня предсказуем, ти беше константата и го изпълваше със смисъл. И упорство. А аз те бутах назад и бутах, и бутах. Беше толкова забавно. Най-хубавото време в цялата ми кариера. И аз глупакът го бях взел за даденост.

Оставих чашата на масата и го погледнах в очите. Господи, колко обичах този мъж.

— Това... мога да разбера — казах и търсех подходящите думи. — Не мисля че на онзи етап разбирах какво имам... какво означава да те виждам всеки ден, независимо че по двайсет и седем пъти на ден се налагаше да се боря с импулсивното си желание да те отрова.

— И аз — каза той и се засмя. — И понякога се чувствам виновен, затова че толкова пъти си представях как те мятam през прозореца. Но със сигурност планирам да ти се реванширам за това — каза и отпи голяма глътка.

— Така ли?

— Да, имам списък.

Погледнах го въпросително.

— Първо, ще обеля тази пола от тялото ти. — Наведе се, навря глава под масата, изправи се и продължи: — Разбира се бих те наказал, затова че носиш тази дантела само да ме дразниш, но мисля, че и двамата знаем колко много ми харесва.

Облегна се и сложи ръце зад врата си. Вниманието, с което ме изучаваше, ме накара да настръхна. Всяка друга на мое място би се почувствала неловко — все още помнех времената, когато и аз се чувствах така. Но сега усещах пълзящия във вените ми адреналин, вълнението и очакването като изстрелян в тялото ми куршум, който се настани тежък и парещ под стомаха ми.

— А жилетката — започна с очи, вперени в гърдите ми. — Искам да я разкъсам и да чуя как тези малки копченца се късат и падат, и се търкалят по пода.

Кръстосах крака и преглътнах бавно. Той забеляза, и това ме накара да се усмихна.

— И след това ще те просна на масата — каза и за да докаже, че е сериозен, разклати масата, за да провери дали е стабилна. — Ще сложа краката ти на раменете си, ще те смуча, докато започнеш да молиш, да плачеш за пениса ми.

Опитах се да се престоря, че думите му не ми действат, опитах се да откъсна очи от неговите. Не можех. Устата ми беше пресъхнала. Наложих се да се покашлям, за да проговоря.

— Можеше да го направиш снощи.

— Не. Снощи бяхме изморени и исках само да те чуя как свършваш. Тази вечер не искам да бързам, искам да те съблека, да целуна всеки сантиметър от тялото ти. Да те чукам. Да гледам как ти ме чукаш.

Защо стана толкова топло в тази стая?

— Много си уверен в себе си.

— Разбира се.

— И кое те кара да си мислиш, че нямам други планове?

Изправих се, съвсем забравила за десерта, минах покрай масата и застанах пред него. Вече беше възбуден. Едва се побираше в панталоните му. Имах чувството, че ще разпори ципа. Той проследи погледа ми и се засмя. Зениците му бяха толкова разширени, че давеха бадемовото кафяво на ирисите му. Исках да разкъсам дрехите си и да

усетя горещината на този поглед върху кожата си, да се събудя сутринта изтощена, протъркана между краката, и все още да усещам натиска на пръстите му върху кожата си, по цялото ми тяло, в мен.

Как беше възможно да ме накара да се чувствам така само с един поглед и няколко мръсни думи?

Бенет разтвори крака и аз веднага застанах между тях и протегнах ръка да махна рошавата му коса от челото. Тази коса, която му придаваше вид на прясно изчукан мъж. Меките кичури се плъзнаха в пръстите ми. Бутнах главата му назад и го накарах да ме погледне.

Толкова ми липсваше. Остани. Не заминавай толкова далеч никога повече. Обичам те.

Това исках да му кажа, но думите ми заседнаха в гърлото и единственото, което успях да произнеса, беше едно „Здравей отново“. Бенет наклони глава настрани, усмивката му стана още по-широка.

— Здравей и на теб — каза и веднага стисна ханша ми и ме приближи до себе си. Каза го закачливо, смехът му бе леко ироничен. Господи, как ме четеше като разтворена книга, виждаше всяка моя мисъл като написана с мастило на челото ми. Не че се срамувах да му кажа, че го обичам. Не че се чувствах неудобно, но никога не го бях казвала на никого преди Бенет и беше... страшно... Все едно да отвориш гръдния си кош пред някого, да изтръгнеш сърцето си и да му го дадеш.

Ръката му се плъзна по гърдите ми, палецът му погали вдлъбнатинката между тях.

— Не мога да не се запитам какво ли има под тази красива и много мъничка жилетчица — каза. Поех рязко въздух. Зърната ми се втвърдяваха под мекия кашмир. Той плъзна едно копче през илика, после още едно, и още едно, докато жилетката се отвори и очите му се преместиха върху много малкия ми, почти... невидим сутиен.

— Нов е — каза със задоволство.

— И скъп. Не го унищожавай — предупредих.

Усмивката не можеше да се побере на лицето му.

— Никога не бих си помислил такава низост.

— Бенет, ти ми купи прашки за четиристотин долара и после ги използва да ми вържеш ръцете за леглото.

Той се засмя, плъзна жилетката по раменете ми, разсъбличаше ме бавно, като скъп и отдавна чакан подарък. Дългите му пръсти се

преместиха към полата ми и мекият звук на ципа изпълни тихата стая. Направи това, което обеща — наистина я обели от тялото ми, бавно и мъчително, докато останах само по дантеления сутиен и доста оскъдните бикини.

Климатикът се включи и усетих лекия полъх на хладен въздух върху голата си кожа. Бенет ме сложи да седна в скута му с крака от двете страни на таза му. Материята на панталоните му леко гъделичкаше голите ми бедра и на практика голия ми задник. Може би трябваше да се чувствам ранима или прекалено крехка и оголена така пред него, при положение че той бе напълно облечен, но не, не изпитвах нищо подобно. Напротив, харесваше ми. Много. Беше като първата ни вечер заедно след презентацията ми. Тогава бяхме в неговата къща, вече си бяхме признали, че се обичаме, и аз го бях завързала за стола, за да мога да събера смелост да чуя колко много съм го наранила.

Започвах да разбирам, че ме бе поставил в тази позиция с цел, защото предполагам мислеше за същата нощ.

Очите му бяха натежали от такъв глад, от такова чувство на обожание, че не можех да не усетя прилива на сила, на контрол, сякаш нямаше нещо, което не би направил за мен, само ако отворех уста да го поискам. Сложих ръце на копчетата на ризата му. Исках го гол над мен, под мен навсякъде около мен. Исках да го вкуся, да го раздера с ноктите си, да му оставя следи навсякъде, да направя с устни и зъби пътечка между тези следи. Исках да го просна на масата и да го чукам, докато и двамата обезумеем, докато изтрия всяка мисъл от съзнанието и на двамата.

Някъде в апартамента звънеше телефон. Застинахме. Никой не казваше нищо. Просто чакахме с надежда да е било грешка или да не сме чули добре и че сега ще последва тишина. Но острият звук на телефона му, който познавах болезнено добре, отново наруши тишината. Работа. Това беше рингтонът му за спешни случаи. Не обикновеният спешен рингтон, а онзи за сериозни проблеми. Бенет изпсува с устни върху гърдите ми, а сърцето ми биеше прекалено силно, дишах прекалено шумно за ситуацията.

— Еба си! Мамка му! Съжалявам. — Телефонът продължи да звъни. — Трябва да...

— Знам — казах и станах и се облегнах на гърба на стола, за да не падна. Краката ми трепереха. Бенет прокара ръце по лицето си, сякаш не можеше да повярва. Стана и прекоси стаята. Намери телефона в джоба на самото си. Беше го захвърлил на дивана.

— Да! — каза и се заслуша.

Наведох се за жилетката и я метнах на раменете си. Намерих и полата си и я обух набързо.

Занесох чиниите в кухнята. Той говореше. Опитвах се да не слушам, да му дам пространство и спокойствие да проведе разговора си, но започнах да се тревожа, когато гласът му внезапно се покачи няколко октави.

— Какво значи това? Как така не могат да го намерят? — изкрещя.

Облегнах се на вратата и го загледах как крачи като обезумял пред широката стена от прозорци.

— Това нещо е утре! И някой е сложил официалния, единствения файл на място, което никой не може да открие? Не може ли някой друг да се заеме с това? — Последва пауза, през която реално наблюдавах как кръвното му се покачва. — *Шегуваш ли се?* — Нова пауза. Бенет затвори очи, стисна ги здраво и пое дълбоко въздух. — Ще съм там до двайсет минути.

Затвори. Нямаше сили да ме погледне.

— Всичко е наред — казах.

— Не е.

Прав беше. Не беше наред. Цялата ситуация вонеше до небесата.

— Не може ли някой друг да отиде?

— Кой? Нямам доверие на никого за нещо толкова важно. А това, с което разполагам, са няколко малоумни задници. Утре тръгва сделката с Timbk2, а в отдела по маркетинг не могат да намерят последния оригинален файл с финансовите спецификации.

Той млъкна и заклати глава, сякаш отказваше да повярва, че това се случва. Взе самото си и каза:

— Господи, за Ню Йорк ще ни трябва някой, който знае какво прави! Толкова съжалявам, Кло.

Бенет знаеше колко много се нуждаехме от тази нощ. Но имаше и работа, и беше длъжен да отиде. Знаех това по-добре от всеки друг.

— Тръгвай — казах и се приближих до него. — Когато се върнеш, ще съм тук, ще те чакам.

Подадох му ключовете, надигнах се на пръсти и го целунах.

— В моето легло?

Кимнах.

— И ще си облечена в моята риза?

— Само по риза.

— Обичам те.

Усмихнах се.

— Знам. Сега отивай да спасяваш света.

ЧЕТИРИ

Какво е това? Някакъв ташак? Мамка му! Какво е това?

Завъртях ключа и бясно форсирах колата. Искях да разкъртя асфалта по улицата, да оставя гнева си като черни следи от гуми по всяко шосе, по което мина. Бях изморен. Господи, колко бях изморен! И мамицата му как мразех да оправям кашата, която някой друг е забъркал. По дяволите. От няколко месеца работех по дванайсет, петнайсет, осемнайсет часа на ден. И единствената нощ, когато можех да отделя време за Клоуи, да си остана у дома... И те ми се обаждат!

Гневът ми внезапно застина и думата „у дома“ започна да блъска като чук в главата ми.

Независимо дали бяхме у нас, или в нейния апартамент, или с приятелите ни, или в онази дупка — китайския ресторант, който тя толкова харесваше, винаги се чувствах като у дома си. И най-странното е, че тази къща, която ми бе струвала цяло състояние... никога не я бях почувствал като дом, докато в нея не влезе Клоуи. Дали и за нея „у дома“ означава да бъде просто с мен, независимо къде?

Дори не ни остана време да изберем апартамента си в Ню Йорк! Домът, в който щяхме да живеем! Бяхме избрали мястото за новия офис на „Райън Медия Груп“, бях й обяснил къде ще бъдат офисите ни, даже й начертах карта. Направих й схема с обновленията и ремонтните работи, бях намерил и дизайнер, но Клоуи и аз все още нямахме апартамент.

Това би трябвало да означава, че старите навици умират трудно, но реално погледнато връзката ми с нея изцяло бе променила отношението ми към работата. Не че бяха станал по-безотговорен. Напротив. Но преди година единственото нещо, на което бях изцяло отдаден, бе кариерата ми. Сега най-важното нещо за мен беше тя, а кариерата ми се намърдваше между нас, пречеше ми да съм с нея. И това ме взривяваше, гореше ме отвътре и не ми даваше мира.

Не знам кога се случи, не усетих, но предполагам, че тези промени се бяха настанали много преди да си призная пред себе си.

Може би, когато Джоуел дойде в къщата на родителите ми. Или беше на следващия ден, когато паднах на колене пред нея да ѝ се извиня по единствения начин, по който умеех. Или е било много по-рано, още онази първа нощ, когато я целунах в залата за конференции, в онзи момент на слабост. И похот. И слава богу, че съм бил такъв идиот.

Погледнах часовника на таблото на колата. Загледах се и в осветената в червено дата. Пети май. Точно преди една година на тази дата гледах как Клоуи се отдалечава от самолета след конференцията в Сан Диего. Раменете ѝ бяха огънати от болка и гняв, след като я бях запознал с лека ръка и то само защото ми спаси задника пред най-важния ми клиент.

На следващата сутрин бе напуснала работа и бе напуснала мен. Премигнах, за да прогоня спомена. Напомних си, че все пак тя се върна. При мен. Работихме по връзката си през последните единайсет месеца и въпреки че полудяхах с натоварения си график, никога през целия си живот не съм бил толкова *щастлив*.

Тя беше единствената жена, която някога съм обичал, която някога съм желал, която някога ще обичам. Замислих се за връзката си със Силви. Бяхме скъсали преди повече от две години. Започна като... като... нали знаеш като стъпиш на ескалатора. Една крачка напред и после без никакви усилия се качваш нагоре. В една посока. Започна някак като приятелство и после премина в сексуална връзка. За мен беше перфектно, защото тя беше добра компания със секс бонус и никога не искаше повече от това, което бях готов да ѝ дам. Когато скъсахме, тя призна, че е знаела, че няма да съм в състояние да ѝ дам повече и че за някакъв период от време тази полуинтимна полуинтелектуална връзка ѝ е била достатъчна. Но в един момент, това започнало да не ѝ стига. Прегърнахме се, целунахме се продължително, и аз я пуснах да си отиде. После се навечерях в любимия си ресторант сам, прибрах се и си легнах рано. Спах цяла нощ, сън без сънища, без дори да се събудя. Без драма, без разбити сърца.

Всичко свърши и аз спокойно затворих вратата на тази връзка, напълно готов да продължа напред. След три месеца си бях в Чикаго.

Направо е смешно да сравнявам тази раздяла с това, което се случи, когато изгубих Клоуи. Бях се превърнал в мръсен, вонящ парцал. Спрях да ям, да се къпя, и се хранех със скоч и самосъжаление.

Стисках волана и си спомнях как се държах с две ръце за всяка дребна информация, която Сара изпуснеше за нея. Как изглежда, какво прави, и после анализирах тези подхвърлени трохи, за да разбера дали ѝ липсвам, или не и дали изобщо е възможно да е така нещастна, както бях аз.

Денят, в който Клоуи се върна в компанията, съвпадна с последния работен ден на Сара. Макар че се бяхме сдобрили, Клоуи настояваше да си спи в тях, а аз в нас, за да си починем и наспим. След хаоса сутринта, влязох в стаята за почивка да търся Клоуи. Ядеше пакетче бадеми и четеше някакъв отчет на маркетинг отдела. Сара топлеше в микровълновата нещо изостанало от предишния ден. Когато ѝ предложихме да ѝ направим подобаващо изпращане с обяд, тя категорично отказа. Налях си чаша кафе. Тишината беше толкова тягостна, имах чувството, че продължи поне петнайсет минути. Най-накрая не издържах и се обадох:

— Сара. — Изненадах се как гласът ми изкънтя в тихата стая. Големите ѝ бистри очи се обърнаха към мен. — Благодаря ти, че дойде да ме видиш първия ден, когато Клоуи напусна. Благодаря ти, че ми казваше какво става с нея. Наистина не искам да си тръгваш. Има и други причини, но тази е най-важната за мен.

Тя сви рамене и приглади косата си. После се усмихна лекичко и каза:

— Просто съм щастлива да ви видя заедно. Прекалено беше тихо из тая компания, когато бяхте разделени. И не само тихо, но и скучно. Никой не си крещеше, никой не бълваше епитети, изпълнени с омраза, никой не плюеше в кафето на другия.

— Уверявам те, че никога повече няма да е скучно — каза Клоуи и сложи няколко бадема в устата си. — Може и да не ми е вече шеф, но със сигурност вряска до небето.

Засмях се и тайничко погледнах задника ѝ, докато се навеждаше да си извади бутилка минерална вода от хладилника.

— Въпреки това — казах и погледнах Сара, — наистина ценя помощта ти в онези кошмарни дни. Ако не беше ти, вероятно щях да откача.

Сара ме погледна приятелски. Не знаеше какво да прави с ръцете си. Очевидно проявата на благодарност, да не говорим за

емоции, не е нещо, което бе очаквала от мен. Истината е, че такова нещо се случваше в крайно редки случаи.

— Както вече казах, радвам се, че всичко се оправи. Това са неща, за които човек си струва да се бори — каза, повдигна брадичка и се усмихна, и излезе от стаята.

Радостта ми, когато Клоуи се върна в компанията, беше единственото, което ми помогна да игнорирам слуховете из офисите и коридорите на „Райън Медия“. Аз си имах офис, и тя си имаше офис, и двамата бяхме твърдо решили да покажем на всички, че тази връзка може да проработи.

И наистина издържахме почти по цял час, без да се виждаме.

— Липсваше ми — каза, и затвори вратата на офиса ми. — Мислиш ли, че ще ми дадат стария офис, ако ги помоля?

— Не. Колкото и да ми харесва идеята, на този етап ще е катастрофално.

— Не го казах съвсем сериозно — каза и се огледа. Почти виждах как спомените пълнят очите ѝ. Когато разтвори краката си на стола срещу бюрото ми. Когато ми позволи да я докосвам, за да забрави за тревогите за баща си. Когато седяхме в тази стая един срещу друг и говорехме за всичко друго, само не и за нещата, които трябваше да си кажем отдавна. Много по-рано.

— Обичам те — казах. — Обичам те от толкова много време.

Тя премигна, доближи се до мен и се надигна на пръсти да ме целуне. И след това ме завлече в банята и ме накара да я чукам опряна на стената. По обед. В понеделник.

Влязох в паркинга и паркирах на мястото си. Врътнах ключа, колата застина, а аз се загледах в стената. Думите на Сара не спираха да кънтят в главата ми. Това са неща, за които човек си струва да се бори. Сара се бе прибрала у дома си, бе отнесла съвета си при най-гнусния женкар в цяло Чикаго. Тя се бе погрижила за мен, когато бях съкрушен и смазан от загубата на Клоуи. Бе дошла да ме потърси. А аз какво направих за отплата? Бях ѝ позволил да се върне, да продължи да живее с мъж, който знаех, че я мами, само защото си бях помислил, че не е моя работа да се бъркам!

Къде щях да съм сега, ако Сара си бе помислила същото? Да, постъпката ми не говореше никак добре за мен.

Излязох от колата и минах през фоайето. Охранителят ми помахаше и пак се зачете във вечерния вестник. Тръгнах към асансьорите. Сградата беше празна, чувах всяко скърцане на асансьора. Чувах как въжетата се въртят около колелетата и как спира с глух звук на осемнайсетия етаж.

Бях сигурен, че тук няма никой. Всички вероятно ровеха из компютрите и търсеха последната версия на файла, но в паниката си бяха забравили да проверят работния сървър. Защо да се сетят?

И в крайна сметка се оказа, че трябваше да оставя Клоуи заради нещо, което отне само двацет и три минути работа, а това беше солидна гаранция, че утре настроението ми щеше да е, меко казано, гръмотевично. Мразех да върша работата на някой друг! Бяха сложили грешно име на файла и точно както подозирах е бил забутан в грешния фолдер на сървъра. Освен това, на бюрото ми имаше разпечатано копие и някой компетентен, някой с поне грам мозък можеше да дойде, да го вземе и да ми спести тази разходка по нощите. Изпратих файла на един от изпълнителните си директори, направих няколко копия на хартия, маркирах имената на двете участващи в сделката страни и оставих по едно копие на бюрата на всички, които бяха работили по сделката. След това си тръгнах.

Да, знам, че се държах с тях малко просташки и злобно, но така става, когато някой се опита да ме отдели от Клоуи. Заслужавах си го.

Знам, че тези малки недоглеждания и изпускане на дребни детайли ме нервираха повече от необходимото, но вниманието към детайлите е първото нещо, което определя един екип като екип. Ето защо за Ню Йорк имах нужда от човек, който да застане над главите им и да им казва кое и как и да им държи сметка за такива недоглеждания.

Изпъшках отчаяно, седнах в колата и завъртях ключа с ясното съзнание, че това е едно от първите неща, с които трябва да се захвана утре сутринта — да търся човек и да го намеря до месец. И в това настроение как да се върна при Клоуи? Щях да съм кисел и да се дразня... и изобщо не говорим за приятно дразнене. Господи, прости, исках да съм с нея. Защо всичко беше толкова шибано? Толкова дяволски трудно? И без друго прекарвахме толкова малко часове сами. Не исках да ги пропилявам за това, че бях стресиран от работа, от търсене на апартаменти, от търсене на човек, който може да си свърши

работата, без да се налага да му бършеш задника. И двамата се оплакахме, че нямаме време да се видим, от натоварването в работата. Защо не можехме да оправим някак нещата. Да заминем? Знаех, че според Клоуи точно сега беше изключено, но пък кога нямаше да е изключено? Никой нямаше да ни даде времето ей така в ръцете. И кога се превърнах в мухльо, който седи и чака да му дадат, чака нещо да дойде и да потропа на вратата му?

Майната му. Заеби тези глупости. Оправи нещата!

— Събирай си акъла, Бен — извиках и гласът ми изкънтя в колата. Погледнах часовника да се уверя, че не е прекалено късно за телефонно обаждане, извадих телефона си, минах по номерата, маркирах номера и преди да набера, излязох от паркинга и тръгнах по Мичиган авеню.

След около шест позвънявания, гласът на Макс избумтя в слушалката.

— Ей, Бен!

Усмихнах се и натиснах газта, за да мога възможно най-бързо да избягам от работа.

— Как си, Макс?

— Добре съм, копеле. Даже много добре. Има ли нещо вярно в тоя слух, който достигна до мен, че се местиш към Ню Йорк с целия офис?

— Да, там сме след месец и нещо. Офисът е на Пето и Петнайсетото авеню.

— Близко си до нас. Идеално. Трябва задължително да се видим, когато дойдеш.

— Да, няма спор, няма спор. — Зачудих се как да продължа, защото знаех, че Макс със сигурност се пита защо му се обаждам по това време. — Виж Макс, искам да те помоля за една услуга.

— Да чуем.

— Искам да замина с приятелката си за няколко...

— Приятелка? — смехът му изпълни колата ми. И аз се засмях. Със сигурност никога не бях представял нито едно момиче пред Макс точно по този начин.

— Клоуи, да. И двамата работим в „Райън Груп“ и напоследък ни се събра много по кампанията на Пападакис. Засега всичко върви гладко, така че можем да си позволим малко време да заминем, преди

да се преместим... — Пак млъкнах и пак се поколебах, но думите сами избълбукаха в гърлото ми: — Мислиш ли, че е пълна лудост, ако наема някой да опакова багажа ни тук, да ни намери апартамент в Ню Йорк и просто да се махнем за няколко седмици?

— Не е лудост, Бен. Това е единственият начин да си запазиш разсъдъка.

— И аз така мисля. Знам, че е доста импулсивно, но се чудех... дали да не заведа Клоуи във Франция. Онази къща в Марсилия все още ли е твоя? И дали мога да я наема за няколко седмици?

Макс се засмя тихичко.

— Да бе, пич, все още е моя. Но забрави да я наемаш. Просто иди, не ми дължиш нищо. Ще ти изпратя упътване как да стигнеш дотам. Ще се обадя на Инес да изчисти. Къщата е празна, не съм ходил от зимата. Кога мислиш да пътуваш? — Менгемето, което досега бе стискало гърдите ми, започна да отпуска. Облекчението беше страхотно. Планът започна да се оформя в главата ми.

— Този уикенд става ли?

— Страхотно. Пусни ми имейл с кой полет ще пътувате, за да ѝ кажа да ви чака и да ви даде ключовете.

— Макс, това е жестоко, човече! Благодаря. Дълга ти услуга.

Буквално можех да видя лукавата му усмивка, когато каза:

— Няма да забравя последното.

* * *

За първи път изпитвах такова облекчение. Пуснах радиото и си представих как се качвам на самолета с Клоуи. Пред нас само слънцето. Никакви планове и задачи. Само дълги, лениви утрини, голи в леглото, най-хубавата храна и вино на света.

Но преди да се прибера, трябваше да спра на още едно място. Знаех, че е късно да ходя до родителите си, но нямах избор. Мозъкът ми щеше да се пръсне от планове, и не можех да си легна преди и последната подробност да бъде уточнена и всеки възможен проблем — разрешен. По пътя към родителите си се обадих и оставих съобщение за туристическия си агент. После оставих съобщение на гласовата поща на брат си, с което просто го уведомявах, че заминавам за три

седмици. Не исках дори да се замисля за реакцията му. Имахме нов офис, всичко беше уредено, така че можехме съвсем спокойно да наемем някой да опакова. Оставих съобщение за всеки от управителите на отдели, с което ги уведомявах за заминаването си и какво се очаква да направят в мое отсъствие. После свалих прозорците и пуснах хладния нощен въздух да удря с все сила лицето ми и да отвее целия стрес от тялото ми.

Докато спирах пред къщата на родителите си, се сетих за първия път когато с Клоуи дойдохме тук като двойка.

Беше три дни след презентацията ѝ. През двата дни почти не станахме от леглото. Изобщо не се подадохме от къщата ми. Но след милионите обаждания и съобщения от всички от семейството да ни канят на вечеря и да им позволя да прекарат малко време с нея и да не я пазя само за себе си, най-накрая се съгласихме да отидем на вечеря. Клоуи бе липсвала на всички, не само на мен.

През целия път до нашите, се смяхме и закачахме, свободната ми ръка беше преплетена в нейната. Тя разсеяно правеше малки кръгчета по китката ми с показалеца на другата си ръка, сякаш се опитваше да повярва, че това е истина, че наистина се случва. Че бяхме заедно.

Не се бяхме изправяли пред света след онази първа вечер, когато бях присъединен към женската компания. И сега това отиване в родителите ми беше малко странно, но изобщо не бях очаквал, че Клоуи ще се притесни и най-малко от такова нещо. Винаги се бе изправяла пред всяко предизвикателство смело, с високо вдигната глава и с целия си инат. Едва когато застанахме на верандата и се пресегнах да отворя вратата, усетих как ръката ѝ трепери сгушена в моята.

— Какво има? — Дръпнах я назад и я обърнах с лице към мен.

— Нищо, добре съм.

— Не прозвуча никак убедително.

Тя ми метна гневен поглед.

— Добре съм. Просто отвори проклетата врата.

— Мили боже! — Честно, бях втрещен! — Клоуи Милс притеснена?

Този път се обърна и ме погледна открито в очите. Не казвам, че ме гледаше мило, напротив.

— И ти си забелязал? Иди разбери... Майко мила, ама ти си бил направо брилянтен. От Федералното бюро със сигурност могат да те назначат, да ти дадат една значка и да те сложат в някой голям офис. — Посегна да отвори вратата сама, но аз хванах ръката ѝ, преди да успее да завърти топката. Усетих как по лицето ми се разлива огромна усмивка.

— Клоуи?

— Просто не съм ги виждала от... знаеш... И те те видяха, когато беше... знаеш... когато беше... — Започна да върти ръце, сякаш искаше да напише във въздуха „Когато Бенет беше на дъното, след като тя го зараза“. — Само... нека не го правим на проблем. Добре съм — завърши.

— Просто се наслаждавам на тази рядка гледка — притеснена, смутена, изплашена Клоуи Милс. Дай ми минутка да се наситя на мига.

— Да ти го начукам.

— Да ми го начукаш? — заставах пред нея и притиснах тялото си към нейното. — Госпожице Милс, опитвайте се да ме съблазните ли?

Тя най-сетне се усмихна, раменете ѝ се отпуснаха, сякаш се предаде на напрежението.

— Просто не искам да бъде...

И тогава вратата се отвори със замах, Хенри направи крачка напред и я обгърна в масивните си ръце.

— Ето я!

Клоуи ме погледна скришом над рамото на брат ми и се засмя.

— ... неловко... — завърши изречението си и веднага след това уви ръце около врата му.

Секунда след Хенри излязоха и родителите ми, сложили по една усмивка, от която да ти се доходи по голяма нужда. Очите на майка ми бяха подозрително влажни.

— Колко време мина? Прекалено много — каза Хенри, пусна приятелката ми и ме погледна.

Започна да ми става зле. Тая вечер можеше да се превърне в един семеен съд, една вечеринка, на която всички да си припомним колко много е изстрадала Клоуи, какво изпитание е било всичко това за нея, колко е невъзможно да се работи с мен, а нейното далеч от

невинното поведение да бъде заровено в миналото. Добре че изглеждаше в добра форма в тая черна рокля, че да има с какво да се разсейвам.

Бях се обадил на баща ми още сутринта и му бях казал, че планирам да отида на презентацията ѝ, за да се опитам да я убедя да представи сделката с Пападакис. Също му казах, че ще я моля да се съберем отново. Баща ми ме подкрепи, както винаги и ми каза, че независимо какво ще реши Клоуи, бил горд, че преследвам това, което искам.

Влязох в къщата, прегърнах майка ми и баща ми, а „Това, което искам“ ме погледна и прошепна тихо:

— Не знам от какво се притеснявах толкова много.

— Защо си се притеснявала? — попита майка ми изумено.

— Просто... напуснах така внезапно, без предупреждение. Затова. И че не ви бях виждала от месеци... — каза Клоуи.

— Не, не, не и не! Ти беше тази, която трябваше да търпи Бенет — каза Хенри, без да обръща внимание на раздразнението в усмивката ми. — Повярвай ни, разбираме те.

— Хайде, стига — издърпах я назад. — Да не го правим на голям въпрос.

— Просто си знаех — прошепна майка ми и сложи длани на бузите на Клоуи. — Знаех.

— Какви ги говориш, майко? — казах и я прегърнах и после се сетих... — Знаела си и въпреки това ѝ нагласи среща с Джоуел?

— Мисля, че народът го е казал най-добре: върши, каквото ще вършиш или ставай от гърнето — намеси се Хенри.

— Никога не бих използвала такава... поговорка, Хенри Райън — изгледа го кръвнишки майка ми, прегърна Клоуи и я поведе по коридора. Докато вървяха, се обърна и ми каза: — Просто си помислих, че ако си толкова заблуден, че не можеш да видиш това, което е пред очите ти, значи друг мъж я заслужава повече. Или поне заслужава право на опит.

— Горкият Джоуел, така и не получи право на опит дори — каза баща ми изпод носа си, с което изненада всички ни и може би най-много себе си. Той вдигна глава и се засмя.

— Е, какво толкова, все някой трябваше да го каже.

Излязох от колата, все още усмихнат от хубавия спомен: десет минути си говорихме как всеки от нас е получавал хранителни натравяния с разстройство в най-неподходящо време, после обсъждахме разкошния крем Брюле, който майка ми беше направила, накрая с Клоуи едва успяхме да се доберем до колата и до леглото, и се превърнахме в кълбо пот, ръце, крака и други органи. На пода, в хола ни.

Завъртях ключалката на входната врата. Баща ми едва ли си беше легнал, но се надявах да не събудя майка ми. Топката се превърта с познатото скърцане и преди да я отворя, я повдигнах леко, защото паркетът се бе надул точно зад прага.

За моя изненада, майка ми ме посрещна в антрето. Беше облякла старата си виолетова роба и държеше две чаши чай.

— Не знам защо — каза и ми подаде едната чаша, — но някак бях сигурна, че ще дойдеш тази вечер.

— Майчинска интуиция? — попитах, поех чашата и я целунах по бузата. Поколебах се и се помолих тихичко да успея да контролирам емоциите си тази вечер.

— Нещо такова. — Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя веднага се обърна, преди да успея да я попитам защо плаче. — Хайде, знам защо си тук. В кухнята е.

ПЕТ

— И си сигурна, че ще получим подписа навреме? — попитах асистентката си. Тя погледна часовника си и започна да пише бързо в бележника си.

— Да, Арон пътува насам. Ще са тук до обед.

— Добре — казах, затворих файловете и ѝ ги подадох. — Ще ги прегледаме пак преди срещата и ако нещо не е... — Вратата на офиса се отвори и нахлу един много решителен и смел Бенет. Асистентката ми издаде лек писък на ужас и с жест я подканих да се върне в стаята си. Тя излезе буквално на бегом. Дългите му крака го пренесоха до бюрото ми само с три крачки, погледна ме и след секунда извади два бели плика и ги заби върху купа с документация пред мен. Огледах пликовете и после бавно вдигнах поглед към него.

— Това ми е познато — казах. — Я да видим кой от двама ни пръв ще затръшне вратата и ще хукне надолу по стълбите.

Той завъртя очи и каза нетърпеливо:

— Просто ги отвори.

— Добро утро и на вас, господин Райън.

— Клоуи, не се дръж като пръчка в задника.

— Защо, искаш ти да си пръчката в моя ли?

Очите му омекнаха и ме целуна през бюрото. Беше се прибрал късно, много след като бях заспала. Събудих се едва когато алармата ми звънна и усетих силно притиснатото му до мен тяло. Трябва да ми дадат медал, че се преборих с изкушението да остана в онова легло.

— Добро утро, госпожице Милс — каза нежно. — Сега отваряй проклетите пликове.

— Щом настояваш. Но не казвай, че не съм те предупредила. Когато блъскаш по бюрото ми и размахваш някакво нещо, никога не е свършвало добре и за двама ни. Поне за мен не е завършвало добре. Може би, ако се замислиш...

— Клоуи!

— Добре, добре.

Взех плика, на който видях името си, и извадих лист.

— Чикаго до Франция? — Погледнах го. — Изпращат ме някъде?

Бенет се усмихна широко и честно казано изглеждаше толкова красив, че за миг се поздравих, че не направих тази грешката да стана, когато влезе, защото със сигурност вече щях да съм в прегръдките му.

— Франция. И по-точно Марсилия. Вторият билет е в другия плик.

Самолетни билети. По един плик за двама ни. За този петък. Вече беше вторник.

— Не... не разбирам. Отиваме във Франция? Не е заради снощи, нали? Бенет, просто животът ни е забързан, заети сме, и такива неща ще се случват винаги. Кълна се, не бях разстроена.

Той мина от моята страна на бюрото и коленичи пред мен.

— Не, не е заради снощи. Заради много нощи е. Това е заради мен, да си спомня кое е най-важното в живота ми. А това сме ние. Ти и аз. Ние. Това е важното. Почти не се виждаме Клоуи. И това няма да се промени, когато се преместим. Обичам те. Липсваш ми.

— И ти ми липсваш, но... аз... аз... съм малко изненадана. Франция е толкова далеч и имаме толкова много работа и...

— Това не е просто Франция. Това е частна къща, вила. На моя приятел Макс. Казвал съм ти, с когото учехме заедно? Вилата е красива и празна. С огромно легло. Няколко огромни легла. Басейн. Можем да готвим и да се разхождаме голи. Няма да се налага да вдигаме телефона, ако не искаме. Хайде, Кло.

— Харесва ми как вметна тази малка подробност с ходенето голи. Защото винаги би използвал този подход, за да сключиш сделка.

Усетил, че започвам да се поддавам на изкушението, той се приближи до мен и каза:

— Едно от силните ми качества е, че винаги се старая да опозная добре опонента си, госпожице Милс. Е, какво ще кажеш? Идваш ли с мен? Моля те...

— За бога, Бенет, едва десет часа е, а ти вече ме засипваш с ухажвания и съблазнителни оферти.

— Бях решил да те упоя и да те метна на рамо, но нещата щяха да загрубеят на митницата.

Поех дълбоко въздух и пак погледнах билетите.

— Добре. Значи трябва да заминем на девети и да се върнем, на... Чакай, какво е това?

— Кое?

— Три седмици? Не мога да зарежа всичко и да замина за Франция за три седмици, Бенет.

Той стоеше пред мен напълно объркан.

— Защо? Имах време да уредя...

— Ти сериозно ли си мислиш, че това е възможно? Първо, след месец се местим. Месец! А още не сме си избрали жилище в Ню Йорк. Освен това моята най-добра приятелка преживя такъв удар от тоя задник, който ѝ изневерява с цялото женско население в света! И да не забравяме малката подробност — моята работа. Имам срещи, трябва да наема хора за целия си отдел в Ню Йорк!

Лицето му посърна. Очевидно не беше очаквал такава реакция. Слънцето беше зад гърба му и когато обърна глава настрани, светлината се оплете в гъстите му мигли и очерта линиите на лицето му.

Чувството за вина се разду като балон в гърдите ми.

— Мамка му, съжалявам — облегнах глава на рамото му. — Съвсем не исках да прозвучи така.

Силните му ръце ме обгърнаха и усетих как издиша тежко.

— Знам.

После ме хвана за ръката и ме поведе към малката масичка в ъгъла на стаята и ме сложи да седна. Настани се срещу мен и каза:

— Ще преговаряме ли? — Усетих предизвикателството в гласа му. Видях го и в очите му. Не го бях виждала такъв от много време.

— Това вече мога да направя.

Той се наведе напред, облегна лакти на масата и сложи ръце една в друга.

— Преместването. Да, няма спор, че е голяма задача. Но имаме „Риъл Тор“. Знам кои са трите най-големи и най-добри спедиторски фирми за тази цел и ти трябва да ми кажеш дали искаш да се видиш и с трите и да решиш сама, или да ми се довериш в избора. Можем да оставим всичко останало, включително самото опаковане на „Риъл Тор“ и да платим на хората да свършат работата вместо нас. — Тук спря, погледна ме въпросително и аз кимнах с глава да продължи. — Знам, че се притесняваш за Сара. Говори с нея. Разбери как се чувства

и какво мисли да прави. Ти самата каза, че все още не знаеш дали ще го напуска, или не, нали?

— Да.

— Така че, ще пресечем и този мост, но нека първо стигнем до него. А работата ти... Много се гордея с теб Клоуи, и знам колко много работиш и колко е важно присъствието ти тук, но повярвай ми, никога няма да дойде подходящото време. Никога. Винаги ще бъдем заети, винаги ще има хора, на които трябва да се обръща внимание, винаги ще има неща, които не могат да бъдат отложени. Тъкмо ще се научиш да възлагаш малко от твоите задачи на някой друг. Обичам те, но трябва да ти кажа, че това е едно от нещата, които не умееш да правиш. А когато се преместим, ще имаме много повече работа. Кога ще имаме изобщо някаква възможност да го направим? Искам да съм с теб. Искам да ти говоря на френски и да те накарам да свършиш, докато ти говоря на френски в леглото. Във вила във Франция, където на никой няма да му скимне да идва на гости през уикенда и никой няма да се обажда да ни вика по работа.

— Така като говориш, е много трудно да се вземе зряло решение — казах.

— Зрелите решения са много надценени.

Исках да кажа нещо, но така и не можах. Просто стоях и го гледах с отворена уста. Тъкмо се канех да го попитам кой е този безразсъден, неразумен и свободен човек и какво са направили с моя Бенет и къде са го скрили, когато на вратата се почука. Едва откъснах очи от прелестното му лице и видях изпълнените с ужас очи на една стажантка, която разтреперана гледаше към Бенет. Без съмнения някой мазохист я беше изпратил да извика Копелето.

— Ам... много се извинявам, госпожице Милс — започна да заеква и закова очи в мен, защото очевидно се страхуваше да погледне директно към Бенет. — Очакват господин Райън да се яви в залата за заседания на дванаде...

— Благодаря — отговорих. Тя веднага излезе и аз пак го погледнах.

— Да го обсъдим по-късно? — попита тихо и стана. Кимнах, все още замаяна от промяната в цялостното му поведение.

— Благодаря — казах, сочейки към билетите, но исках да му благодаря за много повече неща. Той ме целуна по челото и каза:

— После.

* * *

Пътуванията и екскурзиите... някак не бяха нашата стихия. Някак не се получаваха. Сан Диего беше наистина перфектното място. Тогава бяхме затворени в нашето малко балонче. И след това последва катастрофата и когато се събрахме заедно, се случи невъзможното. После планирахме да пътуваме за Деня на благодарността, но се наложи да анулираме билетите, защото и двамата имахме работа. През декември опитахме пак, но Бенет беше затънал до шия в работа с онази фитнес компания, а сделката трябваше да тръгне веднага след Нова година. А сделката с Пападакис, по която работихме заедно, трябваше да стартира в началото на януари.

Не знам как успях да го убедя да дойде за един уикенд през празниците у дома.

При баща ми.

Да се запознае с него.

Бенет определено не искаше. Беше към края на кампанията, вече изпипваше нещата, но трябваше да се види и със семейството си, защото и те го дърпаха, а на всичкото отгоре имаше и приятелка, която бе посветила последната година да се жалва на баща си какъв непоносим задник е шефът ѝ, след което му бе признала, че прави секс със същия този шеф. Това пътуване беше предварително обречено. Във всяко отношение.

Бенет мълча през цялото време на полета и след като дълго чаках да ми предложи да правим секс в тоалетната, и когато не го направи, разбрах, че нещо става.

— Изрядното ви поведение на истински възпитан джентълмен започва да ме безпокои, Райън. Какво става? — попитах, след като кацнахме и си запробивахме път към гишето за наемане на коли.

— Какво значи това?

— Ами не направи нито един коментар, който да включва дейности като лизане, смучене, яздене, докосване, галене... с две думи нито един коментар, който да касае пениса ти. Цели три часа. Почти

мога да чуя как работят мозъчните ти клетки и знам, че нещо не е наред. Започвам да се тревожа.

Той ме плесна по дупето.

— По-добре ли си сега. Между другото, циците ти изглеждат страхотно в този пуловер.

— Кажй ми какво става.

— Какво да става? Предстои да се запозная с баща ти — каза и разхлаби яката на ризата си.

— И?

— И той знае какъв задник бях. — Покашлях се и той ме изгледа ядно. — Добре, какъв задник мога да бъда понякога.

— Понякога?

— Клоуи!

— Това е онази част от чара на Бенет Райън, за която разказват всички — казах и запърхах с мигли. — Кога започна да се извиняваш и оправдаваш пред хората за това какъв си и как се държиш?

— Откакто решихме да гостуваме на баща ти. И ако човекът има календар, вече е събрал две плюс две и е разбрал, че съм спал с теб още докато работехме заедно.

— Аз също трябваше да застана лице в лице със семейството ти, след всичко, нали? Сигурна съм, че Мина е казала на Хенри за СЛУЧКАТА В БАНИЯТА, а ако Хенри знае, това значи, че и Елиът знае, а ако Елиът знае... О, боже! Майка ти знае, че сме правили секс в любимата ѝ баня! Докато Джосуел, който бе извикан на среща с мен, седеше долу и ядеше! — Ударих се по челото, защото едва сега наистина осъзнавах, че всички знаят за онзи случай!

— Да, но има една малка подробност — всички в моето семейство носят под официалните си тоалети, под нощниците и всекидневните си дрехи по една тениска с надпис „Аз обожавам Клоуи Милс“, така че те нямат нищо общо с тази ситуация тук.

Стигнахме вратата на агенцията за отдаване на коли под наем, той сложи ръка на дръжката, но аз го хванах и го накарах да ме погледне.

— Виж, баща ми знае каква е дъщеря му. Знае, че мога да бъда малко буйничка.

— Ха! Буйничка?

Сега беше вече мой ред да го гледам ядно.

— И знае, че мога да давам, но знам и как да си вземам. Така че няма да имаш никакви проблеми.

Той въздъхна, опря чело в моето и каза:

— Щом така казваш... така да е.

* * *

Докато паркирахме на алеята пред нас, баща ми излезе да ни посрещне и когато видя огромния черен мерцедес, подсвирна злобно, докато ботушите му газеха в скърцащия сняг.

— Винаги съм вярвал, че съществува една-единствена причина мъжете да карат такива големи коли: все нещо трябва да компенсират за малкия размер, нали Бенсън?

— Бенет — каза тихо моето момче и после ми се усмихна притеснено.

— Коледа е, татко. Нямахте останали джипове.

Нещата станаха още по-зле на вечеря. Докато седяхме на масата, баща ми не спираше да го гледа, сякаш се опитваше да се сети дали не го е виждал по телевизията и сякаш се надяваше да успее да свърже лицето му с криминалните новини.

— Бенет, а? — каза и го погледна над очилата си. — Що за име?

— Татко!

— Майка ми беше почитателка на Джейн Остин. Средното име на брат ми е Уилоуби. Аз май съм се отървал леко — каза Бенет. Баща ми дори не се усмихна.

— А, кръстили са те на герой от някой роман за жени? Е, това обяснява доста неща.

— Твоето име например, Фредерик — продължи Бенет с лека усмивка. — Хубаво име е, ако нямаш нищо против да похваля името ти. Фредерик Уентуърт е главният герой в „Доводите на разума“. Майка ми ме накара да изчета всички книги на Джейн Остин, когато бях в гимназията. А аз винаги правя каквото ми каже майка ми. — После сложи хапка в устата си, съдвка я бавно, преглътна и добави: — Тя ме посъветва да започна да излизам с дъщеря ти.

— Хм! Внимавай с нея — каза гневно баща ми и му хвърли убийствен поглед от другия край на масата. — Приятелят на асистента ми е в мафията и съм повече от сигурен, че няма да липсваш на никого.

— Татко!

Той ме погледна с широко отворени невинни очи.

— Какво?

— Приятелят на Марк не е в никаква мафия.

— Разбира се, че е. Та той е италианец.

— Какво като е?

— Повярвай ми, виждал съм го. Кара черна кола с много черни стъкла. Един път на едно служебно парти Марк го нарече Дебелия Дон.

— Казва се Глен, татко. И учи за счетоводител. Не е в никаква мафия.

— Не знам защо трябва да спориш с мен за всяко нещо, Клоуи. Не мога да разбера от кого си го взела това качество.

И тогава Бенет започна да се смее с глас. Направо се задави. Наложих се да стане от масата, разбира се, след като помоли да бъде извинен.

По-късно Бенет успя да спечели баща ми, като се остави да го бие на Монополи. Вероятно това е първият и последен път, когато Бенет е претърпявал загуба, когато са замесени пари. Макар и фалшиви. Така и не разбрах как успя да се прекърши да го остави да бие. По-късно се изниза от стаята за гости и се настани при мен в леглото ми.

— Ще ни хванат! — казах и вече се катерех върху него.

— Ако си тиха, няма да ни хванат.

— Хм, не знам. Не искам да ти казвам колко пъти баща ми ме е хващал да се изнизвам през прозореца посред нощ. Не можеш да си представиш колко бях тиха. Всеки път.

— Може ли да не говорим за баща ти сега. Разваля ми удоволствието, което изпитвам, като си помисля как ще те чукам в тийнейджърското ти легло. И... Боже, Клоуи... на това бикини ли му казват? — каза и уви ръка около тънката лента на гащите ми и ги дръпна. Силно.

— О, господи — исках да извикам, но излезе като задавен шепот. — Бяха нови и...

— И ти хареса — довърши вместо мен и се усмихна. — Просто изпълнявам задълженията си по поддържането на една отколешна традиция.

Исках да споря, но първо: беше прав, второ: вече не знаех какво става, защото Бенет бе преместил бикините настрани и пръстът му вече беше заровен в мен. После стисна ханиша ми с другата си ръка и ме подкани да мърдам над него.

— Точно така — каза, устните му се разделиха, очите му се забиха между краката ми. — Мамка му! Махни тази тениска.

Разбира се вече бях забравила за разкъсаните гащи, и събличах тениската си. Увеличих темпото. Леглото леко проскърца.

Бенет седна и прошепна:

— Тихо! И се надигни малко, седни върху мен.

Преместих тежестта си върху коленете и гледах как смъква пижамата по бедрата си.

— Наистина ли ще го направим тук? — прошепнах. Леглото беше толкова малко, стаята — прекалено топла, и най-важното — баща ми през две врати по коридора. Беше неудобно, беше глупаво, но не помня някога да съм го желала толкова много.

Включих нощната лампа, за да го виждам по-добре. Устните му бяха леко подпухнали, косата разбъркана, а усмивката му буквално цъфтеше, когато каза:

— Обичам те, малка моя мръснице! Искаш да те гледам, нали?

— Да.

— Докосвай се — прошепна.

Започнах да се докосвам прекалено бавно за мен самата, но така можех да го накарам да откачи. Очите му се разшириха. Целуна ме и каза нещо неразбираемо, езикът му мързеливо се плъзна около моя. Нежните му звуци, ръцете му навсякъде по тялото ми, penisът му по клитора ми, докато най-накрая ме изпълни.

Усещането за пълнотата в мен, за топлия му дъх по горещата ми кожа — всичко беше като мъгла. Бенет захапа зърното ми, опъна го със зъби, а аз бавно го яздох. Бях напълно изгубена във... всичко... и изобщо не чух познатото скърцане на вратата на стаята ми.

— О, Пресвета Дево! — изкрещя баща ми. И последва хаотично размахване на ръце, крака одеяла; чаршафи падаха около нас, вместо върху нас. Вяло регистрирах топуркането от стъпките му по коридора, бягаше като от дявола и мърмореше нещо за малкото си момиченце и за секс в къщата и за първи признаци на сърдечен удар.

Да речем, че никога в живота си не сме били по-благодарни на съдбата, когато онзи футболист се обади по спешност, и понеже тренинговият му беше стар приятел на баща ми, той се съгласи (мисля с готовност) да почисти канала на корена на зъба му.

Баща ми отиде да ги чака в кабинета си да пристигнат от Фарго часове преди зората да пукне.

Не, никога не ни е вървяло с почивките.

* * *

Съвестта ме яде цяла сутрин. Не трябваше да бързам да му откажа, не трябваше така необмислено да реагирам, че времето не е подходящо, че е невъзможно. Той се опитваше, правеше усилия да бъде гъвкав, да уреди нещата, да съчетае всичко, за да бъде с мен, а аз бях тази, която му набиваше в главата, че работата е най-важна. Какво ми ставаше за бога? Луда ли бях? Опитвах се да го видя за минутка между срещи, рядко успявах да го измъкна за обед.

Видяхме се в коридора и после цяла глутница изпълнителни го отмъкваха нанякъде, бърбореха, пърхаха около него като досадни журналисти покрай кинозвезда.

— Трябва да поговорим — казах само с уста.

— Прилеп? — мисля, че каза.

Поклатих глава, не ставаше.

— Вечеря?

Той кимна, прати ми въздушна целувка зад гърба на всички и изчезна по коридора и към асансьора.

* * *

— Какво става? Как вървят нещата?

Сара сви рамене, хвана още едно картофче, бавно го потопа в кетчупа и започна да рисува с него из чинията и най-накрая го лапна.

— Нещата са наред.

Погледнах я гневно. Нещата със Сара винаги са „наред“.

— Не, сериозно, всичко е нормално — каза пак и се облегна. — Толкова много шум се вдигна, че се опитвам да разбера кое е вярно и кое е лъжа.

— Да, звучи като план. Да се опиташ да разбереш — казах.

— Познавам го от толкова време. Просто не мога да проумея. Но честно, наистина съм добре.

— Сара, извинявам се за намесата, защото реално погледнато, не ми влиза в работата, но това е най-голямата простотия, която някога съм чувала.

— Моля?

— Чу ме. Това нещо с Анди е сериозно, много сериозно. Бенет иска да отидем във Франция и освен хиляда двеста петдесет и четирите причини, които мога да изброя да не го правим, на върха на планината от неща, заради които съм готова да се откажа, си ти.

— Моля? — повтори, но този път почти извика. — Бенет иска да те заведе във Франция! Това е страхотно! Чакай, какво за мен, какво искаш да кажеш?

— Да, иска да заминем сами и да прекараме малко време само двамата преди лудницата в Ню Йорк да ни затрупа — казах, смачках салфетката си на топка и я замерих. — И аз се колебая да замина за три седмици, защото се тревожа за теб.

Сара се засмя, стана, обиколи масата и ме прегърна.

— Това е най-милото нещо, което някой ми е казвал. И най-идиотското. Обичам те, Клоуи.

— Но аз се местя в друг град. — Стиснах я по-силно. — И това щяха да са последните ни три седмици заедно.

Сара седна до мен.

— Клоуи, аз съм голямо момиче. Освен това има самолети. Повярвай ми, толкова много те обичам за това, което каза... че искаш да останеш тук и да се грижиш за мен. Но мисля, че Бенет е прав. Имате нужда от това. Ако можете да го уредите, слагайте по някой парцал в куфарите и го заведи във Франция.

Засмях се и се облегнах на рамото ѝ.

— Господи, всичко ще се обърка. Ще настане пълна каша. Трябва да намеря човек да проведе интервютата, да седи вместо мен на всяка среща...

— Но ще си струва ли?

Спомних си вълнението на лицето му, когато ми каза за пътуването, и се усмихнах. После си спомних как усмивката му се скърши, когато отказах да споделя ентусиазма му.

— Да, ще си струва.

ШЕСТ

Обърнах се на една страна, грабнах телефона от нощната масичка и натиснах бутона да спра алармата. Бях смазан от умора. Бях заспал едва преди два часа. Работих до около два и после се опитах да си легна, без да събудя Клоуи, но тя се размърда и преди да се усетя какво става, вече се бе покатерила отгоре ми.

Не че щях да се оплача. Не можех да се оплача, че времето за сън намаля с още час, но сега, когато алармата я събуди, и усетих как ръката ѝ се плъзга по стомаха ми и се увива около пениса ми, трябваше да я спра. Трябваше да ставам за полета. Сам.

Да, съгласи се да дойде във Франция, но искаше да пътува ден след мен. С присъщия си инат успя да ме убеди, че петъкът ѝ трябва, за да си уреди последните си неща. Бих я изчакал, но и мястото ѝ беше купено в последната секунда, имаше само няколко билета, и така или иначе нямаше две места едно до друго и щяхме да пътуваме разделени. Нейният полет не беше директен. Реших да се кача на моя полет и да използвам времето, докато дойде, за да намеря вилата и да огледам района.

— Не мисля, че имаме време — казах тихо, вдишвайки аромата на косата ѝ.

— Не ти вярвам — каза с пресипнал, сънлив глас и стисна възбуждения ми пенис в ръката си. — Малкият приятел тук долу казва, че имаме предостатъчно време.

— Колата ще ме вземе след петнайсет минути и благодарение на апетита ти снощи трябва да си взема душ.

— А имаше време, когато ти трябваха две минутки да свършиш. Искаш да ми кажеш, че нямаш две минути?

— Сутрешният секс никога не трае две минути — напомних ѝ.

— Не и когато си сънен, топъл и рошав.

Станах от леглото и влязох в банята, а тя зарови недоволно глава във възглавницата ми. Когато излязох от банята, тя седеше все още

прегърнала възглавницата ми и се опитваше да изглежда, сякаш изобщо не е разстроена, че ще пътуваме отделно.

— Не се цупи — казах и се наведох да я целуна по ъгълчето на устата. — Просто така ще потвърдиш това, което и двамата знаем — че тялото и съзнанието ти не могат да функционират без мен.

Очаквах да завърти очи или да ме удари закачливо, но тя само премигна, загледа се във вратовръзката ми и вдигна ръце да я донагласи, без да има нужда.

— Мога да живея без теб. Но не обичам, когато сме далеч един от друг. Имам чувството, че когато тръгваш, вземаш дома ми със себе си и оставам на улицата.

Мамка му. Оставих сгъваемия куфар за костюми на леглото, сложих длани около лицето ѝ я накарах да ме погледне, да види ефекта, който имаха думите ѝ върху мен. Тя се усмихна и навлажни устните си с език.

— Ще се видим във Франция — прошепнах и я целунах за последен път.

* * *

Щях да загубя цял ден в пътуване и да пристигна чак в събота. Полетът на Клоуи беше само дванайсет часа след мен, но първо трябваше да пътува до Ню Йорк, от там да се прехвърли на полета за Париж и от там на полет за Марсилия и да пристигне чак в понеделник. Щях да имам време да се подготвя за пристигането ѝ, но познавах Макс много добре и знаех, че къщата ще е заредена, претъпкана с храна и напитки и нямаше да има какво да правя. *Като цяло щях да бездействам.*

Настаних се в първа класа, отказах шампанското и пуснах съобщение на Клоуи.

„В самолета съм. Ще се видим от другата страна на океана.“

Тя ми отговори няколко секунди след това.

„Започвам да се замислям за това пътуване. Има разпродажба на обувки в «Дилън» този уикенд.“

Засмях се и реших да не отговарям. Пъхнах телефона в джоба на самото си, затворих очи и докато другите пътници се настаняваха край

мен, започнах да си спомням предишните ни пътувания. Бяхме пътували заедно само три-четири пъти, но никога нищо не се получи по план. Да не би някой да ми бе направил някаква вуду магия да не мога да пътувам с нея. Всяко едно пътуване досега или е било отлагано в последната минута, или е било съвсем извън предварителния план, или сме имали ужасно много спорове и сме се карали, или... сме пътували поотделно.

Стомахът ме сви само като си спомних опита ни да заминем за Деня на благодарността миналата година. Един уикенд ей така, съвсем спонтанно си купихме билети за Сейнт Барт и наехме къща във водата. Трябваше да е много хубаво, но в крайна сметка опитът завърши катастрофално: Клоуи спря да ми говори за първи път откакто се бяхме събрали след онази кошмарна раздяла.

* * *

— Духач мазен, да го начукам на майка ти курвенска.

Вдигнах поглед от документите на бюрото ми и я видях как влиза като хала в офиса ми.

— Лудият пак ли е прерязал каишките и е избягал от лудницата, госпожице Милс?

— Нещо такова. Пападакис иска да пускаме кампанията по-рано.

Подскочих толкова рязко, че столът се обърна и се удари в стената.

— Моля?

— Ще се състои очевидно през януари, а не през март следващата година. Първата стъпка на кампанията за пресата е насрочена за седми януари.

— Това е ужасно кофти време на годината за такова нещо! Всички са още пияни и не са изчистили боклуците от празниците. Никой не купува луксозни апартаменти по това време. Никой не купува никакви апартаменти!

— Точно това казах на Големия Джордж.

— Каза ли му, че е в негов интерес да си седи на задника и да си брои стотачките, и да остави маркетинга на нас?

Тя се засмя и скръсти ръце пред гърдите си.

— Може и да съм казала нещо такова, сериозно. Мисля, че сложих и щипка гангстерски жаргон и терминология.

Седнах и прокарах длани по лицето си. Полетът ни беше сутринта, точно в Деня на благодарността и нямаше никакъв начин да оставим цялата работа.

— И ти му каза, че става?

Усетих как застина. Като вкаменена.

— Какво трябваше да му кажа?

— Че няма да бъдем готови за тогава.

— Но това е лъжа! Можем да сме готови.

Ръцете ми се отпуснаха безжизнено до тялото, гледах я с отворена уста и не вярвах.

— Да, но само ако работим по петнайсет часа и през почивните дни. И всичко това, за да му угодим да си пусне рекламата в най-лайнияното време на годината?

Тя вдигна ръце нагоре, очите ѝ пламнаха:

— Той ни плаща един милион за основна маркетингова стратегия, и отделно десет милиона за медийна кампания. Мислиш ли че петнайсет часа работа на ден за няколко седмици са неоправдани, за да запазим най-големия си клиент?

— Разбира се. Но не забравяй, че той не е единственият ти клиент. Правило номер едно в бизнеса е никога да не показваш пред голямото куче колко малки и незначителни са останалите в сравнение с него.

— Проклета да съм, ако му кажа, че няма да можем да се справим.

— Понякога не е зле да им се показва, че знаем думата „не“. А вие, Милс, сте малко необиграна в тези неща. И ако си изпитвала съмнения дали можем да го направим, или не, защо не го прехвърли на мен?

Разбира се, на секундата ми се прииска да върна думите си назад. Очите ѝ се бяха разширили, устата ѝ беше отворена, и мамка му, ръцете ѝ бавно се свиха в юмруци. Инстинктивно посегнах надолу да прикрия топките си.

— Сериозно ли ми говориш? Ще ми нарежеш ли пържолата на вечеря, ти егоцентричен маниак?

И след това вече не можех да се спра:

— Само ако ми позволиш да ти слагам парченцата в устата и да ти помогна да ги сдъвчеш.

Лицето ѝ се изопна. Като пред буря. Бях сигурен, че изчислява каква сила да ме удари и как точно да замахне с крак, за да ми нарита задника.

— Няма да заминаваме на Сейт Барт — каза с равен глас.

— Очевидно. Защо според теб съм бесен?

— Е, дори и да бяхме заминали, след този разговор щеше да спиш сам с ръката си и тубичка лубрикант.

— Няма проблем. Тези две ръце предлагат голямо разнообразие. Тя премигна и стисна челюсти.

— Опитваш се да ме ядосаш още повече ли?

— Разбира се, защо не.

Потъмнелите ѝ очи се обърнаха пак към мен, присви ги злокобно. Когато проговори, гласът ѝ трепереше.

— Защо?

— За да почувстваш болката. Защото трябваше да кажеш на Джордж, че такива решения се обсъждат с целия екип и че ще получи отговора ни след почивните дни.

— Откъде знаеш, че не съм казала точно това?

— Защото влезе да ми съобщиш новината. Не се държа, сякаш идваш да ми кажеш предложението му, а директно ми съобщаваеш решението си.

Тя ме погледна, очите ѝ просветваха като гръмотевици и явно се чудеше какъв отговор да ми даде по-напред. Чаках да видя колко псувни може да нареди една след друга, но тя ме изненада — обърна се и излезе.

** * **

Онази нощ Клоуи не дойде да спи в апартамента ми. Това беше втората вечер, която не прекарахме заедно след презентацията ѝ през юни и дори и не се опитах да легна да спя. Гледах „Луди момчета“ по Netflix и се чудех кой от двамата ни ще се извини пръв.

Проблемът беше, че аз бях прав и го знаех.

Утрото на Деня на благодарността беше снежно и вятърът беше толкова силен, че ме залепи за сградата на компанията, когато тръгнах сам от колата към входа. Никога не ми беше минавало през ума, че ще ме остави за втори пореден път, след като... вече го направи веднъж?

Имах подозрението, че с Клоуи ни свързваше една и съща привързаност, граничеща с мания и обсебеност един за друг. Това нямаше да се промени утре, нито след десет години. Сякаш бяхме качени на един и същи кораб, който се движи с бясна скорост в морето.

И макар и да бях сигурен, че тя мисли същото, не можех да разбера защо избяга от спора, защо обърна гръб. Тя никога не бягаше от конфликтите с мен. Или се бореше с мен, докато ме накара да падна на колене пред нея и да я моля да ми прости, или тя падаше на колене пред мен със съвсем друга цел...

В цялата сграда имаше само няколко служители на „Райън Медия“ — хората, които работеха по сделката с Пападакис. И абсолютно всеки един от тях я изглежда, меко казано, с омраза, когато тя гордо закрачи да си вземе кафе от машината. Понеже я познавах достатъчно добре, знаех, че е спала под бюрото си.

Дори не погледна към мен, докато стоях на вратата на залата за конференции. Но когато тръгна покрай екипа, който работеше заради нея, покрай всеки един от тях, кълна се, можех да чуя мислите ѝ. „Да го духаш. И ти, и ти да го духаш. А ти мазна курво с нацупените джуки, и ти да го духаш. Да, всички да го духате.“

Тя тръгна към офиса си и остави вратата отворена.

„Ела да ме хванеш“, казваше тази отворена врата. „Идвай да се разберем веднъж завинаги.“

Но колкото и да искаха да ѝ теглят една майна, затова че бе провалила плановете на всички за празниците, никой не ѝ каза нищо. Защото точно по този начин се бяха докопали до позициите, които заемаха. Мотото на живота днес — работата преди всичко. Човекът, който си тръгва последен от работа, е герой. Ако работиш през почивните дни, ще идеш в рая.

Един опитен изпълнителен директор щеше да каже на Пападакис, че това, което иска е невъзможно, но въпреки това не можех да не се възхитя на решителността ѝ. Тук не ставаше дума

само за поредното предизвикателство. Ставаше дума за друго — да изстреля кариерата си нагоре. Това беше основата, на която щеше да стъпи след време. Клоуи — това бях аз преди няколко години.

* * *

След като всички си тръгнаха вечерта, аз отидох и тихо почуках на вратата на офиса ѝ.

— Господин Райън? — каза и свали очилата си. Светлинките на града блещукаха зад нея през огромните прозорци. — Дошъл си да ми покажеш как да си отгледам пенис, за да свърша работата си както трябва?

— Клоуи, напълно съм убеден, че ако искаш да се сдобиеш с пенис, можеш да го направиш и със силата на волята си.

Тя се усмихна леко, отблъсна се от бюрото и кръстоса крака.

— Бих си отгледала един, само за да мога да ти кажа да го духаш.

Не можах да сдържа смеха си. Буквално паднах на стола срещу бюрото ѝ.

— Знаех, че ще кажеш точно това.

— Така, преди да кажеш каквото и да е, искам да ти кажа, че знам, че ситуацията е ужасно неприятна за всички. А и... мисля, че беше прав. Сега можеше да сме в Барт на плажа.

Отворих уста да говоря, но тя вдигна ръка да ме спре и продължи:

— Проблемът е, че колкото и добре да осъзнавах, че трябваше да му откажа, не исках да казвам не. Исках да сме готови, защото можем да бъдем готови. И защото трябва да бъдем готови. Нещата са към финалната права и имаме много време. Стори ми се несправедливо да откажа, при положение че реално можем да го направим.

— Така е — съгласих се. — Но това е прецедент — да позволиш на някой да издърпа началото на кампанията за такава ранна дата.

— Знам — каза и разтърка слепоочията си.

— Но всъщност не дойдох да ти натяквам, че си сгрешила. Дойдох да ти кажа, че знам защо го направи. И не мога да те виня.

Тя бавно свали ръцете си и ме огледа недоверчиво.

— На този етап на кариерата ти дори не мога да си представя, че би отказала на Пападакис.

Устата ѝ се отвори и вече виждах как ме засипва с ругатни. Буквално чувах как се въргялят по езика ѝ.

— Не бързай да взривяваш бомбата — казах и вдигнах ръце да я спра, преди да ми е направила нещо. — Не бъди наивна. Искан да кажеш, че знам, че сега строиш основите на кариерата си. Искан да покажеш на света, че ти си Атлас, и онази сфера, която е символизирала небето и цялата вселена, е едно голямо нищо, че можеш да я носиш на раменете си като перце. Проблемът е само, че това ти желание се отрази на целия екип. И то по време на празници. Разбирам защо го направи, и също разбирам защо преживяваш вътрешен конфликт. Знам, че ти е трудно, защото съм минал по същия път — казах тихо. — И е гадно.

Стаята сякаш стана по-тъмна. Слънцето се скри зад хоризонта точно когато свърших изречението си. Изречението ѝ беше неразгадаемо... за всеки друг, за човек, който не бе наблюдавал това лице хиляди пъти, но не и за мен. Знаех, че иска да ме удари, да ме целуне, да ми издере очите и после да ме чука.

— Не се хили, знам какво се опитваш да направиш — каза накрая.

— Какво се опитвам да направя?

— Опитваш се да ми вдъхнеш увереност, да се държиш като зъл кучи син и в същото време да си ми любовник. По дяволите, Бенет!

— Ще ме чукаш в офиса си? — извиках щастливо. — Много си лесна.

Тя стана бързо, мина пред бюрото и веднага ме хвана за вратовръзката.

— По дяволите! — Развърза я, сложи я пред очите ми и я завърза на тила ми. — Престани да виждаш всичко в мен, не искам да знаеш всяка мисъл, която минава през ума ми — изсъска в ухото ми.

— Никога! Не съм си го и помислил. — Затворих очи зад копринената материя на вратовръзката и се оставих на останалите си сетива. Вдишах деликатния цитрусов аромат на парфюма ѝ, вдигнах ръце да погяля копринената ѝ кожа, бавно прокарах ръце по тялото ѝ, обърнах я и я притеглих с гръб към гърдите ми.

— Така по-добре ли е?

Звукът, който издаде, не беше добър знак. Беше истински ядосана, побесняла.

— Бенет — каза тихо и се облегна на гърдите ми. — Подлудявах ме.

Стиснах я за бедрата, придърпах я към себе си, за да усети твърдия ми penis до дупето си.

— Някои неща никога не се променят.

* * *

Премигнах бавно и се опитах да разбера какво ме пита стюардесата.

— Съжалявам, не ви чух — казах.

— Искате ли напитка с храната си.

— Да — казах и се опитах да накарам мозъка ми да спре да прожектира кадри от онази вечер, когато чуках Клоуи на бюрото ѝ. — Едно уиски „Грей Гууз“ и чаша с лед.

— А за обяд? Имаме филе миньон и плато сирене с маслини.

Поръчах си сирене с маслини и се загледах през прозореца. Нямах представа къде сме, знаех само че съм на трийсет хиляди мили над земята, но имах усещането, че се връщам назад във времето. Не бях ходил във Франция, откакто се върнах в Щатите и се запознах с Клоуи лице в лице. За хиляден път онзи Бенет ми се стори толкова различен от това, което бях сега.

Денят на благодарността беше ден на разкриване на нови истини. Предимно за мен самия. Защото аз също, без дори да се допитам до Клоуи, бих приел условията на Джордж. Нямаше дори да се замисля. С Клоуи си приличахме толкова много, че чак се плаших. Спомних си съвета на майка ми и се усмихнах.

„Намери жена като теб, жена, която да не ти отстъпва по нищо. Не си позволявай да се влюбиш в някоя, която ще постави интересите и капризите си преди теб. Обикни онази жена, която може да живее смело и безкомпромисно като теб. Намери жената, която ще те накара да искаш да бъдеш по-добър човек.“

Е, намерих я. Сега само трябваше да чакам да дойде, за да ѝ го кажа.

* * *

Пътекката към вилата на Макс бе обсипана с малки гладки камъчета. Бяха кафяви, еднакви по размер и определено специално подбирани, за да се вържат с дизайна на градината. Макс беше направил място, на което да се забавляваш и да се отпуснеш, а не да ходиш на пръсти като в музей. Ето защо веднага ми хареса.

От двете страни на пътеката имаше саксии с цветя с ярки красиви цветове. Навсякъде имаше дървета, а малко по-навътре — беседка, скрита между зелени лози. Честно, никога не бях виждал по-красива къща. Беше боядисана в меко червено, като засъхнала червена глина. Ефектът беше умопомрачителен. Пред високите прозорци имаше бели кепенци, а около вратите и на двата етажа бяха сложени много саксии. Ухаеше на океан и цветя. Около тясната двойна входна врата се увиваше красиво цъфнало растение и цветовете му падаха тежко над входа. Най-горното стъпало бе пукнато, но беше изметено и чисто. Избеленият от слънцето цимент пред вратата бе покрит със семпло зелено килимче.

Обърнах се и огледах двора. В най-далечния ъгъл под няколко смокинови дървета видях дълга маса, покрита с разкошна оранжева покривка, а върху масата в стройна редица бяха наредени сини бутилки с различни размери и форми. На масата бяха подредени и чисти, бели чинии — просто чакаха партито да започне. Морава се простираше чак до вратата, пред която стоях, и зеленото отстъпваше само да направи място на няколко големи храста с изумителни цветове в пурпурно, жълто и розово.

Извадих ключа от джоба си и влязох в къщата.

Отвън ми се стори голяма, но когато влязох... сякаш чрез някаква оптична илюзия се разду още повече и стана необятна.

За бога, Макс, не е ли малко... прекалено?

Знаех, че къщата му е голяма, но не знаех, че има толкова много стаи! Само от входната врата можех да видя още поне дузина врати и със сигурност на втория етаж имаше още.

Спрях в антрето и се загледах в огромната урна, в сравнение с която най-красивата ваза на майка ми приличаше на ваза за кукленска кухня. Небесносиният блясък беше същият и по извитите ѝ форми се спускаха идентични златисти линии. Спомних си подаръка, който Макс донесе на майка ми за Коледа. Беше дошъл у нас за празниците през първата година, когато се премести в Америка. Тогава изобщо не разбрах колко личен е бил този подарък и какво е означавал за Макс, но сега, след като се огледах, навсякъде видях творбите на същия художник. Чиниите над камината, ръчно изработените чайници, комплектът еднакви чаши, наредени върху ръчно изработената табличка — всичко беше на един и същи майстор.

Усмяхнах се и докоснах голямата урна. Клоуи щеше да си загуби ума, като я види. Беше виждала вазата на майка ми и макар че харесваше много от вещите в къщата на родителите ми, малката урна беше най-любимата вещ на Клоуи. Изведнъж ме заля чувството, че това е съдба, че ни е било писано да дойдем тук.

След вечерята в чест на рождения ден на Клоуи в къщата на родителите ми, тя се позадържаше в хола и започна да разглежда колекцията произведения на изкуството, но вместо да се втурне както всички останали към вазите от Тифани или изящната дърворезба върху дървените купи, тя тръгна право към ъгъла.

— Никога преди не съм виждала този цвят — каза с такова изумление, като застанала пред чудо, като поразена. — Не мислех, че този цвят съществува извън въображението.

Майка ми се приближи до нея и извади малката ваза от рафта. Под меката светлина на полилея цветът сякаш намигаше, променяше се дори когато Клоуи я държеше съвсем неподвижна в ръката си. Никога преди не ми бе правило впечатление колко красива е тази ваза.

— Една от любимите ми е — каза майка ми и се усмихна. — Никъде не съм виждала този цвят, може би не съществува никъде на света.

Но не е била права, защото, когато направих крачка встрани от урната и тръгнах към камината, океанът там... Това беше същият цвят. Небето беше чисто, слънцето високо в небето. Едва тогава осъзнах, че онова синьо е същото синьо като цвета на вазата. Като сърцето на сапфир. Само художник, който живее тук, би могъл да пресъздаде този цвят.

На полицата бяха наредени малки фигурки на хора от Прованс в техните традиционни носии. И всяка една бе направена от същия художник, който бе изработил вазата на майка ми и гигантската урна и цялата красота в къщата на Макс. Той... или тя вероятно живееше някъде из областта и се надявах Клоуи да може да види и други произведения. Съвпадението, цялото това съвършенство... просто ми се стори сюрреалистично.

Ръчно рисуваната в сини и зелени цветове голяма чиния над камината улавяше слънчевите лъчи и пренасочваше омекотената светлина към стената, където цветовете се отразяваха меки и слънчеви и образуваха синьо-зелено петно. Вятърът леко поклащаше дърветата в двора, слънцето намигаше през сенките и за миг, докато гледах тази чиния, имах усещането, че виждам самото море... как се поклаща и диша с вятъра.

Всичко това в комбинация със снежнобялата, но иначе доста семпла мебелировка в стаята, изведнъж ме успокои. Думи като „Райън Медия“, Пападакис, постоянното звънене на телефона ми... всичко това беше на милион мили от мен.

За нещастие Клоуи също беше на милион мили от мен. И сякаш чула мислите ми, докато си седи в самолета над Атлантическия... телефонът ми започна да вибрира и специалният рингтон, който имах за съобщения от нея, изпълни къщата. Извадих телефона и прочетох:

„Стачка на летището в Ню Йорк. Всички полети са отменени. Не мога да мръдна“.

СЕДЕМ

— Какво искате да кажете? Как така не можем да излетим? — попитах и дори не искам да си представям изражението, с което съм гледала жената от другата страна на гишето. Беше на моите години, с лунички, с коса с цвят на ягода, завързана на конска опашка. Изглеждаше, сякаш едва се въздържа да не удуши всеки един от пътниците на международния терминал, като започне от мен.

— За нещастие, току-що бяхме уведомени за стачка на профсъюза на механиците — каза с равен тон. — Всички полети на аеролиния „Прованс“ са отменени. Ужасно съжаляваме за неудобството.

Е, не звучеше като да съжалява. Продължих да я гледам и да мигам.

— Извинете, бихте ли... Какво?

Тя веднага сложи усмихнатото си за такива случаи лице и каза:

— Всички полети са отменени заради стачка.

Погледнах към таблото с полетите на „Прованс“. Срещу всеки един полет пишеше — ОТМЕНЕН.

— Искате да кажете, че не мога да мръдна от това летище? Защо никой в Чикаго не ми каза?

— С най-голямо удоволствие ще ви помогнем да се настаните в хотел.

— Не, не, това е невъзможно. Моля, проверете отново.

— Госпожо, както вече ви казах, няма нито един полет на „Прованс“. Няма полети за Франция, няма и полети за обратно. Проверете другите аеролинии, може би те ще да могат да ви помогнат. Нищо повече не мога да направя.

Изпъшках раздразнено и опрях чело на плота на гишето. Бенет ме чакаше, седеше някъде под слънчевите лъчи и вероятно работеше на лаптопа... с тези негови невъзможни амбиции. Задник! Загубеняк! *Господи, как ме възбужда този мъж.*

— Не, това не се случва — казах, повдигнах глава и я погледнах толкова умоляващо, чак се учудих, че мога да постигна такова изражение за състоянието, в което бях.

— Най-красивото копеле на света ме чака във Франция. Не мога да си позволя да проваля това!

— Разбирам — каза и се покашля деликатно, след което започна да подрежда някакви листи пред себе си. Бях тотално обречена.

— Колко време? — попитах.

— Няма начин да знаем отсега. Разбира се, всички ще направят необходимото да разрешат проблема възможно най-бързо. Може би ден, може би повече.

Е, няма що, това много ми помогна. С драматична въздишка и няколко тихички псувни се отдалечих към ъгъла да се обадя на асистентката ми. И да пусна съобщение на Бенет. О, новината никак нямаше да се приеме добре.

* * *

Телефонът звънна след секунда. Промушвах се през тълпите пътници, които не можеха да излетят и сега се подготвяха за дълго чакане, като заемаха всяко възможно местенце, което ставаше за седене или спане в терминала на аеролинии „Прованс“. Спрях пред тоалетните, където не беше чак толкова шумно.

— Здравсти.

— Какво, по дяволите, искаш да ми кажеш? Как така не можеш да излетиш? — изкрещя той.

Гласът му проби тъпанчето ми, наложи се да отдалеча телефона от ухото си. Поех дълбок въздух, за да се успокоя малко.

— Искам да кажа точно това, което вече ти казах. Не можем да излетим. Няма нито един полет на „Прованс“. Няколко души в офиса проверяват „Делта“ и останалите аеролинии, но съм убедена, че това са направили и всички останали хора, които чакат тук на летището.

— НЕ, това е недопустимо — изрева той. — Знаят ли коя си? Дай ми да говоря с някой.

Засмях се.

— Никой дори не иска да знае коя съм, на никой не му пука нито коя съм аз, нито кой си ти.

Той не каза нищо. Мълчанието му продължи толкова дълго, че чак проверих дали връзката не е прекъснала. Не беше. И тогава чух вятъра в слушалката и песента на птиците. Стори ми се толкова близо и толкова невъзможно далеч. Когато най-сетне проговори, гласът му бе стабилен, категоричен, натъртваше на всяка сричка.

— Кажи на онези задници да ти качат задника на някакъв самолет.

— Няма нито едно свободно място никъде. Билетите за всеки самолет са продадени. Какво, по дяволите, искаш да направя? Да спра някой кораб на стоп? Да използвам летекод като в Хари Потър? Успокой се, ще пристигна възможно най-бързо.

Той изръмжа недоволено, но веднага усетих момента, в който Бенет осъзна, че в този случай не може да спори и че не може с чар да промени обстоятелствата.

— Кога?

— Не знам, бейби. Утре... може би? Или вдругиден? Скоро, обещавам.

Той въздъхна пораженчески.

— И какво правим сега? — Чух как отвори и затвори някаква врата, в стаята се носеше тиха, нежна музика.

— Ще чакаме — въздъхнах. — Ще си взема стая в хотел и може да свърша малко работа. Може да отида да видя тези апартаменти, докато съм тук. Обещавам ти, ще съм там с първия възможен полет. Дори ако се налага да убия някой и друг бизнесмен с тока на обувката си. Но ще съм на първия излетял от тук самолет.

— Гледай наистина да го направиш — каза.

Звучеше повече като закана. Поклатих глава и побързах да сменя темата.

— Кажи ми за къщата. Толкова ли е хубава както си я представям.

— Изобщо не можеш дори да си я представиш. По-хубава е, отколкото дори аз очаквах. Твоето присъствие би я направила още по-преlestна, но честно, Макс направо се е престарал.

— Опитай се да се отпуснеш, да се порадваш на слънцето. Поплувай, чети някой любовен роман. Ходи бос.

— Да ходя бос? Това е необичайна молба дори за теб.
— Давай, подигравай ми се.
— Винаги на вашите услуги, госпожице.
— Мамка му, харесва ми, когато си такъв — усмихнах се. —
Много си секси, когато изпълняваш заповеди.
Той се усмихна нежно.
— О, Клоуи, и да не забравя нещо.
— Какво?
— Надявам се да не си взела никакви бикини. Няма да са ти
нужни.

* * *

Прекарах следобед на летището и се молах за чудо или за полет до Франция. Никой не отговори на молбите ми. Отне ми часове да си намеря багажа, така че когато прекрачих вратата на хотелската стая, бях на ръба на припадъка. А с часовата разлика беше или много късно, или прекалено рано да се обаждам на Бенет, затова реших да му пратя кратко съобщение, докато си взема вана и си поръчам бутилка вино и нещо с шоколад.

Точно сложих чашата с вино и чийзкейка на ръба на ваната и се излегнах във водата, когато телефонът ми звънна. Заопипвах с ръка по пода на банята да го намеря и когато видях снимката на Бенет на екрана, цялата засиях.

— Мислех, че спиш — казах.

— Леглото е прекалено голямо.

Сънливият му глас ме накара да се усмихна още по-широко. Това беше онзи Бенет, който би се мушнал посред нощ в леглото до мен, би увил топлите си ръце и крака около тялото ми и би нашепвал толкова красиви думи с устни, опрени върху кожата ми. Винаги е умеел да го прави много по-добре от мен.

— Какво правиш? — попита.

— Правя си вана с много мехурчета — казах и се усмихнах, щом чух страдалческия му глас от другата страна на линията.

— Не е честно.

— А ти?

- Преглеждам някои документи.
- Намери ли бележката ми?
- Бележка?
- Оставих ти бележка.
- Така ли?
- Аха. Провери в чантата на лаптопа си.

Чух как става, как кожата на стола, върху който очевидно седеше, пропука нежно, после как босите му крака зашляпаха из стаята и накрая смеха му.

— Клоуи, някой е пуснал в чантата ми бележка за откуп. Не съм виждал по-криви букви, честно, като изрезки от вестник са.

— Много смешно.

— Три заключения за днес: не успях да свърша всичко по списъка за деня, салатата, която ми направи за обед, беше страхотна, и най-важното: обичам те — прочете, после замълча, за да прочете за себе си останалата част в бележката ми. Когато свърши, въздъхна тежко. — Аз... мамка му... ще се побъркам... защото те няма.

Затворих очи и казах:

— Имам чувството, че това е конспирация на цялата вселена срещу нас.

— Предполагам знаеш, че много ми се иска да ти кажа, че това не би се случило, ако беше тръгнала с мен и ако не беше такъв инат. — Отворих уста да протестирам, но той не ми даде възможност. — Но именно мотивацията и решителността ти са качествата, които най-много ценя в теб. Ти никога няма да си седнеш на задника, винаги си като пружина. Не се примиряваш с нищо. Никога не би очаквала някой друг да свърши нещо, което ти самата не би свършила. И ако това не беше така, нямаше да си жената, в която да се влюбя. Така бих постъпил и аз. Както винаги. И понякога се плаша, когато се замислям колко много си приличаме.

Седнах в бързо охлаждащата се вода и свих колене към гърдите си.

— Благодаря ти, Бенет. Това означава много за мен.

— Казах го съвсем сериозно, знаеш това, нали. А когато си довлечеш сладкия секси задник тук, ще можеш да ми покажеш колко означават думите ми за теб. Разбрано?

— Разбрано.

Не стигнах до Франция и на другия ден. Не стигнах и на по-другия. На третия ден започнах да премислям и да се чудя защо пътуването на стоп с кораб или лодка ми се бе сторило лоша идея.

През тези три дни се обадох на Бенет повече пъти отколкото за цялата ни връзка, дори и като включим служебните ни разговори като негова асистентка. Но не беше достатъчно. Нищо не можеше да запълни огромната празнина, която се бе отворила завинаги в гърдите ми. Опитвах се да уплътня времето с какво ли не, но започвах да изпитвам носталгия по дома. Не знам кога точно се случи, но очевидно в някой незабелязан за мен момент Бенет се бе превърнал в мой дом. Във всичко мое. И когато го осъзнах, едва не превъртах от страх.

Стигнах до това прозрение, докато се разхождах из Ню Йорк сама. Асистентката ми се обади и ми каза, че е успяла да ми намери билет за „Еър Франс“ за късно същата вечер. И първата ми мисъл беше за Бенет и нямах търпение да му кажа, че пристигам. Хукнах като луда към хотелската си стая, но после изведнъж спрях. Краката ме боляха и гърдите ми горяха.

Кога се случи? Кога Бенет се превърна в моето... всичко? И се питах дали е възможно да изпитва същото, дали и аз бях за него... неговото всичко.

Опаковах багажа за броени минути. Мятах дрехите в куфара, събирах нахвърлените по пода и из стаята вещи и мислех колко много се бе променил Бенет през последната година. Спомнях си тихите моменти вечер, когато ме гледаше, сякаш съм единствената жена на планетата. Искях да съм с него. Винаги. И не само в един апартамент, не само в едно легло, а завинаги.

Завинаги.

И точно тогава ме осени тази безумна, луда идея, толкова откачена, че започнах да се смея с глас сама в стаята. Никога не съм била жена, която да седне на стола и да чака нещата да се случат. Винаги съм ги карала да се случват.

Бенет Райън нямаше никаква идея откъде се задава големият удар.

ОСЕМ

Колкото и невъзможно да звучи, бях отегчен до смърт. И това в тази красива, огромна вила във Франция. Не се налагаше да чистя, нито една дейност в къщата не изискваше човешки усилия, връзката ми със сървър на „Райън Медия“ беше толкова бавна, че не можех да свърша никаква работа и най-странното от всичко беше, че имам чувството, че е грешно... че има неща, които не бива да правя без нея, че трябва да я изчакам, преди да се насладя истински на това райско кътче.

Някак ми се струваше нередно да се гмурна в безобразно големия басейн, който навяваше чувство за безкрайност, докато тя не можеше да мръдне от Ню Йорк. Не исках да се разхождам из лозята и градините, защото ми се струваше, че е редно да открием тези неща заедно. Икономката на Макс беше извадила за нас бутилки хубави вина, но със сигурност само някой пълен задник би седнал да им се наслади сам.

Клоуи имаше право да се радва на това място точно колкото мен. Влизах в спалнята само да спя и преди тя да пристигне дори не исках да мисля за възможностите, които предлагаше голямото легло. Заедно щяхме да изберем къде ще прекарваме нощите. Разбира се, ако ѝ кажех тези неща, тя щеше да ми се смее и да заключи, че драматизирам.

И ето затова исках да е тук. Нещо много голямо, значимо се бе случило онзи ден, когато използвах сигнала за спешни случаи. И това чувство на неотложност не си бе отишло и вероятно нямаше да си отиде, докато не дойде тук и не седне да чуе това, което исках да ѝ кажа.

Разхождах се из градините, гледах океана в далечината, проверих си телефона и прочетох последното ѝ съобщение за хиляден път:

„Изглежда «Еър Франс» имат едно свободно място.“

Беше го изпратила преди три часа. Макар че звучеше доста обещаващо, предишните ѝ три съобщения бяха кажи-речи същите и всеки път се оказваше фалшива тревога. Очевидно за всеки полет ѝ

бяха отказвали или просто не е имало свободно място. Дори и да бе излетяла преди три часа, нямаше да е тук до утре сутринта. В най-добрия случай.

С крайчето на окоето си забелязах една дребничка фигурка да излиза от къщата и да оставя плато с храна на масата до басейна. Погледнах часовника на телефона си. Бях успял да убия няколко часа и най-сетне бе дошло време за обяд. Макс ни беше изпратил и готвачката си. Казваше се Доминик и беше петдесет и няколко годишна. Печеше хляб всяка сутрин и до този момент ми бе готвила най-разнообразни неща — различни видове риба, зеленчуци, и смокини за обяд. Десертите бяха ръчно точени макарони, или малки курабийки с конфитюр. Ако Клоуи не пристигнеше скоро, щеше да се наложи Доминик да ме въргаля до вратата, за да посрещна приятелката си.

До таблата ми имаше чаша вино, и когато погледнах Доминик, тя стоеше на прага, посочи виното и каза:

— Изпий го. Ще откачиш от скука и самота.

Да, самотен бях, да, мамка му. И отегчен. Една чаша вино нямаше да ми навреди. Не празнувах, а се опитвах да оцелея, нали?

Благодарих на Доминик за обяда и седнах на масата, като се опитах да не обръщам внимание на нежния бриз, на топлото време, на перфектната температура, на звука на океана на по-малко от миля от къщата, на усещането за топлина под босите ми ходила. Не исках да се отпусна и да се насладя на нито едно от тези неща, преди да дойде тя.

Бенет, ставаш жалък.

Рибата беше превъзходна, както винаги. Салатата с малки лукчета и парченца сирене беше наситена с толкова много аромати, че преди да се усетя, бях изпил чашата с виното, а Доминик вече ми сипваше втора.

— Достатъчно, не ми се пие повече.

Тя ми намигна:

— Тогава не го пий.

Добре, няма да го пия.

* * *

След една бутилка вино започнах да се чудя защо все още не съм си купил вила във Франция. Все пак бях живял тук. Спомените ми от онова време бяха сладко-горчиви — далеч от приятели и семейство, изтощителен работен график. Живях тук във време, когато можех да осъзная значимостта на събитията много след като се бяха случили. Бях млад, едва започвах живота си, едва започвах всичко, наистина. Слава богу, че с Клоуи се срещнахме, когато животът все още бе пред нас.

По дяволите, ако Макс е успял да намери такова прекрасно място, значи и аз можех да намеря някое, може би дори по-хубаво. От виното ръцете и краката ми омекнаха, усещах ги топли. В главата ми се блъскаха объркани мисли без всякаква логика. Какво ли щеше да се случи, ако с Клоуи се бяхме срещнали, когато бяхме на по двайсет и две-три? Щяхме да съборим до основи това място и вероятно връзката ни нямаше да издържи повече от седмица. Не е ли странно как всичко в живота трябва да се случи, когато съдбата реши да се случи, как срещаш подходящия човек точно в най-благоприятното време, нито по-рано, нито по-късно.

Започнах да си играя с телефона си и след малко ѝ изпратих съобщение.

„Щастлив съм, че се срещнахме тогава, когато трябваше да се срещнем. Макар че си такъв трън в гащите, ти си най-хубавото нещо в живота ми.“

Гледах напрегнато телефона, чаках отговор, но такъв не дойде. Да не би батерията ѝ да е паднала? Или е заспала в хотела? Или ако е в самолета? Дали може да пуска съобщения от там? Започнах да смятам наум. Беше шест... не, седем часа назад...? Не, не можех да изчисля, прекалено беше сложно.

Усмихнах се на Доминик и тя ми наля още една чаша вино. Пуснах ново съобщение:

„Няма да изпия цялото вино, но това, което пия в момента е страхотно. Ще ти запазя малко от него. Обещавам.“

Станах и се препънах... в нещо. Погледнах към тревата и се зачудих да не би да съм стъпил върху някое малко животно.

Реших да не се замислям повече и тръгнах из градината. Протегнах ръце и въздъхнах щастливо. За първи път откакто бях чукал Клоуи, което беше преди около няколко ледени епохи, се чувствах

спокоен и отпуснат. С пълен стомах и малко вино във вените, изведнъж осъзнах, че нямам достатъчно време да планирам посрещането ѝ. Първо трябваше да свършим някои неща, да планираме някои неща.

Дали да я заведа в градината, да я сложа да легне на тревата до мен и да я накарам да слуша това, което имах да ѝ казвам? Или да изчакам подходящ момент по време на вечеря и да отида, да я хвана за ръката, за да я накарам да стане, за да е по-близо до мен? Знаех какво искам да ѝ кажа, бях премислял думите си милион пъти в самолета, но не знаех кога да ги кажа.

Или най-добре да я оставя да се аклиматизира за няколко дни и тогава да пусна чука върху главата ѝ.

Затворих очи и погледнах към небето. Позволих си да му се порадвам за няколко секунди. Времето беше великолепно. Последния път, когато успях да се порадвам на слънцето с Клоуи, беше на барбекюто в Хенри седмица преди това, но не беше топло. След един ден слънце и вятър, се прибрахме у дома и правихме най-мързеливия и тих секс в историята на връзката ни.

Отворих очи и веднага сложих длан върху тях, за да ги предпазя от ослепителното слънце и изпсувах.

Доминик се появи отнякъде и започна да маха към вратата.

— Разходи се — каза и ме подкани да отида. — Пиян си.

Засмях се. О, да, бях леко подпийнал. Не знам кога успя да ми налее цялата бутилка вино.

— Пиян съм, защото ми наля цялата бутилка! — Мисля, че казах нещо такова.

Тя се усмихна и повдигна брадичка.

— Иди да купиш цветя. Питай за Матилда.

* * *

Идеята беше добра. Да намеря цветя. О, и да питам за Матилда. Наведох се да завържа обувката си, излязох от градината и поех към града. Доминик беше луда жена. Да ме напие и после да ме прати по задачи из града, само и само да не седя да се жалвам и да мрънкам из къщата. С Клоуи щяха да си допаднат идеално.

На половин миля от къщата видях малък цветарски магазин. Цветя извираха от всеки ъгъл. От вази, кошници, кутии. Над вратата имаше малка овална табелка, на която пишеше

МАТИЛДА.

Бинго.

Отворих вратата и звънчето над нея звънна. Една млада блондинка излезе от склада и ме посрещна в основното помещение на магазина. Поздрави ме на френски, огледа ме от главата до петите. Очевидно ѝ харесваше това, което вижда.

— Американец сте, нали?

— Oui, mais je parle français.

— А аз говоря английски — тежкият ѝ акцент се усещаше на всяка дума. — И понеже магазинът е мой, искам да си упражня английския. — Повдигна вежди с голяма доза флирт, сякаш да ме предизвика. Беше красива, няма спор, но усмивката ѝ беше прекалено палава и очите ѝ открито флиртуваха, затова ме накараха да се почувствам само неудобно.

И едва сега започнах да загарявам. Доминик усещаше, че съм отегчен и самотен, но вероятно изобщо не знаеше, че очаквам Клоуи. Напи ме и после ме прати при красивата руса дама на няма и миля от къщата.

О, боже!

Матилда се приближи до мен и започна да пренарежда цветята в една висока тънка ваза.

— Доминик каза, че сте отседнал в къщата на господин Стела.

— Познавате Макс?

— Да, познавам Макс — смехът ѝ беше дрезгав и тих.

— О! Искате да кажете, че... го... познавате... като познавате отблизо? — казах с ококорени очи.

— Това не ме прави уникална, нали — каза и пак се засмя. После откъсна очи от цветята и попита: — За цветя ли сте тук, или Доминик ви е пратила за нещо друго?

— Приятелката ми идва утре. Имаше проблем с полетите, стачка, и най-сетне успя да намери полет и пристига. — Никога не се бе случвало да кажа такова дълго и объркано изречение пред непозната жена.

— Значи искате цветя — каза и се огледа из магазина. — Тази жена има голям късмет. Вие сте много красив мъж. — Очите ѝ се плъзнаха по тялото ми. — Дано изтрезнеете, докато дойде.

Намръщих се, изправих рамене и промърморих:

— Не съм чак толкова пиан.

— Така ли? — Очите ѝ грейнаха весело. Усмихна се и започна да подбира цветя от най-различен асортимент. — Чаровник сте, приятелю на Макс. Виното просто ви помага да се отпуснете. Обзалагам се, че ризата ви обикновено е закопчана догоре и се сърдите на хората, които вървят по-бавно от вас и ви пречат.

Не, не ми хареса как точно ме описа.

— Приемам работните си задължения много сериозно, но не съм такъв през цялото време.

Тя пак се усмихна и завърза букета с канап. После ми го подаде, намигна ми и каза:

— Тук не сте на работа. Не си закопчавайте ризата и не изтрезнявайте, докато приятелката ви дойде. В онази къща има девет легла.

* * *

Входната врата беше отворена. Да не би Доминик да си е тръгнала и да не я е затворила след себе си. Сковах се от паника. Ами ако нещо лошо се е случило, докато съм бил в града. Ами ако някой е влязъл и обрал къщата? Противно на съвета на Матилда, изтрезнях на секундата. Но нищо не беше пипнато, никой не беше влизал, всичко си беше точно както си го оставих. Като не броим отворената врата и нахлуващия през нея вятър.

Но... аз не бях излязъл оттук. Бях тръгнал направо от градината и не се бях връщал в къщата. Чух шум от течаща вода някъде от дъното на коридора и извиках:

— Доминик, благодаря за усилието, но компанията ми пристига утре.

Тази жена трябваше да разбере на секундата, че имам любима жена, преди да започне да води жени в къщата. Това ли е правила за Макс? Боже, този мъж грам не се е променил.

Когато приближих към най-близката спалня, разбрах, че течащата вода не е от кухнята, а е душ. И точно до вратата имаше куфари.

Куфарите на Клоуи.

* * *

Можеше да вляза и да си помисля, че е някой крадец и да й изкарам акъла. Как може да е толкова глупава да остави входната врата отворена и да влезе да се къпе! Челюстите ми изпукаха, ръцете ми се свиха в юмруци само като си представих какво можеше да стане, ако някой друг бе влязъл да се разхожда из къщата. И както не бях тук...

Мамка му. Не бях я виждал от дни и вече исках да я удуша. И после да я целувам до посиняване. Усетих как усмивката ми плъзва по лицето. Това бяхме ние. Поредната позната до болка битка между любовта и гнева, желанието и изтощението от спорове и кавги. Винаги натискаше всичките ми бутони да ме взриви и после намираше нови, за съществуването на които изобщо не подозирах, за да взриви и тях.

Пееше си тихичко и гласът ѝ бавно изпълваше спалнята, която си заплюх първата вечер. Когато се приближих към вратата, видях дългата ѝ мокра лъскава коса по голия гръб. После се наведе напред да обръсне краката си. Да, бях посрещнат от перфектния ѝ задник. И продължаваше да си пее.

Исках да се кача при нея, да взема самобръсначката от ръката ѝ и да довърша вместо нея и после да целувам гладката ѝ кожа. Инч по инч. Друга част от мен ме буташе напред да се кача при нея и бавно, и внимателно да я чукам отзад.

Но най-много от всичко исках да я гледам. Като воайор. Тя все още не знаеше, че съм там и я гледам, докато си мисли, че е сама, докато си пее тихичко, може би дори докато си мисли за мен... беше като студена чаша вода в убийствено горещ ден. Никога нямаше да се изморя да я гледам. Във всяка поза, във всякаква ситуация, на което и да е място. А гола, мокра, под душа — това беше върхът на черешката за всеки сценарий, който имах в списъка си.

Тя изплакна краката си, изправи се и се обърна леко настрани да изплакне балсама от косата си. И тогава ме видя. Усмивката буквално

експлодира на лицето ѝ, а аз едва не разбих стъклената преграда на душкабината, за да стигна до нея.

— От кога си тук?

Свих рамене и огледах тялото ѝ.

— Успях да се промъкна зад гърба ти, а?

— Искаш да кажеш, че продължаваш да ми се промъкваш зад гърба ми.

Приближих се още малко към нея, скръстих ръце пред гърдите си и се облегнах на стената.

— Кога пристигна? — попитах.

— Преди половин час.

— Мислех, че си се качила на самолета преди три часа. Все пак си направила някоя магия от наръчника на Хари Потър?

Тя се засмя и наведе глава назад под душа да доизплакне косата си и после спря водата.

— Хванах първия полет, за който ти писах. Но после решиш, че ще е по-забавно да ти кажа, че съм го изпуснала, за да те изненадам. — Събра косата си пред рамото и изстиска водата, без да откъсва поглед от мен. Очите ѝ ме гледаха все по-гладно. — Предполагам съм се надявала да се прибереш у дома и да ме намериш под душа и да влезеш с мен под него, а не да седиш отстрани.

— Признавам, че идеята е много добра, защото съм напълно готов да се съблека.

Клоуи отвори подвижната стъклена преграда и застана пред мен.

— Искам тази красива уста върху мен от мига, в който чух, че флиртуваш с цветарката.

— О, моля те... А откъде знаеш за това?

Тя се усмихна.

— Доминик говори много добър английски. Каза, че ѝ е писнало да те гледа как се жалваш по цял ден и те изпратила там, защото си бил много сладък, когато си ядосан. И аз съм напълно съгласна с последното.

— Какво?

— Радвам се, че не реши да доведеш Матилда тук. Щеше да се получи доста неловко.

— Можеше и да се получи нещо фантастично — пошегувах се и я придърпах да я увия в кърпата. Усетих как влагата от гърдите ѝ

попива в дрехите ми.

Тя е тук. Тя е тук. Тя е тук.

Наведох се и прокарах леко устни по нейните.

— Здравей, слънчо.

— Здравей — прошепна и уви ръце около мен. — Бил ли си някога с две жени? — попита и прокара ръце под ризата ми, докато се опитвах да изсуша тялото ѝ. — Не мога да разбера защо едва сега ти задавам този въпрос.

— Липсваше ми.

— И ти ми липсваше. Отговори на въпроса ми.

— Да.

Ръцете ѝ бяха студени, ноктите ѝ се спуснаха по тялото ми и се впиха леко в кожата ми.

— А с повече от две?

Поклатих глава и прокарах нос по брадичката ѝ. Мирише на „у дома“, на моята Клоуи, мек цитрус и нежния божествен аромат на нейната кожа.

— Не спомена ли, че искаш устните ми върху тялото си?

— Предимно между краката — инструктира набързо.

— Да, за това вече се бях досетил. — Наведох се, вдигнах я на ръце и я пренесох на леглото.

Сложих я да седне на ръба на леглото, тя се облегна назад на дланите си, сви краката си нагоре, опря стъпала на ръба на матрака и разтвори крака. После ме погледна и каза:

— Съблечи се.

Мили боже, тази жена щеше да ме убие с тази гледка пред очите ми. Изритах обувките напосоки из спалнята, но докато издърпвах ризата си нагоре през главата и изпънах тялото си, ѝ дадох няколко секунди да си припомни как изглеждам гол. После се усмихнах, почесах се по корема и я попитах:

— Хареса ли си нещо?

— Представления ли ще изнасяме? — попита и ръката ѝ моментално се плъзна по бедрата и между краката ѝ. — И аз мога да правя шоу.

— Ти шегуваш ли се? — опитах се да кажа и с разтреперани ръце отчаяно се опитвах да разкопчея колана и копчетата на джинсите си, не знам как не изпопадаха от рязкото дърпане. Едва не паднах,

докато се мъчех да измъкна крачолите от краката си. Тя спря да се докосва и протегна ръце към мен.

— Върху мен — каза тихо. Очевидно се отказа от устата ми. — Върху мен. Искам да усетя тежестта на тялото ти.

Ето това беше най-хубавото — не се преструвахме един пред друг, не се налагаше да играем роли и двамата искахме да правим секс, преди да се заемем с каквото и да било: да разглеждаме, да ядем, да си разказваме какво е станало тези дни, през които не бяхме заедно.

Кожата ѝ беше хладна, а моята все още гореща от слънцето и ходенето по нагорнището към къщата и от вълнението да я видя така неочаквано. Контрастът беше поразителен. Под мен тя беше само гладка, мека кожа и тихи звуци. Ноктите ѝ се забиха в гърба ми, зъбите ѝ леко захапаха брадичката ми, после шията, раменете.

— Искам те в мен — прошепна, целувайки ме.

— Все още не.

Макар че издаде силен звук на недоволство, тя ми позволи да я целувам, просто да я целувам. Обожавах устните ѝ под езика ми. Усещах всяка точка, в която телата ни се докосваха: гърдите ѝ до моите, ръцете ѝ на гърба ми, мускулите на бедрата ѝ встрани от тялото ми. Когато прилепи крака около кръста ми, ги усещах като горещ компрес. Сложих ръка под коляното ѝ, притиснах крака ѝ до таза си и плъзнах пениса си по влажната кожа между краката ѝ. Тя раздвижи бедрата си, изви гръбнак като дъга над леглото, и се притисна да усети потъркването ми между краката си, но без да бърза да влизам в нея. Целувките ни започнаха нежно, закачливо, но постепенно ставаха все по-гладни, поглъщащи и разпалени. И после пак забавяхме темпото — бавно, сладно. Тя ми позволи да стисна китките ѝ над главата и да целувам и хапя зърната ѝ почти до болка.

После ме попита какво искам, как ми харесва, или дали искам първо тялото, или устата ѝ. Първият ѝ инстинкт винаги е бил да достави удоволствие на мен.

Тази жена ме изумяваше. Вече започвах да забравям каква беше извън връзката ни. С мен тя можеше да бъде всякаква, да бъде всичко. Смела и изплашена. Рязка и нежна. Дяволски съблазнителна и невинна. Искях да бъда нейното „всичко“ по същия начин, по който тя беше всичко за мен.

— Обичам как се целуваме — промълви.

— Какво искаш да кажеш? — Знаех какво иска да каже. Просто исках да го чуя от нея, исках да видя как устните ѝ казват колко свършено е всичко между нас.

— Просто ми харесва как целуваме по един и същи начин. Че винаги някак знаеш какво искам и ми го даваш.

— Искам да се оженя — казах много преди да разбера какво правя. — Искам да се оженя за теб. Искам да се омъжиш за мен.

Мамка му!

И цялата ми внимателно подготвена реч излетя през прозореца. Гodeжният пръстен на баба ми беше в кутийка в тоалетката, на светлинни години от мен, и планът ми да коленича и да направя всичко както се прави от нормалните хора просто гръмна. Клоуи застина в ръцете ми.

— Би ли повторил какво каза?

Бях тотално прецакал целия план, но сега вече беше прекалено късно да поправа нещата.

— Знам, че сме заедно само от една година и малко — започнах да говоря много бързо. — Може би е прекалено рано? Да, бих разбрал, ако ми кажеш, че е прекалено рано. Просто не става дума само за начина, по който се целуваме. Не само това е изумителното. Всичко, което правим заедно е изумително, свършено. И точно затова обичам толкова много... идеята за... нас. Обичам да съм в теб. Обичам да работя с теб. Обичам да те гледам как работиш. Обичам да се карам с теб. Обичам да седя на дивана и да се смея с теб. Когато те няма, Клоуи, аз съм изгубен. Не мога да се сетя за нещо или някой, който да има по-голямо значение за мен. Ти си най-важната. Във всяка секунда от живота ми. За мен ние сме нещо като женени. В съзнанието ми, в сърцето ми, ние сме обвързани. Просто искам да го направим... по официалния начин. Може би звучи като кръгъл идиот? — Погледнах я. Сърцето ми биеше като парен чук в гърлото. — Никога не съм очаквал, че е възможно да изпитам такова нещо.

Тя ме гледаше с широко отворени очи. Устните ѝ се разтвориха, сякаш не можеше да повярва на това, което чува. Станах и хукнах към тоалетката, извадих кутията и се върнах при нея. Когато отворих кутията и ѝ показах пръстена на баба ми с диамант и сапфири, ръката ѝ полетя към устата ѝ, сякаш да задуши вика си.

— Искам да се ожения — казах пак. Мълчанието ѝ започваше да ме безпокои. И мамка му, как прецаках всичко с тези празни, несвързани приказки. — Да се ожения за теб... искам да кажа.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя започна да мига бързо, за да ги спре.

— Ти. Си. Непоносим. Задник.

Е, не очаквах това, наистина. Знаех си, че може и да е рано. Но задник? Защо? Наистина?

— Клоуи, едно простичко „Прекалено е рано“ щеше да свърши работа и щях да разбера.

За бога, аз сложих сърцето си...

Тя скочи от леглото и хукна към багажа си и започна да рови трескаво. Накрая извади една малка торбичка от плат. Тръгна към мен. Торбичката висеше от показалеца ѝ закачена за панделка. Застана пред мен и я поклати пред лицето ми. Аз ѝ правя предложение за брак, а тя ми носи сувенир от Ню Йорк? Какво, по дяволите?

— Какво, по дяволите, е това? — попитах.

— Ти си геният, ти кажи.

— Не ми се прави на многознайка, Милс. Това е торба. Доколкото те познавам, си сложила вътре тампоните си.

— Това е пръстен, глупчо. За теб.

Сърцето ми биеше толкова силно, че за секунда се зачудих дали не получавам сърдечен удар.

— Пръстен? За мен?

Тя извади малка кутийка, отвори я. Наистина беше пръстен. От гладка платина с лента от титан по средата на кръгчето.

— Искала си да ми правиш предложение за брак? — попитах, все още напълно объркан. — Жените правят ли такива неща?

Тя ме удари силно по ръката.

— Да, шовинист такъв. Направо ми свали предварително планираното представление. И обра овациите на публиката.

— И това „Да“ ли означава? — попитах все по-озадачен. — Ще се ожениш ли за мен?

— Ти ми кажи първо.

— Реално все още не си ми предложила.

— По дяволите, Бенет. Ти също не си ми предложил.

— Ще се ожениш ли за мен — попитах и се засмях.

— Ще се омъжиш ли за мен?

Изръмжах, взех кутията, пуснах я на пода и метнах Клоуи по гръб.

— Винаги ли ще се държиш по този безобразен начин?

Тя кимна с широко отворени очи и ухапана устна.

Мамка му, за това можем да се разберем и по-късно.

— Хвани пениса ми — казах и целунах шията ѝ. Пръстите ѝ веднага се увиха около мен и дори не се опитах да сдържа стона си. — Вкарай го в теб.

Тя размърда бедрата си. Бях пред входа на влагалището ѝ. Плъзнах се в нея много бавно, макар че всяка клетка в тялото ми крещеше да го направя бързо, грубо, буквално бях обезумял.

Тялото ми трепереше над нейното. Усетих как потъвам в нея. Ръцете ѝ се увиха около врата ми, лицето ѝ бе притиснато към шията ми. Само след две движения, вече не можех да остана бавен. Бях шумен и откачил.

— Дай ми го. Искam да свършиш заради мен — прошепнах, облизвах устните ѝ, вдигнах крака ѝ и влязох по-дълбоко. Очите ми се затвориха и за секунда помислих, че ще експлодирам в нея.

Тя притисна глава към възглавницата, отвори устни и простена, а аз веднага плъзнах език в устата ѝ, да засмуча езика ѝ.

— Така хубаво ли е? — прошепнах и стиснах кожата на таза ѝ. Тя обичаше да е на ръба на удоволствието и болката. Бяхме открили тази тънка линия неотдавна. Тя кимна и започнах да се движа по-бързо, да поемам аромата ѝ с всяко сетиво. Вкусвах шията ѝ, ключицата ѝ. Захапах рамото ѝ.

— Ела тук — каза и ме издърпа към лицето си. — Целуни ме.

И я целунах. Пак, и пак, докато не започна да се гъне под мен и да ме кара да се движа по-бързо и по-бързо. Усетих как коремът ѝ се стяга, как мускулите ѝ се обтягат, как краката ѝ се впиват в кръста ми. И после резките и викове и стонове в ухото ми.

Стиснах челюст и се опитах да задържа оргазма си, исках повече, по-дълго, да я усетя как свършва пак преди дори да си помисля за моето собствено облекчение.

Викове ѝ ставаха по-силни, изпищя, опита се да се отдръпне, но знаех, че може да свърши още веднъж. Знаех, че кожата ѝ е много

чувствителна сега, но можеше да го направи пак, можеше да поеме още.

— Не се дърпай. Не сме свършили още. Не сме и наполовина на плана. Дай ми още един оргазъм.

Бедрата ѝ се отпуснаха в ръцете ми, пръстите ѝ се заровиха в косата ми и започна да я опъва.

— О! — Не знам дали беше звук или дихание. В този единствен тих шепот можех да открия милион емоции.

Тласнах по-силно и тазът ѝ се повдигна.

— Точно така.

— Свършвам — издиша в ухото ми. — Не мога... не мога... — Бедрата ѝ трепереха, опитваше се да следва темпото ми.

— Не спирай! Мамка му, не спирай.

— Докосни ме там — каза без дъх. Знаех какво иска. Целунах шията ѝ, облизах пръстите си и ги плъзнах отзад. Тя извика силно и свърши пак. Мускулите ѝ се свиваха и вливаха около пениса ми. Поех дълбоко въздух и най-сетне позволих на оргазма да ме помете. Зад затворените си очи виждах искри. Почти не чувах дрезгавите ѝ викове, защото кръвта пулсираше с оглушителна сила в ушите ми.

— Да, да, да, да, да... — не спираше да повтаря. Като в делириум. И след това тялото ѝ се отпусна върху възглавницата.

Имах чувството, че стените все още кънтяха след виковете ни, а на фона на тишината в къщата беше почти страшно. Всичко в мен се тресеше от потребност. За... нея. Беше толкова объркващо.

— Да — прошепна за последен път.

И в този миг започнах да разбирам какво ми казва. Застинах над нея.

— Да?

Краката ѝ все още трепереха до тялото ми, дишането ѝ беше все така накъсано и задъхано. Усмихна ми се ослепително.

— Да, и аз искам да се омъжа.

КРАСИВА СЕКСБОМБА

ЕДНО БЕНЕТ РАЙЪН

— Ако някога искаш яко ергенско парти, остави тази работа на Макс Стела.

Погледнах към брат ми Хенри, който на практика изпя последното изречение. Седеше разплут в големия си плюшен фотьойл с чаша гимлет с водка в ръка. Преди малко се беше върнал от частна сесия в мистериозна задна стаичка и седеше срещу мен ухилен до ушите. Не помня да съм го виждал така засмян никога през целия му живот. Говореше, но не гледаше към мен, защото задълбочено изучаваше трите бавно събличащи се под пулсиращия ритъм на музиката стриптийзъорки на сцената.

— Имам намерение да правя само едно ергенско парти в живота си — измърморих и отпих от питието си.

— Ти обаче — обади се Уил Самър, най-добрият приятел на Макс и негов бизнес партньор, — може да се наложи да правиш второ, ако жена ти разбере с какво се занимаваш понастоящем, и какви са тези професионални услуги, които с радост приемаш някъде из задните стаички. По вида на това място, може да се заключи, че не предлагат само обикновен еротичен танц в скута на клиента.

Хенри махна с ръка и каза:

— Наистина беше само танц. — После ме погледна и ми се усмихна. — Много, много добър танц.

— С щастлив край? — попитах с известна доза любопитство и голяма доза отвращение.

Хенри поклати глава и се засмя. Изобщо не си даде труда да ми отговори, само отпи от питието си. Познавах брат си достатъчно добре и знаех, че никога няма да изневери на жена си Мина, но пък за него максимата „това, което не знае не може да я нарани“ важеше в пълна сила, докато за мен — не.

Макс беше избрал именно този сексклуб за начало на няколкодневния запой и разврат. Макар че с Клоуи щяхме да се женим

през юни, единственият уикенд, когато Макс, Уил Хенри и аз можехме да се съберем заедно за ергенско парти, беше вторият уикенд на февруари. Очаквахме, че ще се наложи яко да подкупваме жените за един уикенд без тях, точно на Свети Валентин и то във Вегас, но те както винаги ни изненадаха — съгласиха се, без да им мигне окото и веднага си направиха резервации за Катскилс за същия уикенд.

Със сигурност, ако бяхме тръгнали да търсим в интернет подходящ клуб, този нямаше да излезе в нито една търсачка. И за да съм честен, „Черното сърце“ отвън не приличаше на нищо. Клубът беше забутан в някаква бизнес сграда на една пресечка встрани от булевард „Лас Вегас“, но вътре... Първо трябваше да минем през три врати, на всяка от които имаше охранители, всеки с размерите на апартамента ми, и много навътре и надолу в сърцето на сградата клубът беше за хора с пари. Много пари. И най-важното — всичко в него набиваше в съзнанието ти една-единствена дума — секс.

Централната част на клуба представляваше огромно помещение с три малки платформи, на всяка от които имаше по една танцьорка в сребристо... облекло? Имаше четири големи бара от мрамор, по един за всяка стена на помещението и всеки бар предлагаше определен вид алкохол. С Хенри се бяхме залепили за бара с водката, Макс и Уил — за тоя, от който носеха скоч. Другите два бара предлагаха коктейли и вина.

Мебелите бяха от плюш и тъмна кожа. Беше невероятно меко и удобно и всеки стол беше достатъчно голям да побере двама, в случай че някой клиент пожелае да му танцуват на коленете. Сервитьорките бяха по лъскави бикини или по... нищо, в смисъл абсолютно нищо. Някои разнасяха питиета напълно голи, а нашата хостеса Гия за вечерта в началото се появи по червена дантелена блуза, къси гащи, красиви бижута на врата, ушите и в косата, но всеки път когато идваше да провери как сме и дали имаме нужда от нещо, махаше по нещо от тоалета си. Не бях кой знае колко запознат с практиката в такива заведения, но дори за мен беше ясно, че това не беше обикновен стрийп бар. Това беше дяволски впечатляващо заведение.

— Въпросът е кога бъдещият младоженец ще се реши да му потанцуват на коляно — обади се Хенри.

Всички около мен започнаха да подвикват окуражително, но аз вече клатех глава.

— Мисля да пропусна офертата. Не си падам.

— Как е възможно да не оцениш предимствата на такова нещо? Непозната жена да ти танцува в скута? Няма такова преживяване! — каза Хенри с ококорени от изненада и недоверие очи. С брат ми никога не бяхме ходили по такива места по време на съвместните си командировки. Мисля, че бях почти толкова изненадан да открия неговата страст към подобни места, колкото той беше изненадан да разбере за моето като цяло... не бих казал точно отвращение, но безразличие към такива изпълнения. — Ти сигурен ли си, че си топлокръвно животно?

Кимнах.

— Напълно. Мисля, че именно затова не искам.

— Глупости — каза Макс и остави чашата си на масата и помахаше на някого в далечния тъмен ъгъл. — Това е първата нощ от ергенския ни уикенд и едно дупе в скута е задължително.

— Може и да се изненадате, но в случая подкрепям Бенет — каза Уил. — Не искам никаква непозната да ми се кълчи на стола. Къде трябва да си сложа ръцете? Къде да гледам? Не е като да си с гадже, нали? Не е ли някак... безлично.

Докато Хенри обясняваше, че Уил най-вероятно не е преживявал такова нещо, Макс стана да говори с някакъв мъж, който очевидно бе направен от въздух. Стояха до масата и имах възможност да го огледам добре. Беше по-нисък от Макс, като повечето мъже, но този беше наистина нисък. Косата му беше започнала да посивява около слепоочията. Имаше лице на човек, който е видял много, и е правил повече отколкото е видял. Костюмът му беше тъмен, безупречно ушит. Устните му бяха свити в тънка черта. Предположих, че това е небезизвестният Джони Френч, чието име Макс бе споменал в самолета за Вегас.

Предположих, че Макс се опитва да ми уреди някой еротичен танц, но забелязах, че Джони каза нещо много тихо и Макс се обърна и се загледа в стената. Лицето му беше напрегнато. Можех да преброя на пръстите на едната си ръка случаите, когато бях виждал Макс в състояние, различно от това на пълно спокойствие и самоконтрол. И това беше един от онези случаи, когато Макс наистина изглеждаше обезпокоен. Наведох се напред да разбера какво става и се опитах да подслушам. Хенри и Уил изобщо не забелязваха нищо, защото гледаха

вече напълно голата танцьорка на дансинга. Най-сетне раменете на Макс се отпуснаха, сякаш бе взел решение или стигнал до някакво важно заключение, усмихна се на Джони и каза тихо:

— Благодаря.

Джони го потупа по рамото, обърна се и излезе. Макс седна и взе чашата с напитката си. Вдигнах брадичка и посочих с глава тъмното перде, зад което бе изчезнал Джони.

— За какво става дума?

— Става дума за това, че ти приготвят стая — каза Макс.

— За мен? — Притиснах ръце към гърдите си и поклатих глава.

— Пак ти казвам, Макс, мисля да пропусна.

— Няма начин да откажеш.

— Ти май не се шегуваш.

— Нямах представа колко съм сериозен. Каза да тръгнеш по коридора и да търсиш Нептун — обясни Макс и посочи вратата, през която трябваше да изляза. Не беше тази, зад която изчезна Джони.

Изпъшках и се облегнах в грамадния стол. Макар че този клуб със сигурност беше най-добрият в града... или в страната, или където и да е, и това го казвам съвсем сериозно, и макар че беше едно от нещата в списъка за тази вечер, идеята някоя да ми се клати върху пениса ми се стори точно толкова противна, колкото да ям развалено суши и после да се натровя.

— Просто се поразходи по коридора като истински пич и иди да ти потъркат оная работа. Какво толкова, че някое момиче ще ти потанцува малко? — Макс ме гледаше с присвити очи. — Ебаваш ли се, или какво? Какво си се размрънкал като девица. Това ти е шибаното ергенско парти! Уикенд. Бъди мъж. Какъвто беше. Какво ти става?

Погледнах го и се запитах защо самият той си седеше на стола и не помръдваше, а в същото време насърчаваше мен и искаше аз да стана от моя.

— Джони даде ли ти стая? Ти няма ли да се възползваш от услугата?

Той се засмя, обърна питието си и каза:

— Това е само танц, Бен. Няма да ходиш при шибания си зъболекар.

— Гъз.

Надигнах гимлета, загледах се в гъстата бистра течност. Знаех, че ще има пиене и жени, и вероятно някои неща на границата на легалното, но истината е, че и Клоуи го знаеше. Тя ми каза да се забавлявам. И в очите ѝ не видях и следа от тревога или недоверие. Нямахше защо да не ми вярва.

Вдигнах чашата до устните си, обърнах я, пуснах една цветуща псувня и тръгнах по коридора. Добре че не започнаха да подсвиркват и дюдюкат, каквито си бяха простаци, но усещах погледите им, забити в гърба ми, докато минавах покрай главната сцена към коридора, който Макс ми показва.

Зад вратата килимът се смени от черно в наситено синьо и изведнъж стана много по-тъмно в сравнение с основното помещение. Стените бяха в същото пурпурно, граничещо с черно. Осветлението беше оскъдно — само от малките кристални лампи по стените. От едната страна на коридора имаше стаи с табелки, на които бяха написани имената на планетите: Меркурий, Венера, Земя... Когато стигнах до вратата с табелка Нептун, започнах да се колебая. Дали жената щеше вече да е там? Дали щеше да има стол? Или по-лошо — легло?

Вратата беше оранжева и тежка. Като врата на затвор или подземие в някой зловещ замък. В който те насилват да правиш секс? Да му го начукам на Макс. Потръпнах и врътнах топката на вратата. Въздъхнах с облекчение, когато видях, че няма никакви метални кръстове и белезници. И жената я нямаше. Само голямо кресло с малка сребриста кутийка върху него. Кутията беше завързана с червена копринена панделка и бележка, на която четливо и красиво беше написано името ми: Бенет Райън.

Страхотно, сега някаква курва от Вегас ми знае и името!

В кутията имаше черна сатенена превръзка за очи и сребриста карта, на която в черно пишеше: „Сложи я“.

Да си връзвам очите заради някакъв танц? Какъв смисъл имаше? Това, че не исках никоя тази вечер, не означаваше, че не съм го правил преди. Освен това нещата доста се промениха през последните години — сега от теб се очакваше да гледаш, но не биваше да пипаш. И какво, по дяволите, трябваше да правя със завързани очи, като влезе тази жена. Със сигурност нямаше да я докосна.

Оставих превръзката на стола и реших да не я слагам. Загледах се в стената. Минаха минути, дълги минути и сега бях повече от сигурен, че няма да си завържа очите в тая стая. Буквално чувах как раздразнението ми се покачва и бълбука. Чувах го като рев на бурен океан, като разпалващ се огън. Затворих очи, поех дълбоко въздух. Три пъти. И се заоглеждах из стаята. Стените бяха боядисани в меко сиво, а столът — пепелявосин. Приличаше на съблекалня в някой забутан магазин за дрехи, където мъжете получават много повече от един танц. Прокарах ръка по гладката кожа на стола и чак тогава забелязах втора бележка, която явно е била сложена в превръзката, но беше изпаднала на дъното на кутията. Със същия почерк беше написано:

„Сложи шибаната превръзка, Бен, не се дръж като страхлива пичка“.

Изръмжах, взех черната копринена превръзка, поколебах се за секунда и я плъзнах пред очите си. Вече планирах кога и как да си го върна на Макс. Познаваше ме от толкова много време, бях живял с него повече отколкото със семейството си! Много добре знаеше колко държах да упражнявам контрол над всяка ситуация и колко е важно да знам какво ще се случи във всяка следваща секунда. Какъв задник! Да ме накара да дойда в тази стая при някаква непозната жена, а сега и да си връзвам очите!

Облегнах се на стената и зачаках в самотно раздразнение. Ушите ми долавяха звуци, на които преди не бях обърнал никакво внимание: пулсирането на музиката някъде далеч в залата, отварянето и затварянето на врати. И тогава чух как дръжката се завърта. Дървото на вратата одраска килима.

Сърцето ми щеше да изскочи.

Веднага щом усетих аромата на непознат парфюм, тотално се обърках. Чувствах се дяволски неловко.

Сетивата ми попиваха миризмата на непознатата жена и започнах да се дразня още повече, защото не знаех какво става, не можех да видя какво прави. Мисля, че тя отиде до стената, после нещо щракна и тиха ритмична музика изпълни стаята. Нечии топли меки длани ме хванаха за китките и сложиха ръцете ми от двете страни на тялото ми.

Без докосване? Няма никакъв проблем.

Седнах сковано и тя се плъзна по бедрата ми. Дъхът ѝ миришеше на канела. Бедрата ѝ се отъркаха в моите, ръцете ѝ бяха опрени в гърдите ми. А, това щяло да бъде, значи. Тя щеше да се кълчи, а аз щях да си седя със затворени очи. И после щях да си тръгна? Олекна ми.

Жената се движеше по мен, краката ѝ се усукваха около моите, мускулите ѝ се стягаха, ръцете ѝ ме галеха по гърдите. Тази превръзка беше абсурд, защото така или иначе чувствах почти цялото ѝ тяло, но не бях от онези мъже, които биха се насладили на такова нещо. Ако можех да виждам, може би нямаше да се държа като пън, но Макс е знаел, че това е единственият начин да понеса подобно преживяване, така че може би нямаше да му ритам задника толкова много. Само лекичко.

Момичето се въргеляше отгоре ми, топлият ѝ дъх пареше врата ми и макар че не беше неприятно, скоро започна да става доста неловко. Обзе ме страх, че може да се наложи да я погледна в очите, когато свърши с танца си, можеше да се наложи дори да ѝ се усмихна за усилията, или да се правя, че съм тук по собствено желание, но после се сетих, че този танц не означаваше нищо нито за мен, нито за нея. Тя си вземаше парите и толкова, а благодарение на превръзката върху очите ми дори не се налагаше да се преструвам, че ми харесва.

Улових се, че слушам песента и с нетърпение чакам да свърши. Не беше позната песен, но формулата беше ясна и когато усетих, че е към края си, въздъхнах с облекчение. Горката жена забави движенията си, ръцете ѝ останаха на раменете ми. Когато песента свърши, единственият звук в стаята беше учестено дишане на момичето.

Ще си ходи ли? Дали да кажа нещо?

Но тогава ужасът се сви на огромна топка в стомаха ми, защото разбрах, че няма намерение да си ходи и че шоуто едва сега започва.

— Здравейте, господин Райън. — Усетих горещия ѝ дъх в ухото си, тялото ми се вцепени в мига, в който чух гласа ѝ. Какво за бога? Ръцете ми се свиха в юмруци. — Толкова е възбуждащо! Скъсах си задника да танцувам, а нямате и минимална ерекция. — Наведе си и облиза врата ми и се размърда върху пениса ми. — Аха, сега вече имате!

Клоуи Милс?!

Мозъкът ми щеше да се пръсне от емоции — облекчение и гняв, шок и смут. Но успях да направя това, което винаги съм прилагал в

почти всичките си бизнес контакти: *умело прикривай реакцията си, докато успееш да я трансформираш в реакцията, която желаеш да покажеш*. Ето ти я Клоуи. Във Вегас. Не е на ски в Катскилс. Идва да ме намери как със завързани очи чакам някаква танцьорка да направи точно това, което направи тя: да ми танцува на бедрата и да се търка в пениса ми. Но беше права: нито за секунда не почувствах каквато и да е възбуда. Искях да махна превръзката и да ѝ се развикам, но се поколебах — не знаех каква ѝ е играта. Преброих до десет и попитах:

— Това тест ли беше?

— Не — каза и целуна мекото на ухото ми.

Нямах никакво намерение да ѝ обяснявам защо съм в тази стая. Не бях направил нищо лошо, но въпреки всичко, усещах надигащата се в мен война на чувства — възбуда, че беше решила да направи това за мен, и гняв, че ме измами.

— Милс, този път яко загази.

Тя притисна пръст до устните ми и после го покри с устата си за бърза целувка.

— Просто се радвам, че се оказах права. Макс ми дължи петдесет долара. Казах му, че няма да ти хареса да ти танцува непозната жена, защото си напълно безкомпромисен към изневярата.

— Кимнах и преглътнах. — Използвах всичките си тактики... и нищо. Дори не помръдна. Наистина се надявам да не си подозирал, че съм аз, защото честно казано съм леко обидена.

Поклатих глава и казах:

— Не, не подозирах. Парфюмът е... гаден. И ти мразиш дъвка с дъх на канела. И не мога да те видя и да те почувствам.

— Сега вече можеш — каза и сложи ръцете ми върху голите си бедра. Прокарах длани по таза ѝ и усетих някакви остри камъчета по бельото ѝ. Какво, за бога, е облякла? Умирах от желание да сваля превръзката, но тя не бе казала, че ми е позволено, и предположих, че трябва да чакам и за това.

Прокарах ръце по бедрата ѝ, по глезените, и изведнъж единственото, което исках, бе да ме изучат. В задната стаичка на съмнително легалното заведение. Облекчението, че беше Клоуи, а не някоя непозната изведнъж впръска адреналин във вените ми.

— Имате разрешението ми да ме чукате в тази стая, Милс.

Тя се наведе напред, засмука кожата по линията на челюстта ми и каза:

— Хм... може би. Искаш ли да ти дам още една възможност да оцениш танца ми?

Кимнах и тя махна превръзката от очите ми. И видях... облеклото ѝ? Много малък сутиен с тънки сатенени презрамки, направен само от блестящи камъчета върху напълно прозрачна коприна. Бикините ѝ бяха украсени със същите камъчета. Дори бяха по-интересни. Отстрани бяха вързани с тънки сатенени панделки... може би не биваше да ги унищожавам. Тя прокара пръст между гърдите си и прошепна:

— Харесваш ли новото ми бельо?

Гледах малките камъчета, които украсяваха кожата ѝ. Просветваха в съвършено зелено, толкова бистро и чисто като диамант. Изглеждаха като произведение на изкуството.

— Стават — казах тихо и я целунах между гърдите. — За превръзка на рана на пръст.

— Искаш ли да ме докоснеш?

Кимнах и погледнах лицето ѝ. Усещах как очите ми потъмняват, докато нейните се пълнеха с глад и несигурност. После се усмихна и облиза устните си.

— Това не беше тест... когато решихме да те пратим тук. Но... — Сведе поглед към устата ми. — Но, истината е, че ти дойде в тази стая с очакването някоя непозната жена да танцува върху теб. Сложи си превръзката на очите и всяка друга жена би могла да влезе и да докосне това, което е мое. — Наклони глава настрани и започна да ме изучава. — Мисля, че заслужавам награда.

И още как!

— Съгласен съм.

— И важат правилата на клуба — посочи с глава малка табела на стената, на която в най-общи линии пишеше, че мъжете нямат право да докосват и да малтретират танцьорките, ако не искат да завършат живота си на дъното на някое езеро. — Нямах право да ме докосваш свободно.

Не бях сигурен какво има предвид с това „свободно“, при положение че бях под нея и не можех да мърдам кой знае колко. Затова просто сложих ръце на бедрата ѝ и зачаках инструкции. Бях навит като

пружина и очаквах да започне това, което бе намислила да прави. Трябваше само да каже магическата дума и бельото ѝ щеше да е на пода. Без да го късам. Само една дума и щях да го запрата в най-отдалечения ъгъл на стаята, а панталоните ми щяха вече да са увити около глезените ми.

Тя стана, отиде до стената и пусна същата песен. Бях щастливо копеле. Имах най-сексапилното момиче в целия свят. Гледах я как върви към мен и неволно облизах устни. После се качи в скута ми и обкрачи бедрата ми.

— Събуй бикините ми.

Дръпнах деликатните панделки от двете страни и бавно ги издърпах изпод нея и ги метнах в ъгъла, който си бях набелязал.

— Сега сложи ръката на бедрото си с дланта нагоре и вдигни толкова пръста, с колкото искаш да ме чукаш — прошепна.

— Моля?

Тя се засмя, захапа устната си и повтори много бавно:

— Сега, сложи ръка на бедрото си с дланта нагоре и вдигни толкова пръста, с колкото искаш да ме чукаш.

Това сериозно ли беше? Каква игра беше намислила. Без да откъсвам очи от нея, плъзнах ръка по бедрото си, обърнах я с дланта нагоре и ѝ показах среден.

— Ето ти.

Тя го погледна и се засмя.

— Да, разбирам намека, но сложи поне още един. Имам нужда от нещо близко до твоя размер.

— И ще чукаш само пръстите ми? Пенисът ми е в пълна готовност. Не можеш да отречеш, че е най-добрата опция за всички договарящи се страни.

— Това, което ще получиш, е само един танц в скута. От момиче в стрийп бар във Вегас — каза с високо повдигната вежда. — Допреди пет минути пенисът ти дори не се интересувахе какво става в тази стая.

Въздъхнах и изпружих три пръста.

— Много щедро — прошепна, повдигна бедра и плъзна трите пръста в себе си. — Ако продължаваш в този дух, ще бъдеш съпруг от стомана.

— Кло... — простенах и отворих очи да я гледам как бавно се плъзга по пръстите ми. Вече беше мокра. Гледах я. Гола, само по малкия сутиен, гладките ѝ бедра върху черните ми панталони. Уви ръце около врата ми и започна да се движи над мен. Повдигаше тялото си и въртеше таза си, а когато се спускаше до долу, потъркваше клитора си в дланта ми. И пак, и пак, и пак. Започнах да движа таза си под нея, исках да я усетя. Усещах аромата на тялото ѝ, съзнанието ми поглъщаше нежните ѝ звуци. Кожата между гърдите ѝ блестеше от ситни капчици пот. Не, нямаше начин да ѝ призная колко ми харесва да я гледам как използва тялото ми за свое собствено удовлетворение.

Можех да свърша в панталоните само докато я гледах... и ако само се приближеше малко напред и потъркаше бедрото си по възбуждения ми до болка пенис.

— Ще изляза от тук с ерекция и ще мириша на пичка.

Тя завъртя таза си и прошепна:

— Не ми пука.

Забелязах как зърната ѝ веднага се втвърдиха само от думите ми и как се притиснаха в материята на сутиена. Знаеше колко съм готов и разбира се, изобщо ѝ пукаше. Не особено.

Завъртях пръстите си в нея и сложих другата си ръка на дупето ѝ да я насочвам. Тя простена. Притиснах палеца си към клитора ѝ. Всеки миг щях да гръмна само докато я гледам. Тялото ѝ се усукваше и гънеше около пръстите ми, стягаше се в очакване. Дори и в непозната стая, извън която се случваха кой знае какви неща, можех да я накарам да свърши за минутки. Тази жена беше изтъкана от противоречия — беше щедра и ми даваше себе си и в същото време умееше да ме дразни и да ми взема това, което ми се полага. Беше честна и лукава, открита и мистериозна.

— Покрай теб се превръщам в истинска развалина, Кло.

— Можеш ли да разбереш, когато съм към края? — Очите ми не се откъсваха от нейните.

Плъзнах пръсти в нея, а пръстите на другата ми ръка галеха очертанията на ребрата ѝ.

— Да — прошепнах.

— И все още се възбуждаш? От това, че знаеш колко бързо можеш да ме докараш до края?

Кимнах и ръката ми се плъзна нагоре към рамото и врата ѝ. Пръстите ми се въртяха в нея. Нямах търпение да усетя как пулсира върху мен, когато започне оргазмът ѝ.

— Искам да знам, че никой не може да те накара да се почувстваш така, че за никой друг не можеш да бъдеш толкова мокра.

Очите ѝ с цвят на кафява захар натежаха и потъмняха от желание.

— Мисля, че те дразня така, защото искам да знам, че се нуждаеш от мен във всяка секунда. Ти си единственият, на когото бих позволила да ме притежава по този начин.

Думата „притежавам“ подпали гърдите ми. Подивях, не можех да се сдържа повече. Устните ѝ бяха толкова близо до моите, усещах дъха на канела, непознатия парфюм... Осъзнах колко далеч бе отишла, за да ме изиграе и това ми подежда като туба с бензин върху огън. Разпадах се. Стрелнах се напред. Целувката ми беше рязка, исках да я накажа за това, което ми причиняваше и в същото време да я погълна, да се наситя на вкуса ѝ, да попия усещането за тялото ѝ, но тя се отдръпна назад.

— Искаш ли да ме чуеш?

— Искам целият клуб да те чуе.

Ръката ѝ потъна в косата на врата ми и бедрата ѝ потрепериха. Плъзна се до долу, притисна пръстите ми дълбоко в себе си и започна да се движи неконтролируемо върху дланта ми.

— Господи!

Захапа устната си, изви тяло назад, а аз се наведох напред към шията ѝ. Целувах я, смучех, хапех, притежавах... притежавах пулса ѝ. Усещах как сърцето ѝ бие като чук, пулсът ѝ се усещаше чак в устните ѝ. Попивах всеки един неин стон, напрежението в цялото ѝ тяло, и накрая оргазма ѝ, който дойде със силен, дрезгав вик. Тя извика името ми няколко пъти. Вибрациите и звуците ѝ кънтяха върху езика ми, пристиснат към шията ѝ.

После отпусна тялото си върху мен и вдигна ръце към врата ми. Палците ѝ се притиснаха нежно върху онези вени, където можеше да усети пулса ми, засмука долната ми устна, издърпа я в устата си бързо, като гладно животно. Простенах изненадан от самия себе си... Не знам дали говори добре за мен, но за секунда си помислих, че ще свърша в панталона си. Само от едно ухапване.

— Това... това беше невероятно — каза задъхано.

Тя се надигна и се олюля на разтрепераните си крака. Наведох се да целуна влажната кожа между гърдите ѝ, а тя сложи ръка върху пениса ми. През панталоните.

— Толкова си красива, когато свършваш, Кло... Усещаш ли колко съм готов? И твърд?

Тя стисна и бавно плъзна ръка по дължината на пениса ми. Очите ми се затвориха и започнах да стена и да я моля.

— Искам те на колене. Сега.

Но за мой огромен ужас, тя махна ръката си, стана и отиде да си вземе бикините от ъгъла.

— Какво правиш? — едва попитах с пресипнал глас.

Тя завърза панделките от двете страни на бикините си и свали някаква роба от закачалката на стената. Облече я и ми се усмихна.

— Добре ли си? — попита.

— Това сериозно ли е? Какво правиш?

Тя се върна при мен, вдигна лявата ми ръка до устата си, вкара безименния ми пръст в устата си, засмука го, обвини го с деликатната мекота на езика си, намигна ми и прошепна:

— Да, напълно съм сериозна.

Ръцете ми трепереха от напрежение, пенисът ми пулсираше до пръсване, все още си представях устата ѝ върху пениса ми.

— В такъв случай не съм добре, Клоуи. Никак не съм добре.

— Е, аз съм — каза с най-сладкия си глас. — Чувствам се фантастично. Надявам се да се насладиш на остатъка от ергенското си парти.

Облегнах се на стената и я гледах как оправя робата си. Кожата ми гореше и ме сърбеше, сякаш имах треска. Тя ме гледаше и изпитваше истинско блаженство от гнева ми и отчаяната ми нужда от нея. Опитах се да го прикрия, дори да изглеждам сякаш съм съвсем спокоен. Ако започнех да крещя, това само щеше да я направи пощастлива и доволна. Когато Клоуи се държеше като кучка, леко отдалечаване и малко хлад в отношенията винаги работеше в моя полза. Но когато успях да изгладя чертите на лицето си и да прикрия беса си, тя сякаш го бе очаквала, дебнела е кога ще предприема тактиката си и само се усмихна.

— Какво ще правиш след това? — Не знам защо едва сега се сетях, че ще си тръгне, а аз дори не знаех къде отива. Дали се прибираще направо у дома? Тя сви рамене и каза:

— Не знам. Вечеря. Може би някое шоу.

— Чакай, ти не си ли сама тук?

Тя поклати глава, сви устни и сви рамене.

— Маmicата му, Клоуи! Няма ли поне да ми кажеш къде си отседнала?

Тя ме огледа от горе до долу, очите ѝ се позадържаха на ципа ми, после се усмихна.

— В хотел!

Изправи се, повдигна вежда и измърка като котка:

— О, и честит Свети Валентин, господин Райън.

След това излезе от стаята и изчезна в коридора.

ДВЕ МАКС СТЕЛА

Бенет Райън изглеждаше сякаш всеки миг ще повърне обяда си на масата.

— Мисля да пропусна офертата. Не си падам.

Брат му Хенри се наведе напред и го погледнах с ужас:

— Как е възможно да не оцениш предимствата на такова нещо — непозната жена да ти танцува в скута? Няма такова преживяване! Ти сигурен ли си, че си топлокръвно животно?

Бенет започна да мрънка и да вади някакви куци обяснения, но мамка му, не можех да го виня. Аз самият не исках никаква непозната да се катери по гениталиите ми. Разбира се, Бенет нямаше никаква представа какво го чака и се налагаше да го накарам да си вдигне задника от стола и да отиде в стаята, която му бях запазил, за да може вечерта да започне по правилния и възможно най-подходящ начин.

— Глупости — казах и махнах на Джони, който стоеше до входа за служебни лица. — Това е първата нощ от ергенския ни уикенд и едно дупе в скута е задължително.

Джони вдигна брадичка да ми покаже, че ме е видял, довърши разговора си с охранителя и тръгна към масата ни. Баси колко бавно вървеше. Започнах да се изнервям. Ако продължаваше да върви като мравка, Бен щеше съвсем да се откаже и после щеше да ми отнеме един век да го накарам да се държи като мъж, докато накрая му изрита задника да отива, а това значеше само едно — че губя ценно време, време за моето момиче, което вече ме чакаше.

Когато най-сетне си довлече задника, Джони ми се усмихна конспиративно и каза:

— Здравсти, Макс. С какво мога да ти помогна?

— Мисля, че е крайно време празненствата да започнат.

Джони пхна ръце в джобовете на панталоните си, кимна и каза:

— Клоуи е Нептун. Надолу по коридора вляво от голямата сцена.

Кимнах и зачаках, но той не каза нищо повече и най-сетне попитах:

— А Сара?

— Тя е в Зелената стая по зеления коридор. Вдясно от сцената — каза Джони, наведе се към мен и добави тихо: — Нагласена е както тя пожела.

Направих крачка към него и усетих как ръцете ми се свиват в юмруци.

— Помолила ви е да я нагласите? Не мога да разбера какво, по дяволите, се опитваш да ми кажеш. Какво значи в случая „нагласям“?

— О, само някоя и друга панделка тук-там. — Погледна ме изпитателно и леката му усмивка идеше да покаже колко смешна е била реакцията ми и как се забавляваше да ме гледа обезумял от ревност.

Огледах се из помещението. Хората си седяха по масите, други си пиеха на черния лъскав гранитен бар, а моят пулс блъскаше в челюстта ми — толкова силно стисках зъби. Осъзнавах, че лицето ми е необичайно навъсено и изглеждам нервен. Чувствата ми бяха доста противоречиви. От една страна бях любопитен, но от друга страна не знаех дали мога да им имам пълно доверие. Трябваше да знам къде я е докосвал. Всеки път когато Сара е била връзвана в Червената Луна, това е било мое задължение.

— Позволила ти е да я докоснеш?

Джони се усмихна още по-широко и се залюля на пети.

— Аха.

Пламналият ми поглед изобщо не го притесни. Просто ме остави да яздя горещата вълна на ревността, защото каквото и да бе станало, основното чувство, което изпитвах към този мъж, беше благодарност. През последните девет месеца Джони направи толкова много за нас. И дори и размътеният ми от ревност мозък отчиташе, че това е много повече от услуга, при положение че Клоуи и Сара заемаха две от стаите му в тази натоварена вечер и той можеше да изкарва пари, а не да прави услуги. Погледнах го и се усмихнах.

— Така да е. Благодаря.

Джони ме потупа по рамото, кимна на някого зад мен и каза:

— Забавлявай се, Макс. Имаш един час, преди да започне следващото шоу. В Зелената стая.

После се обърна и влезе в черния коридор, където трябваше да отида и аз. Веднага. Зелената стая, където щях да я намеря нагласена с панделки.

Започвах да губя търпение. Копнежът ми по нея се раздуваше в гърдите ми. И в същото време тялото ми се сковаваше от напрежение и нетърпеливо очакване. Като при ръгби мач... но доста по-дълбоко и навсякъде, не само в стомаха. От гърлото и гърдите до пръстите на краката и ръцете. Трябваше да стигна до нея и да ѝ дам това, за което ме бе помолила и за което беше дошла тук.

Когато преди седмица ѝ казах, че единственият уикенд, в който всички мъже можем да се съберем за ергенско парти, съвпада със Свети Валентин, първата ѝ реакция беше да се изсмее и да ме увери, че мрази този празник. Анди винаги я прецаквал на този ден и ми каза, че така или иначе не искала да го правим на голям проблем. Освен това празнувахме връзката си всяка вечер. В моето легло. И всяка сряда вечер в Червената луна. Свети Валентин беше незначимо събитие на фона на всичко останало.

Но това беше първата ѝ реакция. След нея последва втора — бавно се приближи към мен, сложи ръце на гърдите ми, попита дали може да дойде с мен.

— Обещавам, няма да проваля останалата част от партито — прошепна. Големите ѝ очи ме гледаха мистериозно със смесица от несигурност и страст. — После може да си продължите както сте си го планирали. Искам да си поиграем в Черното сърце. Само веднъж.

Преди дори да успея да ѝ отговоря, вече се бях навел да я целуна и от една целувка ръцете ми се оказаха върху гърдите ѝ, а нейните в косата ми, което доведе до як, бърз секс на плота на кухнята.

После, докато дишах запъхтяно и бях пред истински колапс, опрял глава във врата, ѝ казах:

— Да, мамка му. Можеш да дойдеш във Вегас.

Положих големи усилия да изглеждам по-спокоен, седнах и усетих, че Бенет ме гледа с огромно внимание. Вдигнах чашата.

— За какво става дума? — попита и погледна към Джони, който изчезна зад черното перде.

— Става дума за това, че ти приготвят стая.

— За мен? — Бенет сложи ръка на гърдите си и вече го усещах, как се дърпа и го изпускам. — Пак ти казвам, Макс, мисля да

пропусна.

— Няма начин да откажеш.

— Ти май не се шегуваш.

Поспорихме още малко и за щастие забелязах първи признаци, че започва да обмисля идеята. Винаги когато се загледаше в питието си, значи мислеше. После обърна гимлета и каза:

— Майната му, да става каквото ще! — Остави чашата, стана рязко от стола и тръгна с маршова стъпка към коридора.

Едва се удържах да не скоча веднага след него и да хукна. Името на Сара пулсираше в съзнанието ми с ритъма на сърцето ми. Обичах я като безумец. Цяло чудо, че това не беше моето ергенско парти. Не знам колко пъти ѝ бях предлагал... почти. Броят им е близо до безкрайността. Не ѝ го бях казал с думи, да, но се надявах да го види в очите ми, на лицето ми: онзи момент, когато с поглед я умолявах да замине с мен за уикенда и исках да ѝ кажа да се оженим... да се премести при мен, да бъдем винаги заедно... И после не казах нищо и тя ме попита какво съм искал да ѝ кажа, а аз, вместо да ѝ споделя, че никога няма да се успокоя, докато не се оженим, взех че ѝ казах колко е хубава.

Често си напомнях, че са минали вече шест месеца, с първоначалната ни уговорка почти девет, а Сара беше доста скептична по отношение на всичко, което касае брака като институция. Беше задържала апартамента си, но честно казано не разбирах защо! През първия месец след като се сдобрихме, прекарвахме времето ту в единия, ту в другия. Но в моя апартамент имаше повече място, беше по-добре обзаведен и в спалнята ми имаше по-добро осветление за снимки. После започнахме да прекарваме вечерите само у нас. Да, тази жена щеше да бъде само моя, но мамка му, защо все си напомнях да не бързам, че е рано, че не бива да я притискам?

След като Бенет тръгна към коридора, изчаках... да речем допустимото време, колкото да не изглежда прекалено грубо, наведох се напред и погледнах Уил и Хенри.

— Господа, ще ви напусна за малко. Едно прекрасно момиче ме чака да ми потанцува малко в скута.

И двамата гледаха с отворени усти какво се случва на сцената, съмнявам се, че изобщо ме чува. Можех да стана и да тръгна, без дори да забележат отсъствието ми. Никой не погледна накъде отивам.

По коридора вляво от сцената стеите с имена на планети бяха частни. Предимно за лапдансинг. Нещо като това, което получаваше Бенет в момента. По мое мнение единственото интересно из тези стаи тази вечер беше, че Бенет щеше да бъде изненадан с такъв танц от бъдещата си съпруга.

Но стеите вдясно от сцената, маркирани само като цветове, бяха за нещо съвсем различно. Никой нямаше право да влиза, освен персонала и много малка и внимателно подбрана клиентела. Зоната, оградена с въже, беше за клиенти, които бяха платили безумни пари да гледат секс. В общи линии подобно на „Червената луна“ в Ню Йорк, „Черното сърце“ във Вегас се грижеше за част от богатите воайори.

Както и очаквах, нито Уил, нито Хенри ме погледнаха, когато станах. Минах зад тях и се изплъзнах в по-слабо осветената част от заведението, близо до стената и се отправих към най-отдалечения ъгъл. Въпреки че не гледах, не ми се искаше да отпраша директно през средата на бара и да ме гледат как подтичвам към коридора, забранен за външни лица.

Застанах пред въжето. Един охранител, висок почти колкото мен, облечен в черен костюм и с обеща на ухото ми кимна безмълвно, разкопча въжето и ме пусна да мина през тежката тъмночервена завеса. Имах пълен достъп до мястото. Освен това никой от компанията ни нямаше да влезе тук, защото колкото и убедителни и сладкодумни да бяха двамата братя Райън, вече бях говорил с Джони да се погрижи да не се натъкнат по някаква случайност на мен и Сара, ако решат да се разхождат из клуба.

Със Сара бяхме ходили толкова много пъти в „Червената луна“, че не се налагаше да гледам какво правят в другите стаи. Всичко ми беше до болка познато. В Червената стая един мъж удряше с камшик една жена, докато друг капеше горещ восък по гърдите ѝ. В Бялата стая една жена беше просната и завързана като разпъната на кръст за една маса, а ръката на един мъж бе изчезнала някъде до над китката между краката ѝ. В Розовата стая мярнах три жени да чука един мъж.

Килимът беше дебел. Обувките ми оставяха следи като в пясък. За разлика от „Червената луна“, прозорците за зрителите тук бяха по-малки. Но за сметка на това бяха повече — сякаш през всеки прозорец гледаш различно шоу, различна гледна точка към една и съща сцена. Това е нормално при воайорите. През последните няколко месеца

разбрах, че участниците идваха предимно да задоволят фетишите си и рядко, да не кажа никога не показваха нещо повече от похот. В това нямаше нищо лошо, разбира се. Според Джони, повечето от зрителите идваха да видят нещо екстремно, нещо, което не може да се види по порноканалите, нито в спалните им.

Но имаше хора, които идваха само в сряда, за да гледат Сара и мен. Срядата беше вечер, която не можехме да жертваме за нищо на света. Беше отговорност, която идваше преди работата, преди семейството, преди всичко. „Червената луна“ ни даваше възможност да изразим нещо, от което и двамата се нуждаехме. През последните месеци установихме, че и двамата имаме фетиш към ексхибиционизъм. След това винаги с часове го обсъждахме в леглото.

Пред стаята ни нямаше зрители, така че можех да се вмъкна отзад незабелязано. Както и очаквах, вратата на Зелената стая беше отключена. Никой клиент не би и помислил да отвори някоя от вратите отзад, никога, за нищо на света. Не и в клубовете на Джони.

Стаята беше малка, като останалите. Празна, ако не броим обикновения метален стол и масата. Липсата на мебели означаваше само едно — цялото внимание на зрителите щеше да е заковано върху жената, облегната на масата. Очите ѝ бяха завързани. Перфектният ѝ задник съблазнително вдигнат нагоре. Лежеше спокойно излегната по корем на масата. Не усетих никакво напрежение в гръбнака ѝ. Когато чу вратата да се затваря зад нея, тялото ѝ потрепери и захапа устна.

— Аз съм, Цвете.

Нямаше защо да го казвам. По тялото ѝ веднага познах, че е усетила, че съм аз, но исках да я успокоя... за всеки случай. Изглеждаше толкова спокойна. Обърна глава настрани и бузата ѝ опря на масата.

Позволих си няколко секунди да я огледам. Глезените ѝ бяха завързани за краката на масата и бедрата ѝ бяха широко отворени за мен, за да мога да правя каквото искам между тях. Ръцете ѝ бяха завързани за гърба, точно над пречупеното ѝ кръстче. С панделка, както вече спомена Джони. Кожата ѝ беше гладка, безупречна, устните ѝ влажни и леко разтворени. Тя сякаш усети къде е концентрирано вниманието ми и вдигна дупето си още по-нагоре. Приближих се до нея и притиснах ръка към кожата между раменете ѝ. Тя потръпна леко

и простена от удоволствие, когато ръката ми се плъзна надолу по гръбнака и по дупето ѝ.

— Дяволски си красива, Цвете.

— Ръката ти е студена — прошепна. — Усещането е страхотно.

Кожата ѝ гореше. Предположих, че вълнението и очакването в допълнение към факта, че не знаеше кога ще се появи, я бяха възбудили и вече пламтеше. Освен това не знаеше кой може да я види, преди да се появи аз. Плъзнах пръст надолу и го потопих в соковете ѝ. Беше мокра. Пенисът ми не се побираше в панталоните ми. Достатъчно ми беше само да я гледам и да я докосвам, за да стигна до такава болезнена ерекция. Когато плъзнах и втория си пръст, с облекчение забелязах, че Джони не я бе вързал много здраво.

Сара се бе запознала с Джони на дневна светлина, след като се сдобрихме в края на миналия август. Макар че се бяха видели за малко след първото ни ходене в клуба му в Ню Йорк, Сара искаше да седне и да говори с него, но не сред онази атмосфера и далеч от онзи съвсем различен свят. Каза, че не би изпитвала вина или неудобство от това, което правим, ако се запознаела с мъжа, който стои зад всичко това.

Срещнахме се в едно заведение в Бруклин, за да изпием по едно кафе. Джони беше буквално поразен, зашеметен от нея... Кой ли не е? Особено когато Сара го целуна по бузата да му благодари за всичко, което прави за нас.

Те просто си паснаха. Като ключ и ключалка. От мига, в който я видя, Джони можеше да я чете така, както само аз мислех, че мога. Беше луд по нея, защитаваше я, бранеше я и от тази вечер беше вторият мъж, на когото позволяваше да я докосва. Доверието, което имаше в него, бе гаранция за доверието, което имаше в мен.

Огледах кремавобелите ѝ извивки, яркия остър цвят на червената панделка около китките и глезените ѝ, силната, но гладка и деликатна извивка на гръбнака ѝ. Гърдите ми се свиха от такава нечовешка болка и желание, че когато отворих уста да говоря, звучах сякаш някой ме души.

— От колко време си тук?

Тя сви рамене и каза:

— Джони излезе преди около десет минути. Каза, че ще дойдеш скоро.

Кимнах и се наведох да целуна рамото ѝ.

— Вече съм тук.

— Вече си тук.

— Тежко ли ти беше да чакаш толкова много?

Тя облиза устните си.

— Не.

— В другите стаи вече има хора. Има и зрители. Предполагам са минали оттук и са те видели как ме чакаш. Сама! — казах и целунах гърба ѝ.

Тя потръпна и издиша накъсано.

— Обзалагам се, че си знаела. Обзалагам се също, че дяволски ти е харесало.

Тя кимна.

— Знаеш ли колко те обичам?

Тя пак кимна и от врата по гърба ѝ се плъзна червенина. Повече от всичко на света Сара обожаваше някой да ни гледа как се любим. Не се случваше често да иска да е вързана. Понякога тя водеше шоуто: покатерваше се върху мен и ме яздеше или слагаше уста около пениса ми. Когато тя контролираше положението, обичаше да гледа лицето ми. Широко отворените ѝ очи попиваха всяка моя реакция. Все още не можеше да повярва в каква абсолютна, тотална забрава и нирвана изпадах, когато бях с нея. Но понякога, макар и много рядко, искаше да е със завързани очи и да си представя как изглеждам, докато я гледам, чувствам и чукам.

Пресегнах се и развързах панделката около китките ѝ. Имах чувството, че разопаковам подарък. Тя размърда ръцете си и се протегна напред и се хвана за ръба на масата.

— Знаеше ли, че точно това се канех да ти предложа? — попитах.

Тя се усмихна през рамо в посока на гласа ми.

— Имах такова усещане.

И тогава и двамата го чухме — ужасен шум, сякаш някой изтърва цяла табла с напитки. Никога не знаехме откъде, кой и колко дълго ни гледат. В „Червената луна“ стените бяха звукоизолирани, а тук не, макар че бяха достатъчно дебели, за да не се чува какво си говорим.

Сара потръпна и гърбът ѝ се огъна надолу.

— Очевидно са планирали да останат достатъчно дълго и са си поръчали по пиене — казах и плъзнах ръце по масата под гърдите ѝ и

ги обхванах в дланите си. — Красиво мое момиче. — Целунах раменете ѝ, врата, ръцете ми се плъзгаха под тялото ѝ. Ближех гърба и, хапех го, не можех да ѝ се наситя. — Мамка му! Съвършена, брилянтна — прошепнах и придърпах стола достатъчно близо, за да захапя дупето ѝ. — Мисля, че нямаме много време, но все пак мога да те вкуся за малко поне.

Сложих ръце на дупето ѝ, разтворих я и се наведох напред да целуна клитора ѝ, да усетя сладкия ѝ топъл вкус.

— Макс? — Гласът ѝ беше много напрегнат, буквално изцеди името ми през гърлото си.

— Ммм? — прокарах пак език между краката ѝ и затворих очи. — Точно тук си абсолютно съвършена. Мамка му... точно тук. — Целунах я на входа на влагалището.

— Моля те, сега. — Бедрата ѝ трепереха в ръцете ми.

— Не искаш ли да свършиш върху устата ми? — попитах, но вече ставах и разкопчавах колана си.

— Знам, че нямаме много време. Искам да те почувствам в мен, преди да се наложи да си тръгнеш.

Събух боксерките си надолу и започнах да я дразня с върха на пениса си. Прокарах го няколко пъти по клитора ѝ и казах:

— Преди да започнем, искам мнението ти по един въпрос.

Тя простена и се притисна назад, търсеше ме.

— Искаш да знаеш в коя дупка да го вкараш?

Аз се засмях и се наведох да целуна гърба ѝ.

— Не, палаво, перверзно момиче. Нямаме време за това.

Тя облиза устните си и зачака. Вкарах само връхчето и попитах:

— Може ли да те чукам без презерватив? Имам презерватив в джоба си.

Дишането ѝ се учести.

— Без презерватив — каза задъхано.

Гърдите ми бяха като свити в преса. Гледах и чаках... да се насладя на този миг, колкото е възможно по-дълго. Завързана на масата, гола и готова за мен. Мили боже колко възбуждаше тая жена! У дома никога не ползвахме презервативи, но в клуба и при положение че ѝ предстоеше цяла нощ навън... беше малко по-различно.

Наведох се напред, притиснах тялото си до нейното и влязох толкова бавно, че с всяка клетка в тялото си усещах как се разтваря и

разпъва милиметър по милиметър под бавната ми атака. Тя извика, повдигна бедрата си още по-нагоре, за да ме поеме по-плътно. В тази поза, при разликата във височината ни, можех да се наведе и да нашепвам в ухото ѝ.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм.

— Защото сега съм в теб без никаква защита. И ако свърша в теб, тези, които си изтърваха чашите навън, ще знаят, че принадлежиш само на мен.

Пръстите ѝ се вкопчиха в ръба на масата. Простена.

— И?

— И ще остана в теб много след като ме няма. Това ли искаш?

— А ти ще знаеш, че си там — каза тихо и завъртя дупето си да посрещне движенията ми.

— Това искам. Когато се върнеш при момчетата и когато отидете на вечеря, да мислиш как все още мога да те усетя в себе си.

— Много правилно. — Мушнах ръка под корема ѝ и притиснах клитора ѝ с пръсти.

Започнах бавно, дразнех я, дразнех и себе си, гледах как излизам и потъвам в нея, все по-хлъзгав и мокър. Но после реалността ме удари. Знаех, че нямаме часове да се насладя напълно на това изживяване. Щеше да е едно бързо удоволствие, но знаех, че щях да намеря време и начин да я изпия до последната капка. По-късно. Може би доста по-късно.

Когато излязох и тласнах бързо и с все сила обратно в нея, тя почти изпищя. Увеличих темпото. Масата скърцаше и се мърдаше по пода. Имах чувството, че ще се разпадне с грохот под нас. Разкошният ѝ задник го поемаше гладно. Движеше се назад, за да ме посрещне, да ме почувства по-дълбоко. После Сара простена тихичко:

— Макс, свършвам.

Пръстите ми бързо се движеха по клитора ѝ. Познавах тялото ѝ може би по-добре, отколкото познавах своето. Знаех колко бързо го иска, колко силно и в кой момент. Знаех колко обича да казвам името ѝ.

— Цвете, искам да усетя как свършваш върху мен.

Тя изви врата си нагоре, притисна тила си към рамото ми.

— Още. Още.

— Мамка му, колко те обичам, Сара.

И това я изстреля. Държеше се за масата толкова силно, че кокалчетата на ръцете ѝ побеляха. Оргазмът ѝ започна да се излива около мен, конвулсиите ѝ я раздираха в ритъма на виковете ѝ.

— Кажи ми какво чувстваш? — успях да кажа с притиснати зад ухото ѝ устни. — Сила? Контрол? Гледам те, просната гола, завързана на тази метална маса и... мамка му... Напълно съм изгубен в теб. Не мога да си поема дъх.

Сара въздъхна тежко и като че потъна в металната маса. После успокоено каза:

— Любов.

Оргазмът ми приближаваше, спусна се по гръбнака, под стомаха, тазът ми се движеше по-бързо.

— Завързана си за метална маса, току-що свърши пред кой знае колко хора и изпитваш любов? Вероятно си болна от моята болест. Или сме се изгубили на едно и също място.

Тя обърна глава, успя да улови устните ми, даде ми устата си, езика си, дрезгавите си гладни звуци, и край, дотук бях. Ръмжах, напълно изгубил ритъм, бедрата ми се удряха в дупето ѝ, ставах все по-трескав, като изгубен в мъгла, без всякакъв контрол. Цялото ми тяло застина и оргазмът ме повали.

Останах неподвижен, замаян и се наслаждавах на бавните ѝ целувки. Стаята като че изчезна и знам, че е голямо клише... но времето спря. Тази нощ беше за Сара. За тялото ѝ, за устните ѝ, за отворените ѝ очи, които ме гледаха меко, докато се целувахме.

Бавно излязох от нея и я накарах да спре за малко целувката, само за да мога да се наситя на формата на устните ѝ. Прокарах два пръста между краката ѝ и се оставих на помитащото чувство да я усещам как потръпва под мен. Пръстите ми попиваха соковете на моето и на нейното удоволствие.

— Палаво момиче — прошепнах и ги вкарах обратно в нея. Издърпах ги леко и се усмихнах, когато видях как недоволства и се опитва да ги стисне между краката си да ме задържи.

Уви, беше време да я вдигна. Прекалено дълго бе лежала в тази поза. А аз трябваше да се връщам към моята нощ с момчетата. Изправих се, закопчах панталоните си и се наведох да развържа краката ѝ. Тя изпъна гръбнака си, седна на масата и ме придърпа да застана между краката ѝ.

— Какво ще правите сега? — попита и прокара ръце по гърдите ми.

— Надявам се да вечеряме. — Отстъпих назад, само за да взема робата ѝ от тъгла на стаята. Стига са я зяпали. — А вие?

— Вечеря — каза и сви рамене. После не съм сигурна. — Погледна ме лукаво и добави: — Може да отидем в някой друг клуб.

— И какво? — Засмях се. — Ще гледате как някакви момчета с бананови кори около кръста си размахват клонките из лицата ви? Не, Цвете.

Очите ѝ се разшириха и сякаш прие предизвикателството.

— Е, ти отивай да се забавляваш както си знаеш, а аз ще се забавлявам както си знам.

Усмихнах се, наведох се да я целуна, тя сложи ръце от двете страни на лицето ми, зарови ръце в косата на врата ми и плъзна дълбоко език в устата ми.

— Имам чувството, че мога да те чукам с часове — прошепна и не знам как пак не откачих. Сара рядко използваше вулгарни думи, но когато го правеше, бях готов да я чукам веднага. — Усещам някаква празнина... от това колко много те желая тази вечер.

Въздъхнах и притиснах лице във врата ѝ.

— Да, знам, знам — каза недоволно, опря се на гърдите ми и стана от масата. — Сигурна съм, че Клоуи е готова. Трябва да тръгваме.

Излязохме от същата врата, през която бях влязъл. Предпочитах задния вход в „Червената луна“. Едно е да знаеш, че навън може и да е имало хора, съвсем друго е да попаднеш на тях и да ги видиш лице в лице. За щастие, дори и да е имало хора пред стаята ни, вече си бяха тръгнали, може би още докато я загръщах в робата.

Когато тръгнахме по коридора, минахме покрай хората, които гледаха пред другите стаи, и не можех да не се запитам *дали са ни гледали?*

ТРИ БЕНЕТ РАЙЪН

Не можех да преценя как следва да се чувствам. Току-що докарах годеницата си до оргазъм за около три минути в някаква задна стаичка на секс клуб, което беше страхотно наистина. Фантастично. От друга страна бях толкова ядосан и напрегнат. Не си спомням скоро да ми се е случвало да изпадам в такова състояние на неконтролируем гняв. Шибана кучка. Начинът, по който го направи... сякаш ме наказваше, че съм във Вегас и то на Свети Валентин. Но мамка му, ако изобщо познавах годеницата си, независимо от това, което рекламирахме в света на маркетинга, тя съвсем откровено намираше цялата концепция за романтична предварително нагласена екскурзия за абсурдно смешна. Очевидно беше решила да играе малката си игричка: да ме остави в състоянието, в което винаги искаше да бъда: бесен до пръсване.

И Макс. И той да го духа. Дали знаеше, че Клоуи ще постъпи така? А ако знаеше, не беше редно, не беше нормално, защото това са наши неща и започвах да се плаша, че личният ми живот се вее като знаме на пилон. Или трябваше да му наричам задника, или да му сипя приспивателно в уискито и после да напиша с перманентен маркер на челото му „Аз съм чикиджия“.

Но отмъщението ми трябваше да почака. Когато се върнах, Макс беше изчезнал някъде и Уил, и Хенри гледаха с оцъклени очи. Така става, като дадеш на един мъж много пиене и огромни количества голи женски задници.

— Как върви тук? — попитах, седнах и установих, че някой ми беше донесъл поредната водка, а чинията с храната ми допълнена с нови количества. Улових погледа на Гия и вдигнах чаша към нея да ѝ благодаря. Персоналът тук беше на ниво, няма спор. Особено като се има предвид, че се грижеха и за съмнителните дейности в задните стаички. Гия ми кимна с усмивка и изчезна зад бара. Не можех да не забележа, че в периода на моето отсъствие бе успяла да махне всичко

от себе си и сега се разхождаше и сервираше напълно гола. За нейно добро, се надявах работата да ѝ доставя удоволствие.

— Как беше танцьорката? — попита Хенри, без дори да откъсне поглед от сцената. Можех да му запаля стола и най-вероятно и нямаше изобщо да забележи, докато пламъците в косата му не започнат да пречат на гледката му. Огледах го и се опитах да разбера дали и той участва в конспирацията с Клоуи, но той не се усмихна многозначително, не се усмихна изобщо, всъщност отговорът ми не го интересуваше. Никак. Същото можеше да се каже и за Уил.

— Добре — казах.

— Бързичко свърши — отбеляза Уил.

Усмихнах се. Да, мамка му, бързичко я довърших. Искаше ми се поне единият да знае за номера, който ми погоди Клоуи, за да получа потупване по рамото за бързо свършената работа.

— Леле, тук има изумителни жени, човече — каза Хенри. — Мога да седя и да гледам цяла нощ.

Уил се протегна и погледна часовника си.

— Умирам от глад. Нали имаме резервации за вечеря. Почти десет е.

— Къде е английското копеле? — попитах и огледах помещението. Беше невъзможно да го открия, освен ако не тръгнеш да проверявам всеки бар и ъгъл на заведението.

— Не знам — каза Уил и изпи остатъка от скоча си. — Изчезна веднага след теб. Изведнъж мозъкът ми започна да щрака и като събрах две и две, не беше трудно да се сетя, че и Сара е тук. Клоуи не ми каза дали е сама, но не можех да си представя, че ще дойде във Вегас съвсем сама само за тези три минути. Почти изключвах вероятността да се върне в хотелската си стая и да си вземе вана с много пяна. Сигурен бях, че има и други планове. Щом Макс бе уредил стая за мен и Клоуи, значи сега беше някъде тук със Сара и се забавляваше. Копеле мръсно.

След още едно уиски и няколко песни, Макс се появи някъде зад масата, дори не видях откъде излезе, не го видях и да се приближава.

— Момчета! — потупа ме по рамото. — Как ви се отразява видът на толкова много голи цици?

Всички казахме колко било страхотно, а той се засмя така ведро и от сърце, което веднага ме наведе на мисълта, че ми изглежда

прекалено спокоен и отпуснат в сравнение с напрежението, което долових, преди да се разделим. Макс се настани на стола до мен.

— Как беше танцът? — попита с грейнали очи. — В крайна сметка не се оказа чак толкова зле, нали?

Свих рамене и се загледах в пияната му усмивка. Беше точно толкова отпуснат и спокоен, колко аз бях на ръба на нервна криза.

— Току-що си прибрал пениса си в гащите, нали, копеле. Досега си чукал, нали бе, задник?

Очите му се разшириха от изненада и се наведе да прошепне в ухото ми?

— А ти не чука ли?

— Не, мамка му, не съм — поклатих глава, а той избухна в нечовешки смях. — Просто тя се погрижи за себе си и си тръгна.

Той подсвирна с уста и въздъхна.

— Предполагам това означава, че трябва да чакаш да се приберете у дома и да ѝ го върнеш.

Тоя сериозно ли ми ги разправя такива? Наистина ли очакваше да я пусна да си развява задника цяла нощ? Или цял уикенд? И то след като направи това с мен?

— Къде ще ходят? — попитах тихо.

Макс сви рамене, сложи малко хайвер върху хлебчето си. Разбира се от моята чиния.

— Всъщност нямам никаква представа. Мисля, че утре сутринта тръгват.

— Къде са отседнали?

— И това не знам. Сара се погрижи за всичко.

Изглеждаше толкова спокоен от ситуацията, а аз се потях от нерви... Ама как няма да е спокоен! Нали сега го бяха чукали в някоя от задните стаички, докато аз имах привилегията да гледам как Клоуи мастурбира. Върху пръстите ми.

Обърнах поглед към най-далечната стена точно навреме да видя как Клоуи и Сара излизаха от черния коридор. Смееха се и се държаха ръка за ръка. Макс проследи погледа ми и въздъхна.

— Господи, прекрасни са.

— Чудя се къде отиват — промърморих.

Макс ме погледна и сякаш прочел мислите ми, вече клатеше неодобрително глава.

— Планирал съм цялата нощ, пич.

— Сигурен съм.

— И те си вървят по техния план.

— Сигурен съм, че си вървят по техния план.

Макс не откъсваше очи от Сара. Тя го видя и го погледна продължително. Сякаш му каза нещо с този поглед. Нещо тежко, като гореща молба. Клоуи се спря да рови за нещо в чантата си, вдигна поглед и ме видя. Устните ѝ се разтвориха и притисна длан към гърдите си. В очите ѝ видях загриженост, неподправена, чиста и като че ли чувство на вина.

— Добре ли си? — каза само с устни.

Бих бил безкрайно щастлив, ако изпитваше чувство за вина след това, което направи. Засмях се щастлив, че сега се измъчва.

— Не — отвърнах с устни. И точно тогава всяка следа от вина в погледа ѝ се стопи, усмихна се зловещо и ми прати въздушна целувка. После хвана Сара под ръка и с Макс наблюдавахме как излизат през големите, тежки метални врати.

— Мамка му — прошепна Макс. — Не сме ли късметлии?

— Да — въздъхнах.

Погледнах го. Знаех, че е планирал цялата вечер, знаех, че беше претрупана програма. Но честно, нали щяхме да останем чак до вторник? А беше едва петък. Какво толкова, ако се измъкнем за час? Той обаче се наведе към мен, засмя се с цяло гърло и каза:

— Дори не си го помисляй, Бенет.

* * *

Когато излязохме на улицата, имах чувството, че ще ослепея от потоците светлини. След часовете, прекарани в клуба, където осветлението беше слабо и атмосферата напомняше на зората на човешката цивилизация, когато хората са живели в пещери, уличното осветление ми се стори по-ярко и от слънцето. Високите хотели се извисяваха над нас и закриваха небето. От всяко казино, бар, стрийп бар и сграда се изливаха реки неонов светлини. И... Господи, колко беше шумно. Движението беше като в Ню Йорк в пиков час. Заставахме и зачакахме шофьора си. На ъгъла срещу нас всяка секунда

спираха таксите, хората излизаха и колите се пълнеха в същата секунда. Из улиците се бутаха най-различни хора — млади, стари, слаби, дебели. Клаксони свиреха от всички страни, полицейски коли и линейки летяха във всички посоки.

И навсякъде имаше вода. Навсякъде. От големите хотели се спускаха цели водопади, имаше огромни фонтани, в които почти всеки турист мятеше по някоя монета за късмет. А дори не бяхме близо до големите и най-лъскави казина. Сякаш прочел мислите ми, Хенри се приближи до един фонтан на три нива, надникна и метна един жетон за покер.

— Кой да си помисли, че в средата на пустинята ще има толкова много вода?

Уил вървеше зад нас и събличаше палтото си, макар че беше студено.

— Водата е първото условие за съществуването на живота — каза той. — За да оцелее едно общество, то има нужда от вода. Такова разточителство на вода доказва само, че това общество процъфтява. А когато хората се почувстват като част от едно процъфтяващо общество, изведнъж започват да пружинират от щастие и оптимизъм и да харчат всичките си пари, за да може обществото да изглежда още по-процъфтяващо. — Сви рамене и напъха една дъвка в устата си. — Освен това е красиво.

Хенри го гледаше с отворена уста.

— Ти мислиш ли за друго освен за наука?

— Такъв ми е той, ученолюбив — каза Макс и се усмихна топло.

Уил вдигна брадичка и погледна Хенри.

— Не аз съм малоумникът, който току-що хвърли чип за сто долара във фонтана, просто защото всички правят така или атмосферата ми е замаяла главата до такава степен, че да храня рибките с пари. Така че преди минута ти нагледно демонстрира теорията ми. За което ти благодаря.

Очите на Хенри станаха като тигани, стрелна се към ръба на фонтана и извика:

— Кучи син!

Уил се облегна на тухлената фасада с ръце в джобовете и праметнато през ръката палто.

— И как ще продължим тази развратна нощ и луди празненства? Вечеря и после? Скачане с парашут? Ще пренесем в жертва някоя девственица? Ще си направим еднакви татуировки за спомен от времето, когато Бенет имаше топки?

Засмях се. Уил бе станал част от живота ни, след като Сара и Макс се сдобриха. Петимата се виждахме няколко пъти в седмицата за обяд, вечеря или за някое шоу. Уил беше единственият отдаден и предан до край на ергенските си убеждения и с радост ни напомняше, че жените ни плющят по гърба с камшиците и са ни смазали топките и сме се превърнали в НЕмъже.

— Това, което не можеш да разбереш Уил, е, че когато чукаш само една жена, можеш да я научиш да прави точно това, което искаш, и да го прави както го искаш. С огромна радост съм сложил топките си в ръцете на Клоуи.

Когато чу това, Хенри тръгна към Уил и каза:

— Освен това стоте долара означават, че на това място не можеш да намериш девственица.

Уил погледна към ръката на Хенри, който бе вдигнал палец да се обзаложи.

— Няма и пет минути откакто излязохме от онзи бар, а ти вече успя да хвърлиш сто долара във фонтана и да предложиш още сто за облог. Изгарям от нетърпение да видя какво ще правиш в истинско казино.

— Ще печеля пари — каза Хенри и започна да блъска по гърдите си като маймуна.

Прокарах ръце по лицето си и казах:

— После как да ви заведе човек някъде? Само да се излага?

— Току-що ти танцувах на оная работа, Бени — каза Хенри и ми се усмихна. — Защо си такъв киселяк? След подобно изживяване трябва да си усмихнат като селски идиот.

Макс избухна в гръмотевичен смях.

— Не му обръщайте внимание — каза на другите. — Нашият Бен е малко поизнервен, но ще му мине.

Шибаният Макс. Буквално шибан. Заровил ръце в джобовите и с тая ленива, доволна усмивка изглеждаше толкова безгрижен и спокоен. Точно така, както не се чувствах аз.

В момента ми идеше да удуша Клоуи. Вече бях свикнал с това чувство, беше ми станало навик. Появи се в първия ден, в който се запознахме, и продължи да расте и да се натрупва в системата ми като отрова. До този момент не се бе намерил човек, който да успее да ме взриви така, както го правеше тя. И ако трябва да съм честен, не знам кой от двамата ни беше по-прецакан: тя че успя да свърши и ме остави така, или аз, че ми хареса толкова много.

— И така... планове? — попита Уил и се оттласна от сградата. — Цяла нощ ще седим тук и ще чакаме Бенет да изпадне в нервна криза или...?

Макс си погледна часовника:

— Вечеря — каза. — Майка ми ни е запазила маса в Крафтсверк, в MGM. Очаква се мястото да е супер яко.

Започнах пак да се оглеждам за шофьора ни и под една зелена неонова лампа на отсрещния ъгъл видях Клоуи. Последно я видях в клуба със Сара, с дяволитата ѝ усмивка и блесналите ѝ очи, когато ме заряза за втори път тази вечер. Сега стояха на тротоара и се опитваха да хванат такси. Обърнах се бързо към Макс, който беше зает да води дебат с Уил и Хенри дали е възможно човек да изяде седемстотин грама печено месо за по-малко от петнадесет минути.

Перфектно.

Забелязах колата ни да завива покрай ъгъла. Трябваше да действам много бързо. Нямах план, не знаех как да го изиграя, но реших да действам както дойде. Свих се на две и притиснах ръка към стомаха си.

— Добре ли си, Бен? — попита Уил и ми се стори леко разтревожен.

— Добре съм. Няма нищо — казах и махнах с ръка. — Стомахът ми е малко... Мисля, че язвата ми се е раздразнила.

— Имаш язва? — попита Макс с недоверие.

— Да — казах и за повече драматичен ефект поех дълбоко въздух.

— Ти? И язва?

Изправих се леко и го попитах:

— Проблем ли е, че имам язва?

Той се почеса по веждата и каза скептично:

— Предполагам ми е малко трудно да разбера как великият и мощен Бенет, чието кръвно е непоклатимо дори и по време на инфарктни събрания и ситуации, чийто интерес към мнението на другите е точно нула, в това число влизат и нашите мнения разбира се, та точно този човек има язва?

Колата ни спря до тротоара точно когато едно такси спря пред Сара и Клоуи.

— Е, имам — казах и го погледнах право в очите. Шофьорът излезе, отвори ни вратите и зачака. Хенри и Уил също чакаха и местеха очи между Макс и мен.

— Защо едва сега чувам за тая работа с язвата? — попита Хенри.

— Защото не си ми лекар, не си ми и майка — казах. Всички ме гледаха загрижено, с изключение на Макс, който ме наблюдаваше с открито недоверие.

— Защо не вземете колата и да тръгнете към ресторанта, а аз ще изтичам до аптеката. Когато идвахме насам видях една наблизо.

Макс не откъсваше очи от мен.

— Защо не влезем всички в колата и да спрем на аптеката на път за ресторанта?

— Няма нужда, може да се наложи да чакам, а не искам да ви задържам. Ще си взема лекарствата и ще се видим направо там.

— За мен няма проблем — каза Хенри и седна в колата.

— Не знам как ще те дочакаме — съгласи се Уил, но знам, че не му се искаше да ме оставят. Само Макс не искаше да пусне човек да отиде да си купи лекарства за проклетата язва.

— Не, остави го — каза Макс и се засмя с дяволската си усмивка. — Предполагам горкичкият Бен го е избило на диария и се страхува да не се оака в ресторанта. — После се обърна към мен и каза: — Е, ще се видим направо там.

Макс имаше късмет, че нямах време да споря. Имаше късмет, че нямах време дори да отида до него и да му забия един в зъбите.

— Да, направо там.

* * *

Изчаках колата им да завие и веднага се обърнах и хукнах да търся такси. Таксито на Клоуи и Сара чакаше на светофара и ако побързах, щях да имам време да ги настигна. Когато едно такси спря до мен, предложих на таксиджията почти цяло състояние да ме закара там, където отиваха. По най-бързия начин. Нямах идея какво щях да правя и как щях да я измъкна насаме, но действах на автопилот: да стигна до нея, да я заведа някъде сама и да я изчукам този път за мое удоволствие.

Годеницата ми ме изненада в задната стаичка на секс клуб, сега вече имаше и преследване с коли. Да, ергенското ми парти във Вегас официално започна.

* * *

Таксито спря пред един стрийп бар. Платих на шофьора, но не слязох, изчаках да слязат. Очевидно обсъждаха къде да отидат, защото всяка сочеше в различна посока. Сара към „Планета Холивуд“, а Клоуи към „Космополитън“. Когато достигнаха до някакво съгласие, се целунаха по бузата и тръгнаха в различни посоки.

Абсолютно перфектно.

Излязох от таксито и последвах Клоуи сред нощните тълпи, които влизаха и излизаха от сградата. В сравнение с яркото осветление навън, в казиното беше тъмно. Очите ми бавно се адаптираха. Огледах залата. Отвсякъде блестяха и мигаха светлини, шумът на ролетките тежеше във въздуха.

Видях я точно когато завиваше да се катери по спираловидно стълбище. От тавана, който беше няколко етажа над мен, висяха кристални блещукащи лампи като тънки дълги ресни, и опасвах огромното стълбище. От мястото, където стоях, имах чувството, че Клоуи изчезва в масивния полилей. Последвах я, но се постарях да остана на достатъчно голямо разстояние, за да се възхитя на задника ѝ, но през цялото време се питах какво, по дяволите, прави тук. Да не би да има среща с някого? Никога не бе споменавала да има приятели тук, но не беше напълно изключено. Или може би чакаше Сара да свърши... каквато работа имаше от другата страна на улицата. Усещах как кръвта ми рязко нахлува в главата ми, защото ние живеехме заедно,

работехме заедно, бяхме заедно във всичко, което правехме, бяхме като вплетени един в друг, но дълбоко ценях факта, че тя винаги си оставаше една мистерия, винаги ме изненадваше и винаги ме караше да се чудя и да гадая. Дори когато стана напълно и само моя, тя си остана загадка и предизвикателство.

Когато приближихме третия етаж на спираловидното стълбище, посоката в която бе тръгнала си остана пълна мистерия. Играта започна да загрубява. И сега вече знаех, че това е нейната игра. Испитах силна болка в стомаха и се предадох. Исках да я догоня — това вече беше рутина в отношенията ни, да заситя глада си с тялото ѝ. По моя начин. Застигнах я с няколко големи крачки и я хванах за ръка.

— Този път вече много загази — изръмжах в косата ѝ.

Тя застина за секунда под пръстите ми, после тялото ѝ се отпусна и се облегна на гърдите ми.

— Чудех се колко време щеше да ти отнеме да ме намериш.

— Ти! — казах, докато продължавах да се изкачвам по витите стълби. — Ти приключи с говоренето за тази вечер.

Висящите от тавана въжета от лампи бяха навсякъде около нас, сякаш бяхме влезли в светлинна завеса.

— Време е да затвориш хубавата си уста, освен ако не ми се прииска да я ползвам.

На третия етаж имаше голям бар. Бутилки блещукаха с ярки цветове, като скъпоценни камъни, и отразяваха още по-яръкия светлинен поток, който се изсипваше над главите ни. Продължихме напред към най-тъмния ъгъл. Огледах се и се усмихнах. Исках да съм насаме с нея и честно казано тоалетните бяха един от специалитетите ни.

Когато влязохме в мъжката, един възрастен джентълмен с боядисана в черно коса ни огледа изненадано. Протегнах ръка да се здрависам с него и мушнах в дланта му стъгната банкнота.

— Толкова е шумно навън — казах и посочих с глава към вратата, зад която говорът и музиката от казиното се чуваха като тътен. — Бихте ли проявили разбиране да ни дадете няколко минути да поговорим?

Той погледна банкнотата в ръката си и каза:

— Да поговорите?

— Да, господине.

Очите му бавно се преместиха към Клоуи.

— Имате ли проблем с желанието на господина, госпожице? Може вече да не ми личи, но на младини можех да повалям такива красавци още преди да разберат какво ги е ударило.

Клоуи се засмя.

— Нещо ми подсказва, че все още можете — каза и му намигна. — Повярвайте ми, мога и сама да поваля това красиво момче.

— Не се и съмнявам. — Белите му зъби лъснаха с широката му усмивка. После погледна часовника си и каза: — Май е време за почивката ми.

Пресегна да вземе шапката си от закачалката, смигна ни и когато отвори вратата да излиза, сложи табелка ЗАТВОРЕНО ЗА ПОЧИСТВАНЕ.

Докато вратата се затваряше зад нас, не откъсвах очи от Клоуи. После се върнах до вратата и я заключих. Тя се набра на ръце и седна на широкия мраморен плот. Кръстоса крака и погледна в очите ми. Банята беше супер луксозна с повече кабинки от обикновена тоалетна в заведение. Подът беше покрит в същите черно-златисти плочки като в останалата част на казиното. До стената имаше три кресла и между тях пейка, облицована в синя кожа. От тавана висеше огромен полилей. Светлината се отразяваше в кристалите, те я трансформираха в най-различни цветове, които багреха стените.

— Загазила ли съм? — попита почти с надежда в очите.

— Яко. — Направих крачка към нея.

— Това започва да се превръща в постоянно повтарящ се тематичен мотив.

— Нали?

— Ще ми кажеш ли какво съм сгрешила и какво съм направила? — Тя ме погледна с широко отворените си очи, а бузите ѝ руменееха палаво. Мамка му колко беше красива! — Може би трябваше да използвам собствената си ръка? — добави.

— Не е смешно, Клоуи.

Сърцето ми блъскаше в ребрата ми. Стабилният ритъм на изливащия се във вените ми адреналин ме караше да се чувствам като пиян. Дори не мигна, когато прекосих помещението, застанах пред нея, разтворих краката ѝ и застанах между тях. Прокарах пръст по прасеца ѝ и обхванах глезена ѝ.

— Тези обувки не ми се струват много разумно средство за придвижване — казах и прокарах пръст по меката кожа.

Тя ме гледаше все така изкусителна, съблазнителна и тези влажни червени устни...

— Може би не искам да съм разумна този уикенд. Затова ли съм загазила?

— Проблемът е, че си непоносима.

— Уча се от най-добрия.

Сложих краката ѝ на кръста си и пръстите ми прокараха пътечка нагоре по вътрешната страна на бедрата ѝ под полата. И тогава се сетих как ме остави в клуба. Повали ме нова вълна гняв. Стиснах зъби. И колко беше горда, че ме остави така: надървен и без надежда за облекчение. И как деветдесет процента от споровете ни се свеждаха като цяло до това един от двамата да се опита да измъкне някаква реакция от другия. Сериозно, положението беше супер шибано.

Все още.

Ето защо, единственото, за което можех да мисля сега, бе как да изравня резултата.

Хванах задника ѝ с две ръце и без да обръщам внимание на изненадания ѝ вик, я нагласих на ръба на плота.

— Ти... — започна да протестира, но притиснах пръст към устните ѝ и я накарах да млъкне. Все още миришеше странно, непознато — на цветя, а не на цитрус, но под тежкия грим и новия парфюм, в очите ѝ видях познатата мекота, видях моята Клоуи. Можеше да се облича в каквото си иска, но жената която принадлежеше на мен, винаги щеше да е там, в очите ѝ.

В мига, в който осъзнах това, имах чувството, че се давя. Наведох се към нея и замених пръста с устните си. И от там нататък започнах бързо и безвъзвратно да се изгубвам в тихите ѝ стонове, които с всяко мое движение ставаха все по-накъсани и забързани. Целувката ѝ беше като наркотик, който се излизваше в кръвоносната ми система. Зарових ръка в косата ѝ и опънах главата ѝ назад.

Опрях длан върху гърдите ѝ и я натиснах да легне върху плота, нагласих я така, както аз я исках и никак не бях нежен. Но тя легна с готовност. Очите ѝ бяха широко отворени — вероятно вече разбираше каква е играта. Меките ѝ устни се разтвориха, облегна се на лакти и ме погледна с очакване и любопитство. Прозрачната материя на полата ѝ

беше толкова лека и ефирна, сякаш не държах нищо в ръцете си. Вдигнах я над бедрата ѝ и се загледах в безсрамно дългите ѝ крака. Беше обула други бикини — сатенени. Пръстите ми притиснаха кожата ѝ. Искях да я държа притисната надолу, да я накарам да моли, да стене, докато ми каже какво иска да направя.

— Ще те чукам с уста — казах и клекнах пред нея. Устните ми едва докоснаха сатена. — Ще те чукам с език, докато започнеш да молиш за пениса ми. И може да ти го дам. Може пък и да не ти го дам.

Тя рязко пое въздух, зарови пръсти в косата ми и се опита да ме придърпа напред.

— Не ме дразни, Бенет — каза.

Засмях се и махнах ръцете ѝ от косата си.

— Ти нямаш право да вземаш повече решения тази вечер, Клоуи. Не и след шибаните ти игрички в клуба. — Дишах между бедрата ѝ и бързо завъртях език върху клитора ѝ през бикините, докато усетя как се мокрят. — Целуваше ме, позволи ми да усетя вкуса на гърдите ти, свърши на ръката ми и ме остави! С ужасна ерекция. Не, това никак не беше възпитано. И никак не ми хареса.

— Аз... какво? — Погледна ме с размътените си очи. По врата ѝ бяха избили червени петна. Наведох се напред, заковах я на място и продължих да я целувам и дразня между краката със зъби и език. Сатенът подгизна. Тя отпусна глава назад и простена. Нашепваше името ми.

— По-силно — казах. — Искам да те чуя.

— Събуй ги. Смучи ме.

Потребността и отчаянието в гласа ѝ ме удариха като ток. Увих тънката лента на бикините ѝ в юмрука си и дръпнах силно. Не исках нищо да застава между устата ми и кожата ѝ. Тя извика силно и когато езикът ми допря кожата ѝ, тялото ѝ се изопна като лък. Пръстите ѝ се заровиха в косата ми, звуците ѝ звъняха навсякъде около нас.

Да, странно място за секс, но нямаше значение. Освен това, когато погледнах встрани, видях, че гледа отраженията ни в огледалото. Беше захапала долната си устна. Точно прокаравих език между устните ѝ, когато погледите ни се срещнаха в огледалото. Вкарах пръст и после още един и гледах как се движат в нея. Беше толкова мокра. Знаех колко ме иска. Тя разтвори краката си по-широко, повтаряше името ми, но вече не като шепот, а високо. Молеше ме за

още и още. Токът на обувката ѝ дращеше по плота. Усещах горещината на тялото ѝ навсякъде около мен. Трепереше и знаех, че е близо до края.

— Харесва ли ти? — попитах така, че да усети вибрациите на гласа ми върху клитора си.

Тя кимна задъхано, вдигна ръце и ги зарови в косата си.

— Толкова е хубаво. О, мамка му, Бенет. Близо съм.

Боже, какво изтезание беше това! Исках да я гледам как се разпада и губи контрол и исках да изпитам същото. Исках да я усетя.

Опитах се да прикрия отчаянието си, стиснах я за бедрата и я метнах на синята пейка. С език покарах линия между пъпа и малкото парче дантела, което жените наричат сутиен. Седнах и разкопчах ризата си, сякаш опипвах да намеря колана си и да разкопча панталоните си. Когато видях пениса ми, тя веднага посегна да го хване, а аз едва не превъртях, но запазих контрол.

— Не — казах и я обърнах по корем на колене и заставах зад нея. — Имаше време да си играеш. Това време сега е за мен.

Вдигнах дупето ѝ нагоре и я плеснах. Тя се обърна и ме погледна с изненада.

Усмихнах се мрачно и прокарах ръка по кожата ѝ, за да я успокоя.

— Искаш ли да спра?

Тя ме изгледа като озверяла лъвица.

— Когато пожелаеш, само ми кажи и ще спра — казах тихо. — Предполагам, че това е истинско мъчение за теб.

Прокарах връхчето на пениса си по влагата между краката ѝ, по клитора ѝ, правех малки кръгчета, дразнех я.

— Задник — успях да каже най-сетне и аз пак я плеснах по дупето, още по-силно. Но този път, когато извика, не беше от изненада. Това беше гладен, умоляващ вик. И после единственото, което виждах и чувах, бяха звуците ѝ и умоляващия ѝ глас да я чукам. И когато влязох с все сила в нея, пак я ударих по задника, а тя молеше за още. Но дори когато си взех от нея това, което исках, пак не ми стигаше. Никога не ми стигаше. Никога нямаше да ми стигне. Любовта ми към нея, постоянната ми потребност да я докосвам, да я гледам, да я чувствам беше като оловна гореща тежест в стомаха ми.

Завъртях пръсти около материята на блузата ѝ и я дръпнах надолу, за да виждам гърдите ѝ, докато я чукам, да гледам как се движат с тласъците ми. Косата ѝ се бе разпиляла на гърба. Плъзнах ръце под нея. Усещах хладните кичури между пръстите си. Гледах как се притиска назад към мен, увитата около кръста ѝ пола, розовото ѝ дупе.

— Това ми липсва — казах и сложих пръст върху червеното петно, което бях направил. — Липсва ми през цялото време.

Тя само кимна и прошепна името ми. Усещах гнева в гласа ѝ дори докато се опитваше да се хване за нещо, а другата ѝ ръка се плъзна между краката ѝ.

— Точно така — казах. Гледах как се докосва и я окуражавах да не спира. — Помогни си да свършиш.

И вероятно точно тези думи са ѝ били нужни. Извика силно, гръбнакът ѝ се изви и се изтласка рязко назад към мен. Бях близо, почти не можех да мисля, едва дишах. Краката ми горяха, мускулите ми се напрягаха с последни сили, но продължавах да влизам в нея. Столът скърцаше по каменния под, кожата се огъваше и пукаше под нас.

— Бенет. Мамка му. Бенет!

Топлината се изля в стомаха ми, натрупваше се, преливаше и пулсираше. Очите ми потъмняха, зрението ми се замъгли, не виждах нищо и след секунди свърших.

Всяка частичка от тялото ми се огъна под изтощението. Почти паднах. Задъхан и омаломощен, стиснах пейката за опора.

— Майчице!

Стаята се люлееше около мен, беше толкова тихо, че гласът ми и дори дишането ми отекваха и ехото се удряше в мрамора. Зачудих се колко шумни сме били преди секунди.

Тя стана, краката ѝ трепереха, но стоически оправи дрехите си и отиде да се почисти.

— И знаеше, че цяла вечер трябва да се разхождам така, нали? С течности между краката.

— Разбира се — усмихнах се широко.

— И го направи нарочно, нали?

Обърнах се по гръб и се загледах в блещукащия полилей.

— Може би.

Знаех, че трябва да стана, да си оправя дрехите и да отида при момчетата, но единственото, което исках, бе да спя. Тя застана над мен, наведе се и притисна устни към моите.

— Трябва да ядеш нещо, защото до полунощ ще си пиан.

Изръмжах и се опитах да я притегля върху мен, но тя заби пръсти в ребрата ми и се изплъзна.

— Е, и? Нали това е целта?

— Сигурно се чудят къде си.

— Казах им, че имам язва и ги убедих да тръгнат без мен.

— И те ти повярваха?

— Знам ли?

— Е, заминавай да ги убедиш, че си се възстановил като по чудо от несъществуващото си заболяване, а аз отивам да се срещна със Сара.

— Добре — казах и се изправих да обуя панталоните си. Наблюдавах я как се навежда напред и приглажда косата си.

— А къде е Сара?

— Има среща с приятелка, която живее тук. Танцьорка е мисля. Или в кабаре, или е в стрийп бар в „Планета Холивуд“.

— Това вече звучи интересно.

Тя ме погледна в огледалото, повдигна въпросително вежди и каза:

— Както и да е. Имах чувството, че някой върви след мен, затова ѝ казах да отиде сама.

— Имала си чувство?

Тя сви безразлично рамене, погледна ме, сложи си червило и каза:

— Е, добре де, не чувство, а надежда.

После сложи капачето на червилото си, затвори чантата си и я последвах в коридора.

Вдигнах ръка към лицето ѝ и казах:

— Все пак те обичам.

— Все пак, и аз те обичам — каза тя и се надигна на пръсти да ме целуне, след което ме изплющя по задника. Силно.

Чувах смеха ѝ дълго след като изчезна по коридора.

ЧЕТИРИ МАКС СТЕЛА

Погледнах през задния прозорец. Бенет крачеше със стабилна крачка право надолу по тротоара. Погледна през рамо и веднага хвана такси. Вероятно е бил сигурен, че не можем да го видим. Маmicата му! Познавах го добре и с ръка на сърце можех да кажа, че нищо не е в състояние да го помръдне, да го разтревожи или събори. Никога. Но тази вечер Бенет не беше на себе си. Дори не си направи труда да се преструва, че нещо го боли поне още десет секунди, след като тръгнахме. Направо нямаше търпение да ни разкара.

Обърнах се напред и се облегнах в седалката си. Гледах морето от светлини и бутащите се из улиците туристи и мислите ми се върнаха към Сара. Сетих се, когато каза каква празнота изпитвала и колко много ме желаела. Господи, само споменът за тези думи беше в състояние да ме превърне в пълна развалина за втори път тази вечер. Тя почти никога не изискваше, не настояваше, не ме притискаше и дори в най-заетите седмици тя беше търпеливата, тя чакаше. Когато няхаме време дори да се видим, тя настояваше да изчакаме почивните дни и да си наваксаме за седмицата. Или в сряда. И когато ми каза, че иска повече, когато спомена за тази празнина, която изпитва при мисълта, че няма да сме заедно, не беше възможно да ѝ откажа. Веднага след като го каза, в очите ѝ видях колко съжалява, че е отворила дума. Просто е усетила, че като ми каже такова нещо, ще се разкъсам между нея и задълженията си към Бен и момчетата, а тя не искаше това, сигурен бях.

И точно тогава получих съобщение от нея. Винаги ме побиваха тръпки как усещаше точно в коя секунда мисля за нея. А сега сякаш знаеше и какво си мисля за нея.

Добре съм, наистина. Съжалявам, че те разсейвам.

Усмяхнах се и веднага ѝ отговорих:

Уви, ти си любимият ми начин за разсейване.

Забавлявай се с момчетата тази вечер, отвърна тя. Нещо гръмна до мен и вдигнах глава да видя какво става. Хенри и Уил бяха отворили бутилка шампанско.

— Колко от нас мислят, че Бенет отиде да посети банята, за да го потърка с ръчички? — попита Уил и ми подаде чаша шампанско. Отказах. Исках да пийна нещо истинско в ресторанта.

— Излизаме от секс клуб за бога — обади се Хенри. — Оставете го на мира.

Трябваше да положа огромни усилия, за да запазя неутрално изражение. Уил и Хенри не знаеха, че момичетата са тук, но мисля, че бяха на прав път с догадките.

— Хенри е прав — намесих се. Учудвах се на себе си, че защитавам Бенет, затова че отиде да чука годеницата си и то първата вечер от ергенското си парти. Добре де, не вечер, а уикенд. — Може би са му трябвали няколко минутки. Момчето е печално известно с това, че основният пътеводител в живота му е пенисът му.

— Ха — излая Уил. — Много ме кефиш. Как деликатно намекваш, че си неговата пълна противоположност.

Прав беше, но какво от това. След като се разделих със Сара, не можех да мисля за нищо друго освен за нея — какво прави, с какво е облечена, и разбира се къде мога да я изчукам. От друга страна, обичах да споря с Уил и не можех да не си начеша крастата.

— Признавам, че много мисля за Сара — започнах.

— Напълно разбираемо — прекъсна ме Уил и ме погледна многозначително.

— Но — продължих, без да обръщам внимание на забележката му, — винаги съм напълно в състояние да държа главата на раменете си, когато се налага.

Той допълни чашата си, отпи от шампанското и се облегна назад.

— Мхм. Един истински мъж с глава на раменете, а не под кръста, никога няма дори да си помисли, никога няма да му мине през ума да зареже отговорностите си и... да речем приятелите си, заради жена.

Кимнах войнствено. Уил май ми готвеше капан.

— И когато забрави да ме вземеш от летището, когато се прибирах от Китай, защото било „спешен случай“, което разбира се

означава, че Сара ти е духала на задната седалка на колата ти, ето на това му казвам да си държиш главата на правилното място.

Хенри стовари лапата си на гърба ми, предполагам да ме поздрави.

— Хитро копеле си ти — каза той, а аз му намигнах, но знаех, че Уил тепърва ме почва.

— И когато ме заряза с трима от най-скучните клиенти на света за цели два часа, за да чукаш Сара в библиотеката в къщата на Джеймс, това също беше пример как да си държиш главата, където трябва. Да, Райън определено трябва да вземе пример от теб и да спре да мисли с пениса си.

— Мисля, че си схванал идеята — засмях се.

— Да, само исках да се уверя, че ти си я схванал — усмихна се с най-чаровната си усмивка и вдигна високата чаша до челото си за на здравица.

Спряхме на един светофар на няколко метра от MGM и макар че очаквах с нетърпение да се навечеряме, все не можех да се отърва от мисълта, че можеше да изтичам до аптеката преди Бенет да се сети да забегне.

— Работата е там, че ако правеше нещата по-организирано и в по-строен график — продължи Уил, — щеше да имаш време и нямаше отчаяно да чакаш и да чукаш във всяка свободна секунда.

— График? — попита Хенри.

Наведох се напред и поясних:

— Има предвид календара си за срещи с жени. Нашият Уил, който не спира да раздава акъл цяла вечер, може и да не е закачен за някоя фуста, но никога не му липсва женска компания. Неговите връзки са „чисти, опростени и на принципа на ротацията“. Така поддържа календара за чукане — подредено, спретнато.

Уил гледаше ту мен, ту Хенри и изглеждаше много объркан.

— Чакай, искаш да кажеш, че планираш вечерите си за чукане?

— Не — отвърна Уил и ме изгледа лошо. — Това означава, че жените, с които се виждам, знаят една за друга. Освен това са напълно наясно, че в момента не търся нищо сериозно и така е много добре, защото те също не търсят връзка. Всеки получава каквото търси. Но не се правя, че ме боли язва и не бягам до аптеката, когато искам да чукам

и не излизам по средата на бизнес среща, защото не мога да намеря време в програмата си за секс.

— Така е — казахме в един глас с Хенри.

Колата спря и тримата погледнахме през прозорците.

— Май най-сетне пристигнахме — каза Уил. — За бога, защо отне толкова много време, при положение че сме само на три пресечки от онова място.

Излязохме и се огледахме наоколо. Беше безумен, тотален хаос. Пред бордюра имаше заформена дълга колона от таксито. Разтоварваха хората и в същата секунда се качваха други и заминаваха още с отворени врати.

— Изглежда има счупен хидрант — каза шофьорът ни и посочи сградата. — Мога да ви оставя, но няма да мога да ви взема до час.

Уил и Хенри минаха зад колата и се присъединиха към разговора ни.

— Няма проблем — казах. — Ще вечеряме, а имам предчувствието, че няма да стане бързо.

Бях разкъсан между вечер с приятелите си и желанието ми да се уверя, че Сара е добре. Ставах все по-нервен, не можех да стоя на едно място, независимо че се бяхме разделили едва преди час. Шофьорът кимна и ние тръгнахме към казиното, после по знаците към ресторанта.

Очевидно клубът беше съвсем наблизо, защото докато вървахме през лъскавия ресторант към нашата маса, вибрациите от музиката се усещаха по стените и през пода. Ритъмът на музиката отговаряше едно към едно на ритъма и темпото, с което се натрупваше напрежението в тялото ми. *Сара Сара Сара*. Като жужене под кожата. Погледнах телефона си за хиляден път. Никакви съобщения. Къде беше? Дали Бенет беше успял да намери Клоуи и ако я беше намерил, защо Сара не се бе обадила досега?

Прехвърлих някои от последните снимки на телефона ми: двамата, гушнати в леглото, нейна снимка — просната под мен, краката ѝ натежали от удовлетворение след яко бързо чуване, снимка от близо на гърдите ѝ, снимка на ръката ми върху дупето ѝ, когато я чуках късно след работа в моя офис.

Очевидно бях загубил нишката на разговора, защото гласът на Уил проби замътеното ми съзнание. Точно изучавах, за кой ли път,

снимката с червените устни на Сара около пениса ми.

— Макс — каза Уил и дори потропваше с кокалчетата на пръстите си по масата. Вдигнах поглед. Бях крайно изненадан да видя, че сервитьорът ни вече е застанал до масата и бързо изключих екрана на телефона си.

— Нещо за пиене, сър?

— Извинете — промърморих. — Уиски „Маккалън“. Чисто.

— Дванайсет, осемнайсет или дваайсет и една годишно?

Очите ми се оживиха на секундата.

— Двайсет и една. Брилянтно!

Той записа поръчката и веднага направих опит да се върна към снимките в телефона си, но Уил се обади:

— Или ще споделиш с нас, или прибери това нещо. Знам какво гледаш, извратено копеле. Нали помниш защо сме тук? Никакви момичета?

Хенри кимна с глава и ме замери с парче хляб от другия край на масата.

— Никакви жени! Напълно подкрепям — каза.

— По принцип, причината, поради която се оставих да бъда убеден да дойда на това място, беше обещанието ти, че няма да съм резервното колело в багажника ти и че няма да ме зарежеш заради Сара.

Въздъхнах и прибрах телефона си. Прав беше. И точно тогава вдигнах поглед и видях Бенет. Вървеше право към нас.

— Я да видим кой е тук — казах саркастично.

Хенри издърпа един стол за брат си.

— По-добре ли си?

Бенет разкопча самото си и седна.

— Значително по-добре — каза Бенет, ухилен до ушите. Бенет Райън се усмихваше.

Питиетата ни пристигнаха, пресегнах се за моето и го погледнах над ръба на чашата си.

— Бързичко стана, нали? — попитах и изпитах крайно задоволство, когато ухилената му мутра се намръщи. — Някои неща са далеч по-хубави, когато се правят бързо. Като ходенето до аптеката например.

— Нищо не е в състояние да направи един мъж така щастлив, както ефективността на работата на фармацевтките — отвърна Бенет със самодоволна усмивка.

— А ти не си обикновен мъж, ти си цар сред мъжете — казах и се засмях. После вдигнах скоча си за тост, а той вдигна чашата с вода. — Поръчай си един коктейл в чест на всички ефективни фармацевтки по света.

— Защо имам чувството, че разбирам само половината от разговора? — попита Уил с оглупял поглед. После присви очи. — Какво става? Нещо, което не трябва да знаем ли?

Аз се изсмях по възможно най-естествения начин.

— Не знам за какво говориш, пич. Само се ебаваме.

Хенри отвори менюто и се зачете, но Уил не беше никак убеден. Сигурен бях, че мисли, че го лъжа. Погледна встрани едва когато Хенри му посочи една количка, отрупана с меса, която приближаваше нашата маса. Реших, че това ще им задържи вниманието за известно време. Наведох се към Бенет и попитах много тихо:

— Къде е Сара?

— Много ли ти се иска да знаеш?

— Задник.

— Ей, ти започна пръв с изненадите — каза Бенет и се пресегна към чашата с уискито ми. Плеснах го по ръката.

— Аз ли? За какво говориш?

— Знаеш много добре. Клоуи, тук, във Вегас. Колкото и да съм ти благодарен, не се опитвай да ме убеждаваш, че не е била твоя идеята за танца в задната стаичка.

— Направих го за теб.

— За мен? — изсмя се той. — Да, точно за мен, за да мога да съм зает с нещо, докато ти чукаш Сара в същия клуб.

Май беше прав.

— Не се опитвай да ми обясняваш — продължи той, — че ако Сара те беше дразнила четирийсет и пет минути в сексклуб, нямаше да хукнеш на секундата и да... оправиш нещата. Дори и ако от теб се очаква да си с приятелите си на ергенското ти парти.

— Съвсем правилно — засмях се и казах много тихо: — Тази вечеря ще продължи поне два часа. Мога да се върна до двайсет минути.

Той пак посегна към напитката ми и този път му позволих да я вземе.

— Има среща с приятел — прошепна.

— Има среща с... какво?

— О, притесни се, нали? Нараних чувствата ти? Не съм сигурен дали е редно да ти казвам — заяви Бен и огледа лицето ми. — Очевидно цялата вечер е планирана в твой интерес, става дума само за теб, и няма нищо общо с ергенското ми парти. Единственото, което те интересува, е това, което мърда в гащите ти.

— Или пък — започнах, — мога да кажа на Хенри за онзи път, когато чука две момичета в неговото легло, докато той беше на работа и вършеше твоите задължения. И то по време на празници.

Това го свали на земята.

— Има приятелка, която танцува в „Планета Холивуд“. Клоуи спомена, че искала да се видят в почивките, за да я прослуша за танцорка.

Това беше всичко, което ми беше нужно да чуя. Избутах стола назад и станах. Уил и Хенри ме изгледаха над менютата си.

— Къде отиваш? — попита Хенри. — Тука имат някакви стекове по кило парчето!

— В тоалетната — казах и сложих ръка на стомаха си. — Аз... Ох, не ми е добре.

— И на теб ли? — попита Уил.

Кимнах, поколебах се само за секунда и казах:

— Връщам се веднага.

Хукнах навън. Кръвта ми пулсираше в краката и под кожата, гореща и гъста от тежка потребност да усетя как Сара потръпва под ръцете ми.

Когато хукнах по тротоара, миризмата на асфалт ме удари в носа, но не вдигнах поглед — търсех в телефона си как най-бързо да стигна до „Планета Холивуд“. Пред казиното беше същински хаос, някои от колите не бяха помръднали, но не се виждаше пукнато такси. Мамка му, как да стигна?

Огледах се и погледнах колата до мен. Вратите бяха отворени, а ключът висеше на таблото на ключодържател с Айфеловата кула. Бяха ми нужни само пет минути да взема решение. Никога не бях крал, още

повече кола. Как съм могъл да допусна това? Такъв непростим пропуск!

Не я крада, а я вземам назаем.

Да, опитах се да се убедя, че я вземам назаем. Огледах се във всички посоки, мушнах се през отворената врата и врътнах ключа. На седалката до мен някой беше оставил тъмна шапка. Завъртях я веднъж в ръцете си и я сложих. *Е, когато си в Рим...* знаеш как е.

Нямах никаква представа какво, по дяволите, правя. Знаех само, че вече форсирам колата и се отдалечавам от тротоара. Бях убеден, че от този миг нататък нищо не може да се обърка.

* * *

Оказа се, че крадената... не, взетата назаем лимузина се кара ужасно трудно. Беше тежка, не можех да преценя реалните ѝ размери и със сигурност се забелязваше от хиляди километри. За мое щастие трафикът се оказа поносим, пристигнах много по-бързо отколкото очаквах.

Казиното блестеше пред мен с милиардите си неонов светлини. Влязох в подземния гараж, метнах ключовете и шапката на първия портиер, когото видях. Със сигурност задигането на чужда кола по време на ергенско парти във Вегас не беше заложено в програмата.

Качих се на един от ескалаторите и хукнах нагоре. Вземах по две или три стъпала наведнъж. Таванът беше опасан с пурпурни неонов светлини. Имаше и огромен полилей. Следвах знаците към Пийпшоу бара, който се оказа точно срещу казиното.

Влязох и се огледах из затъмненото помещение. Осветлението на сцената беше още по-наситено пурпурно. Плюшеният килим, седалките, дори няколкото души, които се разхождаха по сцената, изглеждаха окъпани в пурпурно. Беше тихо. Очевидно имаше антракт или следващото шоу не беше започнало.

Въпреки слабото осветление, намерих Сара на секундата и веднага тръгнах към нея. Вървах бавно, исках да я погледам, докато седи и не знае, че съм там. Исках да ѝ се порадвам. Тя гледаше към някого на сцената и се усмихваше. Тази жена ми спираше дъха. И сега

в пурпурната светлина исках да запомня всеки детайл: блясъка на косата ѝ, гладката ѝ безупречна кожа. Исках да я снимам точно такава.

Репетицията започна, музиката изведнъж стана по-шумна, а осветлението в залата — съвсем приглушено. И точно тогава седнах до нея. Едва виждах собствената си ръка пред лицето си, но тя сякаш ме бе очаквала, защото почти не реагира. Погледна ме спокойно, усмихна се. Нежните ѝ пръсти се заиграха с деликатния медальон, който ѝ бях подарил за Коледа. Сложих ръка на бедрото ѝ и погледнах към сцената.

Някакъв мъж броеше десет, девет, осем... и на нула момичетата в оскъдни костюми, обшити с камъчета, се изправиха на палци и започнаха да се въртят. Зави ми се свят само докато ги гледах. Танцуваха, въртяха се и после се спряха под светлината на прожектора, за да се целунат.

Стиснах бедрото ѝ по-силно, плъзнах палеца си под полата ѝ и чух как дишането ѝ леко се учести. Освен нас, в залата нямаше никой и се чудех... Тя обичаше да я гледат, но дали беше възможно това да се промени сега... дали щеше да ѝ хареса да гледа някой друг?

Ръката ми се плъзна по-нагоре и остана между бедрата ѝ. Наведох се напред и целунах ухото ѝ. Тя въздъхна, наклони глава, докато събирах косата ѝ, за да открия шията ѝ и прокарах език по нея. После се отдръпна съвсем лекичко, колкото да погледне в очите ми, обърна поглед към момичетата на сцената сякаш питаше *Тук ли? Докато танцуват и се докосват на сцената?*

Появи се друго момиче, което започна да танцува около златист пилон. Сега сценичното осветление падаше предимно върху нея. Движенията ѝ бяха чиста акробатика, ръцете и краката ѝ бяха много изящни, тялото ѝ се огъваше с ритъма на музиката. Беше еротично. Бях възбуден не само от присъствието на Сара, но и от начина, по който реагираше на шоуто. Усмихнах се и прошепнах в бузата ѝ:

— За какво мислиш?

— И питаш?

— Може би искам да чуя как го казваш.

Тя преглътна тежко.

— Ще го направим ли? — В гласа ѝ се усещаше болката от желанието ѝ, същата, която усетих по-рано в „Черното сърце“.

— Може би няма да можем да направим всичко, Цвете — казах и плъзнах пръст между краката ѝ, отместих бикините встрани и

прокарах пръст по клитора ѝ. — Все още ли си мокра от мен?

Тя преглътна пак, езикът ѝ се стрелна навън и навлажни сухите си устни.

— Да.

Вкарах пръста си.

— Все още ли ме усещащ? — Притиснах пръст по-дълбоко, тя почти изхълца, устата ѝ изглеждаше мека, обла, устните ѝ блестяха в оскъдната светлина на залата.

— Някой може да ни види — казах тихо. Тя бавно отпусна глава назад и затвори очи. Когато вкарах и втория пръст, тя се опита да каже нещо, но очевидно не намираше думите. Усмихнах се. Обичах да гледам какво мога да направя с нея — да я оставя без дъх и загубила дар слово.

— Нали това е целта? — каза накрая.

— Камерите... — Огледах се да видя къде приблизително бяха камерите. — И какво ще направиш, сладка Сара? Ако някой те види така? По-добре ли ще го направиш? Ще свършиш ли върху пръстите ми веднага щом чуеш стъпките им по стълбите?

Тя простена тихо и погледна надолу, където пръстите ми влизаха в нея. Разтвори крака по-широко и изви гръбнак да ги усети по-дълбоко. Обичах копнежа и нетърпението ѝ, обичах я, когато беше такава, когато се предаваше и ставаше като глина, с която можех да правя всякакви формички, когато можех просто да вземам, да пия от нея. Харесвах я такава. Отчаяна, изгубена в усещането.

Простенах и стиснах пениса си през панталоните, защото... Господи... винаги ли щеше да е така? Винаги ли щях да я желая така, винаги ли щях да съм като ударен с мокра кърпа глупак, когато съм край нея. Винаги ли щях да се държа като пълен идиот?

Исках да я сложа в скута си и да я плъзна върху мен, да чувам как пищи, как вика името ми. Пак, и пак, и пак. Исках да чувам как ехото се удря във високия таван и как заглушава музиката, как кънти около нас и вибрира във въздуха. И тогава хората на сцената щяха да знаят, че е моя.

Но не можехме да направим нищо подобно. Когато от устните ѝ се откърти тих стон, аз се наведох и прошепнах в ухото ѝ да бъде много тиха. Кожата ѝ настръхна под дъха ми. Очите ѝ бяха заковани на сцената, където едно момиче танцуваше само по бикини. В

непрогледния мрак се опитах да разчета чертите на лицето ѝ. Погледнах надолу, привлечен от движението под блузата ѝ. Дразнеше зърната си. И докато гледах как се възбужда от мен и от това, което ставаше на сцената... едва не свърших в панталоните си.

Сърцето ми блъскаше в ребрата, обхванах пениса си и усетих как оргазмът на Сара наближава. Светлините на сцената едва докосваха лицето ѝ, но забелязах как една блестяща капчица пот се стича от челото ѝ. С всяко движение на палеца ми върху клитора ѝ стоновете ѝ ставаха все по-дълги. Бедрата и тазът ѝ се движеха по-бързо. Усещах как самият аз съм към края. Оргазмът се спусна по гръбнака ми.

— Сара — прошепнах, но тя се наведе напред и ме целуна грубо. Искаше ми се да мога да извадя телефона си и да снимам как зъбите ѝ се впиват в устната ми. Искях да видя как изглежда отстрани, когато езикът ѝ се стрелва напред да усети вкуса ми.

Дишаше бързо, грубо, усещах как оргазмът я залива, горещ и див. Музиката поглъщаше звуците ѝ. После протегна ръка към ципа ми и аз я последвах почти веднага.

— О, мамка му, да! О, да! — казах и буквално се стопих в стола си. Главата ми се отпусна назад и се оставих на изживяването. — Мамка му, по-бързо, Цвете. Бързо!

Тя прокара ръката си само още три пъти и усетих как удоволствието се спуска по гръба ми, зад затворените клепачи очите ми буквално щяха да изскочат и свърших в пулсиращата ѝ ръка.

Изведнъж музиката ми се стори ужасно силна, оглушителна. Отворих очи. Премигнах няколко пъти и с облекчение усетих как температурата на тялото ми бавно започва да се регулира. Сара ме гледаше и ми се усмихваше с най-широката си, щастлива усмивка, онази усмивка, която винаги грееше на лицето ѝ, когато успееше да си докаже и да докаже и пред очите на който ни гледаше, че ме притежава, че съм нейна неприкосновена собственост.

— Тази случка трябва да се добави към списъка ни — казах и се загледах в танцуващите на сцената момичета. Видях как Сара се наведе и извади от чантата си мокра кърпичка да почисти ръцете си. — Напомня ми на добрите стари времена, когато ми казваше, че сме дотук и че трябва да си вдигна ципа и да си ходя.

Тя се засмя.

— Как успя да се измъкнеш?

— Казах им, че отивам до тоалетната и тръгнах.

Веждите ѝ изчезнаха под падналата върху челото ѝ коса и избухна в смях.

— И си в тоалетната толкова много време?

— Предполагам ще се опитат да изтръгнат истината. Майната им.

Оправих дрехите си, наведох се към нея и обгърнах лицето ѝ с ръце. После прокарах пръст по нослето ѝ:

— Трябва да тръгвам.

— Да, трябва.

— Обичам те, Цвете.

— И аз те обичам, страннико.

ПЕТ БЕНЕТ РАЙЪН

Бях сигурен, че изглеждам като идиот. Уил и Хенри си пиеха и разглеждаха менюто и изобщо не обръщаха внимание на факта, че седях до тях и от време на време се хилех като малоумен. Независимо от отсъствието на Макс, все още бях като надрусан от забавленията с Клоуи. Как я бях напляскал по дупето и как я изчуках в онази тоалетна. И тази прелестна жена щеше да бъде моя съпруга! Нямаше по-голям късметлия на света от мен.

— Готови ли сте да поръчвате? — попита сервитьорът и прибра няколко празни чаши от масата. Уил и Хенри за първи път вдигнаха очи от менюто и се огледаха.

— Макс няма ли го още? — попита учудено Уил.

Поклатих глава и се захванах да сгъвам вече сгънатата салфетка, само и само да не ги поглеждам в очите.

— Както по всичко личи.

— Да го чакаме ли, или...? — попита Хенри. — Мога да отида и да утрепя малко време в казиното, докато чакаме. Така и така сме тук.

Погледнах часовника и изпъшках. С всяка минута нескопосаното му извинение, че отива до тоалетната, изветряваше и вече звучеше ужасно тъпо. Не ми пукаше дали момчетата ще се усетят какво прави Макс и дали щяха да му наритат задника, което между другото щеше максимално да ме изкефи, но ако разберяха за него, нямаше начин Макс да не ме повлече със себе си. Имахме цял уикенд пред нас само с момчетата, и Уил щеше да направи живота и на двама ни истински ад, ако разбереше, че сме се измъквали да чукаме приятелките си на Свети Валентин.

Уил беше единственият необвързан и най-пламенно отдаден на каузата да прекараме дните по мъжки. Изведнъж ми стана много съвестно. Като не броя Хенри, който беше женен от доста време, и тримата се интересувахме повече от жени, отколкото от комар, а Уил

беше единственият, който нямаше да чука нищо този уикенд. Заради мен.

— Разбира се. Трябва да се върне всеки момент — казах. — Вероятно не му е добре.

И докато се опитвах да измисля как да замажа положението, сервитьорът въздъхна и обясни:

— Ще се върна след няколко минути, господа.

Уил ме изгледа с присвити очи.

— Аха, не му е добре. И някой ще ми каже ли какво, по дяволите, става тук? — Беше започнал леко да заваля думите. — Няма начин човек да има толкова силна и дълга диария и все още да е жив.

— Благодаря за апетитния анализ и пикантното описание. Ще отида да видя къде е и да го питам колко още да го чакаме. Вие поръчвайте и за нас. Искам филе. Много кърваво. Тръгнах към изхода и викнах през рамо с усмивка: — Вземете си по още едно питие. Аз черпя.

Настроението в ресторанта се бе променило за времето откакто пристигнах. Осветлението се бе сменило от деликатно бяло в топло златисто. Всички цветове изглеждаха много по-ярки. Музиката беше по-силна, но без да се натрапва и да притеснява хората и без да се налага да се надвикваш с тонколоните, за да чуеш какво се опитват да ти кажат. В същото време някак пулсираше в гърдите ти, в системата ти. Като втори пулс. Наподобяваше повече на нощен клуб отколкото на изискан ресторант. Излязох и пуснах съобщение на Макс:

Къде си бе задник?

Крачех по излъскания под пред ресторанта и се чудех дали ако взема и се махна от тук ще ми се размине. След по-малко от минута получих съобщението му:

Паркирам. Две минути.

Трябва да поговорим. Ще те чакам долу при портиера.

Метнах един поглед назад да видя дали Хенри или Уил не са тръгнали след мен и се спуснах надолу да пресрещна Макс. В казиното беше истинска лудница. Кипеше от живот и смехове на щастливи хора. Двама полицаи стояха до входа и разговаряха с няколко портиера.

Макс мина през входа, спря точно пред мен, закопча сакото и оправи вратовръзката си.

— Винаги нетърпелив! — каза и метна едно око към полицията. После ме стисна настоятелно за рамото и добави: — Може ли да се преместим малко по-навътре? — И ме подбутна напред, така че полицията да не ни вижда.

— О, сега съвсем се успокоих. Бягаш от полицията? Какво, по дяволите, става? Престъпление след престъпление и аз съм съучастник във всичко това? Какво си направил? — Прокарах пръсти през косата си.

— Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре, пич. Повярвай ми.

— И тая тоалетна. Сериозно ли не можа да измислиш нещо по-креативно, Макс? Това ли е най-доброто, на което си способен? „Отивам до кенефа“?

— Аха, като се замисля, твоето извинение никак не беше по-добро. Язва? Губиш форма, копеле. Онзи Бен, когото познавах в университета, би се срамувал от тази жалка гледка. Любовта те е превърнала в желе.

Въздъгнах и се огледах.

— Няма те почти цял час. Какво прави толкова дълго?

Той ми се усмихна доволно, щастлив като нахранено бебе. Мамка му, как успяваше да докара този вид, сякаш няма никаква грижа на света. Но май и аз имах същото изражение преди десетина минути.

— Е, току-що докарах момата до пищящ оргазъм.

— Добре, знам. Нямаше нужда да влизаш в такива подробности.

— Ти попита, аз ти отговорих — каза и опъна врата си. Прешлените му изпукаха. — Как са момчетата?

— Опитват се да заменят кръвта с водка и дискутират красотата на престарелите мръвки.

— Да сядаме да ядем тогава?

Той се опита да мине покрай мен и да нападне менюто, но аз го хванах за ръката и го спрях.

— Виж, знаеш какво съм правил, и аз знам какво си правил, затова да караме по същество. В Ню Йорк ако успея да хвана Клоуи насаме за десет минути, трябва да падна на колене и да благодаря на бог. А те са тук само за една вечер. Да си помогнем взаимно?

Изражението му изведнъж стана много сериозно. После кимна и каза:

— Само аз ли намирам за жалко смешен факта, че е Свети Валентин, а ние, не те, ние се държим като идиоти и ги гоним из цял Вегас. Не трябва ли и те да се поизпотят малко?

— Мина ми няколко пъти през ума — казах и поклатих глава. Тези жени ни бяха превърнали в клинични случаи за психиатрията. — Трябва ни план. Няма да е проблем да докараме Хенри и Уил до кома от ядене на месо, но това няма да продължи дълго. А Уил започва да подозира нещо.

— Тук съм съгласен. Как мислиш, колко знае?

— Не съм сигурен. Хенри не е спрял да пие и да гледа към чиповете за покер в джоба си. Но Уил мисли, че двамата имаме някакъв стомашен вирус. Или друг проблем с храносмилането. — Макс въздъхна тежко. — Искам да я вида пак, копеле. Не мога да си кривя душата. Искам да кажа... тя е тук и тя е... просто ще искам да я видя пак.

Той ме погледна с разбиране и каза:

— Ако Уил разбере, че не мога да изкарам и един уикенд, без да се виждам със Сара, никога няма да спре да ми се подиграва, няма да ми даде да дишам. Чу го в лимузината. Обичам го, но и без да му паля фитилите си е чикиджия. Този път не мога да допусна да разбере — каза Макс и поклати глава.

— Точно за това говоря. Брат ми не спира да ми се подиграва за Клоуи и ще се държи за този случай до края на дните ми, няма да се откаже да натяква как съм я чукал, докато все още е работела за мен. И ако разбере, вярвай ми, няма да има семейно събиране, на което Хенри да не разкаже за „втория път, когато Бенет не успя да си го държи в гащите“. Няма да стане, не мога да го допусна.

— Така е.

— И какво правим сега? Как да го организираме да ги проверим момичетата още един път тази вечер?

Макс закрачи пред бюрото за резервации и изведнъж се обърна към мен.

— Знам какво. Сетих се.

— Кажи ми.

— Мисля, че... — Погледна надолу сякаш дообмисляше плана. — Мисля, че трябва да им отвлечем вниманието. И трябва да направим така, че Уил да прекара една страхотна, незабравима вечер. Но само с

пиене няма да стане. Тези двамата поркат цяла вечер и все още не са под масата. Не искам да ги намерим в някоя канавка паднали в несвяст или да си разбият главите някъде.

— Това е ясно — казах.

Макс извади телефона си и започна да рови из номерата си. Престъпвах нетърпеливо от крак на крак и се оглеждах във всички посоки. Всеки момент очаквах Хенри да излезе и да ме завлече в ресторанта.

Когато погледах към Макс, той бе намерил номера, който търсеше.

— На кого се обаждаш?

— На господин Джони Френч.

— Всъщност, откъде го познаваш? Стар приятел?

Макс се засмя.

— Не съм сигурен, че мога да го нарека приятел. Не съм сигурен, че той би нарекъл някого приятел. Но ми дължи някоя и друга услуга, и както вече се убеди, осигурява точно този вид услуги, които могат да помогнат в нашата ситуация.

— Направо ме е страх дори да си помисля накъде вървят нещата.

— Човек трябва да има вяра. Уил е малко... да речем харесва... да бъде в компанията на красиви дами — каза Макс с усмивка. — Ние просто ще му... асистираме.

— Ще му асистираме?

Макс ме погледна многозначително.

— Искаш да ми кажеш, че ще му уреждаме курва? — почти извиках.

Той ми направи знак да мълча и се огледа.

— Не можа ли малко по-високо? Да те чуят всички? Бен, не съм мислил, че си такъв пуритан. Направо ме шокираш. Искаш да им отвлечем вниманието, нали? Точно това правим.

— Но...

— Той вдигна пръст да ме накара да млъкна и сложи телефона на високоговорител, за да слушам и аз. Джони Френч отговори след няколко позвънявания. Гласът му беше плътен и много сериозен.

— Какво мога да направя за теб, Макс? Отново...

— Как сте тази вечер, господин Френч? — попита Макс.

— Все още добре.

— Надявам се да не те будя?

Дрезгавият му смях гръмна в слушалката.

— Това беше смешно. Надявам се всичко да е било по вкуса ви.

Макс се усмихна и повдигна вежда. Едва сега ми мина през ума, че нямам никаква представа какво бяха правили Макс и Сара, докато аз бях с Клоуи. Знаех, че са били заедно, но започвах да се чудя дали искам някога да чувам подробностите и дали бяха изобщо за пред човешки уши.

— Беше перфектно. Дяволски добро, човече. Както винаги, разбира се. Трябва да ти кажа, че това място е яко изпипано и организирано.

— Радвам се да го чуя. Сега казвай какво искаш.

— Става дума за услуга.

— Така си и мислех — казах Джони леко раздразнен.

— Работата е там, че сме в малко неловка ситуация и имаме нужда от помощта ти.

— Слушам.

— Имам нужда от... нещо... някой, който да послужи за отвличане на вниманието.

— За отвличане на вниманието и за забавление?

— Да. Сара е тук, както знаеш, но и приятелите ни са тук.

— Аха... И искате да ги разкарате.

— Не точно. Просто искахме да се... позабавляват. Става дума за единия само. Искаме да е в пълна безопасност, но и да е... зает с нещо приятно през останалата част от вечерта.

— За да можете да избягате с гаджетата си на шибания Свети Валентин.

— Нещо такова — усмихна се Макс.

Настана гробовна тишина. С Макс се спогледахме учудено.

— Да не би да затвори? — попитах само с устни.

Макс сви рамене.

— Тук ли си, Джони? — попита в слушалката.

— Тук съм. Да, няма проблем. Абсолютно съм сигурен, че имам перфектното средство за отвличане на вниманието.

* * *

— Нямам му доверие — казах, докато вървахме към ресторанта.

— Стига си се тревожил. Джони винаги държи на думата си. Уверявам те.

— Не ти се зарадва особено.

— Не е точно от хората, които ще ме посрещнат с китки и ще ми кажат колко добре изглеждам — каза Макс и махна безгрижно с ръка.

— Прозвуча сякаш сме пълни задници. Заради това, което правим.

— Та ние сме задници. Подли задници.

Макс беше съвсем прав.

— А Хенри? — попитах на последното стъпало пред входа на ресторанта.

— Мислиш ли, че ще е проблем?

— Мисля, че ако бутна в джоба му хиляда долара, няма да го видя до вторник сутринта.

— Страхотно. Значи сега ще хапнем добре, ще изчакаме Джони да изпрати някого, и после отиваме да намерим момичетата. Ако всичко мине добре, няма да видя тъпата ти мутра до утре сутринта, когато ще можем да започнем уикенда както си му е редът.

— Става.

Стиснахме си ръцете и влязохме в ресторанта, но вече с набелязана цел. Уил и Хенри си седяха точно където ги бяхме оставили, но сега вече около тях имаше планини от плата и чинии. Стекове, риба, салати, бекон, задушени зеленчуци и нещо като гигантска мида.

— Майко мила? Какво е това? — попита Макс и огледа храната, с която спокойно можеха да се нахранят и дори да преядат над десет души. — Трябва да сте били поизгладнели.

— Не знаехме какво ще искате — каза Хенри. — Освен това Бен плаща, така че...

— По-добре ли си? — обърна се Уил към Макс, но звучеше доста скептично.

— Много по-добре. Благодаря. И умирам от глад.

Седнахме и Макс веднага повика сервитьора.

— Може ли още едно уиски „Маккалън“?

— И гимлет с водка „Белведере“ за мен и донесете по още едно за тях двамата — казах и посочих Уил и Хенри.

— Какво пропуснах? — попита Макс и наблъска някакви картофи в чинията си. — Решихте ли се вече да се хванете за ръка и да избягате заедно в неznайна посока на края на света. Мисля, че в казиното на първия етаж има бюро за експресни сватби.

— Не — отговори Уил. — Всъщност обсъждахме кой ще е следващият и аз точно му обяснявах, че единственият възможен отговор е, че това ще сте ти и Сара.

— О, не знам, никога не знаеш какво ще се случи с някоя от редовните в графика ти — каза Макс, на което Уил се изсмя.

— Какво ще кажеш по въпроса, Стела? Мисля, че ти и Сара сте следващите — каза Хенри, а Макс го погледна с онази мистериозна усмивка, която винаги цъфваше на лицето му, когато станеше дума за Сара.

— Все още не съм водил такъв разговор с нея, така че едва ли сега ще седна да го провеждам с теб.

— Но със сигурност си мислил по въпроса — казах. Никога не бях виждал Макс да се влюбва. А със Сара не беше само влюбване, беше лудост и аз много добре познавах това чувство. Вероятно бе мислил за брак.

— Разбира се. Но е малко рано. Имаме време.

Напитките (загубих им края) пристигнаха и той вдигна чаша за тост:

— За Бенет и Клоуи. Пожелавам ви да не се карате толкова често, но дори и това да не се сбъдне, защото кого заблуждавам с подобно пожелание, то нека кавгите ви бъдат последвани от яко чукане.

Чукнахме се и отпихме по една голяма глътка. Помещението ставаше ту прекалено голямо, ту се смалвяваше, сякаш стените се движеха. Оставих водката и посегнах към чашата с вода.

— Нямам търпение да стигнем до казиното — каза Хенри и потърка ръце. — Говорих с някои от дилърите. Малко съм разочарован, че има стриктни правила и не приемат неразумни залози, но казиното не може да спечели всяко едно раздаване.

— Впечатлен съм. Май си направил много сериозно проучване — казах и за секунда се зачудих дали е време да започвам да се тревожа за брат си.

Той не каза нищо; заби вилица и нож в стека си и се захвана да го реже. Реших, че ако започне да говори за броене на карти или някоя

друга измама, веднага ще се намеся. Кой казва, че не съм добър брат?

Докато вечеряхме, с Макс на няколко пъти се спогледахме конспиративно, гледахме прекалено често към вратата и после към останалите. Точно когато Уил отиде до тоалетната, Макс получи съобщение.

— Тук е — прошепна той, написа отговор на съобщението и го изпрати. — Писах на Джони как е облечен Уил и че ще застане на входа на ресторанта... по някое време.

— Това ми се струва прекалено лесно — казах и се огледах. Имах лошо предчувствие. — Не може да е толкова лесно, защото откакто познавам Клоуи нищо не е лесно, всичко става ужасно трудно.

— Ще се успокоиш ли накрая! — промърмори Макс. — Това не е бизнес сделка. Това е просто единственият начин да се измъкнем и да чукаме. Дишай по дяволите.

— Майко мила!

Вдигнах очи при възклицанието на Хенри и проследих погледа му, който бе закован върху нещо в другия край на ресторанта. Жената бе спряла Уил точно когато се е връщал от тоалетната. Беше... красива. Безкрайно дълги крака и много дълга червена вълниста коса. Гримът ѝ беше като произведение на изкуството. Беше облечена в къса тясна рокля с ресни с много камъчета. Гледаше го и му се усмихваше. Дланта ѝ беше увита около ръката му. Но...

Сръчках Макс и посочих към нея. После се облегнах и попитах:

— Това... тя ли е?

Очите му се разшириха, после ги присви леко, сякаш се опитваше да я види по-добре, за да разбере какво точно не се връзва.

— Какво по... — обади се Хенри и аз веднага се съгласих. Макс вече трескаво пишеше съобщение, а Хенри и аз гледахме в... дамата на Уил. Беше висока колкото него. Гледаше го мило и някак настоятелно и... изведнъж тръгнаха към бара. Май Уил се канеше да ѝ купи питие. — Нищо не разбирам. Това дали не е...? — не спираше да се диви Хенри.

Уил погледна към масата и погледът му срещна моя. Мамка му! И тогава разбрах и... избухнах в смях. Джони ни беше прецакал, а Уил прекрасно разбираше какво бяхме направили. Така, ръкавицата беше хвърлена.

— Копеле мръсно! — не спираше да псува Макс.

Нямах време да питам нищо, защото Червенокосото започваше да сваля Уил. Всички гледахме в гробовна тишина, когато... дамата на Уил се наведе и прошепна нещо в ухото му. Дланта ѝ беше голяма, по-голяма от моята. И сега я слагаше върху гърдите му, увиваше пръсти около ризата му. Той се засмя, поклати глава и кимна към масата ни. Тя се усмихна съблазнително, хвана го за вратовръзката, придърпа го към себе си и го целуна в устата.

Мамка му!

Уил направи крачка назад като ударен с бутилка по главата и тръгна към масата ни. Когато седна, всички се гледахме и не знаехме какво да кажем, защото наистина не разбяхме какво се бе случило. Уил не каза нищо. Премигна няколко пъти, пресегна се към питието си и отпи. Пресуши го на една глътка, пое дълбоко въздух и каза:

— Вие сте мръсни копелета, това мога да кажа. — Облегна се и мушна една стрида в устата си. — Относно това как беше целувката с мъж... не беше кой знае колко зле.

* * *

— Дали ли съм толкова пиян, или наистина по грешка сме поръчали травестит да забавлява приятеля ни? — попитах Макс.

Той не отговори, а само вдигна телефона си да ми покаже снимката, която Джони му беше изпратил преди секунди. На нея се кипреше един сниман отблизо изпружен среден пръст. Супер.

Засмях се и оставих чашата на масата. Или по-точно блъснах я и не знам как не я счупих.

— Няма да ти казвам „Нали ти казах?“, но нали ти казах? Със сигурност те предупредих.

— Да ти го начукам — каза ядно Макс и се отпусна отчаяно в стола си. — Не, това не е краят на играта.

Уил вече нападаше количката с десертите и все още се смееше.

— Ще чака търпеливо, ще дебне подходящия момент и после тотално ще ни съсипе. Имаш ли представа какво преживях, за да бъда с тази жена, Бенет? Измъкнах се от ергенското парти на приятеля си. Откраднах лимузина. Наех травестит за един от най-добрите си приятели!

Може би заради алкохола или защото цялата ситуация беше толкова абсурдна, започнах да се смея и вече не можех да се спра.

— Мисля, че най-накрая Бен превъртя — каза Хенри. — Кой заложи? — После извади намачкан лист хартия с облозите, които явно бяха правили по-рано днес. — Мамка му, Макс е спечелил!

Облегнах се и потърках лице. Макс беше напълно прав, играта не беше приключила.

ШЕСТ МАКС СТЕЛА

Сред неспирния говор, подрънкването на чаши, жуженето на слот машините в залата и навсякъде около нас от време на време, само през две минути се чуваше и гръмогласният смях на най-големия чикиджия на света — Уил.

— Питам се дали някога мъжка проститутка ти е правила свирка — замисли се той. — Без да разбереш?

Свих рамене, но ситуацията беше толкова смешна и абсурдна, че започна да бълбука в мен и да напират да избие.

— Дори и да ми се е случвало и да не съм разбрал, обзалагам се, че е било фантастично.

— Да, поне щеше да стиска здраво — съгласи се Бенет, който не бе спрял да се смее от доста време.

— И по-голям език за големия уред — добавих.

— Мамка му, както го описвате, започвам да съжалявам, че не му дадох шанс — каза Уил и вдигна празната си чаша към сервитьора да му подсказва да донесе още едно от същото. — Къде отиваме след това?

— Мислех да атакуваме „Кристалния бар“ — предложих, при което Бенет се изправи в стола си и каза:

— Или да се върнем в „Беладжио“?

— Всъщност някой знае ли къде е Хенри? — попита Бенет и започна да се оглежда, но май не му пукаше особено, защото не си направи труда да стане и да го потърси.

И точно тогава Клоуи и Сара се появиха зад ъгъла хванати ръка за ръка и се отправиха директно към масата за блекджек на няколко метра от бара. Лицето на Бенет се изопна, раменете му се изправиха инстинктивно, което веднага привлече вниманието на Уил и той погледна в посоката, в която гледахме и ние.

— Това какво е? Пак някаква шега? — попита гневно той и едва успя да промърмори някакво „благодаря“ на сервитьора, който му

донесе напитката. — Те не знаят, че сте тук, нали? О, БОЖЕ! Знаят! Ето защо се държите като пълни идиоти цялата вечер. Вие четиримата да не би да имате имплантирани в гениталиите си някакви уреди за сигнализиране при нужда от секс. — Въздъхна. — Да, сега вече всичко си идва на мястото.

С Бенет се изправихме като по команда. Изпънах ръце над главата си и оправих ризата в панталоните си. Уил може да ме ебава, колкото си иска. Това ще е после. Сега обаче отивах при Сара.

— Е, поне ще имаш време да си допиеш коктейла — казах и кимнах с глава към чашата на Уил. — Господа, моля да бъде извинен. Нападам масата за блекджек.

Проправих си път през бара към масата, където момичетата вече бяха подредили чиповете си и им раздаваха картите. Намерих свободно място до Клоуи. Сара седеше през едно място от мен. Намигнах ѝ.

— Здравей, Макс — каза и се усмихна.

— Здравей, Цвете — кимнах вежливо, извадих няколко чипа от джоба си и помолих крупието да ми ги развали на по-дребни и да ме включи в играта.

— Възнамерявам да спечеля малко пари — каза Клоуи, сякаш да информира цялата маса.

— Искане ми се да видя как го правиш — казах тихо и веднага се намръщих, когато видях първата си карта. Беше петица купа.

— Както и аз — каза Бенет и се настани на последния свободен стол до Сара и точно срещу Клоуи. Между мен и Сара седеше слаб мъж с шапка, която навяваше асоциации за петрол, много пари и Далас. Освен това имаше изключително интересен мустак. Естествено с резултат дваисет и пет загубих, но имах време да го заговоря.

— Имаш страхотен мустак. Абсолютно уникален.

И той загуби с дваисет и две, бутна бомбето си назад и ме огледа.

Дилърът обяви, че Сара има асо и вале пики. Казиното имаше обърнато вале на масата, но втората карта беше поп. Клоуи спечели. Дилърът изплати печалбата ѝ и обра картите по масата.

— Казах ти! — изчурулика Клоуи, заподскача на стола си и прати въздушна целувка на Бенет. — Тази нощ имам късмет.

Той ѝ отговори с леко повдигане на веждата.

Погледнах към бара. Уил си пиеше питието и ровеше в телефона си. Вдигна очи и ме погледна с онзи поглед, който може да означава

само едно „Да ти го натреса“. Започнах да му обяснявам с ръце, че се връщам при него след минутка.

Проблемът е, че блекджек се оказа изключително забавна игра. Клоуи печелеше ръка след ръка и макар че Бенет и аз губехме на всяко раздаване, нямаше значение. Дилърът беше дружелюбен, смехът на Сара — заразителен, а Мустакът започна да пуска страхотни лафове след всяка загубена ръка и между раздаванията разказваше жестоки вицове.

— Един лекар влиза в стаята — започна той, приглади мустак и намигна на Клоуи. — Поздравява пациента, който лежи готов за преглед и взема картоната му да напише нещо. — Дилърът раздаде картите и всички погледнахме да видим първата си обърната карта. — В този момент осъзнава, че държи термометър и казва „Странно, в чий ли задник съм напъхал химикала си“.

Сара, която винаги е имала чувство за мръснишки хумор, буквално се срина от смях и опря чело в ръба на масата. Изглеждаше дяволски красива. Лицето ѝ беше леко зачервено от алкохола, но изглеждаше божествена, неземна. Когато погледна нагоре и улови погледа ми, усмивката ѝ замръзна, сякаш нещо горещо се изля във вените ѝ, погледът ѝ се насочи върху устата ми. Решението ми да се върна и да я намеря в залата беше най-доброто за цялата нощ. И сега като се замислих, май беше единственото добро решение от началото на този уикенд.

— Вие двамата ще се чукате ли, или ще играете карти? — попита Клоуи, след като каза, че запазва деветката си. Казиното загуби с шестица и деветка.

— Затваряй си устата, проклета жено — изсъсках закачливо.

— Млад мъж влиза в бар — започна да разправя Мустака, докато дилърът събираше картите от масата. Мамка му, този мъж беше най-добрата възможна компания за карти. Дилърът започна да бърка картите. — Поръчва си десет шота уиски. Барманът казва „Проклети хлапетии!“, но му нарежда десет шота на бара.

Мустака ми харесваше заради мустака разбира се, но също и защото изглеждаше като човек, който прекарва рождените си дни сам. Имаше нещо в изражението му, нещо като сплав между спокойствие и отчаяние. Гледах го и се дивях на финеса, с който разказваш виц след виц, и то на напълно непознати и доста подпийнали хора. Нямах нищо

против дори когато гледаше към Сара като надрусан и ѝ се усмихваше през минута. Можех ли да виня човека? Аз самият нямах избор пред нея. Можех само да се оставя да ме завлече в пропастта на любовта, защото Сара беше като гравитацията — не можеш да направиш нищо, освен да ѝ се предадеш.

— И така, стоят си десетте шота на бара, момчето ги обръща един след друг без да мигне, барманът го гледа почти с адмирация и накрая го пита: „Впечатлен съм. Какво празнуваш?“.

Сара вече се смееше, а аз я гледах с възхищение. Никога нямаше да спре да ме учудва. Беше като възел от мистерии, който никога нямаше да успее да разплета. А сега с нетърпение очакваше края на мръсния виц от устата, или да кажем по-точно изпод мустака на напълно непознат човек. И то в казино във Вегас. Мустака се засмя, поклати глава и продължи:

— „Първата ми свирка“, казва момчето. Барманът го гледа с почуда и казва: „В такъв случай имаш още един от мен. Честито“.

Мустака спря да говори и погледна към Сара с очакване. Сара вдигна ръце нагоре като след грандиозна победа и изкрещя:

— Момчето клати тъжно глава и казва: „Не, благодаря, пич. Ако десет шота не могат да ми отмият кофтия вкус, едва ли ще стане с още един!“.

Хората около нас избухнаха в гръмотевичен смях и едва тогава разбрах, че край нас се е събрала голяма тълпа. Клоуи печелеше ръка след ръка, Мустака беше абсолютно гениален и в почти два сутринта бяхме на масата, на която се случваха истинските забавления. Масата за игра на карти се превърна в маса за пиене и мръсни вицове. Победоносните викове на Клоуи бяха прекъсвани през няколко минути от истеричния смях на Сара.

Изведнъж усетих силен пристъп на вина и се обърнах да потърся Уил. Май беше доста отдавна, когато му казах, че няма да се бавя, но бях загубил представа за времето.

Нямаше го.

Извадих телефона от джоба си, погледнах с известна тъга последните два останали в джоба ми чипа от двайсет и пет долара и му пуснах съобщение.

Готови сме. Къде си?

Той отговори едва след няколко минути.

Ще се видим в „Кристалния бар“. Един пич ми прави свирка.

— Задник — промърморих точно когато Мустака започна да разправя нов виц, но изведнъж всички на масата замлъкнаха. Усетих как една твърда ръка стиска рамото ми.

— Господин Стела?

Обърнах се. Мъжът беше облечен в тъмен костюм и ме гледаше с крайно сериозно изражение.

— Да, приятелю?

— Налага се вие и господин Райън да ме придружите, моля.

Без да задаваме никакви въпроси, двамата станахме, спогледахме се с недоумение и тръгнахме след мъжа. Обърнах се и погледнах Сара окуражително и се опитах да ѝ кажа само с устни, че всичко е наред. В крайна сметка, какво толкова бяхме направили?

* * *

Мъжът ни поведе през служебния вход по дълъг, празен коридор и през една врата, на която нямаше никаква табелка. В стаята имаше само една метална маса, която по нищо не приличаше на онази, на която бях започнал вечерта си, и три метални сгъваеми стола. После се обърна да излиза.

— Какво става? — попита Бенет. — Последвахме ви дотук само от любезност. И от вас се очаква поне да ни обясните защо ни накарахте да напуснем масата.

— Чакайте Чука — каза мъжът и кимна към третия засега празен стол.

* * *

Облегнах се на стола, но Бенет не искаше да сяда. Крачеше нервно напред-назад няколко минути, след малко въздъхна дълбоко, и седна. Извади телефона от джоба си и започна да пише съобщение. Предполагам на Клоуи.

— Баси лайната — изръмжа.

Точно отворях уста да се съглася, когато по коридора се чуха стъпки. Идваха право към нашата врата. Бяха двама. Яки мъже в черни костюми, остригани почти до кожа, с една дума горили. Не бяха повисоки от мен, но така като ги гледах, бяха участвали в повече сбивания и тренировки по пребиване на човек — факт, който не беше съвсем за подценяване.

Гледаха ни няколко минути — тежки, тихи и безкрайни минути. И ни преценяваха. Усетих как по челото ми избива пот. Питам се дали това не са собствениците на лимузината, която откраднах... не, взех назаем за краткото пътешествие до Сара. Или бяха охрана или шофьори, обучени за охранители. Или може би бяха ченгета под прикритие и бяха разбрали, че сме наели проститутка... независимо от пола. А дали изобщо платихме на човека? Възможно ли беше да са я проследили до нас? Или... мамка му... хванали са ни със Сара как си играем в оная зала и сега са тук да ни заковат за непристойно поведение на публични места. Започнах да прелиствам наум списъка от хора, на които трябваше да се обадя, ако бяха решили да ме заковат за последното: адвокат, Сара, майка ми, истеричните ми сестри. И после си представих всички вестници и снимките с текста под тях за мъже и жени, хванати да се чукат в колите си, по разни мостове, в дворовете на училищата. Ето защо аз и Сара се придържахме само към клубовете на Джони. Нашият фетиш беше много по-изискан от тези простотии.

Погледнах към Бенет, който седеше на стола си съвсем спокоен, както на заседание на борда на директорите, оглавявано от самия него, с една ръка в джоба и другата на бедрото му. Гледаше право напред в двете маймуни.

— Добър вечер, господа — обадох се накрая, защото все някой трябваше да започне веселбата. Господата бяха горили, биячи, масивни плиткоумници, които черпеха вдъхновението си от комиксите и от филмите на Тарантино. Беше толкова лесно да се позабавляваме с тях. Поне малко. Първо проговори по-ниският. И като казвам по-ниският, с това казвам само, че беше по-нисък от другия. В никакъв случай не можеше да се каже, че беше ниско момче. Гласът му беше плътен и дълбок. Като на петгодишно момиченце.

— Аз съм Чука, а това е Ким.

Бенет Райън беше достатъчно пиян, за да каже:

— Признавам си, дълбоко оценявам иронията.

Мъжът, който се представи като Чука, го изгледа продължително и накрая попита:

— Знаете ли защо накарахме Лирой да ви доведе тук?

— Хм... не — казах аз, но Бенет имаше алтернативен отговор.

— Определено не е, защото сме разорили казиното.

И едва сега за първи път ми светна, че най-логичната причина да сме тук е свързана само и единствено с играта на масата и с факта, че Клоуи печелеше ръка след ръка. Едва ли имаше нещо общо с непристойно поведение на обществени места. Това, от друга страна, означаваше само едно — вместо да ни запишат имената и да ни пуснат, сега щяха да ни чупят пръстите един по един. Евнух на име Чук и наемен убиец, който се казваше Ким. Велико.

Чука се изхили и каза:

— Имате ли представа колко задници като вас са седели на тази маса? Домъкват се за уикенда със сифилистичните си приятели и с наръчник за начинаещи „Как да броим карти“ и се опитват да измамят казиното, за да се върнат после при грозните си дебелогъзи приятелки и да се опитат да ги впечатлят с петстотинте долара, които са спечелили?

Бенет се покашля и каза:

— Приличаме ли на мъже, които биха се развълнували от перспективата да спечелят петстотин долара? Това сериозно ли?

Ким, който беше доста по-дебел и не ме притесняваше така, както Чука може би заради рубинените обеци на ушите му, се наведе напред и удари по масата с юмруци. Честно, цялата стая се разтресе, стени и столове трепереха. Бенет не помръдна, не мигна, лицето му беше като камък, но аз... аз буквално подскочих, защото реших, че металната маса ще падне върху краката ни.

— Какво си мислиш бе, гъз? Това да не е шибаната къща на майка ти? — каза Ким и гласът му никак не беше като на петгодишно момиченце. — Да не си мислите, че играете на „Да хванем златната рибка“ на някаква шибана маса с мушама?

Бенет седеше, без да мръдне, лицето му не издаваше грам емоция. Ким се обърна към мен и повдигна вежди, сякаш от мен се очакваше да отговоря от името на двама ни.

— Не — казах и пуснах в ход най-чаровната си усмивка. — Ако бяхме в къщата на мама, щеше да ни предложи пържени картопки и бира.

Без да обръща внимание на мъдростите ми, Чука направи крачка напред.

— Какво според вас прави казиното, тоест нашата къща, когато спипаме някой да брои карти?

— Пич, не бих могъл да се науча да броя карти дори и ако самият Рейнман ми беше учител. Тези неща не ги разбирам.

— Мислиш се за забавен или к'во?

Облегнах се и въздъхнах изморено. Това беше пълен ташак.

— Не, мисля, че нищо не разбирам и няма никаква логика. Загубих всичките си чипове, което значи, че дори и да можехме да броим карти, което не е така, но ако приемем, че е така, значи никак не сме добри, нали? И изобщо не мога да разбера защо сме тук. Никаква идея.

— И най-добрите си позволяват да загубят от време на време. Защо си мислиш, че винаги можеш да печелиш с тези номера?

Въздъхнах, сложих лакти на коленете си и се наведох към тях. С тези риторични въпроси диалогът не вървеше на никъде.

— Искаш ли да ти кажа една тайна?

Чука ме погледна изненадано, изправи се и каза:

— Давай.

— Никога през целия си живот не съм играл блекджек. До тази вечер. А този тук? — Погледнах към Бенет. — Той преговаря за цените на напитките, когато седнем на маса в ресторант и те са безплатни. Той не залага, той печели, без да се налага да играе в казино.

Ким изсумтя и каза:

— И ето ви и двамката, и сте стъпили на по седемнайсет, двойно след делене.

Бенет се наведе напред откровено заинтригуван.

— Това английски ли беше?

За първи път откакто влязоха, видях как устната на Ким затрепери, като да се разсмее. Или пък бърках — да изръмжи. Не бях съвсем сигурен.

— Имате право на избор — каза Чука. — Първият — да ви строшим пръстчетата, а вторият — да ви смачкаме мутрите.

Не можех да не изпитам дълбоко задоволство и гордост, че съвсем правилно бях предвидил наказанието, но нещо в цялата работа ми понамирисваше. Макар че не бях играл комар в Лас Вегас, това не означаваше, че сега излизах от пещерната ера. Трошене на пръсти и размазване на лица ми се струваше малко извън нормалното за двама души, заподозрени в броење на карти.

— Дай да видим ръчичките — каза Ким и потропа по масата.

— Дори не си го помисляй — каза Бенет и започна да се смее с глас.

— Ще започна с кутрето — каза Чука и устните му потрепераха. — И без това на кой му трябва кутре?

— Майната ти — изръмжах. Почвах да губя ориентация, търпение и усещах как възмущението ми се надига в гърдите със заплашителна скорост. — Майната му на акцента. Аз съм американски гражданин, задник такъв. Ако ще чупите пръсти и глави, искам ченге и адвокат. Веднага.

Вратата се отвори и оня шибаняк Уил влезе в стаята и започна бавно да пляска с ръце.

Имах чувството, че някой изля ледена вода във вените ми.

— Баси чикиджията — въздъхнах.

— Страхотно изпълнение! — обърна се Уил към Чука и Ким. Бавно отпуснах глава в дланите. Трябваше да се сетя! — Беше ядосан, но много убедителен — продължи Уил вече към мен. — Можеше да удариш с юмрук по масата за по-драматичен ефект, но онази част дете си бил американски гражданин много ми хареса. Разчувства ме. Сгръ сърцето ми — каза и потупа гърдите си. Гледаше ме с меки, топли, благодарни очи. Чука и Ким направиха крачка назад и не спираха да се смеят.

Бенет се изправи и тръгна към Уил. В първия момент си помислих, че ще го удари или ще го изрита в топките. Но той само се усмихна. Погледна Уил в очите, потупа го по рамото и тръгна към вратата.

— Страхотен номер — каза и изчезна по коридора.

Чука и Ким се приближиха към мен, протегнаха ръце и се усмихнаха от сърце.

— Извинявай, пич — каза Чука и се засмя. — Господин Френч каза някои доста убедителни добри думи за Уил и за нас беше

удоволствие да изпълним молбата му, а и беше кеф да се позабавляваме с вас.

— Това ми се стори най-лесният начин да ви издърпам от момичетата — каза Уил.

— Е, докато ние седяхме тук, за да ви забавляваме, Клоуи вероятно е докарала казиното до фалит.

— Да, добри пари изкара — съгласи се Уил. — Поне няколко хилядарки.

— Хайде — каза Ким и ме потупа по рамото. — Отивай да поркаш.

— Едно знам. — Поех протегнатата му ръка. — Никога повече няма да пипам карти.

* * *

— *Аз съм американски гражданин!* — извика Уил и падна на дивана в истеричен смях.

Казваше го поне за десети път през последните петнайсет минути.

— Значи си платил на онези двамата да ни изплашат? Хиляда долара? Оправда ли се инвестицията? — попитах.

— Е, няма да споря, че не успях да ви сплеща — призна Уил. — Но патриотичният ти изблик и този искрен вик „Аз съм американски гражданин“ ще топли сърцето ми до края на дните ми на този свят.

— Да, наистина беше жестоко. Право в десетката — съгласи се Бенет.

Седяхме около ниска кръгла маса в луксозния бар „Беладжио“, тоест почти бяхме налягали по меките велурени дивани и обръщахме може ми милионния за вечерта коктейл. Алкохолът някак много бързо започна да ме дави. До този момент не бях почувствал влиянието му, поради динамиката на нощта, но сега адреналинът полека ме отпускате. Знаех, че момичетата са си в леглата и че нищо не може да им се случи и това допълнително ме отпусна. Усещах ръцете и краката си натежали от алкохола и многото събития тази нощ.

Барът беше спокоен и тих. Беше вече след два и повечето народ играеше в казината или се бяха изсипали в по-дивите места и се бяха

отдали на ексцентрични забавления. С тъглчето на окото си забелязах как един мъж се приближава към масата ни. Хубаво сако, пиърсинг на ухото. Сервитьорките се разбягаха да работят нещо и притеснено го поздравиха. Очевидно беше някой местен големец, и понеже Уил беше на масата с нас, няхах основание да мисля, че ни е скрил втори номер.

— Господа — каза мъжът и застана пред масата ни. — Вие трябва да сте Бенет, Макс и Уил. — Кимнахме и си разменихме някакви вели любезности. — Господин Райън, брат ви реши да се присъедини към масата с големите залози — каза той. Ето къде е бил Хенри през цялото време. — Но батерията на телефона му свърши и помоли да дойда да видя как сте. Казвам се Майкъл Джей Ястреба и съм заместник-завеждащ отдела за връзки с клиентите в „Беладжио“.

Погледнах към приятелите си да видя какво мислят по въпроса. И като си помислиш, че за някои хора този човек беше просто Майк Ястреба. Уил затвори очи за секунда, преглътна тежко, и пак отвори очи. Виждах, че едва се сдържа да не гръмне. Бенет кимна и захапа горната си устна, за да потисне смеха си.

— Искан да се уверя, че прекарвате добре и няма никакви проблеми — продължи господин Ястреба и ни изгледа един по един.

— Няма никакви проблеми, всичко е страхотно — казах, но не можех да откъсна очи от Бенет. Не го бях виждал такъв от едно десетилетие. Горната му устна трепереше и той сложи пръст, за я прикрие. Очите му се насълзиха. И най-накрая просто се предаде. Погледна ме и тотално изригна. Ръцете му покриваха лицето, цялото му тяло се тресеше от смях, предостатъчно пиан, преуморен, беше му дошло до гуша като на всички нас от напрежението и цялата лудост на тази вечер. И сега за капак на всичко Майк Ястреба бе застанал пред масата ни да ни пита дали сме добре! Кой не би превъртял. Уил рязко почервеня, покри лице с длани и накрая каза с прегракнал глас:

— Съжалявам, господин Ястреб. Не сме искали да прозвучим грубо или невъзпитано. Просто всичко дойде малко в повече.

Погледнах човека и му се усмигнах.

— Много благодарим, че минахте да ни видите. Предайте на Хенри, че сме добре.

Господин Майк Ястреба не беше висок мъж, изобщо не изглеждаше като повечето изпълнителни директори на казина във Вегас, нищо общи с имиджа им във филмите. Човекът си беше среден

на ръст, с обло дружелюбно лице и разбиращи очи. Той се засмя, поклати глава, пожела ни приятно изкарване и си тръгна.

— Искам да бъде отбелязано, че само аз не се подрисках от смях. Аз съм най-железният пич на тази маса — казах.

— Майк Ястреба! — Бенет буквално изкрещя в лицето ми и отпусна ръце. Очите му бяха червени от смях, сълзи се стичаха по бузите му. — Как да не се подрискаш от смях с това име? Това е като среща с някой шибан еднорог.

Уил се засмя, облегна се на дивана, въздъхна и каза:

— Това май беше най-якото тая вечер.

— Рано е да се каже — обади се Бенет. Беше започнал да заваля думите, но съвсем нормално, в рамките на приемливото. Погледна към Уил и попита: — Искаш ли още едно?

— Не, прекалено е късно да ме напивате и да ми погаждате гадни номера или да се възползвате от задника ми.

— Garçon! — извиках ухилен. — Донеси цялата бутилка с уиски за красивото момче тук.

— Казах ти, Макс, няма да пия. Прекалено е късно да се преструваш колко ме обичаш.

Сервитьорът плъзна чашата пред него и нареди бутилката скоч до нея. Уил изгледа бутилката, после мен и каза категорично:

— Не.

* * *

— Работа е там — изфъфли Уил и метна отпуснатата си ръка през рамото ми. — Работата е там, че жените са измамни. Знаят разни трикове. — Не спираше да размахва пръст пред лицето ми. — Колко жени си срещал, с които можеш да седиш ей така и да си лафишшш. — Той разтегна това „ш“ около минута, и после политна напред да вземе чашата си, която странно защо се изплъзваше от пръстите му.

— Само една — признах. — Но когато Сара е с нас е някак различно. Не псувам толкова много. — Потърках лицето си и помислих. — Е, поне се опитвам.

— Когато се опитваш да не псуваш, е като да се опитваш да не... правиш... нещо... Гладен съм. — После погледна часовника си, а аз

часовника на телефона си. Беше почти четири и половина. — Уморен съм. Да се видим на закуска в десет и да започнем това ергенско парти, както си му е реда. От утре.

Тримата станахме, платихме сметката и тръгнахме към ескалаторите. Всички бъркахме като идиоти да търсим ключовете от стаите си, за да ги покажем на охраната. После мълчаливо изчакахме да ни отворят вратата към хотелската част. Бях блажено пьян и готов за ранна среща с моето момиче, което ме чакаше горе. Нямах търпение да видя какво ще се случи утре.

СЕДЕМ БЕНЕТ РАЙЪН

В асансьора гласът на Уил наруши тишината.

— Трябва ли да се притесняваме за Хенри на онази маса с големите залози?

Бръкнах в джоба си и извадих кредитната карта на брат ми — единствената, с която Мина му позволи да излезе от тях. И я беше дала на мен. — Нямам идея какво играе, но или ще продължава да печели, или ще му свършат парите, а единствената карта в портфейла му е тази, с която може да си отвори вратата на хотелската стая.

— Страхотно — промърмори сънливо Макс и се облегна на стената на асансьора. — Майчице, смазан съм.

Уил въздъхна и се загледа в дисплея, където се сменяха цифрите на етажите.

— За двама пълни задници като вас, всъщност успяхте да направите доста яка вечер.

— Нуди клуб, язва, бягане по спешност до аптеката, страхотна вечеря, кражба на кола, проститутка травестит, Клоуи печели няколко хилядарки, и за малко един евнух и пич на име Ким да ни счупят пръстите — каза Макс и изпъчи гордо гърди. — Не беше никак зле, нали?

Уил се обърна към него и го изгледа буквално шокиран.

— Как можа? Как можа да забравиш Майк Ястреба? Все още считам, че Майк Ястреба просто стои няколко стъпала по класа и финес, особено в сравнение с вас двамата — каза той и хлъцна. — Бих казал, че жените ви плющят яко с камшика, но няма да го кажа. Защото е далеч по-зле.

Гледах как усмивката на Макс леко преминава от задоволство към злорадо очакване.

— Уил, скъпи мой, любими мой — Макс сложи тежката си ръка на бузата му и започна да цъка с език. — Не знаеш с какво нетърпение очаквам да се появи онова момиче, което ще те удари през кокалчетата

на краката и ще паднеш на задника си. Мислиш си, че всичко в живота ти е организирано, мислиш си, че си щастлив с онзи малък апартамент, с твоите триатлони и график за чуване. Но когато това момиче се появи, ще ти кажа „Аз нали ти казвах“ и няма да проявя грам съчувствие към теб, когато се превърнеш в кръвясало лайно. — После леко го потупа по бузата, засмя се и тръгна по коридора. — Мамка му, нямам търпение да се случи.

Уил го гледаше как се отдалечава с тежка, олюляваща се походка и се обърна към мен в очакване аз да продължа лекцията.

— Не, нямам какво друго да кажа. Когато намериш това момиче, разбира се, ние ще се радваме за теб, но най-вече ще се радваме на възможността да те храним с лайна всеки ден, до края на света.

— Ето защо сте ми приятели — каза и ме удари в гърдите, след което се обърна и тръгна в обратната посока.

Извиках му лека нощ и влязох в стаята си. Искаше ми се да знам къде е отседнала Клоуи. Колкото и да бях изморен и полупиян, ако знаех къде е, бих хукнал по стълбите, бих чакал за такси и бих отишъл при нея, независимо къде е.

* * *

Спрях пред гардероба да закача самото си и застинах. От една дървена закачалка висеше бельото, което Клоуи бе облякла в клуба. На слабата светлина, която идваше от прозореца на спалнята, камъчета светеха в зелено и бяло. Влязох в стаята да се уверя, че пулсът ми не подскача като обезумял напразно и че подозренията ми са верни.

Тя беше там, в леглото ми. И ме чакаше. Нямах съмнение, че тялото, увито в планина от завивки и възглавници в средата на огромния матрак, беше Клоуи.

Съблякох се и пуснах всички дрехи на пода, качих се при нея, но не исках да я докосвам. Все още не. Искях само да я гледам. Пръснатите ѝ рошави тъмни къдрици се открояваха върху бялото спално бельо. Очите ѝ бяха затворени, но клепачите ѝ леко помръдваха в съня ѝ. Устните ѝ бяха толкова меки, сочни, червени. Чакаха да бъдат целунати. Всичко под брадичката ѝ беше скрито под масив от одеяла.

Докато я гледах как спи и виждах стабилния, спокоен пулс на вената на врата ѝ, изведнъж се почувствах като хищник. Нищо не се бе променило за последните две години. Беше точно като онази нощ, когато останахме за първи път в хотелската стая в Сан Диего.

Повдигнах леко завивките. Видях, че бе облякла само моята риза. Под нея беше гола. Това беше един от най-нежните и най-любимите ми моменти с Клоуи. Краката и ръцете ѝ бяха отпуснати, звуците ѝ гърлени и по-несвързани и освободени.

Мушнах се леко под завивките едва когато ме усети, че съм в леглото при нея. Беше се изкъпала и не миришеше на онзи непознат парфюм, не миришеше на чужда жена, а на нейния сапун с аромат на цитрус и пролет. Целунах извивката на гърдите ѝ през ризата и прокарах език от пъпчето към таза ѝ. Търсещите ѝ пръсти се заровиха в косата ми, другата ѝ ръка се вдигна към лицето ми и връхчетата на пръстите ѝ опипаха линията на устните ми.

— Помислих, че сънувам — прошепна и бавно започна да изплува от съня.

— Не сънуваш.

Ръцете ѝ нетърпеливо се върнаха в косата ми, бедрата ѝ се разтвориха, защото знаеше, че сега, когато съм вече тук, ще ѝ дам това, което обичаше може би най-много на света. Преместих се надолу и легнах между краката ѝ. Беше гореща, готова. Подухах леко и прокарах хладна струя въздух между краката ѝ. Тялото ѝ се изопна и опъна като дъга над леглото. Чувах накъсаните звуци на удоволствието ѝ. Обичах да танцуваме така: да целувам бедрата ѝ, да издишвам съвсем близо до кожата ѝ.

В стаята беше хладно, но кожата ѝ вече лъщеше от пот. Пръстът ми проби влажната топлина на влагалището ѝ. Моята Клоуи извика и във вика ѝ усетих облекчение и потребност. От мен.

Не ме накара да бързам, защото знаеше, че ако започне да ме пришпорва, щях да го направя много бавно. Беше в стаята ми, в леглото ми, почти моя съпруга и нямах никакво намерение да бързам, след като цял ден бях копнял за този миг. Нямаше за къде да бързаме сутринта... която почти настъпваше. Единственото, което ми предстоеше, беше да остана в леглото. С нея.

Оставих я да се наслади на пръстите ми, на дъха ми върху кожата ѝ, на целувките ми по корема ѝ. *Господи колко беше красива!* Ръцете ѝ

бяха изпънати нагоре и сляпо търсеше за какво да се хване. Бедрата ѝ се мърдаха нетърпеливо пред очите ми, търсеха ме, и накрая не можех повече да издържа на изкушението, на сладостта, на топлината. Целунах я само веднъж, много нежно, затворих очи, за да почувствам интензивността на допира с нея.

Исках повече. Както винаги исках да мога едновременно да я вкусям и чукам и в секундата, в която върхът на езика ми докосна малкото възвишение на клитора ѝ... до там бях. Засмуках я с отворена уста, исках да я погълна. Тя извика и зарови пръсти в косата ми, бедрата ѝ трепереха, движеха се в ритъм с мен, посрещаха ме. Перфектен ритъм. Без усилие. Беше сладка и мокра. Краката ѝ се вдигнаха на раменете ми, плъзнаха се по гърба ми, и се затвориха около мен, докато единствените звуци, които можех да чувам, бяха приглушените ѝ викове и шумът на чаршафите, когато се изтласкваше напред към мен.

Тялото ѝ сякаш не знаеше какво по-напред да вземе от мен — езика ми или натиска на устните ми, затова аз взех решението вместо нея. Озверял и гладен след цяла нощ потаен секс из клубове и тоалетни, я покрих с устата си и засмуках. Движенията ми ѝ казваха: *Ето такава те обичам, нежна и дива. Изгубен съм в теб, изгубен съм без теб.*

Познавах тялото ѝ толкова добре. Всяка гънка, всяка вдлъбнатина, аромата ѝ, когато беше сънлива, аромата ѝ, когато беше готова и подивяла. И макар че го бях замислил само като начин да я раздразня, тя ме изпревари. Свърши толкова неочаквано бързо. Краката ѝ се отпуснаха настрани, гръбнакът ѝ се изви, виковете ѝ кънтяха. И после бедрата ѝ спряха да треперят и тя се надигна, облегна се на лакът и ме погледна. Целунах пъпа ѝ, после голите ѝ пълни, тежки гърди.

— Здравейте красавици.

— Добре ли прекара тази вечер? — попита тя. Гласът ѝ все още бе натежал от съня и удоволствието.

— Определено беше много интересно.

Зъбите ми леко минаха по извивката на гърдата ѝ и захапах зърното ѝ.

— Бенет?

Усетих несигурност в гласа ѝ и веднага спрях нежната си атака и вдигнах глава да я погледна.

— Ммм?

— Наистина ли няма проблем, че направихме това? Че се намъкнах на ергенското ти парти? Искам да кажа... аз те откъснах от приятелите ти. Цялата нощ.

— А ти мислиш ли, че бях изненадан, когато реши да вземеш нещата в свои ръце в клуба?

Тя затвори очи и се усмихна, но усмивката ѝ беше съвсем мъничка.

— Да не си изненадан е едно, а да провалиш цяла планирана вечер, което направих аз, е съвсем друго.

Издърпах ризата нагоре по ръцете ѝ, увих я около китките ѝ я вързах.

— С момчетата можем да празнуваме, имаме цял уикенд. Не е проблем, че го направи. — Наведох се и засмуках шията ѝ. — Всъщност, ако някога спреш с глупостите и дивотиите, които знам, че правиш, защото ме обичаш, това може леко да ме поразтърси.

— Леко? — усетих усмивката в гласа ѝ.

Погледнах лицето ѝ. Косата ѝ бе пръсната като ветрило по възглавницата, очите ѝ бяха натежали от желание и удовлетворение в равни количества.

Имах чувството, че някой ме дърпаше назад във времето. Как се стигна до тук? Тази жена под мен беше същата жена, която бях презирал месеци наред, жената, която бях чукал с такова отчаяно желание и омраза, а тогава дори не разбирах кое е по-силното. Сега беше в моята стая, в моето легло, на ергенското ми парти, пръстенът на баба грееше на пръста ѝ, ръцете ѝ бяха завързани с любимата ми риза, същата, която тя си присвои преди месеци.

Клоуи наклони глава и ме накара да я погледна в очите.

— Къде си?

Затворих очи и преглътнах.

— Тук съм, просто си спомнях.

Тя ме гледаше и чакаше да ѝ кажа. Очите ѝ ме изучаваха.

— Спомних си всичко и...

— И?

— Спомних си как започнахме и какво беше преди. Опитах се да си спомня последната жена, с която спях преди теб... Май не съм ти казвал за онази нощ.

— Този разговор започна някак романтично, а сега какво стана? — засмя се, размърда се под мен и потърка хлъзгавата си кожа в пениса ми.

— Просто ме изслушай — казах и я целунах. — Трябваше да изляза с това момиче за набирането на средства за „Милениум Органикс“. И ти беше там...

— Спомням си — прошепна.

— И беше облечена в онази рокля. — Въздъгнах. — Мамка му? Мамка му! Онази рокля. Беше...

— Червена.

— Да, но не просто червена, а като червеното на пожарните коли. Изглеждаше като самия дявол, което е съвсем удачно сравнение за ситуацията между нас тогава... но... Както и да е, Амбър ми беше гаджето за вечерта. И...

— Руса, висока с изкуствени цици? — попита. Очевидно я помнеше добре. Стана ми хубаво да разбера, че дори тогава, преди две години, при цялата омраза между нас, е обърнала толкова голямо внимание и е запомнила всяка подробност за момичето, с което бях онази нощ.

— Да, същата. И тя беше... — Въздъгнах, като си спомних тоталната ми апатия онази вечер. — Е, тя беше мило момиче. Но не беше ти. Бях тотално обсебен от теб. Но по някакъв перверзен, болен начин. Обичах да изнамирам нови и нови начини да те тормозя, само да видя как ще реагираш. Обичах да те взривявам, защото знаех, че поне докато си ми ядосана и ме мразиш, вниманието ти ще бъде фокусирано върху мен, макар и с омраза.

Тя пак се засмя и се надигна да целуне врата ми и засмука леко кожата ми.

— Психопат.

— Онази нощ — продължих — ти си вземаше напитка от бара и аз дойдох при теб и казах нещо, направих някакъв коментар, не помня какъв, но съм сигурен, че беше гадно и напълно излишно. — Затворих очи и си спомних лицето ѝ, как ме гледаше с празен поглед, без грам интерес, все едно не бях там. — После ме погледна, изсмя се и просто

си замина. Направо ме разби. Предположих, че си разбрала коментара ми много по-късно, защото те бях виждал да реагираш на просташките ми шеги с гняв, с наранено достойнство, с ярост дори, но когато видях пълното ти безразличие... мамка му, това ме довърши.

— И аз не помня какво ми каза — призна тя. — Но помня, че трябваше да положа огромни усилия да не ми личи колко ме обиди.

— Тръгнахме си много скоро след това, аз и Амбър. — Прокарах ръце по тялото на Клоуи, от гърдите до лицето. Погледнах я в очите. — И я чуках. Но беше ужасно. Защото през цялото време виждах теб. Затварях очи, за да не я гледам, но тогава виждах теб и си представях какво би направила ти. Опитвах се да си представя какви звуци издаваш, когато свършваш, какво ли би било да те докосна. И точно тогава свърших. Наложих се да захая възглавницата, за да не извикам името ти.

Тя издиша и едва сега разбрах, че е слушала със затаен дъх.

— В нейния апартамент ли бяхте, или в твоя?

Откъснах очи от линията на брадичката ѝ и пак я погледнах в очите. Какво значение имаше?

— В нейния. Защо?

— Просто ми беше любопитно — прошепна.

Гледах лицето ѝ и изучавах изражението ѝ. Знаех, че мисли нещо, че нещо не ѝ дава мира. Наведох се да я целуна и попитах:

— За какво мислиш, дяволче?

Тя ми се усмихна като хваната на местопрестъплението.

— Чудех се... в каква поза бяхте.

Лед се спусна по вените ми.

— Защо питаш? Харесва ти да си представяш мен с друга жена?

Тя веднага поклати глава и очите ѝ потъмняха. Ръцете ѝ се свиха в юмруци около възела на ризата около китките ѝ.

— Искам да чуя как си мислил за мен, само това искам да чувам.

— Бях върху нея — казах предпазливо. — Това беше първият и последен път, когато правихме секс. Убеден съм, че ме мисли за пълен мухльо в леглото. Едва ли съм успял да я впечатля.

Тя се размърда и се опита да нагласи ръцете си, стиснати във възела. Гледаше ме и мислеше, мислеше, мислеше.

— Преди да правите секс, тя прави ли ти свирка? — попита, без да откъсва очи от устата ми.

— Да, малко — признах.

— А ти?

— Дали съм бил между краката ѝ? — Тя кимна. — Не, категорично.

— Беше ли с презерватив?

— Винаги съм слагал презерватив — казах и се засмях. — Винаги преди теб.

Тя се засмя и завъртя очи.

— Да. — Краката ѝ се плъзнаха около кръста ми. — Преди мен.

Трябваше само да помръдна леко таза си и щях да съм в нея. Но да си говорим така голи, да усещам близостта ѝ... беше толкова хубаво. Искях да задържа мига. Нямахме никакви тайни.

— Тя свърши ли? — попита Клоуи.

Въздъгнах и си признах.

— Не, но се престори.

Клоуи се засмя, притисна глава във възглавницата, за да ме вижда по-добре и попита.

— Сигурен ли си?

— Сто процента. Момичето се постара, дори се престара.

— Горката. Не е осъзнавала какво изпуска.

— Беше само няколко дни преди това, което се случи в залата за конференции — прошепнах и целунах ъгълчето на устата ѝ. — Вероятно вече съм бил влюбен в теб. Но сега, когато си спомням за онази нощ с Амбър, ми се струва, че съм те предал. Може би затова ти разказвам тези неща.

Чертите ѝ се изгладиха, очите ѝ се разшириха. Бяха открити и честни.

— Не, не е така, не си ми изневерил тогава.

— Не бих го направил. Не бих могъл да го направя — казах. Гласът ми беше напрегнат. Пресегнах се, развързах възела около ръцете ѝ и внимателно разтрих китките ѝ.

Тя кимна, а аз целунах шията ѝ и плъзнах език към сочните ѝ подпухнали устни. Подпухнали от това, което направих с нея по-рано.

Мамка му, вероятно я болеше навсякъде.

Въпреки това тя плъзна ръка надолу, хвана пениса ми и го прокара между краката си.

Когато ме целуна, тя тихичко каза:

— Устните ти имат вкус на... мен.

— Как ли е станало? — попитах и ухапах долната ѝ устна.

Клоуи разтвори бедрата си и се плъзна по мен. Изведнъж нежността ѝ отстъпи на глада и потребността ѝ.

— Леко, не бързай — казах, излязох бавно от нея и със стон се плъзнах обратно. — Толкова е хубаво, Кло, винаги е толкова хубаво, мамка му.

— Как разбра?

Спрях за момент и се опитах да разбера какво ме пита.

— Как разбрах, че те боли ли?

Тя кимна. Това беше любимата ѝ игра — питаше, а аз трябваше да ѝ казвам всеки малък детайл, защото така разбираше, че ѝ обръщам внимание, че забелязвам всичко, което се случва с нея. Обожаваше тази игра.

— Понеже чука пръстите ми доста бързо в началото на вечерта.

Тя затвори очи и прокара ръце по гръбнака ми.

— И не бях особено нежен с теб в банята — добавих.

— Наистина не беше — прошепна тя и ухапа рамото ми.

Започнах да се движа в нея. Ритмично и стабилно.

— И когато опрях устни в твоите, не бях изненадан, че са леко подути.

— Близко съм, по-бързо, моля те.

Молеше ме, но аз не изпълних молбата ѝ.

— Няма да е по-бързо — казах с устни до ухото ѝ. — Бавният секс ме побърква. Тогава мога да те усетя най-добре, да чуя всеки твой звук. Мога да си представям как изглеждаме под завивките, как влизам в теб, мога да си мисля колко пъти ще те докарам до оргазъм. А когато те чукам бързо, не мога да изпитам всички тези неща. Не и в банята на някое казино, дори не и тук в леглото.

Дишаше учестено, тихо ме умоляваше да я заведа до така бленуваното място. Ръцете ѝ се плъзгаха по гърба ми, около врата, по лицето. Усетих хладината от допира на годежния ѝ пръстен.

Мили боже, тази жена ще бъде моя съпруга, ще роди моите деца, ще вижда как остарявам и полудявам по нея. Последното е сигурно. И ще ми обещае да ме обича през цялото време, докато минаваме заедно през всичко това.

Повдигнах се на длани, за да види какво изпитвам. Ръцете ѝ обвиха лицето ми като шушулка и ме накара да я погледна в очите. Опитах се да успокоя дишането си. Една капка пот капна от челото ми върху гърдите ѝ. Тя облиза устните си и преглътна.

— Толкова те обичам — казах. Палецът ѝ се плъзна в устата ми, захапах го силно и тя простена. — И каквото и да се случи извън това, което... сме ние... извън нас двамата... когато сме така, както сега...

— Знам.

Гледахме се отчаяно. Това беше нашето мълчаливо съгласие, че никога няма да ни стига, че може би животът в пълното си съвършенство беше именно това: ние двамата, сами, един в друг. Но не можехме да останем само и единствено в тази реалност. Не можехме да живеем капсулирани. Може би затова Клоуи се появи на ергенското ми парти, но щеше да си тръгне след няколко часа. И може би затова не можах да стоя далеч от нея, особено когато разбрах, че е в същия град. Тя беше тук, под мен, моя. Тя винаги щеше да ми принадлежи. У дома, на работа, в леглото. И след тази мисъл оргазмът ми започна да се спуска по гръбнака с бясна скорост.

Тя беше близо, много близо до края, но за нещастие, аз бях по-близо.

— Моля те, Клоуи... не мога... не мога...

Ръцете ѝ хванаха здраво таза ми, главата ѝ се притискаше надолу във възглавницата.

— Моля те, Бен.

Тялото ми се сковава, държах се на косъм от края.

— Милс, свършвай! Сега! Моля те. Мамка му.

Рядко си позволявах да използвам този тон, защото не исках да изгубя ефекта си върху нея. Клоуи на секундата изви тялото си като арка, сви бедрата си нагоре и така влязох още по-дълбоко. Устните ѝ се разтвориха, извика силно, рязко, и се отдаде на първите конвулсии.

Никога нямаше да се наситя да я гледам, докато свършва. Зачервената ѝ кожа, потъмнелите ѝ очи, почти като на дрогирана или пияна и начинът, по който се извиваха устните ѝ, докато произнасяше името ми... това бяха нещата, които винаги, абсолютно винаги ми напомняха, че аз съм единственият мъж, който е в състояние да ѝ достави такова удоволствие.

Ръцете ѝ се отпуснаха тежко с изтощение и езикът ѝ навлажни устните ѝ.

— Мамка му — прошепна. Все още трепереше.

Облекчението ме заля, ослепях за всичко друго, освен за сладостта ѝ, за влагата ѝ, за мекотата на тялото ѝ... Гърбът ми се изпъна назад като лък и някъде в далечината чух собствения си вик и кънтежа от гласа ми в тихата стая.

Когато паднах върху нея, ехото от вика ми се стовари върху мен. Искях да зароя лице в сладката мекота на шията ѝ и да спя поне три дни. Тя се засмя и простена под тежестта ми:

— Махай се от мен, Хълк Хоган.

Претърколих се настрани, буквално се размазах на матрака до нея.

— По дяволите, Кло. Това беше...

Тя се сви на топка до мен и каза:

— Много, много добре. Ще ми трябват поне десет минути, преди да го направим пак.

Засмях се, но когато осъзнах какво ми казва, започнах да се давя и да кашлям.

— За бога, жено! Ще ми е нужно малко повече време. Гушни ме поне за малко.

Тя ме целуна по врата ѝ прошепна:

— Нямам търпение да станеш господин Бенет Милс.

Очите ми се отвориха с такава скорост, сякаш някой ми пусна ток.

— Моля?

Усетих дрезгавия ѝ плътен смях върху кожата си.

— Чу ме много добре.

КРАСИВО НАЧАЛО

ЕДНО

— Ще я скъсам тая кучка — изсъсках и избутах настрани моя дял от купа. — Бенет дори не вдигна поглед от неговата част. — Искам да кажа, наистина ще я скъсам тая хартиена кучка.

Това поне го накара да се усмихне. Съвсем лекичко. От един час правехме едни и същи автоматични движения, но Бенет все още беше в Зоната на подготовката за сватбата и продължаваше да работи като автомат, твърдо решен да не спира, докато и последната картичка от безкрайния куп пред нас не бъде сгъната.

Масата ни във всекидневната винаги е била чиста и подредена. Но не и днес. Днес всичко бе затрупано под програми за сватбата. В цвета на Тифани синьо. Бенет седеше срещу мен и методично и ловко сгъваше всяка една на две и я подреждаше върху купчината с готовите.

Процесът беше прост:

Сгъваш, преместваш.

Сгъваш, премества.

Сгъваш, преместваш.

Сгъваш, преместваш.

Започвах да полудявам. Полетът ни за Сан Диего беше на другия ден сутринта. Багажът ни беше готов. Оставаше само да сложим проклетите четиристотин програми. След като ги сгънем! И тогава се сетих, че трябваше да завържем и петстотин малки сатенени панделки около малките сатенени торбички с дребни бонбони.

— Знаеш ли кое може да направи вечерта по-поносима? — попитах.

Бадемовите му очи ме погледнаха за секунда и после пак се върнаха върху купа с програмите.

Сгъваш, преместваш.

— Лента за устата ти? — предложи.

— Забавно, но не — казах и му показах среден. — Това, което би направило нощта много по-забавна, е да се качим на самолет за Вегас

и да се оженим там. И после да се чукаме цяла нощ в огромното легло на някой голям хотел.

Той дори не си направи труда да ми отговори. Не се усмихна. На лицето му нямаше и следа от веселие. Може би тук трябва да спомена, че това предложение го чуваше от устата ми за около милионен път през последните няколко месеца, така че офертата не беше нищо ново за него.

— Добре, както искаш, но го казвам съвсем сериозно. Не е късно да зарежем всичко и да заминем за Вегас.

Той се почеса по брадата и взе поредното картонче.

— Разбира се, Кло. Разбира се, че не е късно.

Когато предлагам да заминем за Вегас преди, винаги беше на шега. Почти на шега. Сега обаче наистина не се шегувах, но след думите му ме заля истинско, неподправено и чисто раздражение. Ударих с ръка по масата, но той само премигна леко и пак се залови с картичките.

— Не се дръж с мен с такова пренебрежение, Райън.

— Да, добре.

— Ето това имам предвид — казах и насочих пръст в лицето му.

Той само вдигна глава, хвърли ми един сух поглед, намигна ми и продължи да сгъва. Проклето копеле. И това шибано секси смигване. Гневът ми изчезна и на негово място се настани и пламна желанието. Той ме игнорираше, а аз се държах като кучка — перфектната атмосфера за много, много оргазми. За мен.

Погледнах го и захапах долната си устна. Беше облякъл тъмносиня тениска, стара и избеляла около яката, и макар че в момента не я виждах, знаех, че има малка дупка, през която можех да мушна пръста си и да погала мускулите на корема му и топлата му кожа. Миналия уикенд бе облякъл същата и тогава го помолих да не я съблича, докато ме чука в банята на плота, само да мога да я увия около юмрука си.

Наместих се на стола си и притиснах бедра, за да накарам болката между краката ми да утихне.

— Леглото или пода? Ти избираш.

Никаква реакция, нито мускул не трепна на лицето му.

— Или да се мушна под масата и да те посмуча малко? — продължих с шепот. Той се засмя, без да откъсва очи от работата си.

— Не можеш с оферти за секс да избягаш от задълженията си по сватбата.

Отдръпнах се назад и го изгледах с пълно недоумение.

— Кой мъж дава такъв отговор на подобно предложение? Напълно си се повредил.

Най-накрая той ме погледна. Очите му бяха потъмнели и гладни.

— Кълна се, не съм се повредил. Искам да свърша с това, за да мога да се фокусирам върху единствената смислена задача за вечерта — да те изтопя по-късно.

— Изтощи ме сега — заврънках, станах и се приближих към него. Пъхнах пръсти в косата му и я дръпнах силно. Очите му бавно се затвориха и се опита да потисне стона си. Адреналинът се изсипваше в кръвта ми, горещ и наелектризиран.

— Защо са всичките ти пари? Защо не наехме някой да свърши тази работа?

Той се засмя, хвана ме за китките, махна ръцете ми от косата си, целуна кокалчета на пръстите ми и постави ръцете ми плътно до тялото ми.

— Искаш да наемеш някой да сгъва сватбени програми вечерта преди да заминем за Сан Диего?

— Да! За да правим секс!

— Но така ни е толкова хубаво! Да се насладим на компанията си, да си говорим като щастлив годеник и годеница — каза и вдигна чашата си с вино и артистично отпи.

Исках да го убия с поглед. Нямах да му мине номерът с тези оправдания.

— Предложих секс. Горещ, потен секс на пода. И след това ти предложих свирка. А ти искаш да сгъваш хартия? Кой убива вечерта?

Той не ми обърна внимание. Вместо това взе една програма, разгледа я внимателно и каза:

— Фредерик Милс — зачете на глас, а аз започнах да събличам тениската си — и Елиът и Сюзън Райън ви канят на сватбата на децата си Клоуи Карълайн Милс и Бенет Джеймс Райън.

— Да, да, много е романтично — казах тихо. — Сега ела тук и ме докосни.

— Церемонията ще се извърши от почетния съдия Джеймс Марстърс.

— Де да беше така — казах и пуснах тениската си на пода и започнах да смъквам бикините си. — Ще си представям, че ни венчава Спайк, а не онзи джентълмен с ранна деменция, с когото се запознахме през ноември.

— Съдия Марстърс е човекът, който е венчал майка ми и баща ми във вечен съюз — укори ме нежно той. — Това е от сантиментално значение за тях, Кло. Това, че забрави да си закопчае ципа на излизане от тоалетната... е, случва се на всеки мъж.

— Три пъти?

— Клоуи!

— Добре! — Почувствах лека вина за забележката, която направих, но веднага си спомних стария, поизносен и поочукан от годините мъж. Запознах се с него още миналата есен на мястото, където трябваше да се състои церемонията. За един час успя да се изгуби три пъти и то само на път за тоалетната и обратно. И всеки път се връщаше с разкопчан цип.

— Ти... сериозно ли мислиш, че ще запомни имен...

Бенет ме прекъсна със суровия си поглед и едва сега забеляза, че съм само по сутиен и бикини, и очите му потъмняха. Съвсем различно тъмно, онова тъмно, почти черно, което познавах така добре.

— Просто казвам. — Пресегнах зад гърба си да си разкопчея сутиена. — Че би било истински забавно, ако по време на церемонията забрави какво прави.

Той успя да се съсредоточи отново върху картончетата, притисна палец към ръба и направи перфектна линия.

— Прекаляваш.

— Знам. И не ми пука.

Той повдигна палаво вежда и ме погледна.

— Почти приключихме.

Сдържах се да не му отговоря. Не исках да му напомням, че сгъването на програмите беше последната ни грижа. Седмицата се очертаваше пълна катастрофа. Само при мисълта за двете ни семейства, събрани заедно на една от най-грандиозните семейни почивки, ми се доплакваше. А защо трябваше да мислим за това отсега? Не беше ли по-добре да се отдадем на малко секс? Баща ми и двете му разведени сестри, известни поклоннички на алкохола... само перспективата за това можеше да ме влуди. Но като добавим и

семейството на Бенет, и Макс, и Уил, щеше да е истинско чудо, ако всичко се разминеше без кръвопролития между роднините.

Не, не му казах всичко това. Просто прошепнах:

— Не може ли да направим почивка? За мъничко поне?

Той се наведе напред и вдиша между гърдите ми. Целуна зърното ми и каза:

— Ако започна, няма да искам да спирам след това.

— Не обичаш да те прекъсват, а аз не обичам да отлагам. Кой според теб ще спечели битката за надмощие?

Бенет прокара език по зърното ми и го засмука, ръката му се плъзна около кръста ми, спусна се към таза, и после със задоволство разкъса бикините ми. Очите ми блеснаха весело. Той вдигна поглед от гърдите ми и пръстите му погалиха ханша и бедрото ми.

— Имам подозрението, че моята невъзможна бъдеща съпруга ще си получи това, което иска, а след това докато тя кротичко си спи, аз ще сгъвам като луд.

Зарових пръсти в косата на врата му и прошепнах:

— Не забравяй и за панделките, които трябва да се вържат около сатенените торбички.

— Няма да забравя — засмя се той.

И тогава за кой ли път любовта ми към него ме повали. Като силен, горещ вятър. Обичах го толкова силно, лудо. Обичах всеки инч от тялото му, всяка емоция в очите му, всяка мисъл, която преминаваше през съзнанието му, но не казваше на глас.

Първо, че аз бях тази, която настояваше сами да свършим по-голямата част от работата. Второ, че именно аз настоях да поканим всеки близък и далечен роднина, че аз допуснах всички тези хора да си проправят път до сватбеното тържество и да си направят една безплатна почивка в Сан Диего. И трето, че никога нямаше да се откажа от решението си да облека сватбената си рокля и да я разходя по крайбрежието на Колорадо.

Но вместо да ми припомни, че той беше по-добрият играч, че аз бях само кучката, която вечно лаеше по него, вместо да ми каже, че аз никога нямаше да се задоволя с обикновена сватба във Вегас, което той също знаеше прекалено добре, Бенет само се изправи и тръгна към спалнята.

— Добре тогава. Но това е последната вечер, когато те чукам преди да сме официално женени.

Бях толкова възбудена от онази част с чукането, че едва след като Бенет изчезна по коридора, започнах да осъзнавам останалата част.

* * *

Когато влязох в спалнята, Бенет вече се събличаше. Гледах как разкопчава копчетата на джинсите си и ги смъква по краката заедно с боксерките си. После хвана краищата на тениската си и ме попита само с поглед „Как искаш този път? Да я съблека ли?“. Кимнах и той я измъкна през главата си. После легна на леглото. Гледаше ме и не казваше нищо.

— Ела тук — каза след малко.

Направих крачка към леглото, но не отидох при него.

— Когато каза, че това е последната нощ, когато ме чукаш преди сватбата, си имал предвид, че ще се чукаме само на дневна светлина тази седмица, така ли?

Устните му се обтегнаха в лека усмивка.

— Не. Искях да кажа, че след тази вечер искам да се въздържим, докато официално станеш моя съпруга.

Ужасна непозната паника се надигна в гърдите ми. Не знаех колко е сериозен. Качих се на леглото и се наведох да целуна гърдите му.

— Досега си мислех, че знам какво е значението на думата „въздържам се“, но в този контекст означава, че... днес е вторник и ще бъдем заедно цяла седмица, но няма да правим секс до събота вечерта?

— Точно това казвам. — Силните му пръсти се заровиха в косата ми и натисна главата ми надолу към пениса си. Вече беше възбуден. Устните ми направиха пътечка по кожата под корема му и той повдигна таза си да намери устата ми.

— Защо за бога искаш да се въздържаш?

— За бога, Клию, престани да си играеш. Просто отвори уста.

Без да му обръщам внимание, обкрачих бедрата му, за да не избяга лесно, ако случайно реша да му нанесе някаква средна или по-тежка физическа повреда.

— Трябва да си напълно обезумял, ако си мислиш, че мога да издържа без секс през следващите четири дни и то сред цялата лудница на сватбата.

— Не, не съм обезумял — каза и се опита да ме издърпа нагоре по бедрата си, така че да ме приближи до пениса си. — Просто искам да е малко по-специално. А ти си тази, която искаше едно на крак преди да свършим с подготовката за сватбата, така че престани да се дърпаш — каза и ме нагласи директно върху пениса си.

Успях да се измъкна, като забих пръст между ребрата му — единственото място, където имаше гъдел. Той ме пусна и избута ръцете ми. Наведох се да го целуна по тези перфектни, сочни устни.

— Това беше преди да ми кажеш, че достъпът до това тяло изтича в полунощ. В събота вечерта е първата ни брачна нощ. Доколкото знам, на човек му се случва само веднъж да преживее такова нещо. Как е възможно да не е специално? Дори и ако чукаш цяла седмица преди това?

— Може би те искам малко по-ненаситна — прошепна и седна под мен. Устните му намериха врата ми, после гърдите ми. — Искам да си толкова гладна за мен, че да не можеш да говориш от желание.

Той ставаше все по-трескав и все по-неконтролируемо забиваше пръсти в тялото ми, смучеше кожата ми. Усещах твърдия му пенис, притиснат в бедрото ми и единственото, което исках, бе да го усетя в мен, да чуя вика му, звуците на делириума му, когато започнеше да се губи в мен. И точно тогава се сетих:

— Искаш ме толкова гладна, че да не давам пет пари дали ще скъсаш безобразно скъпото бельо, което съм си купила за първата ни брачна нощ?

Той се засмя, целувайки гърдите ми, и каза:

— Добра теория, но не, не е заради това.

Познавах Бенет достатъчно добре и вече ми беше повече от ясно, че няма да мога да спечеля тази битка. Не сега, не тук. И не с думи. С него никога не можех да победея с думи, а с действия. Единствените ми спечелени битки бяха, когато действах. Плъзнах се по него, отдръпнах се и спрях при силното му недоволство. Но после обърнах тялото си така, че да обкрача лицето му и поех пениса му в уста. Той гладно ме хвана за бедрата и нетърпеливо ме издърпа надолу, надолу, надолу.

Очите ми се затвориха още при първото усещане на топлината, която се разля по тялото ми, от първото погалване на езика му, от гладно смучещите му устни. Изгубих се във вибрациите от кълтящите по кожата ми стонове. Думите му излизаха приглушени под бедрата ми, зъбите му ме дразнеха леко и после пак засмукваше. Ставаше поточаян и по-озверял. Тазът му се повдигаше към устата ми по-бързо и настоятелно. Хванах пениса му в основата и за секунда си позволих да се загледам в перфектната му форма и гладката кожа. Обичах да го усещам такъв, да гледам как нетърпеливо повдига тяло и търси устните ми. Усмихнах се злокобно и подухах леко върху връхчето му.

— Обожавам тази уста — каза.

Той простена и пак надигна таза си с очакване да го поема, но аз само приближих уста по-близо, така че да усеща само горещия ми пулсиращ дъх. Плътнах ръка надолу и обхванах топките му и дръпнах леко, докато ръката ми се движеше само по долната част на пениса му. Това, което получаваше в този момент от мен, беше само дишането ми върху пениса си.

С език можеше да ме накара да свърша много по-бързо, отколкото с която и да е друга част от тялото си и вече усещах как краят приближава. Собственото ми сексуално удоволствие бързо измести радостта ми, че планът ми се осъществява и че в крайна сметка мога да го измамя. Любимият ми оргазъм: устата на Бенет между краката ми и сладкото топло щастие да го дразня. Усещах оргазма си като огън по гърба, по краката и всеки миг щеше да експлодира. Загубих всякакъв контрол над движенията си. Предполагам, че просто съм чукала лицето му, докато в същото време съм стискала пениса му в юмрук и не съм правила нищо друго. Вероятно само съм го дърпала и дразнела. Без цел и ритъм.

Тогава той намали темпото и тялото ми се успокои. После целуна клитора ми, бедрото ми, и нежно ме избута по гръб. Плътнах ръка по корема си, по гърдите, върху обезумялото си сърце и едва сега разбрах, че вероятно сериозно бях загазила, затова че предложих на Бенет любимата му игра, но самата аз не направих нищо за него.

За бога! Трябваше ми само минутка да се насладя на Оргазма на Великия Бенет Райън.

— Беше толкова хубаво! Мисля, че устата ти сама по себе си е гръцко божество. Как ти се струва Езикус като име?

Той се покатери върху мен. Очите му горяха.

— Много добре знам какво правиш.

Отворих очи. Трябваше ми минутка, за да се фокусирам върху лицето му, което в началото виждах доста размазано пред очите си.

— Какво правя?

Той обкрачи тялото ми, бедрата му бяха отстрани до ребрата ми. Плътна ръка надолу, хвана пениса си и бавно прокара ръка по цялата му дължина. Когато проговори, гласът му беше като течен дим.

— Мислиш си, че ще спечелиш тази битка.

— Каква битка?

Той се засмя, облегна длани на матрака встрани от главата ми и се надигна над мен, така че пенисът му беше само на няколко сантиметра от устата ми. Наведе се надолу и със свободната си ръка прокара главичката по долната ми устна. Без да мисля, прокарах език по малката капчица на върха. Устата ми се напълни със слюнка като при вида на вкусно, любимо ястие. Зърната ми се втвърдиха. Искях го в устата си, исках да видя как влиза и излиза от нея.

Но точно тогава той се отдръпна няколко сантиметра и се наложи да гледам как се гали сам и пред очите ми.

— Виждам пулса на вената на врата ти.

— Е, и? — попитах, след като преглътнах тежко.

— Така че — каза със задоволство, знам колко много го искаш.

— После пак се наведе и едва докосна устните ми с пениса си. — Искаш го в устата си. Ръката му започна да се движи по-бързо, дишаше по-учестено. — Искаш го на езика си.

И беше прав. Толкова много го исках. Имах чувството, че кожата ми е прегряла, изсъхнала, обтегната.

— Не толкова много, колкото го искаш ти — казах с напрегнат глас. — Не можеш да изкараш и ден без секс.

Той спря, облегна се и се плътна назад по тялото ми. За секунда си помислих, че ей сега ще разтвори краката ми и ще ме изчука яко, докато видя звезди посред бял ден. Но той само наклони глава настрани, погледна ме и стана.

— Какво правиш? — извиках и се облегнах на лакти. Той вече си обуваше боксерките.

— Ще ти докажа колко грешиш.

С което тръгна към вратата и изчезна.

— *Защо си такъв шибан инат?* — извиках след него, но единственият му отговор беше веселият му смях по коридора. — Освен това, ако си спомняш, тази сутрин ти направих свирка под душа, така че на практика вече си правил секс днес. Ти, но не и аз.

Ще се върне, сто процента съм сигурна, че ще се върне. Ще изчакам.

Облегнах се и се загледах в тавана. Кожата ми гореше, усещах тежка трескава болка между краката. Тялото ми все още не отчиташе какво става в съзнанието ми и ме молеше да го догоня, да го моля да ме чука този път вече наистина: мъжкият полов орган в женския, и да се движи бързо и силно.

Тогава звукът от вратата на хладилника сръза тишината в спалнята и скочих. Тоя да не би да си правеше нещо за ядене? Преди дори да помисля, вече бягах по коридора. Напълно гола. Нозете ми се хлъзгаха по твърдия дървен под и точно когато завивах с бясна скорост към кухнята, го видях как затваря хладилника натрупал безобразни количества храна в ръцете си.

— Шегуваш ли се, или какво? — казах и спрях на няколко сантиметра от него, докато той си правеше сандвич. — Правиш си някакъв шибан сандвич с пуешко?

Той се обърна да ме погледне и си позволи да огледа извивките на гърдите ми. Копелето не можеше дори да прикрие колко ме желае, колко иска да ме чука. След това очите му бавно се отместиха нагоре и се върнаха на лицето ми.

— Предполагам, че докато чакам годеницата ми да престане да се държи като кучка и само да ме дразни или докато пенисът ми са научи как сам да се засмуква, мога и да похапна.

— Но... — започнах да се оправдавам с половин уста. Искях да му предложа да изяде мен вместо сандвича и да не ме залива със сексуалния си гняв. Не можех да понеса доволната му усмивка. — Много грубо — казах.

— Ако искаш секс, трябва да е по моя начин и при моите условия. Тази вечер е шансът ти, Милс. Всъщност тази вечер е последната вечер, когато те чукам с това име — каза предоволен от себе си. Това вече не можех да го допусна.

— Не сме постигнали никакво съгласие по отношение на имената, Райън. Все още държа на Клоуи Майън и Бенет Рилс.

— Когато си готова, просто ми кажи, Кло — каза и се наведе към мен достатъчно близо, за да го целуна. Очите му се забиха в моите. И точно се канех да го целуна, когато той направи крачка назад.

— Когато кажеш „Умолявам те, Бенет, имам нужда да ме чукаш“, ще те чукам толкова силно, че няма да можеш да си седнеш на задника с дни и всеки път когато седнеш, ще си спомняш тази вечер.

Устата ми се отвори и затвори няколко пъти, но не успях да отроня и дума. Без да каже нищо повече, Бенет се обърна и продължи да прави сандвича си, без да спира да се смее, сякаш знаеше какво ми минава през ума. Не си беше дал зор да си сложи тениската. Голото му тяло, гладката му кожа, лекият загар от бягането под пролетното слънце... Боже! Мускулите на ръцете му се очертаваха толкова съблазнително, докато отваряше бурканчето с горчица, после докато се навеждаше да си вземе нож от шкафа с приборите за хранене и докато вадеше торбичката с хляба. Толкова обикновени неща, елементарни движения, но докато го наблюдавах, имах чувството, че гледам първокачествено порно. Очите ми жадно поглъщаха мускулите на ръцете му, тъмната му коса, извивките на мускулестото му тяло.

Господи, какъв задник!

Езикът ми се стрелна навън да навлажни устните ми. Косата му беше безобразно рошава и падаше на челото му. Когато си позволих да плъзна очи по-надолу, забелязах единствената реакция, която не можеше да прикрие: все още имаше такава ерекция, че пенисът му притискаше ластика на боксерките му и напираше да излезе.

Мили Боже!

Отворих уста да кажа нещо и той веднага изви глава настрана, така че да приближи ухото си до устата ми. Дъхът ми трепереше. Стиснах очи.

— Бенет...??

— Какво казваш? Не те чух добре.

Преглътнах тежко и прошепнах.

— Моля те.

— Молиш за?

Моля те, иди си го начукай. Това беше на езика ми. Но кого заблуждавах? Искях да ме чука. Поех дълбоко въздух и признах:

— Моля те, Бенет, имам нужда да ме чукаш.

Преди да разбере какво се случва, Бенет помете с ръка всичко от плота. Всичко, което бе извадил от хладилника и шкафовете, се стовари с оглушителен шум на пода. Стъклени бурканчета, чаши, ножът, който се завъртя на плочките и се спря чак до ръба на шкафа.

Тогава ме хвана и буквално премаза тялото ми в неговото, покри устата ми с устни и я отвори грубо, за да плъзне езика си в нея. Господи, какво удоволствие беше да чуя гърления му стон на облекчение и в същото време на глад.

Не беше нежно, не беше закачливо, не беше с внимание и обожание. Просто ме хвана и ме метна на бара, върху студения мрамор. Едната му ръка ме държеше на място да не мърдам. С другата си ръка отвори краката ми и нетърпеливо свали боксерките си. И преди да кажа колко съжالياвам, че само го дразних и не направих нищо за него (а аз наистина съжالياвах заради егоизма си), нещо в лудостта и първичността му ме уплаши по възможно най-възбуждащия начин. Той влезе рязко, оттегли се бързо назад, и после започна да се движи в перфектен, но много забързан ритъм. Силно, дълбоко, сякаш ме наказваше. Сякаш ме промушваше. Секунди след това грабна крака ми и го качи на рамото си и със следващия тласък удари онази дълбока и толкова чувствителна точка. Усетих как гръбнакът ми изтръпва от удоволствието и от ударната сила, с която ме промушваше. Ръцете му ме държаха здраво за бедрата. Чукаше ме с изметната назад глава. Сега беше неговият ред да изпита своето удоволствие.

Плотът беше достатъчно стабилен, за да поеме силата на движенията му, но аз се изтеглих напред, за да се притисна още повече в него. Не беше достатъчно. Исках повече, по-дълбоко, по-мокро, по-грубо. Беше ми казал, че няма да ме чука дни наред, а именно той знаеше по-добре от всеки друг, че единственото нещо, което можеше да ме спаси от тотален разпад и нервна криза, беше неговият допир. Исках го по-дълбоко в мен, по-дълбоко от всеки път и започнах да си мисля, че това е възможно, че някак мога да го постигна.

— Господи колко си мокра! — простена и отвори очи да ме погледне. — Как мога да не те чукам, как мога да се въздържа. Никога няма да разбереш колко силно те желая.

— Тогава защо? — попитах. — Защо ми каза, че не можем да правим секс? Той наведе тялото си напред и сгъна краката ми нагоре. Бедрата ми опираха в гърдите.

— Защото това ще е първият път, когато ще имам възможността да спра, да намаля темпото и да се насладя на божественото чувство просто да бъда с теб. — Опря устни в шията ми и прокара език по нея. Допирът му беше като опарване от огън. — Не искам през цялото време да мисля къде да те завлека за пет или за десет минути, или дори за петнайсет. Не искам да мразя хората, които ще дойдат, не искам да мисля, че ни пречат да се чукаме, защото тези хора ще бъдат там, за да празнуват с нас — каза тихо и задъхано. — Обсебен съм от теб и от секса с теб. Сега искам да ти покажа, че мога да правя всичко с мярка.

— А ако аз не искам?

Бенет зарови лице във врата ми и намали темпото, но толкова добре познавах тялото му — знаех, че е на ръба, беше на секунди от края. Тласна силно в мен, намери онова божествено място, продължи в перфектен ритъм и веднага забравих за въпроса си и вече мислех само за усещането, което се натрупваше между краката ми и за моето собствено преследване на онази точка над ръба. Бях стисната като в капан под него. Знаех, че се фокусира върху моето удоволствие. Тласкаше в мен и бавно ме буташе нагоре към края, докато ръцете ми се впиха в раменете му, ноктите ми потънаха в кожата му, тазът ми се повдигаше, доколкото ми позволяваше да мърдам, за да посрещне тласъците му. Гърбът ми беше охлузен, болеше ме. Каменният плот под мен беше студен и грапав, но при нарастващата ми необходимост това нямаше никакво значение. Не исках нищо друго, освен да се разпадна под него, около него, заради него и да усетя как той се разпада с мен.

Когато оргазмът ме повали, усещането беше като дълго задържана буря, която премина през тялото и по кожата ми с такава сила, че в един миг виждах само черно. Почти не вярвах, че мога да се справя с чувството да бъда така изпълнена, разкъсана, опустошена. Пищях и го дърпах силно към себе си, за да усетя тежестта на тялото му. После той подивя, полудя, застина, изопна гръб назад, извика „Мамка му!“ и гласът му отекна до тавана. Докато свършваше, застина над мен и пак изпсува.

Макар че плотът беше студен, и двамата бяхме потни и задъхани. Бенет продължи да се плъзга в мен, много по-бавно и спокойно, сякаш дори и след края не искаше да спира. Очите му се плъзгаха по червената ми кожа.

Да, беше свършил, но не съвсем. Очевидно не бе задоволил напълно глада си. Беше като хищник, който е опитал само една хапка от вечерята си, и сега оглеждаше колко голяма е порцията и колко апетитно изглежда преди да я разкъса и изяде. Обичах го, когато беше такъв, обичах този Бенет, който изгубваше самоконтрола си, когато не беше онзи другия Бенет, когото познаваха всички — Бенет с каменното лице, Бенет, когото никой и нищо не можеше да извади от равновесие.

Очите му бяха тъмни, като очи на слепец. Гладните му ръце докоснаха кожата между краката ми, там където все още ме дразнеше, после ги плъзна по ханша и нагоре към гърдите. Започна да дразни зърната ми доста грубо. Дланите му обвиваха гърдите ми и стискаха, правеха ги сочни и големи, готови за устата му. После се наведе и силно засмука кожата ми.

— Не ми оставяй червени петна — казах. Гласът ми прозвуча тих, смирен и дрезгав. — Роклята ми...

Той се отдръпна назад и очите му изведнъж се избистриха, като че едва сега се сещаше, че на този свят съществуваша и други хора и че именно с тези хора предстоеше да се вижда дни наред през цялата предстояща седмица. Сватбата, на която щях да бъда в рокля без презрамки и която щеше да изложи на показ всички осмукани червени петна, които се канеше да ми остави.

— Извинявай... Просто...

— Знам. — Прокарах ръце през косата му и го притиснах към себе си. Искях да останем така завинаги. Аз на кухненския плот, а той над мен.

Той въздъхна дълбоко и ме закова под тежестта си. Изведнъж ми се стори толкова изтощен. Последните няколко месеца бе направил всичко по силите си да ми съдейства с планирането на сватбата и в същото време да ми помогне да запазя разсъдъка си. Със сигурност това го бе изтощило. Погалих косата му и затворих очи. Заля ме топлина. Беше толкова хубаво да си припомня, че Бенет в крайна сметка е простосмъртен човек като всички нас, и се уморява като всички нас, и че трябва да му се напомня да бъде нежен, като на всеки един обикновен човек. Той беше перфектният любовник, приятел и шеф. Как успяваше?

Убедена съм, че е имало дни, когато си е мечтал за някоя по-тиха и не чак толкова енергична приятелка, за жена, която не спореше с него

и не се опитваше да прекърши и постави под дисекция всяка негова мисъл. Съмнението бавно залази към съзнанието ми, но после изведнъж спря. Усетих как се усмихвам. Бенет Райън беше перфекционист, взискателен, упорит, инат, жаден за власт задник. Всяка друга жена би издържала с него две секунди, защото толкова му трябваше да я сдъвче и изплюе. И да, имало е дни, когато съм си мечтала за мъжка прислужница, но нищо на света не можеше да ме накара да заменя Красивото Копеле. Той целуна вдлъбнатинката между гърдите ми, излезе от мен, наведе се да вдигне боксерките си, obu ги, плъзна бавно очи по потната ми кожа, прокара длани по лицето си и каза:

— Ще довърша програмите и ще завържа проклетите панделки. И ако после искаш още, трябва да почистиш кухнята.

— О, не — започнах да протестирам и се изправих на лакти. Кухнята беше като след взрив.

— Аз ще сгъна програмите.

— Не, ти ще оправиш кухнята, Милс — каза категорично. — И побързай, защото от горчицата остават петна.

ДВЕ

Бяхме в Сан Диего едва от два часа и вече започвах да съжалявам, че не я заведох във Вегас да се оженим набързо. Тази жена имаше локатори за всяко мое настроение. Обърна се на седалката до мен и ме загледа. Усещах тежестта на притискащия ѝ смазващ поглед, с който се опитваше да подложи на дисекция всяко изражение, което минаваше по лицето ми и всяка тежка въздишка.

— Защо си толкова изнервен? — попита накрая.

— Добре съм — опитах се да прозвуча весело и безгрижно, но напълно се провалих.

— Като гледам как стискаш волана, мисля, че не ми казваш истината.

Намръщих се още повече и отпуснах малко. Вярно, сякаш досега се бях опитвал да удуша волана. Отивахме на вечеря, на която двете семейства щяха да се видят и запознаят. За първи път. Бяха дошли от къде ли не, всъщност от цялата страна: Мичиган, Флорида, Ню Джърси, Вашингтон, дори имаше гости от Канада. Някои от тях не се бяха виждали от повече от двайсет години. Броят на гостите беше триста и петдесет, като някои тепърва щяха да пристигат. Един бог знаеше какво ни чака тепърва. Дори и в дните, в които бях в добро настроение, мразех празни приказки. Дни преди едно от най-големите събития в живота ми, изпитвах истински ужас, че ще се държа с хората като огромен, зъл задник и ще ги прогоня много преди сватбата. Погледнах я.

— Не се ли вълнуваш? — попита.

— Разбира се, че се вълнувам. Просто тази вечер... изпитвам панически ужас дали ще успея да общувам с всички тези хора на някакво макар и първично ниво.

— Моята прогноза е, че няма да успееш — каза тя и мушна пръст в рамото ми.

Опитах се да се засмея и я погледнах строго.

— Благодаря.

— Виж, изчакай, докато се запознаеш с лелите ми — каза и се наведе към мен да ме целуне. — Това ще ти е достатъчно, за да се позабавляваш от сърце.

Бащата на Клоуи беше пристигнал от Северна Дакота с двете си много шумни и още по-ексцентрични сестри. И двете се бяха развели неотдавна, и Клоуи ми обеща, че те ще са най-голямата катастрофа за седмицата. Но не бях сигурен, че трябваше да ги коронясваме толкова рано, защото Клоуи все още не се бе запознала с братовчед ми Бул.

— Повярвай ми, ще забравиш за всичко останало и единствената ти мисъл ще бъде в посока кога ще ги арестуват и колко ще ти струва да им платиш гаранцията. Имай ми пълно доверие, такива неща действат освобождаващо на духа — добави тя.

После се наведе и започна да търси радиостанция. Спря едва когато намери някаква писклива поп песен. Обърнах поглед много, много бавно, заковах я с очи и тя веднага схвана какво отвращение и погнуса бяха изпълнили сърцето ми. Доволна, че е успяла да ме раздразни до предел, тя се облегна на седалката и попита:

— Какво друго те притеснява? Не ми казвай, че почваш да се страхуваш от перспективата за брак с мен.

Тази жена честно... можеше да те взриви с подобни абсурдни налудничави изказвания. Предполагам погледът ми е бил достатъчно красноречив, за да я накара да се засмее.

— Добре, добре. Кажи ми какво друго те тревожи?

Пресегнах се, хванах ръката ѝ, вплетох пръсти в нейните и ги сложих на бедрото ѝ.

Не знаех откъде да започна.

— Тази сватба се превърна в такова грандиозно нещо. Знаеш ли, че когато кацнахме, имах четиринайсет съобщения от майка ми? Четиринайсет! От къде да купя кафе в Сан Диего, кое, защо, как, от къде... и за капак да ме пита къде Бул може да отиде да му направят епилация на космите на гърба. И аз откъде да знам? Добре го каза вчера. Това нещо излезе от рамки, заживя самостоятелен живот, нещо над което вече никой няма контрол. Не мога да повярвам, че го казвам, но все се питам дали не беше права, като каза снощи да се измъкваме към Вегас.

Тя ми се усмихна с брилянтната си усмивка.

— Не казах така. Казах да бягаме към Вегас. Бягаме в смисъл както се бяга от затвор. И да се покрием там за известно време.

— Да, именно.

— Не сме много далеч от летището — напомни ми тя и посочи през прозореца, където в далечината се виждаше как самолетите кацат и излитат. — Не е късно.

— Не ме изкушавай.

Колкото и да бях убеден, че това нещо върви към пълна катастрофа, не исках да заминавам никъде. Сан Диего беше нашето специално местенце. Това беше мястото, когато спрях да се държа с нея като идиот и си позволих да я обичам. Това беше мястото, където Клоуи най-накрая си позволи да ме допусне до себе си. Господи, наистина ли бяха минали цели две години? Как беше възможно? Сякаш беше вчера, когато оглеждах прекрасния ѝ задник, докато се занимаваше с резервациите ни в хотела, а няколко минути след това тя за първи път се обърна към мен с малкото ми име.

През тези две години дойдохме само веднъж: когато избирахме място за сватбата, но тогава беше лудница, с много срещи и търчане. Сега обаче идването ни в Сан Диего беше много по-отговорно, имаше ужасна тежест, защото ставаше дума за сватбата ни. Независимо че Клоуи се намъкна на ергенското ми парти, независимо че от месеци пръстенът на баба светеше на ръката ѝ, точно в онзи миг в колата истината най-накрая бавно започна да изпълва цялото ми същество.

Щяхме да се оженим. Когато си тръгнем от тук, тя щеше да бъде моя съпруга.

Мили боже! Това наистина се случва.

Вдигнах ръка да избърша избилата на челото ми пот.

— Много се умълча. Да разбирам ли, че наистина обмисляш идеята за Вегас? — попита тя.

Поклатих глава.

— Не, няма начин — казах и стиснах ръката ѝ по-силно. — Вече сме тук и няма начин да пропусна шанса да те видя как крачиш към мен в бяла рокля. Прекалено дълго, прекалено упорито воювах за този миг, за да си позволя да го пропусна.

— Стига, Бенет. Много по-лесно ми е да се разправам с теб, когато се държиш като задник, което между другото е през цялото време.

— Не че аз не се налага да понасям купчините лайна, с които ме замерваш постоянно — добавих и се усмихнах. Както и очаквах, тя на секундата заби юмрук в рамото ми. — Но трябва да те предупредя, че някои от роднините ми са малко...

— Луди? Имаш предвид, че са купили цяла апаратура за производство на витамини и са я наредили в гаража си, където се намира и самото предприятие? Или луди, в смисъл че са платили десетки хиляди долари за реклама на списание „Американски пенсионер“?

Погледах я, мигах и не разбихах.

— Моля? Кой е направил такова нещо?

— Братовчед ти Бул. Хенри ми разправя разни случки, докато говорех с него по телефона онзи ден. Очевидно това е новото начинание на Бул и тази седмица ще се опита да иска финансова подкрепа от Уил и Макс.

— Защо изобщо се изненадвам?

— Семейството има една основна цел: да ти създават главоболия и да те тревожат, Бенет.

Защо иначе хората бягат, като станат на определена възраст. Никога нямаше да ги напуснеш, ако можеше да ги понасяш през цялото време. А моите са още по-зле. Лелите ми... как да кажа... мисля, че с най-голяма радост ще се гмурнат в големия басейн на гените на Райън. Надявам се да си взел маратонки или други обувки за бягане.

— Е... — започнах, но мисълта ми веднага се изпари от главата, когато Клоуи кръстоса крака. — Клоуи?

Тя обра с пръст някакво несъществуващо конче върху несъществуващия си чорапогашник.

— Ммм?

— Какво, по дяволите, си обула?

— Харесват ли ти? — попита и вдигна крак да ми покаже обувката си и от другата страна.

Обувките изглеждаха опасни за здравето. Токът беше с шпайкове. От тъмносиня кожа.

— С тези обувки ли излезе от хотела?

— Да, но ти говореше по телефона с брат си.

Никога не съм знаел какво точно има в гардероба на Клоуи, но познатото подрипване в панталоните ми подсказа, че със сигурност съм виждал тези обувки и преди. На раменете си, ако не ме лъжеше паметта.

— Къде съм ги виждал?

— О, нямам идея! — Никак не умееше да лъже. — У дома?

У дома. В спалнята. Малката кутийка, която държахме под леглото. Майчице, какви неща се случваха, когато отворехме кутията.

Сега си спомних нощта, когато се появи в тези обувки. Преди около месец. Не се бяхме се виждали от седмици, не можех да я доближа, не можех да я докосна, не можех да я чукам, времето беше толкова малко. И тогава тя извади тези обувки с „нещо ново, което искам да опитам“. Оказа се бутилка самозагриващ се восък. Все още помнех горещите капки, докато капеше по кожата ми и как настръхнах. Толкова дълго ме дразни, толкова бях възбуден, че всъщност най-сериозно ѝ обещах на закуска да я храня в устата. Имах такава ужасна ерекция, че съвсем основателно вярвах, че ще загубя съзнание от недостиг на кръв в горната глава.

— Правиш го нарочно, нали? — попитах. — Затова, че предложих да не правим секс до сватбата?

— Абсолютно.

Намерихме място за паркиране няколко пресечки от Барбарела в Ла Джола. Излязох и минах от другата страна колата да отворя вратата на Клоуи. Поех ръката ѝ и гледах как излиза от колата. Безкрайно дълги крака с красив загар и обувки, с които спокойно можеш да пробиеш нечий мозък. Поклатих глава с недоумение.

— Ти си демон — казах. — Чувствам се като булка, която трябва да пази девствеността си за първата брачна нощ.

— Е, винаги можеш да се откажеш, Райън — каза тя и се надигна на пръсти да ме целуне.

След малко някак успяхме да се откъснем един от друг и погледнахме към ресторанта.

— Започва се...

* * *

От улицата се виждаше, че вратата на верандата е отворена и преди дори да влезем и да видим хората, вече чувахме как бащите ни говорят.

— Трябва да седнат една до друга. Задължително е — каза бащата на Клоуи.

— Глупости, Фредерик. Всичко ще е наред — възрази баща ми. Дипломат както винаги. — Сюзън отдели много време да определи местата на гостите и те уверявам, че знае какво прави. Сигурен съм, че сестрите ти са прекрасни дами. Нека ги отделим една от друга, да дадем възможност на хората да се опознаят.

— Как така да ги отделим? Мисля, че не ме разбираш правилно, Елиът. Сестрите ми са луди. Тези жени са разведени отскоро и са зажаднели за мъжка плът. Ще преследват всеки свободен мъж на радиус от десет километра, стига да им се даде дори минимална възможност.

Спрях Клоуи пред вратата, сложих ръце на раменете ѝ, погледнах я в кафявите очи и я попитах:

— Наистина ли си готова за това? — попитах.

Тя пак се надигна на пръсти и притисна устни към моите.

— Категорично не — каза. Взех ръката ѝ в моята и влязохме точно когато баща ми се смееше от сърце и обясняваше на Фредерик:

— Не мислиш ли, че преувеличаваш?

— Ще ми се да е така, но повярвай ми... — въздъхна Фредерик.

— Време беше — каза Хенри, мина между Фредерик и баща ми и тръгна към мен. — Притесних се, че няма да се появите и вече си представях как ви влача голи от хотелската стая до тук.

— Не искам дори да си представям гледката — казах и прегърнах брат си. — И нека те предупредя, че ти слагам забрана да стъпваш на нашия етаж.

— Бенет! — извика баща ми, приближи се и ме прегърна на свой ред. — С Фредерик точно обсъждахме дали сме разпределили разумно хората по масите.

— И каква фатална грешка е да разделим Джудит и Мери — добави Фредерик, който, разбира се, не говореше на мен, а на Клоуи. Тя прегърна баща ми и застана до нейния.

— Знам, че ще получа черна точка в тефтерчето на Сюзън — каза тя на баща ми. — Но не мога да не се съглася с баща ми. Нека

останат заедно. Така поне няма да атакуват по другите флангове и ще има по-малко пострадали и жертви.

Дръпнах баща си настрани, за да дам минутка на Клоуи да се види с Фредерик.

Майка ми бе наела целия ресторант на брега и трябва да призная, че изглеждаше перфектно. Мястото беше спокойно и отцепено с ограда от красиво подкастрирани храсти и дървета. Зелените клонки на лозите и цветни пълзящи растения се увиваха около всяка видима повърхност. Слънцето клонеше към залез, и милиони малки лампички вече блещукаха като гигантско коледно дърво опънати над дърветата и по фасадата на сградата.

Местата около масите постепенно се запълваха. Десетки лица бяха вторачени в нас и ни се усмихваха.

— Кои са тези хора? — попитах.

— Може ли малко по-силно да викнеш, сине? Прабаба ти може и да не те е чула — каза баща ми. — И тези хора са семейството ти. Братовчеди, лели, племенници... — Веждите му се събраха, загледа се в опашката пред бара, замисли се и каза: — Всъщност не съм сигурен, че познавам всички. Онези вече пият, така че сигурно са от страна на майка ти, но не й казвай, че съм го казал.

— Страхотно. Всички други ли са тук?

— Така мисля. Чичовците ти са на верандата. Засега не виждам братовчедите ти.

С брат ми прекарвахме повечето лета с братовчедите Брайън и Крис. Брайън беше най-големият от четиримата. Беше тихо, сериозно дете. Като мен. Винаги сме били много близки. Но Крис, или Бул^[1], както настояваше да го наричаме, палеше в мен някакво болно желание да си разкъсам крака със зъби, само и само да ме махнат далеч от него. Майка ми казваше, че Крис просто искал да бъде като нас, и понеже нашите имена започвали с Б, затова и той искал да му казваме Бул, за да е като нас. Трите Б: Бенет, Брайън и Бул. Винаги съм мислил, че това е пълна глупост. Хенри не започва с Б, нали? Освен това неизменно разкопчаната до пъпа риза, огромните златни вериги почти скрити в губер косми на гърдите, пластмасовата поставката за бира, която винаги мъкнеше на партитата бяха потвърждение, че човекът си има своя идентичност и за нищо на света не иска да я

променя, защото той просто обичаше да бъде себе си. Ето защо считах, че Крис обичаше да му казват Бул, защото беше кръгъл идиот.

— Сигурен съм, че Бул няма търпение да те види — каза многозначително баща ми.

— Нащрек съм — отвърнах. — Уверен съм също, че Лайл държи в ръкава някой и друга случка от историята на американските военноморски сили и няма да пропусне да ги разкаже на всички по време на вечеря. Може би и ще сподели и последните резултати от изследванията на простата му.

Баща ми кимна с грейнали очи и едва се сдържа да не се засмее и помахна на някого от другата страна на залата. Най-големият брат на баща ми Лайл — бащата на Бул, нямаше никаква цедка на устата и не правеше разлика между кое е подходящо да се каже на маса и кое трябва да се премълчи не само на маса. Иди разбери на кого се бе метнал Бул. През всичките тези години бях слушал толкова много истории за приключенията му в морската пехота, че вече им бях загубил края. Освен това, разказваше с отвратителни подробности за функциите на човешкото тяло, за които всички знаем, но не говорим и за бенките и брадавиците, които жена му трябвало да си маха от гърба.

— Може би ще го помоля да разкаже една вместо тост? — каза баща ми.

Засмях се:

— Ще ти дам един американски долар, ако му подхвърлиш идеята. Цял долар, помисли!

В това време майка ми се приближи и ме целуна по бузата. После напљунчи палеца си и започна да търка лицето ми от... предполагам ярко розовото червило на Клоуи. Отскубнах се от нея и взех една салфетка от най-близката маса, за да се избърша.

— Защо не си облече синия костюм? — попита тя и грабна салфетката от ръцете ми и продължи да ме бърше.

— Здравей и на теб, мамо. Много си красива.

— Здравей, слънце. Синият костюм ми харесва повече.

Погледнах въгленочерния си костюм „Прада“ и прокарах ръка по ревера му.

— На мен пък този ми харесва повече.

Освен това опаковах багажа си в два сутринта омаломощен от секс и не съм взел синия, не добавих аз.

— Синият цвят е много по-подходящ за тази вечер. — Майка ми буквално щеше да се пръсне от нерви и притеснение. — С този изглеждаш сякаш отиваш на погребение.

Татко ѝ подаде коктейла, тя го обърна наведнъж и изчезна нанякъде.

— Е, това беше забавно, какво мислиш? — казах, и баща ми избухна в смях. Клоуи се присъедини към нас, очевидно изтощена и изнервена от разговора с баща си, след което минахме край всички маси да поздравим хората, които бяха пристигнали по-рано за сватбата и да се видим с роднини, които не бяхме виждали от деца.

Малко по-късно майка ми ни извика и каза, че вечерята започва и че всички трябва да се преместим в салона за хранене. По табелките на масите веднага забелязах къде ни беше сложила — точно в центъра на салона. Клоуи седна вдясно от мен, баща ѝ до нея. Баща ми очевидно бе послушал съвета на Клоуи и двете луди лели Мари и Джудит седяха една до друга, блъскаха по масата и не спираха да говорят. Крис... Бул... влезе точно когато всички заемаха местата си, провикна се из целия салон и вдигна към мен поставката за бира, в която вече се мъдреше една потна кутия. После очите му бавно се преместиха към Клоуи, огледа я толкова бавно, изобщо не подозирах, че човешкото око може да се движи с такава пълзяща скорост. След това вдигна палци нагоре да ми покаже, че одобрява. Сякаш ме интересуваше точно неговото мнение! Имах добър приятел в Централното данъчно. Май беше време да му пратя една данъчна проверка.

Хм, само се шегувам. Дали пък да не му спретна тоя номер?

Вечерята се състоеше от пържена съомга, градински домати, картофено пюре и бял сос с босилек. Беше много вкусно и за миг ми се стори, че мога да затворя съзнанието си за разговорите край мен.

— Шегуваш ли се? — изкрещя Бул към една възрастна леля от родата на майка ми. — Не, това трябва да е някакъв майтап. Феновете на Ийгълс до края на живота си живеят с убеждението, че не им се дава това, което заслужават. Искате внимание и награди? Ами тогава вземете и спечелете поне една игра. Това казвам аз. И друго... — Бул отпи голяма глътка от бирата си, преглътна и се оригна гръмогласно. — Ти си стара, значи можеш да ми кажеш защо все още дават тая тъпа игра „Колелото на късмета“. Знаеш ли, че има уебсайт, в който можеш да облечеш Вана Уайт? Да я облечеш като някаква шибана кукла от

хартия. Не че знам от личен опит. — После за по-голяма убедителност погледна всички седнали на масата право в очите, един по един. Някои от хората обаче изобщо не го слушаха. — Каква е тази шибана работа? Защо е всичко това? Ще ти кажа защо. Тя не става по-млада, така е, но ако можех да намеря някое секси парче като нея да се разхожда из паркинга ми и да показва колите ми на клиентите, както тя го прави по телевизията? — Тук спря, направи драматичен жест с ръка из въздуха, посочи празното място до него и каза: — Щях да направя цяло състояние.

— Исусе. Това е пълна катастрофа. Дори две — прошепна Клоуи в ухото ми.

Отпих яка глътка от питието си и казах:

— Ти го каза.

— И ти си израснал с този човек?

Кимнах и изпих останалото в чашата ми червено вино. На една глътка.

— Винаги ли е бил такъв?

Пак кимнах, поех дълбоко въздух и избърсах устата си с кърпата. Гледах как очите на Клоуи оглеждат Брайън, когото всички намираха за много красив и атлетичен, после погледна към Хенри, към баща ми, към братята му Лайл и Алън, които изглеждаха много добре за възрастта си, и след това бързо върна погледа си към Хенри и пак към мен. Почти чувах как рисува генетичната карта на рода ми, за да разбере загадката Бул, върху когото очите ѝ се спряха за по-дълго.

— Да, сигурни сме, че не е дете на млекаря. Няма намеса на недоброжелателни гени в семейството — изсмях се толкова високо, че всяка една глава в ресторанта се обърна към мен. — Не, определено имам нужда от още едно — казах и рязко станах от масата. Столът не падна, но дълго се поклащаше на двата си черни крака. Не бях направил и две крачки, когато телефонът ми започна да вибрира в джоба. Извадих го и видях около... стотици съобщения от майка ми.

Косата ти е ужасна, оправи я малко.

Защо сервират „ДеллаРокка“? Не се ли разбрахме виното за вечерята да е друго?

Кажи на баща си да престане да представя леля Джоан като петролотърсачка. Не знам защо се е накичила с толкова много злата, но баща ти прекалява.

Точно бях успял да се скрия до бара за един бърз шот черно „Джони“ и бях застанал така, че никой да не ме види и в същото време да държа под око всички възможни изходи от ресторанта. Обичах семейството си, но Исусе, тези хора бяха луди за връзване. И точно когато започнах леко да се отпускам, усетих потупване по рамото.

— Значи ти се жениш за нашата Клоуи?

— Ако не ѝ дойде умът и не избяга преди церемонията — казах и се обърнах към двете жени зад мен. Не знам защо, но веднага разбрах кои са. — А вие прекрасни дами, вероятно сте лелите на Клоуи?

Тази вдясно от мен кимна и перушинестата ѝ коса се разтресе с цялото ѝ тяло.

— Аз съм Джудит — каза и после посочи сестра си. — А това е Мери.

Косата на Джудит беше като захарен памук: прекалено изсъхнала от боядисване, прекалено тупирана. Изглеждаше като изригващ от главата ѝ ягоди. Кълна се. Кожата ѝ беше сравнително гладка за годините ѝ (някъде към средата на шейсетте, ако Клоуи ме бе информирала правилно), а ясните ѝ очите ме изучаваха с изострено внимание. Мери много приличаше на сестра си, но косата ѝ беше някак по-прибрана, кестенява и събрана на главата ѝ на нещо като прекалено висок и доста крив кок.

Джудит беше висока почти колкото Клоуи, тоест стигаше малко под брадичката ми, но Мери беше значително по-ниска и точно толкова широка в гърдите. Здрависах се и с двете.

— Радвам се да се запознаем най-накрая — казах и се усмихнах вежливо. — Клоуи ми е разказвала толкова хубави неща за вас.

Те обаче не искаха да се здрависват. Направо ме придърпаха за прегръдка. Доста продължителна и здрава прегръдка. С всяка една поотделно.

— Лъжеш — каза Мери с палава усмивка. — Племенницата ни може да е всякаква, но никога не прави фалшиви комплименти.

— Каза ми, че прекарвала всяко лято с вас. И доколкото помня, фразата, която използваше най-често беше, че е падало голяма веселба. — Разбира се не споменах другите фрази „луди като църковни прилепи“ и „текат им лигите по всеки по-млад мъж“.

— Е, на това вече мога да повярвам — каза Джудит и се изкиска.

— Харесва ли ви Сан Диего? — попитах и се облегнах на бара. Сега вече можех да видя Клоуи и точно както бях очаквал, Бул веднага бе заел мястото ми до нея и бе взел в свои ръце тежката задача да й прави компания, докато ме няма. От една страна, исках да съм нейният смел принц, който да се втурне и да я спаси от злия магьосник, но веднага се сетих, че ако имаше жена, която да се нуждае от спасение, това не беше Клоуи.

— О, прекарваме страхотно — каза Джудит и погледна многозначително сестра си. — Или ако трябва да бъда по-конкретна — ще се забавляваме страхотно. Знаеш ли, че и двете сме разведени, за първи път сме сами след трийсет и пет години брак? Този град няма представа каква буря ще го връхлети. Ще си наваксаме за изгубеното време.

Не можех да не се засмея. Липса на цедка на устата явно беше семейна черта. А Клоуи я бе развила до нови висини.

— И какъв ви е планът? — попитах. — Ще ходите на плаж, ще разбийете няколко мъжки сърца?

— Нещо такова — каза Мери, смигна ми и разкърши тяло под ритъма на музиката, която се чуваше от колоните над нас.

Джудит се облегна на бара до мен и каза тихо:

— Разкажи ни за семейството си. — Очите й гладно огледаха салона. — Само един брат ли имаш? Имаш ли чичовци? Някой свободен?

Поклатих глава и пак се засмях. Фредерик се оказа съвсем прав.

— Само един брат. Единственият свободен е братовчед ми, който в момента говори с годеницата ми. Всички останали са вече заети.

Двете като по команда обърнаха глава и заковаха очи в Бул. Ентусиазмът им леко поспадна.

— О, боже, боже, боже. О! — чух гласа на Джудит, който изведнъж бе рязко омекнал и звучеше почти нежно. Проследих погледа й. Гледаше право в Уил, който току-що бе пристигнал с Хана, и сега вървяха към местата си. Секунди след това в техния ъгъл настана голяма веселба. Клоуи и Сара буквално завлякоха Хана и оставиха Уил сам и ухилен като селски идиот. От няколко месеца тази глупава усмивка не слизаше от лицето му. Бях сигурен, че така щеше да си остане завинаги. Липсваше ми иронията му и намръщеното му саркастично лице. Липсваше ми пламъкът в очите му, когато ни

обясняваше, че с Макс сме най-големите вулви на света. И кой беше най-голямата вулва сега?

Точно тогава Уил вдигна поглед. По изражението му разбрах, че е прочел написаното с големи букви на лицето ми НАЛИ ТИ КАЗАХ и веднага ми показва среден. Изведнъж в съзнанието ми започна да се заражда план, да цъфти, да придобива реални размери. Да, Клоуи щеше да ме убие, защото нямаше начин да не разбере, но хайде за бога! Как можех да се въздържа при такава великолепна възможност.

— Кой е този? — попита Джудит задъхано. Не бях сигурен дали някога в живота си бях чувал някой да говори с такова силно сексуално желание и сласт в гласа и вероятно никога нямаше да чуя.

— Това е Уил — казах. — Работи с Макс, англичанинът с бременната годеница.

— Свободен ли е? — попитаха двете в един глас.

— Нали не е гей? — попита Мери.

Да, съвестта ме гризеше, ръгаше ме с лакът, едно много тихо гласче в подсъзнанието ми ме молеше да спра, казваше ми, убеждаваше ми, че идеята е ужасна, прекалено опасна.

— О, не, не е гей — казах. Не излъгах, нали? Определено не беше лъжа. — И е много забавен, дами. Много забавен. — На практика и това не беше лъжа.

Мери ме притисна от другата страна и попита:

— Кое е момичето с него?

— Това е Хана. Тя е... приятелка на семейството му. Познават се от много години. — И това не беше лъжа. Все още. — Трябва да отидете и да му се представите.

— Значи не е женен? — попита пак Мери, но устните ѝ вече бяха оформило голямо О и вече поправяше червилото си. Тези жени бяха готови на всичко. Рядко се вижда такава мотивация.

— Женен? Нее. Определено не — казах почти възмутено.

Какво? Не е лъжа.

— Секси дявол! — казаха двете в един глас.

Огледах се бързо наоколо, сложих ръце около раменете им, придърпах ги към себе си и се наведох напред, за да ме чуят.

— Ще ви кажа нещо, една малка тайна, но трябва да си остане между нас! — Погледнах всяка в очите. Те веднага кимнаха в съгласие. Очите им бяха широко отворени, държаха се за всяка дума, която

произнасях в този съдбовен най-вече за Уил момент. — Нашият Уил е... малко буйно момче. Той е доста... ненаситен и има изключително добра репутация във връзка с уменията му с дамите, ако разбирате какво искам да кажа. Работата е там, че той харесва *о-нит-ни* дами. И ги харесва, когато са по *двечки*.

Лелите ахнаха и се спогледаха. Имах чувството, че провеждат някакъв безкрайно дълъг телепатичен разговор.

— Разбрахме ли се? — попитах и пак погледнах всяка една в очите.

— О, да, разбираме. И още как — обади се Мери.

Ето така си осигурих място в ада. Просто ме чакаха с нагорещения казан.

Мери и Джудит ме зарязаха и тръгнаха право към Уил. Даже подтичваха. Хана, Клоуи и Сара бяха изчезнали и го бяха оставили. Самотен и беззащитен. Тогава ми мина през ума, че единственият начин коварният ми план да проработи е, ако успея да спечеля Хана на моя страна. Огледах ресторанта и я видях точно когато се появи някъде отзад и се наведе да приглади сапфирено синята си рокля. Втурнах се към нея.

— Как си? — извиках прекалено силно и с крайно подозрителен ентусиазъм. Що за начин да посрещнеш гост, който току-що излиза от тоалетната? Хана извика от изненада, застина на място и притисна ръка към гърдите си.

— Бенет, как можа да ме изплашиш така!

— Извинявай, наистина. Просто исках да те видя, преди момичетата пак да са те повлекли нанякъде.

— Ами... добре — каза и се огледа доста притеснена от острия като лазер поглед, с който я заковах на едно място и не й давах възможност да мръдне.

— Как мина полетът? — попитах.

Тя се отпусна, усмихна се широко и се опита да погледне над рамото ми към Уил, който по мои предвиждания вече трябваше да е нападнат и разкъсан от двете пуми. Преместих се така, че да не може да го види.

— Беше...

— Добре, добре — казах и прекалено късно осъзнах, че изобщо не дадох възможност на момичето да ми отговори за полета. — Виж,

исках да ти кажа нещо... — започнах.

Изиграй го като хората, все едно е нещо съвсем обикновено. Запази хладнокръвие и пълно спокойствие.

Устните ѝ се извиха в усмивка, очевидно очакваше да е нещо забавно.

— Добре, слушам?

— Знаеш какви гадни номера обича да погажда Уил, нали? — Тя кимна. — Може по невнимание да съм направил нещо, с което да му го върна... — Сложих ръка на рамото ѝ и продължих: — Кълна се, Хана, ще ти се стори ужасно смешно... в крайна сметка.

— В крайна сметка?

— Да, точно така, в крайна сметка.

Тя присви очи, замисли се и ме погледна изпитателно.

— И това е само номер, няма да има бръснати глави и белези?

Направих крачка назад да я огледам.

— Това беше много странен въпрос. Белези ли? — Поклатих глава. — Не, не, не. Няма да има никакви белези. Просто един малък глупав, дори безобиден номер.

Пуснах в ход най-пленителната си усмивка, онази, за която Клоуи казваше, че можела да събуе гащите на жените, но с Хана не проработи. Тя просто стана по-подозрителна. Очите и се присвиха още повече, като цепки.

— Какво трябва да направя?

— Нищо. Може да видиш някой странни неща, но просто... нека нещата се развиват, не им обръщай внимание.

— Значи да се правя, че не забелязвам?

— Именно — казах.

— И ще е смешно?

— Ужасно смешно.

Тя се замисли за около цели десет секунди и после протегна ръка и каза:

— Действай.

* * *

Хотел „Дел Колорадо“ е построен през 1888 г. Простира се покрай плажната ивица на Колорадо Айлънд. С острите си червени кули и ослепително бели сгради хотелът създаваше усещането, че са те пуснали в средата на викторианска картичка. С Клоуи бяхме отседнали тук преди няколко месеца, докато търсехме подходящото място за сватбата. На Клоуи ѝ беше нужен само един поглед към океана от балкона на стаята ни, за да се съгласи на секундата. Точно тук щяхме да се оженим.

Докато се връщахме от вечерята, нервите ми пак бяха изопнати до предел, но сега причината беше съвсем друга. Трябва да призная, че Клоуи беше изключително умна жена, много по-умна и изобретателна от мен. Цяла вечер ме беше наблюдавала много внимателно, изучаваше ме, а сега седеше кротко и мълчаливо на седалката до мен, но не защото се възхищаваше на прелестната гледка навън. Ако изобщо я познавах, тя планираше. Тихо заговорничеше със себе си как да ме смаже.

Ето защо, аз самият имах вече план.

Направихме последния голям завои и пристигнахме пред хотел „Дел“. Всеки ъгъл на нереално белите сгради беше осветен. Хотелът грееше на фона на тъмното небе. Потупах малкото шишенце в джоба си и си помислих, че това е или най-разумното, или най-глупавото нещо, което някога съм правил. Съвсем скоро щяхме да разберем.

Спрях до тротоара, пресегнах се за шишето с вода и буквално изскочих от колата. Толкова отчаяно исках да избягам от опияняващия ѝ парфюм, а и свежият въздух щеше да ми помогне да си събера мислите. Преглътнах плана с една голяма глътка вода. Имах на разположение около десет минути, преди да се качим.

Поех въздух няколко пъти, дадох ключовете от колата на момчето, отворих вратата на Клоуи с усмивка и ѝ подадох ръка да излезе.

Влязохме във фоайето и тръгнахме към асансьора. Хората си говореха, около нас се носеше тиха музика. И тогава си спомних последния път, когато бяхме тук с Клоуи: как я чуках на огромното легло, докато започна да пищи от удоволствие, или когато държах ръцете ѝ на гърба ѝ я надупих на парапета на балкона. Тогава разбиващите се морски вълни и вятърът в клоните на палмите издаваха същите звуци, които излизаха от устните ѝ.

Влязох в асансьора след нея и първичният ми инстинкт веднага се задейства — погледът ми беше закован в задника ѝ. И тя го осъзнаваше много добре, защото тази вечер поклащаше бедрата си особено секси. С умисъл. Стъпка, завъртане на дупето. И после пак: стъпка, завъртане на дупето. Усетих ерекцията си и осъзнах, че ако планът ми не проработи, бях тотално прецакан.

Дръж си главата на раменете и следи играта, Бенет, повторих си и натиснах копчето за нашия етаж. Няма да е кой знае колко трудно, продължих да се навивам. Стой настрана от нея, дръж очите само над раменете ѝ, и за бога, никакви спорове. За нищо на света не се оставяй да те въвлече в кавга.

— Наред ли е всичко, Райън? — попита тя и се облегна на стената срещу мен. После скръсти ръце и притисна гърдите си. Внимание, опасност! Веднага погледнах настрани.

— Да, съвсем наред — отвърнах тъпо. Не съм ли гений!

— Изглеждаш изключително доволен от себе си тази вечер. Да не си уволнил някого? Или си изритал някое малко кученце?

О, колко добре те разбирам, Милс. Виждам всичко, което става в теб. Без да откъсвам очи от огледалните врати на асансьора, казах:

— Просто се бях замислил за картичката, която София е направила за нас. Трябва да са използвала онзи комплект с боички и четки, който ѝ купихме за четвъртия рожден ден. Странно, почеркът ѝ много прилича на твоя.

Тя се усмихна многозначително и кимна. После се загледа в дисплея с номерата на етажите. И точно тогава някой сякаш сложи тежест на раменете ми. Усетих огромно желание да спя; гърбът и ръцете ми натежаха от умора. Асансьорът спря на етажа ни. Тя тръгна напред, застана пред вратата и изчака да отключи. Влязохме и тя се запъти право към банята.

— Какво правиш? — попитах. И какво бях очаквал? Да ме завърже с каишки за леглото, да ме закове на стената и да ме принуди да правя секс с нея? И защо идеята за всяка една от тези вероятности звучеше толкова съблазнителна?

— Приготвям се да си лягам — каза през рамо и затвори вратата на банята след себе си.

Отворих вратата на балкона и усетих как първата прозявка се надига в гърлото ми. Вечерята бе минала по-добре отколкото очаквах.

Не, малко силно се изказах. Бул изнесе петнайсетминутна реч за семейството и семейните ценности, после разказа няколко случки от сексуалните си приключения, които понамирисваха повече на сексуален тормоз, с едно от бившите му гаджета в гимназията, и накрая започна да говори надълго и нашироко за красотата на Клоуи. Майка ми ми изпрати още седем съобщения, които така и не бях прочел все още. Към края Джудит и Мери бяха успели да долазят в скута на Уил и ми се усмихваха широко, а след десерта Хенри мина по всички маси да направи няколко тайни облога с гостите.

Все пак засега не се бе наложило да викаме полицията, не се бе наложило да викаме и линейка, така че спокойно можеше да се отчете като почти успешна вечер. Хаосът ми беше помогнал да не мисля за Клоуи и за обувките, на които се беше качила, същите, с които правеше секс с мен. И за роклята ѝ, която едновременно показваше всичко и в същото време скриваше всичко, а това беше безкрайно възбуждащо.

Никога не бях очаквал от себе си, че ще искам да не правим секс седмицата преди сватбата. Но имах много време да го обмисля, докато съвах онези милиони покани. Точно тогава реших, че искам да се насладя на смеха ѝ, на думите ѝ, на компанията ѝ. Искях да мога да я гледам, без да мисля кога ще мога да я съблека и да я закова на стената. За първи път във връзката ни исках да сме заедно като хора.

В началото идеята ми се стори добра и ще излъжа, ако кажа, че не съм искал и да я поизнервя леко. Достатъчно добре я познавах; знаех, че сексуалното въздържание... Погледнах към банята и запримигах. Клепачите ми натежаха. Къде е тя, по дяволите? Едва държах очите си отворени, а Клоуи не излизаше от банята. Нямах никаква представа какво прави толкова дълго! Започвах да изпитвам съмнения, че няма да имам физическа сила да я спра и да я отблъсна, ако изобщо се стигне дотам.

Седнах в хола, взех едно списание. С всяка изминала минута изпитвах по-силна и смазваща умора. Вдигнах глава при звука на някаква отваряща се врата и едва не припаднах. Клоуи се бе облегла на стената, косата ѝ беше пусната и едрите къдрици падаха по раменете и по гърба ѝ. Устните ѝ бяха розови и блестяха. Веднага си представих как този невинен цвят оставя следи по гърдите и около пениса ми.

Беше облякла може би най-изкусителното бельо, което някога бях виждал. Изглеждаше и суперсложно. Черните чашки на сутиена едва покриваха гърдите ѝ наполовина. Всичко останало беше черни сатенени панделки и лентички, които се кръстосваха по тялото ѝ и между краката ѝ. На два пъти се опитах да проговоря. На третия успях.

— Сама ли беше в банята? — казах, но вече завалях думите.

Тя свъси вежди, поклати глава.

— Какво?

— Защото нямам никаква представа... как си успяла сама... да облечеш това нещо. — Гласът ми беше плътен и бавен. — По дяволите, дори не знам как се съблича.

Вдигнах ръка. Усещах я тежка и безчувствена. Нямах сила да скъсам дори лист хартия.

— Това звучи като предизвикателство — каза с доволна усмивка. Погледът ми лазеше инч по инч по тялото ѝ и не исках, а и нямах сила да го преместя встрани. Господи колко беше красива! Краката ѝ бяха дълги... толкова дълги... и беше в същите обувки, които бе носила по време на вечерята. Направи крачка към мен. После още една.

— Помниш ли последния път, когато бяхме тук? — попита.

— Опитвам се да не си спомням.

Тя сложи ръка на гърдите ми и ме бутна назад, което не беше никак трудно. Веднага след това ме обкрачи.

— Тогава ме чука на пода... — Наведе се напред и целуна брадичката ми. — И на балкона. — Целуна врата ми. — И на леглото, и на пода, и пак на леглото, и пак на пода.

— Не забравяй стола в ъгъла — промърморих и рязко поех въздух, когато Клоуи прокара ноктите си по корема ми. После се захвана с вратовръзката, която макар и разхлабена, все още висеше на врата ми.

— Какво ще кажеш да си припомним как беше тогава, да го изиграем пак — прошепна в ухото ми. — Какво би направил, ако те помоля да ме завържеш с това? Да ме напляскаш? Да ме чукаш в...

Прозях се. Широко.

Тя се отдръпна назад и огледа отпуснатото ми тяло и натежалите ми очи. Едва успявах да ги държа и наполовина отворени.

— Какво си направил? — попита подозрително.

Можех само да ѝ се усмихвам — сънлива, глупава, крива усмивка.

— Направих си застраховка. Много си хубава между другото. И това... нещо, което си облякла... много ми харесва. И ми се иска да го облечеш отново. Някой ден. За мен.

— Какво си направил, Райън? — повтори пак, този път доста високо. После скочи от краката ми, сложи ръце на кръста си и ме изглежда крайно недоволено.

— Просто взех едно малко приспивателно хапченце — казах, прозях се и извадих шишенцето от джоба си и го подрънках пред очите ѝ.

Имах рецепта за тези хапчета, бяха ми ги дали за дълги презокеански пътувания, но досега бях изпил само едно и с изненада бях открил, че действат много бързо и ефективно. Изпитвах лека тревога от това, че нямам никакъв контрол върху ерекцията си, а Клоуи изглеждаше така, сякаш щеше да ме кастрира всеки миг.

— Кучи син! — извреця тя и ме блъсна в гърдите, което до известна степен ми помогна, защото паднах право върху възглавничките на дивана. С лицето надолу. Тя започна да крещи нещо за... нещо... Не, не разбирах изобщо какво говори. Успокоявах се, че един ден ще разбере, ще оцени, че го правех заради нея.

Последното нещо, което видях пред очите ми, преди да се затворят напълно, беше как излетя през вратата като хала и я затръшна след себе си. Крещеше нещо, че щяла да ми го върне.

Най-сетне! Бенет: 1, Клоуи: 0

[1] От английски — бик — Б.пр. ↑

ТРИ

Не само че не ме скъса от чукане снощи, ами стигна чак дотам, че да се надрусам с приспивателни, за да не го направя. Очевидно беше време да планирам играта си. По време на вечерята го гледах почти през цялото време. Гледах как омайва палавите ми лели и ги подбутва към Уил, забелязах как ревността и раздразнението му се покачиха до нечувани величини, докато Бул ме засипваше и съсипваше с поредната история за колите, които бил продал, за жените, които бил изчукал. Гледах го с обожание как поздравява всеки един от семейството си, как изчака да пристигне яденето на майка му и започна да се храни чак след нея, как стана от уважение, когато тръгнах към тоалетната...

Бенет Райън беше толкова мило, гальовно... Шибано копеле! И тази вечер не ме интересуваха нито правила за въздържание, нито нищо, просто щях да го яздя като кон. Имах цял куфар с бельо, което щеше да го накара да лази в краката ми. Повечето от тези красиви дантелени изкушения бяха за медения месец, когато кацнем в частния курорт във Фуджи, но подозирах, че на този бъдещ етап нямаше да ми е нужно никакво бельо.

До известна степен беше хубаво да имам нова мисия. Вместо постоянно да съм в стрес какво правят семействата ни и да мисля за тоталния хаос, към който летяхме с главата напред, можех спокойно да се концентрирам върху задачата си: Бенет трябва да ме чука няколко пъти дневно и толкова. Беше елементарна цел. Нищо сложно. Не можех да контролирам лудостта на семействата ни, но със сигурност можех да контролирам пениса на годеника си.

Тази вечер според Уил била „Последната свободна вечер“. Макар че беше едва четвъртък и сватбата беше в събота, Уил заяви, че след репетицията за сватбата в петък, съдбата на Бенет като женен мъж вече била подпечатана. Ето защо той и Макс бяха планирали да излезем всички, „да атакуваме няколко квартала“, както каза Макс. „Тази вечер ще се напием и ще се преструваме, че сме забравили как Клоуи

поименно ни връчи списък със задачи за сватбата с дължина над десет километра.“

Бях разпоредила мъжете да се облекат в нашия апартамент, а Сара, Хана, приятелката ми от детски години Джулия, и жената на Хенри Мина да ги приготвим в стаята на Джулия.

Направих го от една страна, за да прекараме малко време по женски, а от друга, за да не позволя на Бенет да види какво възнамерявам да облека за тази вечер. Защото, ако ме видеше, преди да изляза от хотела, щеше да ме завърже на леглото и собственоръчно да ми смени дрехите. Ако имах надежда, че ще ме завърже за леглото и ще ме чука, преди да излезем, с най-голямо удоволствие щях да остана да се приготвя с него в нашия апартамент.

Уви, познавах Бенет прекалено добре и знаех, че ако реши нещо, той го прави. Тази вечер се налагаше да нападна от засада, коварно, и да съблазня годеника си в леглото, но за целта се налагаше да действам под кръста.

Джулия и Мина се опитваха да оправят счупения цип на Хана, а аз седнах на леглото и започнах да увивам около глезена си дългите каишки на високите обувки. Тези, които обух снощи, свършиха добра работа, но явно не достатъчно добра. Тази вечер щях да облека малка и много къса черна рокля, да сложа големи обеци и да обуя високите обувки, с които излязох на клуб с колегите си, когато с Бенет бяхме заедно на конференцията на „Милър Маркетинг“, съвсем в зората на връзката ни. Завързах сатенената каишка на глезена си и си спомних онази нощ.

Беше почти преди две години. Спомних си как изглеждаше Бенет, когато се върнах в хотела след полунощ, как го намерих да ме чака на едно от канапетата. Косата му беше ужасно рошава, знаех, че от часове я бе скубал и бе прокарвал нервно пръсти през нея. Колко е било очевидно, че се обичаме още тогава, но си спомних и колко изненадана бях, когато ме помоли да остане още една вечер с мен. И аз исках да остане, исках повече от всичко на света, но никога не бях очаквала, че ще попита така открито. Тогава тръгнах след него към асансьора, отидохме в моята стая и се любихме с часове, и си разказвахме истински истории, и споделяхме истински чувства и желания. И от тук връзката ни тръгна нагоре. Тогава се съгласих да отида да се видя с онзи клиент вместо Райън, който изведнъж се бе

разболял. И след това решихме да бъдем двойка и да не се крием повече от никого.

— Кло? — попита Сара и наведе глава да ме погледне в очите. — Добре ли си?

Наведох се и се заех с другата обувка.

— Да, просто си спомних, когато с Негодника бяхме тук за първи път. И какви бяхме тогава.

Тя седна до мен и ме прегърна.

— Странно ли е усещането да се ожените точно на това място?

— Малко — признах. — Сладко-горчиво.

— Кога разбра, че го обичаш?

Затворих очи и се облегнах на нея. Замислих се.

— Мисля, че съм изпитвала любов към него много преди да разбера и да си призная, че го обичам. Но си спомням, когато бяхме тук за конференцията и той получи онова хранително натравяне. Помниш, нали? И след като направих презентацията за Гилоти и се върнах да му кажа как е минало. После слязох да се поразходя и да разгледам, за да го оставя да си почине. Когато се върнах, Бенет седеше на дивана. И както винаги изглеждаше страшно красив — казах и се засмях, когато Джулия започна да мърда закачливо вежди. — Но тогава изведнъж го погледнах с други очи. Той си беше един обикновен мъж, който обича да се излежава пред телевизора с дистанционното. Беше гол до кръста, косата му беше рошава както винаги и ръката му беше пъхната в гащите и си играеше с оная си работа. И тогава ми хрумна, че Бенет не е божество, а обикновен мъж, който някак се превръщаше в моя обикновен мъж... Ако ме разбираш какво искам да кажа.

Приятелките ми кимнаха с разбиране.

— Мисля, че това са миговете, които обичам и ценя най-много. Когато го погледна и видя в него много повече от едно красиво копеле. Когато се държи като копеле, все още имам чувството, че не мога да го опитомя и винаги ме смущава, макар и далеч по-малко в сравнение с началото. Не, не ме разбирайте грешно, аз харесвам дори това му качество. Но когато сме сами и сваля гарда, тогава мога да го видя от всичките му страни. И в онзи миг за първи път го видях от друг ъгъл. Мисля, че тогава разбрах, че го обичам.

— Май беше много по-рано — каза Мина и се зарови в минибара. — Видях лицето ти, когато ви хванах да излизате от банята и когато Бенет каза, че да бъдеш с теб е било грешка. Изражението на лицето ти тогава беше на жена, която има чувства и тези чувства бяха наранени от думите му.

— Господи, как е възможно да съм го обичала дори тогава? Той беше такъв задник.

— Той все още е задник — отговори Мина. — И съм сигурна, че ако не беше задник, сега щеше да търсиш и най-вероятно щеше да намериш кои копчета в акъла му да натиснеш, за да го превърнеш в такъв.

— Обичам да ви гледам вас двамата — каза Хана. — Никога не съм виждала такава двойка като вас. Обзалагам се, че сексът е страхотен.

Хана беше с нас от доста време и мисля, че нетактичният и болезнено откровен коментар не изненада никого... освен Мина.

— Не искам да чувам подробности — каза Мина и покри ушите си. — Отново! — добави и ме изгледа с неодобрение.

Тази вечер Хана изглеждаше прелестна. Беше облякла копринена сива рокля, която падаше малко над коляното. Джулия беше прибрала пясъчно кестенявата ѝ коса на някакъв много сложен кок, който подчертаваше красивия ѝ дълъг врат, украсен с едно-единствено малко диамантено камъче на нежна верижка. Нямах търпение да видя как Уил ще се опита да запази прословутото си каменно лице, когато я види.

— Искам аз да платя напитките тази вечер — каза Сара, стана и приглади блестящата си синя рокля върху облото си коремче. — Кълна се, единственото, което искам, е да отида до бара и да поръчам десет шота, само да видя реакцията на бармана.

— Бременността ти се отразява добре, Сара — каза Джулия и мина през стаята да вземе обувките си. После седна на леглото, плъзна нозе в тях и пак огледа Сара. — Харесва ми коремчето ти. И начинът на мислене.

— Съгласна съм — казах. — Превръща се в дяволска котка.

Сара се засмя и се огледа в огледалото. После ме помоли да ѝ сложа огърлицата.

— Харесвам тялото си такова. Не е ли странно? Харесва ми да съм такава заобленка.

— Етиен със сигурност не оценява извивките на тялото ти — каза Джули. — Няма да забравя каква физиономия направи, когато разбра, че трябва да промени дизайна на роклята ти.

Роклята! Джулия беше намерила най-страхотната рокля за шаферка, която някога съм виждала. Беше на големи спирали в различни оттенъци на синьото. Оплитаха се като във водовъртеж и синьото на „Тифани“, което беше основният мотив на декора за сватбата, се преливаше в по-тъмни нюанси. Роклите им бяха от шифон, плисирани. Двете презрамки се кръстосваха на гърба, но очевидно роклята на Сара трябваше да се разшири и малко да се смени дизайнът заради порастващото ѝ коремче. Етиен, дизайнерът на роклите, беше изпаднал в истерия като невротично бебе. Няколко часа говори за симетрии, как щяла да пада материята, за линията на силуета, и дори вметна термина „крушовидно коремче“. След много писъци от негова страна и много пари от моя и след шест промени, успя да преправи дизайна на роклята и вече беше готова. Нямах търпение моята прекрасна палава и много красива шаферка да я облече.

— Обзалагам се, че Макс също харесва бременното ти тяло — каза Мина и се усмихна многозначително.

— О, да, определено го харесва — отговорих вместо нея и оправих заплетения синджир на огърлицата ѝ. — Дори когато ѝ налива чаша вода, имам чувството, че гледам порно.

Бузите на Сара пламнаха. Засмях се. Беше прелестна, а сега, вероятно от бременността, постоянно се изчервяваше.

— Готови ли сме да тръгваме? — попита Джулия и изпи остатъка от водката с тоник, която бе извадила от минибара. — Имам нужда от още едно.

Тръгнахме към вратата и излязохме една след друга.

Долу във фоайето Мина каза на момчето да ни докара една от колите и точно когато се качих и затворих вратата на колата, видях как мъжете се изсипват в хотела.

— Исусе! Клоуи! — каза задъхано Джулия, без да откъсва очи от Бенет, който вървеше начело на глутницата. — Погледни този мъж!

Гледах го и зъбите ми неволно се забиха в устната ми. Не можех да отговоря. Бях в състояние само да кимам с глава.

Както обикновено не бе обърнал никакво внимание на косата си. Стърчеше на всички страни, сякаш досега беше чукал. Смееше се. Явно Уил беше казал нещо смешно. Когато повдигна брадичка към портиера да му даде знак да докара колата, очите ми останаха заковани в апетитната линия на брадичката му. Беше облякъл джинси и черна тениска. Не беше прекалено тясна, но очертаваше прекрасното му тяло. Много добре знаех тази тениска. Аз му я бях купила и то с намерението да му я открадна след няколко години, когато я износи и стане на парцал.

Да, прелъстяването на годеника ми щеше да се окаже много забавно.

Краката ми не се виждаха и от мястото, където беше застанал, така че Бенет можеше да зърне само горната част на роклята ми. На много малката ми черна рокля.

— Мисля, че яко си го загазила — промърмори Сара. — Всъщност се надявам да мога да видя реакцията му, когато те види облечена така.

— О, и аз чакам този миг. С нетърпение — казах весело.

Бенет ме погледна въпросително, но аз смъкнах стъклото на колата и му показах с жест, че няма да ги чакаме.

— Ще се видим в „Сайдбар“ на Маркет! — извика Джулия. Бенет вдигна ръка и пусна в ход онази усмивка, която беше неговата запазена марка.

* * *

„Сайдбар“ беше разкошен бар. Креслата бяха в червено и черно, навсякъде имаше огромни огледала, по стените бяха окачени уникални еротични снимки. От тавана висяха яркочервени клетки за птици. Основният бар беше от лъскав мрамор с филигран. Имаше хора, но не беше претъпкано. Веднага намерихме голямо сепаре в ъгъла на заведението.

Мъжете се забавиха малко повече. Имахме време да си вземем напитките и да седнем на масата, преди да се появят. Погледнах към вратата точно когато Бенет, последван от останалите, влезе в бара. Крис и Брайън дойдоха малко след тях. Но когато се изправих да ги

поздравя, очите на Бенет се спуснаха бавно от яркочервените ми устни чак до скандално червените нокти на пръстите на краката ми. И тогава разбрах, че наистина съм го загазила.

Опитах се да не обръщам внимание на погледа му, постарях се наистина, но не беше никак лесно. Този поглед имаше физически измерения. Най-вече тежест. Усещах как притиска шията, гърдите и най-вече напълно откритите ми голи крака. Целунах Брайън, Уил, Макс и много вежливо прегърнах Бул. Беше толкова хубаво да се съберем всички заедно.

Едва след това погледах Бенет и усетих познатата топлина в стомаха и ниско надолу между краката ми. Вдигнах се на пръсти и целунах ъгълчето на устата му.

— Здравей. Изглеждаш съвсем прилично за малко лизане тази вечер.

Той отвърна на целувката ми доста сковано, притисна уста към ухото ми и каза:

— Какво, по дяволите, си облякла?

Погледнах надолу и прокарах ръце по миниатюрната черна рокля.

— Нова е. Харесва ли ти?

Преди да успея отново да го погледна в очите, той ме стисна за ръката под рамото, дръпна ме в един тъмен коридор и ме закова на стената. Не ми беше нужна светлина да видя горящото му от гняв и похот лице. Моят любим Бенет в любимото ми за чукане настроение. Възбудата започна да лази по кожата ми. Тялото ме болеше да почувствам пръстите му върху себе си.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — изръмжа ядно.

— Би ли конкретизирал малко? Пия си питието с приятели във...

Двете му ръце политнаха към раменете ми и ме притиснаха към стената. Простенах, а очите му се свиха още повече.

— Обувките, Клоуи. Обясни ми какво правят шибаните обувки на краката ти?

— Те са със сантиментална стойност за мен — казах и погледнах устните му. Прокарах език по моите и той по инстинкт веднага се наведе към мен. — Нещо ново, нещо старо. Носих тези обувки, когато бяхме заедно тук, в Сан Диего, помниш ли?

Точно както очаквах, лицето му стана непоносимо гневно.

— Разбира се, че помня. И не ми пробутвай номера с „нещо ново, нещо старо“, защото това е за деня на сватбата, а не за цялата седмица преди това, когато се опитвам да не те докосвам.

— Правя тренировки за сватбения ден — казах задъхано. — Всъщност има много неща, които ми се иска да упражня преди сватбата, Бенет. Като например колко широко мога да отворя устата и гърлото си.

— Опитваш се да ме прекършиш ли?

Поклатих глава, погледнах го с невинни очи, но казах:

— Да, така е.

Ръцете му отпуснаха раменете ми и опря чело в моето.

— Кло... знаеш колко силно те желая. Всяка секунда от всеки ден.

— И аз те желая. Така че си мислех... може би по-късно, когато се върнем в хотела, може да не събувам обувките? Можеш да ме чукаш по гръб с крака във въздуха — казах и се обърнах да целуна ухото му. — Освен това под роклята съм облякла този разкошен корсет и...

Бенет се оттласна от стената, обърна се и тръгна с бързи крачки по коридора.

Използвах възможността да се промъкна в женската тоалетна и да си оправя червилото и грима, но мартинито ми започваше да се стопля и имах много работа по съблазняването на Бенет, така че побързах да се върна на масата.

Бенет се беше поуспокоил. Седеше до Макс и Уил, а другите бяха на бара да си вземат напитки. Жените танцуваха на няколко метра от нас. Бенет бе метнал ръката си на облегалката на креслото и аз веднага побързах да се мушна до него и разбира се, бавно прокарах ръка по бедрото му.

— Здравей — казах. — Забавляваш ли се?

Той ми метна поглед, който със сигурност можеше да разтопи лицето на някой по-слаб опонент. Усмихнах се широко, целунах врата му и прошепнах:

— Нямам търпение да свършиш в устата ми тази вечер.

Той се задави, закашля се и изтърва чашата с гимлета си върху масата. Уил и Макс го погледнаха с любопитство.

— Добре ли си, Бенет? — попита Уил с усмивка, по която можеше да се съди, че е напълно наясно със ситуацията. Дали Бенет

им беше казал за новия си девствен колан? Надявах се да им беше казал. Макс и Уил с най-голямо удоволствие щяха да ми помогнат да изкараме Бенет от релсите.

— Просто ми влезе в кривото гърло — обясни Бенет.

— Обикновено е много добър, когато се цели в моето — казах с драматичен тон и Уил и Макс избухнаха в смях.

— Казал ли ви е, че се опитва да върне девствеността си? — попитах.

— Спомена нещо такова и каза, че за него е огромно удоволствие да те кара да чакаш — отговори Макс. — Между другото, Клоуи, тези обувки са абсолютно зашеметяващи.

— И аз така мисля — казах и се усмихнах на годеника си.

Сепарето беше достатъчно голямо за всички и Брайън и Бул се присъединиха към нас, след като си взеха напитките. През следващите няколко минути седяхме и спокойно си пиехме коктейлите. Изведнъж от другия край на заведението чухме смеха на Сара.

— Това е твоето момиче, Макс — казах.

Той вдигна чаша за тост:

— Наистина е моето момиче — отговори и отпи.

Погледах към Сара и се засмях.

— Всъщност това е твоето момиче с голям корем, което носи цяла табла с шотове.

Той вдигна очи и веднага скочи. След секунди го чухме да й се моли:

— Сара, любов моя, това е прекалено тежко.

— Пляс с камшика по гърба! — промърмори Уил.

— Дори не се опитвай да подхващаш темата, Уил — каза Бенет и поклати недоволно глава.

— Езикът ти постоянно виси навън като на разгонено псе, когато си край Хана.

Уил сви рамене и се облегна, без дори да се опитва да прикрие обожанието, с което гледаше приятелката си, и най-вече безкрайно дългите й оголени крака.

Огледах момчетата около масата и се зачудих дали се умълчаха заради мен. Може би искаха да отида при жените и да ги оставя да си говорят за мъжки неща като пениси, баскетбол и тоалетни. Но ми беше толкова удобно под тежката ръка на Бен около рамото ми, че нищо не

можеше да ме помръдне. Бих се пораздвижила само за да седна в скута му и да поразмърдам дупе. Планът ми се стори брилянтен и веднага се захванах да го реализирам, но той ме стисна и изсъска в ухото ми:

— Да не си посмяла!

— Надървил ли си се вече? — попитах тихо, така че да ме чуе само той.

Той ме погледна зловещо и отговори кратко:

— Не!

Облизах устни и усетих как пулсът ми се ускорява, когато погледът му се спря на устата ми и инстинктивно се наклони към мен.

— А сега?

— Ти си ужасна жена — каза и се пресегна за чашата си.

Тогава забелязах на ръката на Бул голяма татуировка на женско лице и се наведох към Бенет, но той веднага се отдръпна.

— Не, ела тук — казах и задърпах ръкава на тениската му. — Имам въпрос. Кълна се, няма да лижа ухото ти. — Той се доближи с открито нежелание, но достатъчно близо, за да оближа ухото му и да попитам: — Коя е тази на татуировката на ръката на Бул?

Той огледа ръката му и прошепна:

— Мисля, че това е приятелката му или бившата му приятелка. Мейзи. Постоянно се събират и разделят още откакто бяхме тийнейджъри.

Значи Бул можеше да е пак в период на сдобряване с тази жена и въпреки това се предлагаше на всяка жена под четирийсет.

— Шегуваш ли се?

— Ще ми се да беше шегата.

Отново разгледах татуировката по възможно най-деликатния начин, защото последното нещо, което исках, беше да привличам вниманието на Бул или да си помисли, че го оглеждам. Но татуировката беше наистина внушителна и много подробна. По време на вечерята нямаше как да се види, защото Бул беше с риза и сако, но сега беше само по тениска и цялото нещо бе на показ. В пълната си цвetoва гама. Лицето на Мейзи, шията ѝ до малко над циците. Погледнах Бенет и казах:

— Исусе, тази жена трябва да е нещо много специално. Аз знам как да правя свирки и все пак никой не си е татуирал лицето ми.

Бенет буквално замръзна с ръка, протегната към чашата.

— Спокойно Райън, не очаквам да си татуираш лицето ми — казах и той веднага въздъхна с облекчение и вдигна чашата си.

— Радвам се да го чуя — каза и отпи.

— Но искам да засмуча пениса ти толкова силно и дълбоко, че да те накарам да ми обещаеш, че ще си направиш татуировка с лицето ми — казах и се засмях. Той сложи ръка на гърба ми и ме избута от сепарето да отивам да си играя с момиченцата.

Танцувахме и пихме. Хана и Мина бяха страхотна комбинация и ни накараха да се смеем през цялото време, докато задниците ни заболяха от танци и смях. Беше страхотна вечер. Навън с най-любимите ми хора в целия свят, сред най-добрите ми приятелки, докато любовта на моя живот ме гледаше с огнено обожание и омраза в равни количества.

Понеже Макс и Уил бяха изцяло на моя страна по въпроса с тази смехотворна идея на Бенет да се въздържа от секс до сватбата, те дойдоха при нас на дансинга, потанцуваха, занесоха ме на ръце при годеника ми и ме обърнаха с главата надолу за дълга пияна целувка.

— И все пак те обичам — казах му, докато той ме гледаше начумерено. — И тази вечер ще те прекърша.

Той поклати глава, но едва прикри усмивката си.

— И все пак те обичам. И можеш да се напъваш, колкото си искаш, но няма да видиш пениса ми до след сватбата.

* * *

Застанали един до друг в банята пред огледалото, си измихме зъбите. Върху оръжието за масово прелъстяване бях облякла тънка памучна роба, но Бенет беше само по боксерки, следователно имах време да се порадвам на красивото му тяло. Харесвах зърната му, деликатните косъмчета по гърдите му, мускулите, които подчертаваха раменете, корема и гърдите му. Загледах се с любов в мускулите на корема му и погледът ми падна надолу по пътеката косъмчета, която се скриваше в боксерките му. Искях да плъзна език по тях и после по гладката кожа на пениса му.

— Пак ли си взел приспивателно?

Той поклати глава и широко отвори уста, за да измие кътниците си.

— Обичам тялото ти — казах с пълна с пяна от пастата за зъби уста.

Той ми се усмихна с четката за зъби в уста и каза:

— И аз обичам твоето.

— Може ли да ти направя свирка?

Той се наведе да изплюе пастата за зъби и каза простишко:

— Не.

— Искаш ли да ме изчукаш набързо. Отзад.

Той избърса лицето си в кърпата и каза:

— Не.

— Ръчна? — попитах, когато вече излизаше от банята.

— Не.

Измих лицето си и тръгнах към спалнята. Той вече се беше мушнал под завивките и четеше някаква политическа книга.

— Ще се опитам да пренебрегна факта, че на корицата на тази книга има военен, а ти току-що отказа свирка.

— Информирай ме как е приключил опитът — каза той и ми смигна.

Свих рамене, свалих робата си и заставах пред него само по ментовозелени прашки с копринена наметка като пола с бродирани цветя и сутиен в същия цвят. О, да, и копринени жартиери, на които бях закачила най-тънките чорапи, които някога бях носила.

Той вдигна поглед, въздъхна. Два пъти.

— Исусе! — каза съвсем тихо.

— Тази пижама ми е много удобна — казах, скочих върху него и се мушнах под завивките.

— Толкова обичам да спя до теб по копринени жартиери и много скъпи бикини.

Той нагласи възглавниците зад гърба си и пак се зачете. Преброих до сто и той изобщо не отгърна страницата, което означаваше само едно — че не четеше нищо. Плъзнах завивките надолу, така че да вижда бедрото ми и се притиснах до него.

— Трябва да усетиш материята на тези чорапи. Толкова са нежни, че можеш да ги разкъсаш с поглед. Не преувеличавам.

Бенет се покашля и после ми се усмихна търпеливо.

— Сигурен съм, че е така. Нали аз ти ги купих.

— Май не трябва да спя с тях — казах замислено. — Можеш ли да ми помогнеш да ги събуя?

Той се поколеба за секунда, загледа се в книгата си и после бавно я остави на нощното шкафче. После плъзна завивката по краката ми, огледа ме под слабата светлина на нощната лампа.

— Толкова си красива — прошепна, наведе се да целуне шията ми и плъзна устни само до горната част на гърдите ми.

Чувството за победа ме заля, адреналинът се изсипа във вените ми, затворих очи и извих гръб, за да може да разкопчае сутиена ми и после повдигнах дупето си, за да махне миниатюрния дантелен воал около бикините ми. Когато започна да събува чорапите ми, отворих очи. Той се наведе и целуна по веднъж двете ми колене.

Нещо не беше по план. Не и по моя план.

Когато останах само по бикини, Бенет ме огледа, усмихна се зловещо, хвана ги, плъзна ги по краката ми, и ги пусна неповредени на пода до леглото.

— Така по-добре ли е? — попита и едва сподави смеха си.

Погледнах го и се опитах да прогоря дупка в челото му.

— Ти си... лайно.

— Знам — каза, а очите му грееха весело.

— Знаеш ли колко силно желях да те почувствам върху мен? Сляп ли си? Не видя ли това бельо? Можеше да го разкъсаш със зъби.

— Бельото ти е зашеметяващо — каза и целуна устните ми толкова сладко, с толкова любов, че гърдите ми се свиха от болезнено удоволствие. — Знам колко го искаш. И аз го искам. — Погледна към боксерките си, за да онагледя думите си с масивната си ерекция. Пенисът му напираше да избути ластика нагоре. — Просто те моля да ми се довериш.

След това се пресегна да загаси лампата и легна с лице към мен.

— Кажи ми, че ме обичаш.

Прокарах ръце по голите му гърди и ги плъзнах в косата му.

— Обичам те.

— Заспивай сега. Утре е голям ден. Ще пристигат всички останали гости, имаме репетиция за сватбата и ме дели само един ден от мига, в който ще стана твой съпруг. След това никога няма да ти откажа нищо.

После ме целуна бавно, само с твърдите си топли устни. Без език, без стон, само устните му върху моите. Сладки и успокояващи. И не се отдръпна, докато не усети как започвам да се отпускам и успокоявам. Чувствах се обичана, боготворена, замаяна от него и тогава за първи път ми мина през ума, че мога да заспя спокойно до този мъж без да се налага, преди това да ме изтощава от оргазми.

* * *

Когато се събудих, леглото до мен беше празно. Не че не се бе случвало Бенет да се събуди преди мен за работа, така че не беше нещо необичайно, затова пак се отпуснах и се унесох. Но тогава се сетих, че сега Бенет не трябваше да става рано за работа, че сме в Сан Диего да се женим. Сърцето ми се сгърчи от паника и от студеното чувство на дежа вю бавно пролази в стомаха ми. Да не би да е болен?

Скочих в леглото и погледнах към вратата на банята, в която се влизаше от спалнята ни, под която се процеждаше светлината на лампата. В спалнята беше тъмно. Скочих от леглото и се приближих към банята. Стоях и се чудех дали да го извикам и да питам какво става, или да се върна в леглото и да се моля да е добре. Направих крачка назад, премигнах и си спомних единствения път, когато Бенет се разболя — хранителното натравяне, за което говорих по-рано със Сара.

— *Защо не ме събуди?* — *попитах.*

— *Защото не исках да гледаш как повръщам.*

— *Щях да ти помогна. Не е нужно чак толкова да се правиш на мъжкар.*

— *Не е нужно да се правиш на такава загрижена жена. Хранителното натравяне е самотно изживяване.*

Реших да го оставя на спокойствие и се обърнах да се качвам на леглото... когато чук приглушен стон. Сърцето ми се сви от ужас, пулсът ми обезумя. Приближих се до вратата и сложих ръка върху дървената рамка на вратата и точно се канех да го питам дали иска да му донеса ледени близалки и лимонада с джинджифил, когато чух нов стон, но този път никак не звучеше страдалчески.

— *О, мамка му, о, мамка муууу. О, господи!*

Отдръпнах се назад и сложих длан върху устата си, за да заглуша изненадания си вик. Какво за бога? Наистина ли? Заклучил се е в банята, за да...? И тогава чух как пуска кранчето на мивката. Гледах във вратата, сякаш очаквах да се сдобия с рентгеново зрение и да видя какво става там. Може би ако успеех да се концентрирам достатъчно... За бога! Колко често правеше това? Дали мастурбираше всяка вечер? Докато спя? Бенет затегна кранчето, то проскърца и аз веднага побягнах към леглото.

Свих се на матрака, завих се до брадата, за да не разбере, че съм ставала и да ме завари така, както ме е оставил. Заспала. Заспала, докато той си играе с пишката си през една стена.

Зарових лице във възглавницата си и се опитах да задуша смеха си. Вратата на банята се отвори, на килима се появи триъгълен отрязък светлина и после всичко потъна в мрак, след което Бенет изключи осветлението.

Напрягах слух и се опитвах да успокоя дишането си. Чух тихите му стъпки по килима, после внимателно повдигна завивките и се мушна до мен. Сви се до мен и целуна слепоочието ми.

— Обичам те — прошепна и прокара студената си от водата ръка по пламналата ми кожа.

Все още не бях решила дали да се правя на заспала, или да му кажа, че съм чула, и да започна да го подигравам и да не спра до края на дните му, затова сънливо се търкулнах върху него и сложих ръка върху гърдите му. Сърцето му блъскаше с бясна скорост, като чук. Защото току-що се бе измъкнал за един бърз и потаен оргазъм. Сгуших се в него и доближих устни до ухото му:

— Дори не прошепна името ми. Обидена съм.

Той застина. Сложи ръка върху моята и каза:

— Мислех, че спиш.

— Да, очевидно — засмях се саркастично и ухапах брадичката му. — Как беше сексът със себе си в банята? Хубаво ли беше?

— Да — призна най-накрая.

— Защо изобщо трябваше да ходиш там? Имам ръка и няколко свободни отворстия. В пълна готовност.

— Клоуи! — засмя се, но не каза нищо повече.

— Често ли го правиш? — попитах и се запитах дали долавя леката тревога в гласа ми.

— Никога не съм го правил, когато съм с теб... Просто...

Той вдигна ръката ми до устните си и целуна дланта ми.

— Гола си... и е много трудно... да си в такова твърдо положение часове наред. Не можах да заспя.

Обичах гласа му през нощта — дълбок и дрезгав. Обичах го още повече след среднощен оргазъм... макар и да се бе измъкнал към банята и да се бе крил от мен. След секс (в случая със себе си) гласът му винаги ставаше по-плътен. Думите му излизаха по-бавни, някак обли, абсолютно замайващо секси.

— За какво си мислеше?

Палецът му галеше китката ми. Замисли се и каза:

— За разтворените ти крака над лицето ми и устата ти върху пениса ми, като онази вечер, но не само да ме дразниш.

— Кой свърши пръв?

— Не знам... не бях...

Ударих го леко по гърдите и казах:

— Хайде стига, знам колко си прецизен в детайлите, особено когато става дума за фантазиите ти.

Той се обърна към мен и каза:

— Ти свърши първа, разбира се, ти. Може ли да заспиваме вече?

Не обърнах внимание на последното.

— В устата ми ли свърши, или...

— В устата ти, Клоуи. Спи сега.

— Обичам те — казах и се наведох да го целуна.

Той ми позволи да засмуча устната му, но после се отдръпна, прегърна ме през кръста и сложи главата ми по-плътно до гърдите си.

— И аз те обичам.

— Не ми се става да ходя до банята — казах и се усмихнах в мрака. Чух как отвори уста да каже нещо, но успя да проговори чак след около минута.

— Какво искаш да кажеш?

Обърнах се по гръб и разтворих крака, като качих единия на бедрото му.

— Клоуи — простена той.

Вече бях мокра и това никак не ме изненадваше. Може би причината беше самата идея, че е ходил да мастурбира в банята, или това, за което си е мислил, докато го е правил, или гласът му, когато

свърши: това беше гласът на облекчението и разкаянието. Знаех, че го е направил по-скоро от необходимост, отколкото за забавление. Може би затова ми се струваше ужасно възбуждащо.

Прокарах пръст между краката си и раздвижих леко таза си. Бенет остана напълно неподвижен, докато чу първия ми сподавен стон. И тогава потръпна и буквално се стопи до мен. Тялото му наполовина покри моето, наведе се и направи пътечка от целувки от шията до гърдите ми.

— Кажи ми за какво си мислиш? — прошепна. — Кажи ми всяка своя мисъл.

— Ръката ти. — Пулсът ми се учести. — И ме галиш, и ме дразниш.

— Как те дразня? — Гласът му беше толкова плътен, тежък, дълбок, почти като шепот.

Преглътнах и казах:

— Искам да докоснеш клитора ми. И сега прокарваш пръсти по него и правиш малки кръгчета.

Той се засмя, засмука едното ми зърно и го пусна с тиха, хлъзгава целувка.

— Вкарай един пръст, само един, и продължавай да се дразниш. Искам да чуя как ме молиш за повече.

— Искам повече! — Пръстът ми беше много по-малък от неговия, а и един негов пръст никога не ми стигаше. Един мой пръст беше тормоз, изтезание. Особено с този секси глас в ухото ми и с горещия му дъх в ухото ми. — Искам по-бързо, искам повече, искам да ме изпълниш.

— Тялото ти няма насита — каза и засмука брадичката ми. — Обзалагам се, че си гореща и хлъзгава. Знам точно какъв вкус имаш сега и как ухаеш.

Пръстите ми продължиха да правят кръгчета по клитора ми, защото това би направил и той. Би ме дразнил до последно. Притиснах глава към възглавницата. Говорех напълно несвързано:

— По-бързо. Искам повече от... нещо повече. Моля те.

— Двете ръце — каза тихо. — Вкарай двата пръста на едната ръка и с другата дразни отвън. Искам да чуя.

Плъзнах другата си ръка по тялото си и се притиснах в него. Усещах ерекцията му, притискаше се до бедрото ми. Докосвах се с две

ръце и съзнанието ми попиваше опияняващия аромат на потната кожа на Бенет и на сапун. Брадата му драскаше кожата на шията ми и гърдите ми. Целуваше ме гладно и шепнеше:

— По дяволите, Клоуи. Искам да те чуя!

Дланта му се плъзна по гърдата ми, стисна я силно и засмука зърното ми. Обожавах звуците, които издаваше, когато ме смучеше така. Толкова богат и плътен звук, че почти можех да го усетя в мозъка на костите си.

— Господи... Близко съм...

Той пусна зърното ми и отметна завивките. Тялото ми лежеше оголено за хладния въздух в хотелската стая и изгарящия му поглед.

— Чукаш ръката ми — каза с дрезгав глас. — Покажи ми какво обичаш.

Повдигнах бедра от матрака, исках да му доставя удоволствие, исках да склони и да се качи върху мен. Но вместо това той вдигна единия ми крак нагоре, пресегна се и силно плесна дупето ми.

— Ще го направя много добре, ръката ми ще те чука по-бързо и силно. Ще те накарам да пициш.

Това беше всичко, от което се нуждаех. И с притиснатите му към ухото ми устни и обещанието му да ме чука в събота вечерта, докато обезумея, успях да свърша. Гореща и пулсираща в собствените си длани. Уви, това изживяване не беше и на милион светлинни години от това, което той ме караше да изпитвам.

Паднахме на възглавниците задъхани и изморени. Настана тишина. Тишината на... неудовлетворението. Не беше достатъчно. Не беше достатъчно само да усещам дъха му върху гърдите си и да чувам мръсните му думи в ухото си. Искях да усетя неговото удоволствие, исках да свърши в мен, върху мен или просто с мен. Искях да виждам, да участвам във всяко негово удоволствие. Той беше мой, удоволствието му ми принадлежеше. Тялото му ми принадлежеше. Защо ме караше да чакам?

Но докато прокарваше ръка върху всяка извивка на тялото ми, сякаш заклеяваше всеки сантиметър за своя неприкосновена територия, разбрах каква всъщност бе целта му. Той ми даваше нещо, за което да мисля, само и само да не се побъркам от напрежение около сватбата. Искаше да се въздържа, за да ми даде повод да го тормозя. Караше ме да го тормозя и се преструваше, че не му е хубаво, а

всъщност отвличаше вниманието ми от другите ми негативни емоции. Той искаше тази седмица да бъдем ние, такива каквото винаги сме били, да бъдем фокусирани върху всички други, а в същото време дълбоко в себе си, с всяка наша мисъл, с всеки поглед, с всяка емоция да останем концентрирани един върху друг. Бенет бе взел това решение с идеята да успеем да стигнем до олтара с мисълта, че това е най-добрият избор, който и двамата сме направили.

— Мисля, че си гениален — казах и се свих до него.

Прокарах ръка през косата му и погалих рамото му.

Той притисна устни към шията ми и засмука.

— Можеш да ми благодариш по-късно, Айнщайн.

Той обърна глава да ме целуне. Устните му бяха твърди, изискващи, задължаващи. Разтворих уста и езикът му веднага се стрелна, уви се около моя, търсещ, гладен, помитащ.

Когато ръцете му докоснаха кожата ми, не можех да се контролирам. Треперех. Пръстите му бяха топли и в същото време докосваха грубо, бавно изучаваха всяка гънка, всяка вдлъбнатинка. Твърдият му пенис се притискаше към стомаха ми. Опитах се да го претърколя върху себе си.

— Искам те в мен — казах. Не можех да повярвам, че това е моят глас. Толкова дрезгав и натежал от потребност. Обхванах с длани лицето му и го придърпах към моето. Той пое дълбоко въздух и вкара пръстите ми в устата си.

— Мамка му — простена и засмука всеки един поотделно. Въртеше език около тях и жадно обираше останалите по тях сокове от влагалището ми.

И тогава избута ръката ми, прокара ядно длан по лицето си и изръмжа:

— По дяволите!

— Бен!

Преди да успее да го задържа, той вече бе скочил от леглото и вървеше към банята. Секунда след това затръшна вратата зад гърба си.

ЧЕТИРИ

На следващата сутрин едва успях да отворя очи. Ярка слънчева светлина се изсипваше през отворената врата на балкона, падаше върху леглото и затопляше кожата ми. Усещах соления морски въздух, чувах разбиващите се вълни, усещах топлината на тялото на Клоуи. Гола. Притисната в мен. Промърмори нещо в съня си, качи гладкия си крак върху мен и се притисна до тялото ми. Чаршафите миришеха на нейния парфюм и на нея.

Много внимателно се измъкнах от прегръдката ѝ и съвсем лекичко я обърнах настрани. Пуснах крака на пода и се загледах в моя много твърд и много твърдоглав пенис.

Сериозно ли е това? Пак?

Бях тичал до банята два пъти — преди и след малкото шоу на Клоуи. И пак бях корав. Предател! Както винаги!

Клоуи каза, че идеята ми да чакаме до събота вечерта е гениална, но всъщност започвах да вярвам, че това е най-лошото решение в живота ми. Бях изнервен и имах едно-единствено желание — да чукам, докато не мога да се изправа на краката си, докато не мога да седна на топките си, докато падна на леглото и загубя съзнание от изтощение.

При нормални обстоятелства бих разрешил да ми отрежат едната ръка отколкото дори да обмисля варианта да оставя топло легло, в което лежи Клоуи. Гола. Но това вече не бяха нормални обстоятелства и честно казано дясната ми ръка се оказа безценен помощник през последните часове. Снощи почти се прекърших, а на този етап да се откажа бе равносилно да се предам на врага. Трябваше веднага да изляза.

Намерих телефона си в хола и написах съобщение на Макс.

Трябва да потичам. Идваш ли?

Отговорът дойде след минути.

Определено. Ще взема Уил и ще се видим на големия басейн след десет минути.

Става, написах и метнах телефона на дивана.

Щях да имам време да си ударя една ръчна, да се измия и да избягам, преди Клоуи да се събуди.

* * *

Гледах как Макс се приближава към басейна. Да, него определено го бяха чукали. Косата му беше рошава, ръцете му бяха отпуснати, излъчваше спокойствие. Ако не бях толкова щастлив за него, бих го намразил.

Добре, лъжа. Мразя го. Малко.

— Изглеждаш отвратително доволен от себе си — казах и седнах под синия чадър на един от плажните столове.

— А ти за жалост не — каза с мрачна усмивка. — Девствеността ли ти създава проблеми?

Въздъгнах, разкърших врат и усетих натрупалото се във всеки мускул напрежение.

— Не е ли вече утре?

— Почти — засмя се Макс.

— Къде е Уил?

— Все още с Хана, мисля. Каза да го изчакаме. Идвал до няколко минути.

Макс седна на стола срещу мен и се наведе да върже връзките на маратонките си.

— Добре. Точно исках да поговорим за нещо.

Той вдигна поглед и присви очи срещу ослепителното слънце.

— Какво има?

— Помниш ли, когато Уил нае онзи ужасен клоун да донесе пеещата телеграма за рождения ми ден — попитах и неволно потръпнах. Такива изпълнения започваха да се превръщат в нещо нормално в шоуто на Бенет&Макс. След като по огромна случайност бяхме наели травестит за Уил, когато бяхме във Вегас, той ни изпрати две горили, които щяха да ни счупят пръстите за броене на карти и от там нещата полека ескалираха. Според Клоуи било само въпрос на време, преди някой от нас да влезе в болница или в затвора. Бих заложил добри пари на второто.

— Мамка му! Мислех, че най-накрая съм успял да изтрия този образ от съзнанието си. Благодаря ти, че ми припомни.

Огледах се, за да се уверя, че Уил не се е появил.

— Имам нещо като отплата за онази случка.

— Добре... да чуем.

— Снощи успя ли да се запознаеш с лелите на Клоуи?

— Онези, които напомнят на двойка хиени около куцата газела Уил? Да, прекрасни дами.

— Може и да имам известен принос в тази работа — казах и зачаках реакцията му.

— „Известен“, Бен?

— Добре, приносът е изцяло мой.

Макс поклати глава, но очевидно му се струваше много забавно.

— Вярваш ли, че наистина се надяват на нещо?

— Останах с впечатлението, че искат само да се позабавляват. И аз може и да съм им казал нещо от сорта, че си пада по опитни жени. Особено когато са в комплект, по две. И това е истина, нали? Не съм излъгал.

Той ме погледна с повдигната вежда.

— Искам да кажа, че той наистина си пада по жени с опит. И ще се пържа в ада. Знам.

— Имаш ли съгласието на Хана?

— Не съм чак такъв мръсник, Макс. — Той ме погледна учудено, сякаш ме питаше „Нима?“, но не му обърнах внимание. — Може и да съм й намекнал да се опита да играе в играта. И тя се съгласи.

— Казал си й само това и тя се е съгласила? Оказа се много полесна, отколкото предполагах — каза Макс и поклати глава с недоверие. Кое момиче би се съгласило на такъв коварен долен заговор срещу гаджето й? В това отношение Хана беше просто гениална.

— Наложих се да я убеждавам известно време, че няма да му се случи нищо лошо, но да, съгласи се. Трябва да ти кажа, че това момиче наистина ми харесва.

— И на мен — каза Макс.

— Та исках да те питам дали да спра с плана. Честно казано, струва ми се малко подло. Все пак става дума за лелите на Клоуи.

Чухме стъпки по пътеката и двамата вдигнахме глави. Уил тичаше към нас. Макс се наведе към мен и прошепна:

— Ако му кажеш, ще те убия.

* * *

Докато се отдалечавахме от хотела, забелязах, че доста народ бе излязъл да тича по брега. Имаше и сърфисти.

— Кажи сега, какво те събуди толкова рано? — попита Макс, който тичаше вдясно от мен.

Уил, великият отдаден бегач беше сто метра пред нас и през две минути ни замерваше с окуражителни и обидни забележки през рамо.

— Просто... всичко — признах. — Мисля, че никога в живота си не съм бил толкова изтощен и в същото време напрегнат извън всякакъв предел. Може би няма да искаш да чуеш това, но все пак ще го кажа: не съм сигурен дали искам да спя поне десет часа, или да чукам вместо да спя.

Макс ме потупа съчувствено по рамото.

— Знам за какво говориш.

— Знаеш ти! Нищо не знаеш! — казах и го погледнах, а той едва се сдържаше да не избухне в смях.

— Извинявай, пич, не го казвам, за да се подигравам на болката и скръбта ти и знам, и знам, че това, което ще кажа, далеч надминава границите на допустимото за споделяне... но никога не съм виждал Сара такава. Никога. Искам да кажа... винаги е била доста нетърпелива... ако ме разбираш правилно, но сега когато е бременна... Не знам, човече, просто не мога да ѝ насмогна.

Бих му забил един, ако не беше никак окуражително и мило да видиш как Макс смутено търси думи да сподели... болката си?

— Мисля, че това е най-нелогичното и противоречиво изречение, което някога си казвал на глас.

— Абсолютно си прав.

— И наистина полагам големи усилия да не те мразя — казах откровено.

— Като изключим очевидния ти проблем, как са нещата? — попита многозначително.

— О, съвсем нормално. Майка ми пуска съобщения през половин час да сподели поредната драма и да ми нареди какво се

очаква да направя. Бащата на Клоуи няма никаква представа кое и в колко часа се случва. Добре, че Джулия е като ходещ часовник около него. Бул чака Клоуи да реши дали не иска един последен флирт с чужд мъж, преди да е станало прекалено късно. Мисля, че до края на деня ще вляза в лудница. Дори ще отида доброволно.

— А Клоуи? — попита.

— Клоуи си е Клоуи. Съблазнителна, секси, вбесява ме, никога не знам какъв номер се кани да ми погоди. Снощи ми идеше да я удуша, но после поговорихме и сега ми се струва, че мисли като мен.

— Звучи страхотно — каза Макс, но не пропуснах да забележа, че коментарът беше прекалено къс и безразличен, а очите му не се откъсваха от Уил.

— Какво има? — попитах.

— Нищо.

— Ако имаш да казваш нещо, Стела, просто го кажи.

Уил видя, че доста изоставаме, затова се затича назад към нас.

— Какво става? — попита, вдигна тениската си и си избърса челото. Очите му се местеха между мен и Макс. Изглеждаше объркан.

— Говорим за План Въздържание — обясни Макс.

— О, супер — каза Уил и ме погледна. — Ако мога да изразя становище, мисля, че това сексембарго е най-тъпото нещо, което някога съм чувал.

— Аз... — отворих уста да обясня, но Макс веднага ме прекъсна.

— Напълно съгласен. Разбирам, че доста ненормални за другите хора неща за вас са някакви перверзни секс играчки, но кой, по дяволите, отива в Калифорния да се жени, наема апартамент на брега на океана и накрая не скъсва задника на годеницата си от чукане?

— Тъпо — кимна Уил.

— Малоумно — добави Макс.

— Унизително за всички мъже, ако трябва да съм напълно честен.

— Не знам, наистина не знам! — извиках и мисля, че нямаше човек на плажа, който да не ме чу. — Знам, че не изглежда логично. Нека е нещо специално, мислех си. Нека напрежението се понатрупа, казвах си. Искях да си спомни колко ѝ беше забавено, когато ми беше ядосана всеки ден, когато не можеше да ме понася със седмици. Искях да запомни, че има един-единствен мъж, който може да се справи с

нея, и това съм аз, за бога. Сега ми се струва най-лошото решение в историята, но съм решил да го следвам до край. Виждате ли малкия ъгъл, в който съм заклещен? Виждате ли го?

Ръкомахах с ръце като лунатик, а те ме гледаха с тих ужас. И кимаха!

— Аз ѝ метнах предизвикателството и съм длъжен да доведа нещата докрай. Говорим за Клоуи, не забравяйте. Клоуи! Вече е стиснала едната ми топка в юмрук. Нека си запазя другата поне. Ако я изчукам преди събота, ще реши, че и двете са нейни. Ще ги скъса и ще ги закачи на гривната си. Като шибани талисманчета. И после ще очаква да ѝ благодаря след всяка свирка. Ще си мисли, че ми прави услуга, когато ми позволява да я пляскам по дупето. И ще идва на работа качена на обувки, които никой не слага дори и в кревата. — Спрях, поех дълбоко въздух и продължих, без да крещя: — И тогава, точно тогава, ще се наложи да я убеждавам... до безкрайност, при това без гаранция, че успя, че е непоносима, нетърпима като болка в задника, че е женски демон, който чука мъжете, само за да ги убие след това, че е неблагодарна жена, която трябва да вържеш за леглото и да чукаш, докато започне да ти благодари, че съществува.

Толкова се бях разпалил, че чак си бях наплюл брадата. Избърсах се и едва тогава забелязах изумения поглед на Уил. Сякаш наблюдаваше уникален научен експеримент. Стиснах очи. Гърдите ми се повдигаха бързо и трескаво.

— Трябва ти едно яко чукане. Наистина — прошепна Уил все още в транс. Макс сложи огромната си длан на рамото ми и каза:

— Прав е, копеле. Оказва се по-сериозно отколкото мислех.

— О, я си го начукайте и двамата — изсъсках, бутнах ръката му и тръгнах по брега. — Може и да е грешка, но и вие сте също толкова прецакани. Ако Клоуи победи, и вие сте на грила. Всеки мъж на тази земя е на шишлика и ще страда, и ще се пържи. Не ми харесва, не съм го планирал да стане така. Но това са реалните залози. Пред всички нас.

Макс застана на крачка зад мен и каза:

— Не само ти имаш нужда от едно здраво чукане, Бен. Клоуи не е на себе си цяла седмица. Може би стратегията ти издиша.

Намалих крачка и спрях.

— За какво става дума? Нали я видя снощи? Клоуи беше кралският скиптър в моя задник. И ми казваш, че това не е тя?

— Цялата тая работа покрай женитбата наистина не ти се е отразила доста зле, станал си мекушав, щом мислиш, че Клоуи е нетърпима — каза Макс. — Вие двамата сте най-жестоките хора, които някога съм имал... привилегията да познавам. Има дни, в които, докато ви гледам, ми приличате на герои от анимационно филмче, които се опитват да си погледят гадни номера. А онази Клоуи Милс, за която се носят легендарни слухове, доколкото знам, ще ти разкъса мръвката заедно с двата зеленчука между краката, ще те накара да ги изядеш, само и само да постигне това, което иска. Щеше да те завърже за стола и да те изтезава, докато започнеш да я молиш да я чукаш. И какво направи снощи тя? Облече една къса пола? Малко поразкърши цици? И това е жената, която накара принципния Бенет Райън буквално да прегази принципи и правила и да я чука във всеки ъгъл в сградата на „Райън Медия“? Не, не ми се връзва.

— Аз... не знам... — мигах глупаво.

— Уил, кажи му своята научно издържана теория. Мисля, че е това е нещо брилянтно — каза Макс.

Уил направи крачка към мен и започна с тих, заговорнически тон.

— Чувал ли си някога за затишие пред буря? Онзи миг преди торнадото или ураганът да връхлети? Когато всичко застива?

— Мисля, че да — казах, но категорично не ми харесваше начинът, по който започна и какво общо имаше това с Клоуи? Все пак бях любопитен. — Да, чувал съм.

Уил сложи онова напрегнато изражение, сякаш всяка дума от това, което се канеше да каже, беше от жизненоважно значение. Дори леко присви колене, за да илюстрира нагледно и драматично гледната си точка.

— Топлите пари се издигат нагоре и се засмукват към центъра на бурята. Получава се завихряне и топлите изпарения се изтеглят нагоре към облаците. Ясно ли е дотук? — Кимнах и усетих силно напрежение, предчувствие за нещо лошо.

— Сега следва забавната част — увери ме Макс.

— И така, целият този въздух се издига нагоре във фунията на торнадото, сблъсква се със студения въздух горе в небето, при което

извън фунията остава тихо и сухо и няма вятър, но вътре във фунията, там става цялото завихряне. И така, докато фунията натежи от кондензирания въздух и удари земята, и всичко гръмва и вятърът се разстила с ударна сила. Но преди това е тихо, прекалено спокойно. Като пред буря.

Макс вече потупваше Уил по рамото, сякаш току-що бе произнесъл най-умната аналогия в историята на аналогите. Намръщих се.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

Макс сложи ръка на рамото ми и каза:

— Опитваме се да ти кажем, че ти само си мислиш, че я държиш под контрол, а всички ние се подготвяме за торнадото.

* * *

През целия ден дебнех Клоуи като ястреб и с огромен ужас започвах да подозирам, че Макс и Уил бяха прави. Дори не се опита да се заяде с мен, когато се прибрах и влязох да се къпя сам. Когато целунах голото ѝ рамо, тя ми се усмихна топло и за първи път не видях в очите ѝ онзи зловещ поглед „Или ще те чукам, докато издъхнеш, или ще тя изям за закуска“. Тя беше увита в кърпа, кожата ѝ беше мокра от душа и сушеше косата си със сешоара. Не намекна, че е гола и готова, не ме помоли да ѝ „помогна“ да облече роклята си. Не ме помоли да я чукам. Нито веднъж.

Вместо това беше мила, отзивчива, съпричастна, а аз бях напълно объркан.

Когато сервитьорът обърка поръчката по време на закуска, тя не реагира. Когато лелите ѝ настояха да я следват навсякъде с камерата и дори я преследваха до тоалетната, тя остана спокойна. Когато майка ми ѝ каза, че ще е по-добре за сватбата да пусне косата си, а не да я прибира нагоре, Клоуи не каза нищо, само се усмихна. Много фалшиво. На този етап буквално надушвах бурята, а репетицията дори не беше започнала.

* * *

— Какво значи „малък проблем“? — попитах координаторката на сватбеното тържество и веднага погледнах към Клоуи. Тя беше на около стотина метра от нас и крачеше нервно напред-назад по плажната ивица. До ушите ни достигнаха няколко вулгарни псувни, но после замлъкна, беше странно тиха, мълчалива, със скръстени пред гърдите ръце. Бях крайно озадачен, но побързах да се концентрирам върху Кристин, координаторката, която вече се бе впуснала в обясненията.

— Всичко ще е наред, Бенет — каза. Сигурен съм, че подобни думи трябва да те успокоят, или поне се казват с такава цел, но единственото, което изпитвах, беше гняв. Когато нещо се прецака, човек прави нещо по въпроса — крещи на някого, крещи така, че да го чуе целият свят. Казваш на всички, че не допускаш неизпитани неща, че не допускаш и най-малката гънка и неизправност. Блъскаш врати, уволняваш хора. Това, което НЕ правиш, е да стоиш пред бъдещата булка-киборг и годеника ѝ, който няма никаква идея за какво става дума, и НЕ им казваш, че всичко ще е наред.

— Просто малка... злополука с дрехите за сватбата.

Малка злополука. Малък проблем. Тези „малки“ определения никак не се вписваха с чувството на истински ужас, който бавно започна да пълзи към гърлото ми.

— Донесоха дрехите рано тази сутрин, но когато ги отворихме, установихме, че някъде по линията не сме се разбрали и са ги доставили неизгладени. Наистина е незначителен проблем, Бенет. Дори не бих те занимавала с това, Бенет, ако Клоуи не беше там и не ги видя.

Значи Клоуи вече бе видяла дрехите и все още не беше пуснала водородна бомба? Въздъхнах и погледнах към брега, където вече бяха започнали да нареждат масите за репетицията. Лелите на Клоуи се бяха настанили от двете страни на Уил, който седеше с ръце в скута и изглеждаше доста... напрегнат. Всъщност изглеждаше сякаш обмисля варианта да се качи на първия самолет и да пропусне събитието. Хана говореше с Мина, но от време на време поглеждаше към него и лицето ѝ грейваше с най-доволната, най-зловещата усмивка, която някога бях виждал.

Макс и Сара бяха... някъде. Господи как го мразех това копеле. Как е възможно толкова време да не могат да излязат от стаята си?

Всички от семейството ми чакаха репетицията да започне и си приказваха.

— И сега какво? — попитах.

Кристин се усмихна и каза:

— Вече се погрижихме за всичко. Дрехите са занесени в химическото чистене и ще бъдат готови утре сутринта. Обещаха да донесат всичко преди един часа.

— Сватбата е утре в четири — казах и прокарах ръка през косата си. — Не мислиш ли, че времето е много малко и поемаме огромен риск?

— Не би следвало да...

— Не ме устройва „не би следвало“. Сам ще ги взема.

— Но...

Брат ми, явно подочул разговора ни, се приближи и сложи ръка на рамото на Кристин.

— Само кимай с глава — каза Хенри. — Така е по-лесно, повярвай ми.

* * *

Когато всички пристигнаха, тръгнах към Клоуи. Беше спряла да крачи по плажа и сега седеше на пясъка. Нежната ѝ розова рокля се бе вдигнала по краката, пръстите ѝ бяха заровени в пясъка.

— Готова ли си за репетицията? — попитах предпазливо, колкото да опипам почвата. Подадох ѝ ръка и я вдигнах. — Изглеждаш малко мълчалива.

Тя поклати глава.

— Добре съм — каза простичко и застана там, където Кристин ѝ показва.

Добре, така да е. Погледнах към небето. Честно, наистина очаквах да видя буреносните облаци.

Това, което винаги ме е влудявало в Клоуи, е че никога не можех да я пренебрегна, независимо дали е с мен или далеч от мен. Така е било от деня, в който се запознахме. Желаех я всеки ден, всяка минута, всяка секунда. И това ме вбесяваше. И тогава я нападах като звяр, затова че ме разсейва, а тя ми го връщаше тъпкано. Но резултатът

беше, че след това я желяех още повече. Винаги. Дори сега, когато стоеше в другия край на пътеката и почетният съдия Джеймс Марстърс обясняваше кой какво да прави и кога да го прави, не можех да откъсна очи от нея.

— Бенет? — извика някой, вдигнах поглед и с изненада установих, че всички ме гледат и чакат да направя нещо, което не бях чул. Някъде отзад се чу гръмотевичният смях на Макс и умствено му показах среден.

— Готов ли си да започнем? — попита бавно Кристин и ми се стори, че не задаваше въпроса за първи път. Подразних се от разсеяността си, защото знаех колко е важно да знам какво се случва във всеки миг от церемонията!

— Разбира се.

— Добре тогава — каза тя и се обърна към всички останали. — Ако може всички да се подредят.

Хората се разприказваха и се раздвижиха да заемат местата си до пътеката, по която трябваше да мине Клоуи. Хенри, моят кум, подаде ръка на Сара.

— Добре, моля за внимание. Искам да обясня как ще протече церемонията. Кумът и кумата ще се наредят тук. Столовете ще бъдат тук — каза и посочи мястото, където щяха да бъдат най-задните столове — и ще се спускат напред към брега. Приблизително триста и петдесет стола. Ще стигнат точно до двете декорации с орхидеи, които ще бъдат разположени точно тук — Кристин хвана Хенри и Сара и ги нареди на мястото, където трябваше да застанат. — Така, сега втори кум и кума?

Джулия направи крачка напред, но с нея излязоха и Макс, и Уил. Двамата едновременно протегнаха ръка към нея. Макс поклати глава и зацъка с език.

— Тази прекрасна дама е моя, приятелю.

— Но аз... мислех, че... Къде е моята кума тогава? — попита объркано Уил и се огледа тревожно.

— Тук съм, красавецо. — Погледнах в посока на гласа зад гърба на Уил и видях асистента на Сара, Джордж, който вече протягаше ръка към Уил.

— Това е някаква шега, нали? — каза Уил и веднага след това издаде нещо като мъжки... писък, защото точно в този миг лелите на

Клоуи минаха покрай него и едната го оципа по задника.

— Може да се развихри истинска война за задника на кума ти — каза Макс на Джордж. — Тези дами могат да те обезглавят, ако нещата загрубеят.

— О, за нищо на света. Двата хищника да си намерят тяхна собствена Ракел Уелч, защото до утре вечер, докато ледената кралица и онова секси мъжко дупе се оженят, Самър е само мой — каза Джордж в посоката, в която изчезнаха двете лели.

— И мой — каза Мина и го хвана под другата ръка. — Този мъж има късмет с две дами!

Джордж се наведе напред през Уил и се усмихна на Мина.

— Винаги ли си на такова мнение за тройките?

— Винаги, всяка минута от всеки ден — смигна му тя.

— Ще има ли отворен бар? — попита Клоуи. — Някъде към края на пътеката? За мен? Мога ли да си поискам такова нещо?

— Някой ще ми каже ли какво става тук? — каза Уил, погледна към мен, после Клоуи, после двете лели някъде назад. — Пиян ли съм? Хана, току-що ме оципаха по задника, а този казва, че съм негов до утре вечер. Малко помощ, моля?

Хана отпи от женския си коктейл, украсен с розово чадърче и някаква неонова сламка.

— Не знам. Струва ми се, че се справяш доста добре и сам — каза и засмука сламката.

Хана не умееше да пие. Можех да се обзаложа с всеки, че до час ще е заспала на пясъка.

— Исусе! Всички ли са някаква дрога или нещо, защото ако е така, и аз искам от същото — изръмжа недоволно Уил, хвана под ръка Джордж и каза: — И не се опитвай да водиш, Джордж! — След това предложи ръка на Мина.

— Добре, и това се уреди — каза Кристин с въздишка. — Сега всички да се подредят. — Всички се наредиха и млъкнаха. За първи път някой всъщност слушаше какво му се говори. — Добре. Клоуи, ти си тук отзад. Къде е бащата на булката?

Фредерик зае мястото си до Клоуи и продължихме с церемонията. Слава богу, че единственото ми задължение беше да заведа майка ми до мястото ѝ, защото всичко ми се струваше ужасно объркано, а гърдите на Клоуи изглеждаха изумителни в тази рокля.

Когато бъдещата ми съпруга най-сетне стигна до мен, взех ръката ѝ в моята и се обърнахме към съдията. Възрастен мъж в напреднал стадий на деменция и изтъняла побеляла коса. Налагаше се да присвива сините си празни очи, за да се концентрира върху текста. Клоуи беше необичайно тиха, кимаше на всички подходящи места, но нищо повече от това. Започвах сериозно да се опасявам, че това не са само предсватбени нерви. Реших веднага след като свършим да я изведа от тук. На секундата.

— И тогава ще ви обявя за мъж и съпруга, след което Бенет...

Видях как главата ѝ рязко се вдигна, веждите ѝ се събраха, лицето ѝ беше учудено, сякаш не бе дочула.

— Какво каза? — попита и напрегнато зачака отговора на въпроса си. Да, ето я жената, за която говореше Макс сутринта. Ето го пожарът. И тогава осъзнах какво всъщност бе казал Преподобният и какво я беше вбесило.

О, не!

— За коя част става дума? — попита той. Пръстът му се плъзна по вехтите страници на книгата и се опита да разбере да не е пропуснал някоя фраза или не е произнесъл нещо както трябва, нещо, което да е предизвикало тази светкавична реакция.

— Мъж и съпруга? Това ли каза? — поясни тя. — Мъж. И съпруга. Тоест, той остава мъж, а аз ще съм нещо негово, което му принадлежи? И че няма да имам свое собствено лице и идентичност и че ще съществувам единствено и само като нечия съпруга?

Чух гласа на Макс над смутените шепоти зад нас.

— Мирише ли ви на дъжд?

Джейс потупа ръката на Клоуи с бащинска усмивка.

— Разбирам, дете мое... — каза объркано човекът и се обърна към мен с умоляващи за помощ очи. — Не избрахте ли тази версия за церемонията? Бенет?

Главата ѝ светкавично се стрелна към мен. Кълна се, очите ѝ бълваха огън.

— Моля?

— Клоуи — казах и стиснах ръцете ѝ в моите, — разбирам какво казваш и ще направим поправката. Попитаха ме дали имаме някакви предпочитания за церемонията и аз само...

Тя направи крачка назад, поклати глава, сякаш не можеше да повярва на това, която чува.

— Ти?! — Буквално извреця. Това беше най-великото преиграване в историята на човечеството. Всъщност бях доста впечатлен от степента на гняв и омраза, които успя да събере в една сричка, но и леко възбуден от начина, по който гърдите ѝ бясно се повдигаха пред очите ми. — Ти си му дал това? Това ли са обетите, които ти си избрал?

— Не съм избирал конкретно тези думи — казах ужасен. — Но този параграф е...

— Не искам да ми обясняваш нищо повече. Тоя тука чете от някаква шибана стара книга, която проповядва патриархална собственост. Която ти си избрал! Ходила съм на църква, Бенет! „Съпругата се подчинява на съпруга си“. На. Чу. Кай. Те. Си. Го. Не съм завършила колеж, и магистратура, и стаж, и не съм се съобразявала с прищевките и заповедите на задника ти, само за да загубя лицето си пред света и да се превърна в малката съпруга. И още нещо — каза, пое дълбоко въздух и се обърна към Кристин, която стоеше замръзнала на мястото си, с отворена уста. Мисля, че дори не дишаше. Сякаш се страхуваше, че една крачка и Клоуи щеше да я взриви с гнева си. — Що за шибано химическо чистене мята в кашоните рокли и смокинги за хиляди долара, намачкани, като извадени от сака на някой студент?

Вълнение, похот и адреналин от гнева замъглиха зрението ми.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това „прищевките и заповедите на задника ми“? Може би, ако бе положила малко повече усилия в развитието на личностните си качества, вместо да губиш време да се държиш като бясна кучка през цялото време, бих бил по-добра компания.

— Ха! Добра компания? И сам щеше да си носиш кафето и тъпите минишоколадчета и щеше да се преструваш, че не гледаш циците ми?

— Може би нямаше да гледам циците ти, ако не ги навираше в лицето ми толкова често.

— Може би нямаше да са в лицето ти толкова често, ако не ме викаше и за най-малката подробност. Госпожице, Милс, не мога да разчета почерка ви върху този отчет. Госпожице Милс, исках тези

отчети по възходяща дата, а не по низходяща. Госпожице Милс, изтървах си химикала, може ли да се наведете и да ми я вдигнете от пода, тук до крака на стола ми, защото съм един непоправим перверзник!

— Не съм казвал последното — изкрещях.

Тя направи крачка напред и навря лицето под носа ми. Гърдите й опираха в моите. Очите й горяха.

— Но си го мислил!

Мамка му, да, права е.

— Също така около седемстотин и петнайсет минути мислих как да те уволня. Да се надяваме, този път не съм действал първично и съм направил правилния избор.

— Егоцентричен задник — изръмжа.

— А ти все още ядеш мъжете, след като ги чукаш — извиках.

Господи, колко ми беше познато! И беше страхотно. Точно от това имахме нужда. Исках да я метна на земята, да я закова към пясъка, да разкъсам роклята ѝ и да ѝ оставя свирепи червени петна от хапане и смучене. Пъхнах ръка в косите, но тя ме блъсна, хвана ме за ризата и ме притисна до себе си. Целуна ме. Дълго, дълбоко и с повече демонстрация на езици, отколкото беше подходяща за събитието и аудиторията ни. Някои подсвиркваха окуражително, родителите ни се извиняваха на поразия, докато други викаха възмутено.

— О, боже! — извика някой.

— Мисля, че през последните седмици им се е събрало доста напрежение — промърмори сконфузено майка ми.

— Това беше супер неловко — каза някой друг.

— Тук ли ще правят секс или...? — Това със сигурност беше Джордж.

— Кой заложи за днес? — попита Хенри. — Ти ли Уил?

Клоуи бе успяла да ме събори на земята и да се покатери в скута ми.

— Добре! — чух гласа на баща ми и се изправих на коляно. Опитах се да извадя пръстите си от косата на Клоуи и нейните от колана на панталона ми. — Мисля, че тук приключихме — каза той. — Кристин, колите вече трябва да са отпред. Време е за репетицията за вечерята. Хайде, да тръгваме.

ПЕТ

Имах чувството, че кожата ми ще се самозапали. Бенет седеше до мен и преглеждаше имейлите и съобщеният си. Беше ледено спокоен както винаги.

След като репетицията се превърна в пълна катастрофа и след чуването на сухо пред олтара, се бях качила в банята да си наплискам очите. Останах там няколко минути, за да си събера акъла и да се опитам да не откача. Уви, когато седнах до него, имах нужда от нов повод да му викам. Имах нужда от още една боксова среща. За нещастие, скандалите и караниците за нас означаваха секс, а и двамата се бяхме съгласили на това тъпо условие за въздържание.

Сега седяхме в мълчание, а споменът за провала на репетицията лежеше между нас като пропаст. Той се изкашля и без да поглежда към мен, попита:

— Донесе ли си хапчетата?

Погледнах го и го ударих по ръката, в която държеше телефона си. Той се облегна като наказано дете и прибра телефона в джоба си.

— Какво ме попита току-що?

— Противозачатъчните — поясни. — Взе. Ли. Ги.

Обърнах се с лице към него. По вените ми се стичаха едновременно лед и огън. Усещах ги във всяка част от тялото си.

— Ебаваш ли се?

— Така ли изглежда?

— Пия противозачатъчни от десет години и не съм имала нужда от нечия помощ, особено твоята. През последната година и половина пътувам по работа всяка седмица за по два-три дни и все някак успявам да си взема противозачатъчните в багажа и без списъка на Бенет Райън. И сега изведнъж си решил да ме провериш колко съм отговорна?

Той премигна и отвърна поглед от мен, извади телефона си и каза:

— Едно простичко „да“ или „не“ щеше да свърши работа.

— А „Да ти го начукам“ ще свърши ли работа?

Той бавно обърна глава към мен и каза много тихо:

— Не си играй с огъня, Милс.

Топлина се спусна по тялото ми, по бедрата и се събра във вряла топка между краката ми. Точно тогава осъзнах, че нарочно ме провокираше. Защото колкото и да изглеждаше спокоен, знаех, че е напрегнат колкото мен. Наместих се на седалката и изсъсках:

— Контролиращ задник.

— Темпераментна кучка.

Обърнах се към него и докато говорех, на всяка дума забивах пръста си в гърдите му.

— Ти. Си. Невъзможен. Контролиращ. Надут. Тираничен. Гъз.

И тогава се стоварих по гръб на пода на лимузината, въздухът напусна дробовете ми и той вече се беше покатерил върху мен. Пенисът му се притискаше към дълго пренебрегваното ми междукрачие. Избута роклята ми над бедрата и започна да се притиска към мен силно, да движи бедрата си и да клати цялата кола. Устните му се притиснаха към моите и със сила разтвори устата ми, за да плъзне езика си по зъбите ми. Усещах вибрациите от стоновете му и празнотата между краката ми. За първи път си помислих, че празнотата може да боли.

Исках го навсякъде! Скубех косата му, докато простена от болка, но веднага след това хвана китката ми в дланта си, закова ръката ми над главата, а другата му ръка се плъзна между телата ни. С две здрави дръпвания успя да разреже бикините ми. Не бях обула нещо специално, защото не очаквах да ме докосне. Може би затова се затрудни този път. После чух как разкопчава ципа си, изважда пениса си и го насочва право между краката ми.

— Моля те — умолявах го и се борех с него да освободи едната ми ръка, за да мога да сложа и двете на задника му, да се намества под него и да го накарам да влезе в мен.

— Молиш ме да те чукам? — попита и засмука кожата на врата ми. — Молиш ме да те накарам да свършиш?

— Да.

Устните му се движеха по шията ми, смучеха, вкусваха ме.

— Не го заслужаваш точно сега. Просто исках да... — Погледна ме, дъхът от ноздрите му беше като огън върху кожата ми. — Искам

да...

— И двойката, която всички очакваме тази вечер — чух нечий глас някъде много далеч от мен.

Дори не бяхме разбрали, че колата е спряла. Вратата на лимузината рязко се отвори. Макс надникна в колата, лицето му се изкриви от ужас, затръшна вратата и обяви пред всички, които ни чакаха:

— Изглежда, че щастливите бъдещи младоженци имат нужда от минутка да довършат разговора си.

Бенет се изправи бързо, прибра го набързо в панталоните си, после оправи ризата си и през цялото време ме гледаше войнствено. Седнах, оправих полата си и вдигнах разкъсаното си бельо. Изръмжах като звяр и го метнах в лицето му.

— Бенет, сериозно, не можа ли поне една вечер да си държиш фетиша в гащите. Една шибана вечер.

Той поклати глава, взе ги от седалката и ги пхна в джоба на сакоето.

Трябваше ми минута да оправя косата и грима си в огледалото на пудриерата си. Бенет седеше с лакти, опрени на коленете и скубеше косата си.

— Мамка му! — изкрещя.

— Всичко е заради шибаното ти правило.

— Правилото е хубаво.

— И аз така си мислех. Сега вече не съм сигурна. И двамата сме се превърнали в пещерняци.

Почти едновременно поехме няколко дълбоки стабилизиращи глътки въздух, сложих ръка на дръжката, погледнах го и попитах:

— Готов ли си?

Той извади пръсти от косата си и ме изгледа. Погледът му обходи лицето ми, косата, после падна към гърдите, краката и после ме погледна в очите.

— Почти — каза, плъзна се към мен, сложи ръце от двете страни на лицето ми и притисна устните си към моите. Издърпа долната ми устна в устата си, засмука я. Без да откъсва очи от моите. Студеният му до преди секунда поглед се стопли, нажежи и натежа от обожание. После пусна устната ми, целуна брадичката ми, шията и пак ме целуна

бавно и сладко по устните. Така ми се извиняваше, че се държа като задник, а моето извинение беше, че му позволявах да се извини.

* * *

Ресторант „Бали Хай“ беше на километри от хотел „Дел“, но беше едно от любимите места на Бенет. Намираше се в най-северната част на Шелтър Айленд. Ресторантът беше известен с удивителната си гледка към пристанището и към по-голямата част от Колорадо. Сградата беше на два етажа. Ресторантът беше на втория, а голямата зала за специални събития на първия етаж на нивото на океана.

Излязох от лимузината. Очевидно Макс бе предложил на гостите да ни изчакат вътре. На лицето ми засия усмивка. Макар че бях виждала снимки и бях слушала толкова много за ресторанта и за превъзходната храна и за световноизвестния коктейл „Май Тай“, за първи път виждах всичко това на живо. Бенет бе пожелал да организира тази вечер за мен, а аз бях организирала медения месец.

Бяхме наели целия първи етаж, а хората вече се изсипваха навън на огромната веранда. Имаше бар с изглед към океана и още един вътре в салона. Барманите вече бяха доста заети с коктейлите. Сервитьорките разнасяха предястията. Всички бяха дошли за вечерята преди големия ден.

Когато направихме няколко крачки в залата, всички се обърнаха и ни посрещнаха с възторжени викове. Беше... много мило... Това бяха нашите роднини и най-близките ни приятели. Бенет се усмихваше сковано и се опитваше да благодари на всички. Не можех да го виня за неловкото чувство. Кой знае колко души ни бяха видели в колата точно когато се канех да забия пениса му в мен? Слава богу, че бяха само семействата ни и приятелите ни, защото това някак ги задължаваше да се преструват, че не са видели нищо.

Когато виковете започнаха да стихват, чух гласа на леля Джудит, която явно не се бе усетила, че всички са млъкнали, и се изцепи така, че да я чуят и мъртвите:

— Ако бях на двајсет и нещо, щях да му позволя да ме изчука.

Няколко души се засмяха нервно, другите се спогледаха и тихо си казаха нещо. Господ здраве да ѝ дава, но леля ми не изглеждаше

изобщо притеснена за това, че току-що я бяха хванали в похотливи намерения спрямо младоженеца. Тя просто сви рамене и каза още по-високо:

— Какво? Това си е самата истина? Не се правете, че не знаете за какво говоря. Дано нашата Клоуи има някой и друг скрит коз в ръкава. Това се опитвам да кажа.

— Е, под неговия ръкав със сигурност няма татуировка с лицето ми — прошепнах и се усмихнах сладко на годеника си.

Той свъси лице и ме поведе навътре, право към бара.

— „Май Тай“ е много силен коктейл — предупреди ме, преди да си поръча един за себе си. — Искам да кажа, че в него има само алкохол.

— Казваш го, сякаш е нещо лошо. — Притиснах се към него. Усмихнах се на бармана и казах: — За мен същото.

— Много големи преходи с кола има тази седмица. Не можеше ли да си останем на едно място. Само това искам да знам.

Усетих как веждите ми се повдигат въпросително и обърнах поглед към Бенет. Не само че плащахме за престоя на цялото му семейство в хотела, но и бяхме наели коли да ги карат, когато пожелаят, където пожелаят. Той стисна ръката ми окуражително, сякаш да ми напомни, че семействата ни са луди. После се покашля и каза:

— Това са прекрасни места, Лайл. Заслужава си да се видят. Сериозно ли искаш да изпуснеш възможността да разгледаш това прекрасно място?

Бул се втурна към нас, стиснал прословутата си пластмасова поставка за бира, в която в момента се мъдреше „Будвайзер“ светло. Когато приближи, вдигна два пръста като цев и каза:

— Знаете ли какво искам да уцеля тази седмица?

После намигна, премести „цевта“ към мен и каза:

— ТАЗИ КРАСИВА ДАМА.

— Много удачно — каза сухо Бенет. — Класика, Бул. Както винаги.

Бул махна над главата си и се отправи директно към дансинга. Дисководещият бе започнал да пуска музика, но все още доста тихо, защото се очакваше, че хората първо ще вечерят и чак след това ще започне истинското парти. Но за Бул това нямаше никакво значение. Той се отдалечи с движения, които трябваше да наподобяват лунната

походка на Майкъл Джексън и започна да се движи в малки кръгове и да подканва всяка жена, която се осмелеше да го погледне в очите:

— Тази седмица съм самотен жребец. Коя иска да ме поязди първа?

Повечето хора, предимно жените, се загледаха в питиета си, или веднага намериха с кого да си говорят, а други просто забиха поглед в тавана. Отпих от моя „Май Тай“. Едва преглътнах. Закашлях се. Бенет леко ме потупа по гърба.

— Не си се шегувал. Това наистина е много силно.

— О, Кло, моля те не преигравай — каза Джордж и ме подбутна с таза си. — Ти си мъж!

— Нещо, което не може да се каже за теб — съгласих се.

Беше сменил костюма и сега беше облякъл черни джинси и бяла, вталена по тялото риза с черни диаманти. Изглеждаше фантастично. Стана ми малко мъчно за него, усмивката ми се вгорчи, защото Джордж нямаше никаква компания за вечерта освен Уил, който в момента си почиваше в ъгъла с Хана. Изглеждаше тотално изтощен от приключенията с Джудит и Мери. Мисля, че в един миг се бе предал и нямаше никакъв избор освен да погледне на нещата от веселата им страна — единственият начин да приемеш целия абсурд на ситуацията. Позволяваше им да го хранят в устата с ягоди по време на закуска, а Хана само се смееше и го намираше за комично. Предположих, че Уил няма да има сили да прави компания и на Джордж.

— Изглежда братовчедът на Бенет си търси партньор. Готов ли си да пояздиш бика?

Тъмните вежди на Джордж се повдигнаха удивено към въпросния бик, който танцуваше все така самотен и продължаваше да приканва и... съблазнява дамите по своя си начин.

— Това ли е единствената ми опция да прелъстя някого? Да се забавлявам с контингента от Джърси?

— За съжаление така ми се струва — казах. — Освен ако не искаш да опиташ пак с Уил. Чух обаче, че там се е появила някаква конкуренция от женски хищници над средна възраст. А и се носи слух, че тази седмица Хана се опитва да му строши пениса.

Джордж взе напитката ми и отпи няколко големи глътки, сбръчка нос и ми я върна вече наполовина празна.

— Боже мой, това е силно!

— Мислиш, че това е силно! — каза Лайл и бутна чашата си в лицето на Джордж. — Не знаеш какви напитки пиехме ние в морската пехота. — Устните на Джордж се извиха в лека усмивка. — Сигурен съм, че на теб, момче, би ти харесало в морската пехота.

— Да, би му харесал всеки един моряк — каза тихо Бенет и отпи от питието си, прокара ръка по гърба ми и я остави на чупката над дупето ми.

Лайл продължи да обяснява, сякаш не бе чул коментара на Бенет.

— Онези напитки, момче... пиеш и след това бензинът ти се струва като вода. Алкохолът тогава беше нелегален. Но пък какви веселби ставаха! — Бенет започна да се мърда неудобно и сконфузено и да мърмори. Лайл кимна и се обърна към мен: — Тогава трябваше да ходя с километри, докато намеря жена, която да се съгласи да дойде с мен. Понякога си плащах, но няхах нищо против. — Лайл погледна към другия край на залата и вдигна напитката си към Сюзън и Елиът за тост. — Коварно нещо беше този алкохол. Какво да се прави.

Притиснах ръка към устните си и се опитах да потисна смеха.

— О, наистина не знам какво би могло да се направи? — каза тихо Бенет. — Може би да не сочиш към годеницата ми, когато разказваш как си плащал на проститутки.

— Вероятно и аз бих постъпил така — съгласи се Джордж. Лайл, който изобщо не схващаше за какво става дума, пак се обърна към нас.

— През уикенда слагаха канелена пръчица. Уж да го направят по-специално. И пак имаше отвратителен огнен вкус.

— Канелен огън един вид? — реших да добавя.

— В напитката или в проститутките слагаха пръчиците? — попита Джордж. Лайл обаче дори не се усмихна.

— В напитката.

— Наистина, можело е да я слагат и на двете места — казах на Джордж.

— Нямам представа какъв е вкусът на жената. Със или без канелена пръчка. Само това казвам — прошепна драматично Джордж. — Може пък да е нещо специално.

— Едно момче от екипажа ми — започна Лайл на нова сметка, очевидно отново потънал в спомените. — Как се казваше, че забравих? — Отпи от чашата си, затвори очи, концентрира се и ги отвори след няколко секунди. — Бил. О, този Бил! Слушайте да ви разправам. Е,

той беше нещо друго. Една вечер се напи и като се върна, беше облечен в женско бельо. Боже, колко го гониха момчетата из ъглите онази вечер.

Всички мълчахме и се чудехме какво да кажем, когато Джордж се обади:

— Да, както вече казах, морската пехота е идеалното място за мен.

И тогава всички се обърнахме при силния вик от другия край на салона. Уил се опитваше да прикрие задника си с две ръце и гледаше леля ми Мери с онзи огнен секси поглед, който трябваше да ѝ напомни колко е нетърпима. После направи няколко крачки напред като хищник, а леля Мери отстъпваше назад с ръка на устата. Изглеждаше жалка и неадекватна в опита си да покаже колко съжالياва за случилото се.

Джордж ме погледна.

— Време ли е да започвам да ревнувам, че прилагат сексуален тормоз върху моето момче?

— Да, определено — каза сухо и замислено Бенет. — Учудвам се, че лелите на Клоуи все още не са му сложили седло и не са го яхнали.

— В такъв случай няма да е зле да отида и да му кажа, че когато стане гей, няма да има такива проблеми. Предполагам ще е заинтригуван да научи какви чудеса могат да сътворят тези две ръце. — След което размърда пръсти в лицето ми, а Лайл се обърна и изгледа Джордж с любопитство. — Става дума за клавишни инструменти. Истински цар съм на пианото — добави Джордж и тръгна към дансинга.

* * *

С Бенет излязохме на верандата. Гледахме към океана и приказвахме с някакви далечни братовчеди, които той не беше виждал от години, а аз виждах за първи път. Бяха мили хора, а разговорът се въртеше около основните теми, обсъждани по време на всички разговори тази седмица:

Как е времето във...?

Ще ми припомниш ли с какво се занимаваш?

Кога се видяхме за последно?

През цялото време ръката му беше около кръста ми, стискаше ме, сякаш ме наказваше. Грубият му допир ме ядосваше и в същото време ме възбуждаше. Плъзнах ръка върху неговата и забих ноктите си в кожата му. После ме стисна по-силно, а аз забих нокти още по-дълбоко и тогава вече извика, пусна ме и ме изгледа зловещо.

— По дяволите, Клоуи!

Усмихнах му се сладко, доволна от малката победа и тогава усетих гигантската ръка на Макс върху рамото ми. Наведе се между мен и Бенет и каза на ококорените от изумление братовчеди:

— Не им обръщайте внимание, те така си казват, че се обичат.

Дисководещият обяви, че вечерята е сервирана и всички тръгнахме към местата си. С Бенет седяхме на централната маса, притиснати от родителите ни от двете страни. Като две парчета шунка в сандвич. По двата фланга се простираха останалите маси. Все още усещах допира му по кожата си и болеше. Но по-силното чувство беше на хлад и празнота. Той беше единственият мъж, когото исках така отчаяно, че бях готова да го вбеся, да го изкарам от кожата му, само и само да гледам с наслада как го прекършвам на две, как го свалям на колене пред себе си, за да ми даде това, което искам.

Елиът и баща ми станаха и тръгнаха към празното място пред масите. Елиът се усмихна на диджея и взе микрофона.

— Бенет е най-малкият ми син и през целия си живот е бил крайно мотивиран, целеустремен, и с високо чувство за самоконтрол и вътрешен баланс. Когато Клоуи се появи в живота ми, Бенет все още живееше във Франция. По онова време няха никаква представа какво това момиче щеше да направи с въпросния самоконтрол и баланс на сина ми.

Хората се усмихваха и кимаха одобрително.

— Но исках да ти кажа, че се надявах — каза и ме погледна. — След като те опознах, беше много трудно да не искам да бъдеш част от семейството ни. Но с тези двамата нищо не става насила, не става и с убеждения. При тях важат само природните закони, защото те двамата сами по себе си са природни закони. Щастлив съм за себе си, за Сюзън, за Хенри и Мина. Понякога имам чувството, че когато вие двамата се събрахте, светът стана спокоен и мирен.

После се обърна към баща ми. Микрофонът изпищя в ръцете му и всички сложиха ръце на ушите си. После татко прочисти гърло, извини се и започна с разтреперан глас:

— Клоуи е единственото ми дете. Майка ѝ почина преди няколко години и сега съм тук от името на двама ни, но никога не ме е бивало в тези неща. Искам само да кажа, че се гордея с теб, слънце. Ти успя да намериш единствения човек, който може да те опитоми и най-вече, който иска да те опитоми. Бен, харесвам начина, по който гледаш дъщеря ми. Харесвам това, което мога да видя в теб и съм горд, че имам възможността да те нарека мой син.

Елиът усети, че баща ми става прекалено емоционален, затова взе микрофона от разтрепераната му ръка и каза:

— Подготвили сме едно малко слайд шоу от детството и най-младите години на децата ни. Ще върви няколко пъти по време на вечерята, за да имате възможност да разгледате всички снимки. Насладете се на хубавата компания и на вечерята.

Гостите аплодираха и после ахнаха в един глас, когато се появиха първите ни снимки като бебета, като малки деца, като тийнейджъри. С усмивка гледах как се изреждат снимките, на които бях в ръцете на мама, или се боричках с татко. Навсякъде изглеждах толкова самодоволна и палава.

На всяка една снимка Бенет беше издокаран, лъснат, спретнат, красив. Дори и в странната и мътна възраст, предшестваща тийн годините му!

— Изобщо бил ли си някога гнусен и отвратителен? — изсъсках в ухото му.

Точно тогава се появи снимка, която предизвика бурен смях: това беше годината на най-отвратителната подстрижка в историята на човечеството: бях остригана късо отпред и встрани и с дълга коса отзад. И със скоби на зъбите. Изглеждаха толкова големи, сякаш бях захапала железопътни релси.

— Стой и гледай — промърмори Бенет.

И веднага след като го каза, на екрана се появи снимка на Бенет с някаква грамота. Изглеждаше сякаш бе пораснал за една нощ и на сутринта късите гащи му бяха станали прекалено къси, косата му много дълга и рошава, и камерата го бе уловила по средата на някакъв доста непривлекателен изблик на смях. Изглеждаше... е, добре тук не

изглеждаше точно божествен, но все пак, дори и такъв Бенет просто беше красив и в никакъв случай гнусен и отвратителен.

— Мразя те — казах.

Той се наведе, целуна ме по челото и каза:

— Разбира се, че ме мразиш.

Последната снимка беше правена неотдавна. Същата снимка беше прилежно подредена във всекидневната на Сюзън: Бенет стоеше с ръце зад гърба ми, шепнеше нещо в ухото ми, а аз се смеех.

Наведох се и целунах татко по бузата. Той се изправи и прегърна Елиът и Сюзън.

Снимките започнаха да се въртят от началото и всички отпиха от виното, което сервитьорите бяха налили в чашите им. Огледах масите и се опитах да уловя онези мигове, когато хората не знаят, че някой ги наблюдава. Сара каза нещо съвсем тихо, а Макс се наведе и я целуна по бузата. Уил метна един бадем към Хана, а тя се опита да го хване с широко отворена уста. Не успя. Джордж и Джулия спореха дали е редно да се позволи на производителите на джинси да използват белина при избелването на плата. Племенницата на Бенет, София, се покатери в скута на Хенри, Елиът доля вода в чашата на Сюзън, която ме погледна и лицето ѝ грейна от щастие. В очите ѝ можех да видя цялата история на Клоуи и Бенет и колко силно бе желала това за сина си.

Бенет плъзна ръка по коляното ми и нагоре под роклята. Сърцето ми се сви, после бавно се отпусна и сякаш хукна в тежък галоп. Репетицията беше толкова разхвърляна, че едва в този миг усетих цялата тежест на предстоящото събитие. На неотменно приближаващата сватба.

Утре се женех.

За Бенет Райън.

За мъжа, който ме бе чукал с омраза, докато го обикна.

И си спомних...

— *Госпожице Милс, работата с вас би била значително по-лесна, ако не продължавахте упорито да пренебрегвате всички граматически правила при записването на протоколите от събранията.*

— *Господин Райън, забелязах, че компанията предлага Курс по комуникация с екипа за директори начално ниво. Да ви запиша ли?*

— *Занесете тези фактури в счетоводството. Какво има, госпожице Милс? Карта ли ви трябва?*

Взех чашата с вода и изпих половината. Ръката ми трепереше.

— *Добре ли си, бейби?* — прошепна Бенет в ухото ми. Кимнах прекалено ентусиазирано и се опитах да се усмихна спокойно и уверено. Въпреки това съм убедена, че съм изглеждала като лунатик. Усещах как по челото ми избива пот и докато се опитвах да разтворя салфетката си, вилицата ми трепереше в ръката. Бенет ме гледаше развеселено, даже му беше интересно. Сякаш наблюдаваше гръмотевична буря на забавен кадър.

— *Радвам се, че най-сетне сте решила да се занимаете с фигурата си, госпожице Милс.*

Красивият, шибан негодник.

— *След това ще отработите изгубения час, като ми приготвите презентация за случая Пападакис. Това ще стане в шест в залата за конференции.*

И си спомнях...

— *Помоли ме да ти помогна да свършиш, Милс.*

— *Моля, начукай си го.*

Бенет плъзна успокояващата си ръка по врата ми. Погледнах го и премигнах.

— *Обичам те* — прошепнах. Имах чувството, че сърцето ми бе закачено на хвърчило и изпратено някъде високо в облаците и оставено на милостта на вятъра. Беше почти невъзможно да не се покатеря върху него и да не го моля да ме докосне.

— *И аз те обичам.* — Наведе се към мен и устните му минаха като четка по моите. Всички около нас се развикаха ентусиазирано и подсвиркваха, но той много внимателно отмести устни от устата към ухото ми и каза:

— *Не си и помисляй да тестваш волята ми точно в този момент, Милс. Предупреждавам те, идеята ти не е добра.*

Опитах се да му обясня, че не се опитвам да го съблазня, че е игра, но нито една дума не излезе от устата ми. Той се усмихна, прибра едно кичурче зад ухото ми, но сладкият жест никак не отговаряше на острото съскане на езика му в ухото ми:

— *Ако се опитваш да ме дразниш и предизвикваш сега, докато баща ми седи до мен, утре вечер ще получиш само едно бързо, здраво*

чуване. И нищо повече. Забрави за нежности. Ще те оставя незадоволена и гладна точно в първата ни брачна нощ.

След това се отдръпна, намигна ми и подаде на Елиът кошницата с рулцата.

Спомних си, когато след едно събрание Хенри беше намерил копчетата от ризата ми на пода на залата за конференции и Бенет ме бе измъчвал да призная, че са мои, след като той ги бе скъсал, а пред брат си се правеше на невинен. Спомних си болката, гнева и ужаса, когато си помислих, че се опитва да съсипе кариерата ми и репутацията ми пред семейството си. Но истината е, че не е целял нищо такова. Просто е бил непохватен, не е знаел какво да прави, как да започне разговор, как да се опита да общува с мен по някакъв начин и се е чувствал точно като мен — оставен на милостта на огъня между нас.

Тогава бях побягнала в секундата, в която събранието свърши. Бях бясна. Споменът беше толкова ярък, режещ. Все още чувах как вратите на асансьора се затварят след него, усещах горещия му дъх върху шията си. А бяха минали толкова много месеци.

— *Защо си по-ядосана от обичайното?* — *попита тогава.*

— *Съвсем в твой стил е да ме изкараш курва, и то пред баща си, някаква, която гради кариера легнала по гръб или на колене.*

— Сватбата е утре — казах и издишах. — Нали?

— Точно така. — Бенет ме потупа по ръката и ми се усмихна окуражително, но аз поклатих глава и се вкопчих в ръката му. Дланите ми бяха потни.

— *Имам власт ли? Така ли? Ти се притисна в мен в асансьора. Ти ми причиняваш всичко това.*

— Женим се. Утре. Кажи го.

Усмивката му леко повехна, очите му ме изучаваха. После кимна и повтори:

— Женим се утре.

Затворих очи, когато си спомних как маската на самоконтрола се свлече от лицето му и как целият се оголи пред мен, когато разтворих крака и свърших сама на канапето в офиса му, докато той говореше по телефона.

— *Какво правиш с мен?* — *бе попитал почти изумен.*

— Добре ли си, Милс? — прошепна и сковано се усмихна на сервитьора, който остави първото блюдо пред нас.

— *Не искам да излезем от тази врата и да загубим това, което намерихме тук тази нощ.*

Избутах стола назад, станах и се отдалечих от масата, минах покрай насядалите хора и се запътих към тоалетните. Хукнах към втория етаж, където имаше резервирана гардеробна специално за нашето парти. Седнах и дори не включих осветлението.

Помещението беше малко и задушно. Тук бяхме държали цветята и тежкият аромат висеше в мрака. Поемах дълбоко въздух. И пак, и пак. Вдигнах поглед и се видях в огледалата на цялата срещуположна стена. Това беше мигът, в който за втори път можех да почувствам всяка, абсолютно всяка емоция, която някога съм изживявала с Бенет. Омраза, страст, страх, съжаление, потребност, глад, любов

любов

любов

ослепителна любов.

Дръпнах огърлицата си. Сякаш някой ме душеше с... носталгия, с очакване, и най-вече с огромната потребност всичко това да свърши и да стане официално, ние да го направим официално пред себе си и пред хората, които обичахме, защото се страхувах, че съдбата може да реши да ни вкара в друга пътечка и да ни превърне във врагове.

— Дишай, Клоуи — казах си на глас.

Вратата се отвори, триъгълник светлина разряза мрака и след това изчезна и всичко пак стана тъмно. Големите топли ръце на Бенет се спуснаха по гърба ми и спряха на таза ми.

— Здравей — каза и целуна врата ми. Дълбокият му глас се разстели по кожата ми като океански прилив.

Затворих очи и се обърнах към него в ръцете му. Притиснах лице към шията му, вдишах дълбоко аромата на парфюма му, отворих уста да засмуча гладно кожата му. Ухаеше на... у дома. В ръцете му си бях като у дома.

Той простена тихичко, пръстите му се забиха в дупето ми, после тежко и бавно се плъзнаха по гърба ми. Трепереше.

Но веднага си спомних за ограничението, което бе наложил, за страданието, което причиняваше и на двамата ни. И тогава ме заля нова вълна бяс. Започнах да го удрям по гърдите и да крещя:

— Ти направи това с мен! Ти и твоите тъпи правила! И усмивката ти, и гигантския ти пенис, и как не даваш друг освен теб да

го пипне. Ти и дългите ти пръсти и езикът ти, които правят онези... кръгчета. Ти! — Поех въздух и продължих да викам: — Защо си толкова перфектен във всичко? Твърдоглав. Изискваш от хората непосилни неща, командваш ги, говориш глупости през цялото време. Ти си пълен задник! И знаеш ли какво? Майната ти, Бенет!! Защо си толкова умен и добър във всичко? Защо ме обичаш? Как така точно аз извадих тоя късмет? Превръщаш ме в маниак. Мислех, че ще се разплача долу пред всички онези хора!

Той се засмя и усетих как клати главата си с несъгласие.

— Силно се съмнявам. Плака преди две години, така че според мен не се пада да плачеш до...

Прекъснах го с целувка. И наистина имах намерение да е само една бърза твърда целувка, за да го накарам да млъкне, да накарам и себе си да млъкна, целувка на облекчение и благодарност, че Бенет винаги беше себе си, особено когато имах нужда да го чуя, да го видя такъв. Но в мига, в който отвори устата си и ми позволи да плъзна език по долната му устна, намеренията ми отидоха по дяволите и се превърна в трескава, разтреперана целувка. Езикът му се стрелна да посрещне моя. Той ме вдигна и ме закова на стената, ръцете му се плъзнаха под роклята ми, пръстите му се забиваха в бедрата ми.

— Не те страх от утре, нали?

— Не! — простенах и когато усетих как пенисът му се отърква през панталона в голата ми кожа, главата ми рязко се изви назад и се удари в плочките.

— Защото, ако е така, трябва да знаеш, че ще те влача за косата по оная пътека.

Засмях се, но смехът ми бързо се превърна в тежък стон, когато устните му се закатериха по шията и брадичката ми.

— Странно. Защо си мислиш, че е възможно да ме завлечеш, където и да е — казах. — На колене!

Той ме изглежда ядно.

— Моля?

— Колене — повторих.

Ако погледът можеше да убие, щях да бъда разсечена на две и вече сервирана с калмари.

Без да каже и дума, той ме пусна на пода и коленичи пред мен. Не му бяха необходими допълнителни инструкции. Просто качи

единия ми крак на рамото си и отвори уста под клитора ми. Целта му беше да ме докара до оргазъм за максимално кратко време. Нямаше дразнене, нямаше нежни целувки и нежни прокарвания на езика по голата ми кожа. Отворена уста, смучене, увиване на езика около клитора и бързи, и ловки действия с пръстите.

Но той не направи точно това, което очаквах, и леко ме изненада. Вкара един пръст в мен, навлажни го, прокара го назад към дупето и внимателно го притисна към другата дупка и леко плъзна навътре. От устните ми се откърти най-отчаяният и жалък стон в живота ми. Хванах се за косата му, за да мога да пазя равновесие, докато се движа върху лицето му. Бенет много рядко посягаше към това място, но когато го правеше, с пръст или с пенис, това ме упояваше и успокояваше за дни наред.

Устата му смучеше кожата ми, палецът му във влагалището, другият му пръст в дупето, удоволствието беше нечовешко, пулсиращо, мрачно. Беше прекалено много и в същото време недостатъчно. Исках по-дълбоко, по-силно, по-голямо.

Оргазмът ми започна да се събира под стомаха, но се страхувах, че това само ще ме залъже за малко, а още по-големият ми страх беше, че само голото тяло на Бенет заровено дълбоко в мен можеше да ме задоволи.

Тогава, сякаш прочел мислите ми, той вкара втори пръст отзад и започна да ме чука бързо и силно, докато бедрата ми затрепериха, ноктите ми се забиха в главата му, оргазмът ми експлодира като бесен пламък и подпали бедрата ми и огъна гръбнака ми. От гърлото ми се изтръгна вик. Бенет не спря, докато и последната конвулсия не отшумя и започнах леко да го бутам назад. Накрая целуна нежно клитора ми, облегна се и ме изгледа.

— Мисля, че това ще те държи до утре вечер.

Главата ми се отпусна на стената. Имах чувството, че краката ми са от желе.

— Да.

— Изглеждаш добре изчукана.

Въздъхнах и промърморих:

— Чувствам се добре изчукана. Тази твоя магическа уста и палави пръсти.

— Реших, че това е може би в реда на нещата — каза, изправи се и оправи сакото си.

Плъзнах ръка надолу, обхванах пениса му и я прокарах няколко пъти по дължината му. Щеше да се пръсне.

— Един от нас трябва да слезе долу. Няма ни от... няколко минути. Бенет, сериозно, това беше наистина забележително изпълнение.

Чух как скърца със зъби, челюстите му нервно се мърдаха настрани.

— Знам — каза.

— Съжалявам, че нямам време да върна услугата — прошепнах и се надигнах на пръсти да го целуна по бузата.

— Не, не съжаляваш.

— Е, така или иначе трябва да отидеш да се измиеш. Можеш да си направиш една ръчна преди това, така че с един куршум два заека. Отново.

Той наведе глава, вдиша дълбоко в шията ми, удари силно с ръка стената до главата ми, обърна се и излетя като ураган през вратата.

Тръгнах към стената и с опипване намерих ключа за осветлението и после огледах отражението си в стената огледала. Прибрах едно паднало кичурче в малкия диамантен клип на косата ми, усмихнах се и излязох.

* * *

Уил излезе от мъжката тоалетна точно когато Бенет влезе като ураган в нея. Погледна ме, засмя се и попита:

— Какво му е на Бенет?

— Сам си е виновен — казах невинно.

Той кимна с престорено съчувствие и попита:

— Готова ли си за утре?

— Никак.

— Всичко ще е наред. А ако не е наред, алкохолът ще оправи нещата — каза и ме прегърна през рамо.

— Знам — казах. — Всъщност не съм притеснена, само съм малко...

— Мамо, това е мъжът с голямата пишка. Видях го в банята.

С Уил погледнахме надолу и видяхме как синът на Кейт, третата братовчедка на Бенет, сочи към „пишката“ на Уил. Сложих ръка на устата си, за да задуша смеха. Уил вдигна ръце нагоре и видях как лицето му се изкриви от ужас.

— Кълна се, не съм му показвал...

— О, знам, знам — каза Кейт с разширени очи от неудобство и срам очи. Тя захапа устната си и сякаш искаше да се извини, но като че не можеше да откъсне поглед от него. После се опомни и погледна сина си. — Той се учи да ходи до тоалетната сам и съпругът ми каза, че ви е оглеждал. О, не, какви ги говоря. Не съпругът ми ви е оглеждал, а детето. Не че не би ви огледал... Но не би го направил, защото е женен. И не си пада по мъже. Но спомена, че синът ни се е разхождал и ви е огледал... И... О, Господи! — След което не успя да кажа и дума повече, грабна детето и бързо побягна към женската тоалетна.

— Какво беше това? — попитах.

Той се усмихна, сви рамене и каза:

— Детето се разхождаше край писоарите, докато баща му си миеше ръцете. Нищо особено.

— Защо жените загубват дар слово, когато са край теб?

— Така ли е? — попита той и пусна най-чаровната си усмивка.

— Ти говориш нормално с мен.

— Това е така, защото аз съм дракон, а не жена — смигнах му.

— Туш! — Погледна ме отново и очите му пламнаха, сякаш искаше да ми сподели нещо. — Има нещо, което искам да обсъдя с теб.

— Уилям, поласкана съм от вниманието, но ако имаш намерение да ме упрекваш за нещо, веднага те предупреждавам, че няма да разбереш какво те е ударило, преди дори да ми е дошъл редът да говоря.

Той въздъхна и заби поглед в земята.

— Честно казано Клоуи, ти си единствената жена, за която съм сигурен, че може да ме сложи на коленете си и да ми строши гръбнака. Но не, няма да те упреквам. Става дума за бъдещия ти съпруг.

— Какво е направил сега?

Уил въздъхна бавно, погледът ми се премести на лицето ми. Беше достоен опонент, няма спор.

— Мисля, че знаеш какво е направил.

Сега, след като го огледах отблизо, по бузите му забелязах следи от червило, косата му беше разрошена, сякаш котка бе прокарвала ноктите си през нея. Уил винаги е бил човекът с каменното лице, умната уста, съблазнителния ум, а всичко това само по себе си беше прекалено много, без дори да се налага да споменавам за вида му. Може би затова сега ми беше толкова забавно да наблюдавам как черупката му започва да се пропуква.

— О, стига. Джудит и Мери са котенца.

— Аха, да — каза и се засмя злокобно. — Котенца. И знам, че Бенет ги е насъскал. Казвам ти, Клоуи, ще се държа прилично до края на сватбата, няма да го правя на проблем, но войната е факт от мига, в който се върнете от сексуалната си фиеста на Фуджи. Разбираш ли ме?

Усмихнах му се крайно развълнувана от перспективата и започнах да кимам ентузиазирано.

— Онзи клоун, който му пратих за рождения ден, ще е като перце, кацнало върху облак. Разхлабителното в обеда ми? Детска игра. Ако си мислиш, че беше лоша идея да изпратя онова фалшиво резюме за отворената позиция за асистентка на Бенет и пратих стриптийзъорката, не, това е нищо. Говорим за най-висока степен на военна готовност. За опасност от най-висок ранг.

— Нямам търпение, Доктор Самър.

Той ме дръпна назад и ме огледа изпитателно.

— Малко се притеснявам от ентузиазма и вълнението ти.

Оттласнах се от стената, потупах го по бузата и казах:

— Аз съм развълнувана. Радвам се, че след утре единствената промяна в живота на Бенет ще бъде пръстенът на ръката му и моето фамилно име след името Бенет. Искане ми се да знам, че състезанието „Кой има най-големи тестиси“ ще продължи, че ти и Хана ще бъдете все така прекрасни и забавни, че Макс и Сара ще продължат да бъдат така отвратително влюбени. Бенет ще продължи да разтърсва света ми до основи и да ме влудява. Това е животът, такъв какъвто трябва да бъде.

И точно в този миг Бенет излезе от банята. Изражението му беше много по-спокойно. Намигна ми. Уил го изгледа лошо, обърна се и тръгна надолу.

— Е? — попитах, когато Бенет се приближи и прокара устните си по моите.

— Какво?

— По-добре ли си?

— Значително.

— Каква беше фантазията ти?

Бадемовите му очи натежаха, погледът му се закова върху устните му. Наведе се напред и промърмори:

— Ръцете и устата ти бяха вързани. Чуках те отзад и не ти позволих да свършиш.

След това ме целуна по бузата, хвана ме за ръката и ме поведе към салона. Изведнъж разбрах, че не се шегува, казваше ми самата истина и изведнъж вече не бях вече толкова спокойна.

* * *

Хората поприключваха с вечерята и вече си поръчваха коктейли, събираха се на малки групички да си говорят, някои дори се престрашиха да танцуват на дансинга. Бенет и аз гледахме от местата си. Дългата му ръка беше облежната на седалката на стола ми и започна да си играе с косата ми.

— Ти си като тъпа болка в задника — каза тихо.

— Ти обаче не беше болка в моя.

— Безсрамница — засмя се той.

— Така си е.

Той се пресегна да вземе напитката си, а аз погледнах към Уил, притиснат между Мери и Джудит.

— Ще загазиш за това, знаеш ли? — казах. — Уил спомена, че ще последва кървава война.

Ръцете на лелите ми се плъзгаха по гърдите и ръцете му, в косата му... честно, изглеждаше като някакво извратено видео на NaughtybyNature^[1]. Опитваше се да играе играта, но господи, дори и най-добрите могат да се прекършат в такава ситуация.

— Хей, вие двечките, спрете веднага — изкрещя баща ми през цялата зала.

— Просто си припомняме младостта, Фреди. Спокойно! — извика Джудит.

Когато ръката на Джудит съвсем недискретно се плъзна към задника на Уил, той внимателно стана, запрепъва се към диджея и измъкна микрофона от стойката.

— Хана! — Микрофонът изпищя и всички си запушиха ушите. Диджеят спря музиката и в залата настана пълна тишина. Уил изглеждаше напълно спокоен. — Хана, погледни ме.

Очите ѝ бяха станали като тигани и тя леко и много предпазливо поклати глава.

— О, господи — прошепна тя.

— Спомняш ли си какво ти казах в самолета? — попита Уил със заковани в нея очи.

Лека усмивка се плъзна по устните ѝ.

— Опресни паметта ми, Играчо Уил.

Той стисна очи, пое дълбоко въздух, погледна я и каза:

— Омъжи се за мен.

Определено не бях единственият човек, който възкликна. Всички в залата ахнаха в един глас. Бенет бръкна в джоба си да ми подаде кърпичка, сякаш усещаше как сълзите лаят към очите ми. Макс направи същото, но за разлика от Сара, която му се усмихна и я пое с благодарност, аз го избутах грубо.

— Извинявай, Клоуи — каза Уил, който сякаш не бе сигурен дали не сънува, или наистина прави това пред всички тези хора. — Знам, че моментът не крайно неподходящ.

— Да не си посмял да развалиш момента с празни приказки с мен — казах и започнах да махам като луда към Хана. — Продължавай. Това е най-хубавото, което се е случило тази вечер. Поне до този момент.

Бенет заби пръстите си в рамото ми и се засмя мрачно.

— Сега вече загази.

Хана направи няколко крачки към дансинга и хората разчистиха пространството между тях.

— Искаш да се ожениш за мен, защото те е страх от лъвиците на дансинга?

— Малко — призна Уил, но този път гласът му беше неестествено писклив. — Малко. Но от толкова много време искам да те питам и всеки ден не ми стига смелостта. — Вдигна ръка да я спре, преди да е разтълкувала думите му грешно и продължи: — Не се

страхувам, защото не съм сигурен, а защото не знам дали ти си сигурна. Искам да си сигурна в решението си така, както съм сигурен и аз.

Хана премина през залата, взе микрофона от треперещата му ръка, остави го на стойката, каза нещо в ухото му и се вдигна на пръсти да го целуне. Не знам какво му каза, но никога през живота си не бях виждала Уил да се усмихва така широко, никога не го бях виждала толкова щастлив.

Гостите започнаха да викат, да ликуват, да ръкопляскат и подсвиркват. Бенет даде знак на сервитьорите да донесат шампанско за всички. Музиката се изля тежка и шумна над дансинга, който вече беше претъпкан. Бенет се изправи и каза:

— Да танцуваме Почти Госпожо Райън.

— Само ако ми позволите да водя, Почти Господин Милс.

[1] Американска рап група — Б.пр. ↑

ШЕСТ

— Дали аз съм изпила прекалено много „Тай Май“ коктейли или Уил наистина предложи на Хана? — попита Клоуи.

— Предложи ѝ — казах и спрях водата. — По средата на репетицията за вечерята на сватбата, с микрофон, пред моето и твоето семейство и вероятно са ги чули и на горния етаж. Според слуховете се е съгласила.

— Добре тогава — каза тя с четка в устата и се наведе да изплакне зъбите си. Гледах очертания ѝ перфектен задник, усещах тежкия си пулс и жуженето на желанието под кожата ми.

— Трябва да побързаш — казах, метнах кърпата в мивката и се облегнах на плота на банята.

— Ще излизаме ли? — попита тя и ме погледна с наивни очи и в същото време с подигравка, сякаш това изобщо не беше жената, която ме накара да сложа уста между краката ѝ в съблекалнята на заведението, докато гостите и семействата ми вдигаха тостове за нас и вечеряха. Бях щастлив, че отново беше моята Клоуи — точно толкова алчна, колкото бях и аз.

Но сега беше мой ред.

— Не, ще засмучеш този пенис и после ще те чукам, докато някой започне да тропа по вратата да ни каже, че закъсняваме за собствената си сватба — казах и започнах да разкопчавам ризата си. Тя се изправи и се загледа в бавно оголващата се пред очите ѝ плът.

— О, така ли?

Бутнах я към стената, прокарах ръце по извивките на тялото ѝ и ги спрях чак на задника ѝ.

— Утре може да имаш затруднения да ходиш.

— А правилото ти?

— Правилата са за духачи, които нямат шанс да ги изчукат така или иначе.

Наведох се и прокарах език по шията ѝ, повдигнах я, сложих краката ѝ около кръста си, понесох я към спалнята и загасих

осветлението веднага щом влязохме.

— Писна ми само аз да смуча, Милс.

— Кога достигна до това заключение? Преди или след като свърших днес? — попита.

Метнах я на матрака.

— Защо все още говориш? — изръмжах в устата ѝ. Целунах я силно, без грам нежност и с много гняв. С цялата ярост, която бях трупал от седмица. С едно движение тя съблече ризата ми и в същото време с крака смъкваше панталона ми надолу.

— Сега е твой ред да посмучеш — казах. — И после ще те чукам застанала на колене.

Точно тогава чух странен шум в коридора, обърнах рязко глава и премигнах в мрака.

— Чу ли това? — попитах почти сигурен, че чувам стъпки по плочките във фойето.

— Мамка му, да — въздъхна забравила, че все още забива ноктите си в мен. — Кажи ми какво още...

— Клоуи...

— Близко си, но не съвсем, сладурче — чух мъжки глас до ухото си.

Скочих готов да се бия, сърцето ми се удряше в ребрата. И точно тогава някой включи осветлението.

— За бога, Джордж! Казахме, че ще почукаме — нашепна женски глас.

Хукнах да прикривам голото тяло на Клоуи.

— Мина? — извиках, почти ослепял от внезапно излялата се в стаята светлина и още по-внезапно появилия се отнякъде силует на жената на брат ми. Някой ми метна една тениска, но не успях да я хвана, защото някой я грабна вместо мен.

— Да не си посмяла! — предупреди Джордж, който се втурна напред и застана пред мен сякаш да ме брани. — Лично ще пребия всеки, който даде на този мъж дори парче от дреха. По дяволите, Мина, ти ми каза, че ще е гол!

— О, сгрещила съм — каза тя с усмивка. — Забравих, че той пази девствеността си за след сватбата. Май пропуснах да ти кажа. Макар че ако се съди по размера на... нещата му... май е бил на път да се предаде. Бен, искаш ли да се поприкриеш малко. Майка ти идва.

Едва сега осъзнах, че стоя по боксерки.

И по... ерекция.

— Излизайте! — казах и се прикрих с една възглавница.

Клоуи се наведе и взе една памучна роба. Нашествениците бяха облечени в черно. От глава до пети. Като бандити от анимационно филмче. Убеден съм, че във всеки един друг момент щеше да ми се стори ужасно смешно. Но не и сега.

— О, хайде, Бенет — каза майка ми, която точно влизаше в стаята, следвана от Сара и Джулия. — Дойдохме само да вземем Клоуи.

— Моля? Всъщност откъде имате ключ? — попитах.

— Не питай — каза Джордж.

Майка ми мина покрай леглото и протегна ръка към Клоуи.

— Знаеш правилото, Бенет: младоженецът не бива да вижда булката в деня преди сватбата. Трябва да я изведем до пет минути. — После се наведе към мен и прошепна в ухото ми: — Пуснах ти съобщение, че ще се промъкваме да я крадем.

— Майко — изкрещях напълно загубил търпение. — Нямам време да чета петстотин съобщения за панталоните на татко, за контактите в стаята ви, кое ястие ти е харесало най-много.

— Някой няма ли да попита мен какво мисля аз? — попита Клоуи.

— Не — казаха в един глас Мина и Джордж.

— Добре — каза Клоуи и затегна възела на робата си. — Имате късмет, че съм изтощена до смърт и станах рано, иначе досега да съм ви наричала задниците. Само ме заведете до някое легло, няма значение чие. И в твоето да е, не ми пука — каза и посочи Джордж.

— Никакъв шанс за моето, принцесо.

Светът напълно се бе побъркал.

— Сара — казах и се завъртях към нея. — Как успяха да убедят теб? Ти трябваше да си добрата. Ще те омърсят, ще те завлекат със себе си към дъното. Бягай, Сара Дилън, бягай далеч от тези вещици.

Тя сви рамене и каза:

— Всъщност е доста забавно. Искам да кажа, че понеже сега си девствен, очаквахме да те заварим да шиеш гоблен или да плетеш на две куки, или в най-лошия случай да играеш на Скрабъл. Така е много по-добре, повярвай.

— Всички сте луди — казах. — Всички до един. В това число и майка ми.

— Две минути до полунощ — извика Джордж. Всички се разтърчаха като обезумели, чекмеджета и шкафове се отваряха и затваряха. Всичко, което „може да потрябва“, беше взето. Банята беше претършувана и обрана до последната вещ на Клоуи, до последната тубичка и кутийка.

— Я се отпусни, Бенет. Това си е традиция. И утре, когато я видиш как върви към теб, ще разбереш, че си е заслужавало чакането — каза Джордж.

— Взехме ли всичко? — извика майка ми.

Останалите викнаха в един глас, че са взели всичко и че е напълно в реда на нещата да отвлечат годеницата ми. После избутаха Клоуи, която едва успя да ме целуне и изведнъж в апартамента настана гробовна тишина.

* * *

Отне ми часове да заспя. Стаята беше прекалено тиха, леглото прекалено празно, и за поредна нощ не успях да чукам. Ръката ми хвана мазоли и дори не беше чукане като чукане, а съчувствие на един орган към друг.

Събудих се сам. Беше гадно. Не че не се беше случвало, напротив. При натоварения ни график винаги единият тръгваше по-рано. Освен това доста пътувахме, но за няколко дни свикнах да усещам топлото й пулсиращо тяло до мен. И сега всичко ми се струваше ужасно грешно.

Беше все още тъмно, въздухът беше влажен и дори птичките спяха. В тишината на утрото океанът ръмжеше още по-силно. Беше безкрайно трудно да остана сам. Клоуи беше някъде наблизо и в същото време прекалено далеч, за да мога да я докосна. Стомахът ми се сви от болка. Взех една възглавница и се свих около нея, за да я блокирам.

Очертаваше се безкраен ден.

Насилих се да стана, отидох в банята да се погрижа за спокойствието си, да се изкъпя и облека. Днес беше сватбата ни. След

часове щяхме да сме женени. А списъкът в главата ми с нещата, които тепърва трябваше да направя, беше почти толкова дълъг, колкото часовете до церемонията.

В този апартамент имаше прекалено много часовници. Един на ръката ми, който Клоуи ми подари в деня, в който отворихме офиса в Ню Йорк; имаше и един над мокрия бар, един над телевизора, един на нощното шкафче. Знаех точно след колко време Клоуи ще се събуди, знаех точно след колко часа ще я видя отново и ще бъдем женени.

* * *

Уил и Макс ме чакаха в лобито. Бяха седнали пред камината и гледаха някаква карта върху екрана на телефона на Макс.

— На Университета е — каза Уил.

— Не е — спореше Макс, — а е на Робинсън.

После вдигна глава, видя намръщената ми физиономия и поклати глава.

— Добро утро, слънце. Май не си се наспало добре, зайченцето ми?

— Не се прави на умряла лисица. Много добре знаеш къде е била бременната ти приятелка. Защото, ако случайно не ти е казала, беше в моята стая.

— Какво? — попита Уил.

— Всички главни женски персонажи в тази сватба, в това число Джордж, снощи се появиха в стаята ми да крадат Клоуи, за да не я виждам до сватбата. Предполагам, че се е наложило да я вържат за някой креват и да ѝ залепят устата с тиксо и ще я държат така цял ден някъде в тоя хотел, докато не дойде време да я вкарат в сватбената рокля.

Тогава ми направи впечатление, че Уил има огромни черни кръгове под очите и че се прозява през две минути.

— На теб пък какво ти се е случило?

— Хана. Това ми се случи — каза и се опита да потисне поредната прозявка. — Не знам дали е заради онези хиени, или е заради нещо друго, но откакто сме дошли, една нощ не съм се наспал като хората.

— Мразя ви и двамата — казах.

— Копеле, така се радвам да те видя в бодър дух. Особено днес — засмя се Макс.

— Да го духаш, Стела — казах и тръгнах към рецепцията. Двамата ме последваха и застанаха до мен.

Момчето на рецепцията вдигна глава, казах си името, дадох му кредитната си карта и документите си за самоличност и изчаках, докато направи фактурата за колата, която бях наел, за да взема дрехите от химическото. Искрах всичко да пристигне в идеално състояние, никакви издънки повече. Стиснах ключовете на автомобила и изведнъж се успокоих. Най-накрая имах контрол. Над едно нещо, едно-единствено, но все пак и това беше нещо. Ето как се вършат нещата: не наемаш хора, правиш си го сам.

— Господин Райън?

Обърнах се при звука на тракащи токчета.

Мамка му.

— Добро утро, Кристин — казах. — Точно отивахме за дрехите.

— За дрехите... — повтори тя и се загледа в ключа в ръката ми.

— Да. Мога ли да направя нещо за теб?

— Ами... — започна и ми се усмихна с най-фалшивата усмивка, която някой някога е виждал. Стомахът ми се сви. Това се превръщаше вече в инстинкт. — Има един незначителен проблем.

Дишай дълбоко! Дишай дълбоко!

— Незначителен? — Малък проблем. Малка злополука. Незначителен проблем.

— Малък наистина — увери ме тя. — Незабележим.

— Ето, започва се — чух да казва Уил.

Последвахме я през задната врата, през верандата и към поляната, където вече правеха подготовката за церемонията. Или поне се опитваха. Обувката ми потъна в тревата и изджвака звучно.

— Господи! — извиках и се огледах наоколо. Цялата морава беше наводнена. Столовете бяха паднали, масите бяха килнати настрани в заблатената трева. Работници и служители бягаха като обезумели в пълна паника.

— Една от подземните тръби на пръскачките се е счупила през нощта — каза тя извинително. — Водата е спряна, но както виждате...

— Майко мила — каза Уил и се опита да види колко е дълбока локвата до гуменката му.

Прокарах длани по лицето си. Не знаех какво да мисля. Усетих ръката на Макс на рамото си. Стискаше ме, сякаш да ме задържи да не падна или да не убия някого.

— Но нещата могат да се поправят, нали? — попита той, вероятно усетил, че започвам да превъртявам и застана между Кристин и мен.

— О, разбира се, без съмнение — казваше Кристин, но не бях съвсем сигурен, защото кръвта бучеше в ушите ми. Телефонът ми започна да вибрира в джоба и веднага изпаднах в ледена паника, че Клоуи може би е видяла и вече е откачила. Слава богу, беше от майка ми:

Слънце, случайно да знаеш дали баща ти си е взел черните обувки. Твърди, че ги е взел, но ги няма никъде.

Пуснах телефона в джоба си, обърнах се към Кристин, която обясняваше:

— В момента оправят тръбата, след което ще изсушат наводнената част или просто ще изнесем всичко надолу към брега.

Макс се обърна към мен с чаровната си усмивка и каза:

— Видя ли? Няма за какво да се притесняваш. Ще вземем роклите, ще седнем да хапнем някъде, да пийнем дори... като те гледам натам отиват нещата. Когато се върнем, всичко ще е наред. И ако нямаш нищо против, аз ще взема това — каза и изскубна ключовете от ръката ми.

— Какво правиш? — опитах се да си ги взема обратно.

— Извинявай, Бен, но така е най-добре за теб. Мисля, че си в състояние да прегaziш всеки пешеходец по пътя си, а ако това се случи, може и да се появи още един съвсем незначителен проблем в сватбените тържества и веселби.

— Макс, мога да карам. Дай ми ключовете.

— Виждал ли си се на какво приличаш? Случайно да си минавал край огледало днес? — попита и ме потупа по главата, преди да успее да го плясна по ръката.

Уил се изкиска зад мен и веднага се опитах с поглед да го изравня със земята, но той веднага вдигна ръце да се защити.

— Макс е прав — каза и направи няколко крачки назад.

Обърнах се към Макс и попитах:

— Ти изобщо знаеш ли как да караш в тази държава?

— Разбира се.

— Тук движението е вдясно, нали знаеш?

Той махна с ръка.

— Ляво, дясно... Колко му е? Не може да е много по-различно.

* * *

Макс тръгна пред нас към другия изход на хотела. Карахме се през цялото време. Аз го наричах „задник“ и... други органи, а той ме питаше дали съм си взел дамската чантичка. Уил се влачеше зад нас полузаспал, но все още на крака.

Едно момче от персонала се приближи и без да обръща внимание на кавгата ни, взе ключовете, намери закачената на борда бележка с описанието на колата и ни поведе навън към един бял транспортен ван, паркиран до тротоара под сянката на няколко палми, след което ни пожела приятен ден и се отдалечи.

— Ето какъв е планът — каза Макс, после се пресегна и удари лек шамар на Уил, за да се разбуди. — Уил, идваш с нас...

Уил се стресна и отвори очи.

— Какво?

— Добре ли си?

— Господи, смазан съм.

— Ще пийнеш кафе и ще ти мине — каза Макс. — Ще дойдеш с нас до химическото чистене и после хващаш такси и отиваш да вземеш пръстените.

— Да ти приличам на Пепеляшка? Защо не може Хенри да поеме малко от тези задачи?

— Защото Хенри говори прекалено много, а ти си по-хубав — обясни Макс. — Кой знае какво може да стане. Може да се наложи да се кажат няколко сладки приказки на някоя зажадняла позастаряваща леля в химическото, а всички знаем, че няма по-добър от теб в съблазняването на такива дами? Има ли по-добър, пиле? — каза и го потупа галовно по бузата. — Няма. Никой не е по-добър от теб, карамфилче мое.

Уил се прозя, очевидно прекалено изморен, за да спори.

— Да, както и да е.

Макс мина от другата страна на вана и ми отвори вратата.

— Бен, колесницата те чака.

— Начукай си го — казах и го ударих по рамото точно преди да се кача, но той се засмя с гръмотевичния си смях и подвижна: — Добре ли си отзад, Уилям.

— Да, да. И двамата сте гъзове — промърмори той.

Макс сложи ключовете в хранането, завъртя и моторът тръгна. Усмихна ми се широко и самодоволно, но веднага след това усмивката му се стопи и на нейно място се плъзна най-изненаданото изражение, което съм виждал на лицето на Макс за всичките тези години, защото се опитваше да сложи колата на скорост, но последва ужасен стържещ звук.

— Много окуражително — казах.

— Ще спреш ли да се държиш като гъз! Знам какво правя.

— Разбира се, че знаеш.

Ванът тръгна рязко напред и аз с драматичен жест закопчах колана си. На първия завой гумите изпищяха и аз се хванах за таблото, за да не падна. Уил обаче не беше толкова бърз. От предната седалка се чуваше как се въргаля в товарното помещение.

— Кога за последно кара кола? — попитах и се хванах здраво, защото наближавахме поредния завой. Макс сви устни и се замисли.

— Вегас — каза и кимна, без да обръща грам внимание на десетките клаксони край нас.

— Вегас? Не си спомням да си карал кола във Вегас.

Той погледна картата на телефона си, мина на жълто в последната секунда, и едва не се наби в задницата на колата пред нас.

— Възможно е да съм взел кола под наем, докато вие, момчета, бяхте заети с други неща.

— Взел си какво? Под наем? Исусе!

— Да. Всъщност, за да бъда по-прецизен, беше лимузина, а не кола. Но не е в това работата. Стигнах и се върнах без никакви проблеми.

— А не забеляза ли нещо необичайно край теб? Изпружен среден от всяка друга кола, полицейски сирени?

След като едва не се ударихме в около десетина по-малки коли, защото на практика виждах как английското копеле се опитва да обърне представата си за ляво и дясно, най-накрая спряхме пред химическото чистене.

— Господи, извадете ме оттук — простена Уил. Скочих от колата и отидох да му отворя задната врата. Той с мъка се олюля, излезе и веднага се затърча да повръща в храстите. Имаше ли какво повече да казвам в подкрепа на становището си!

Химическото чистене беше невзрачна сграда между един китайски ресторант и магазин за комикси в средата на малък мол. Макс ме остави да водя, но се спря и се загледа в неоновия знак „Гарантирано удовлетворение“, който светеше с жужащи неонов лампички над главите ни.

— Това ми се струва малко мизерничко — каза тихо Макс.

Слава богу, че дрехите бяха готови. Отворихме всяка торба, за да проверим дали всичко е там: шест рокли, осем смокинга, и ги понесохме към колата. Макс беше обещал на майка ми да не ми позволява да видя роклята на Клоуи и спази обещанието си.

— Няма начин да караш на връщане — казах, след като качихме и последната торба.

— Още ли ще приказваш за това?

— А ти видя ли се как караш? Видя ли Уил какво направи след като повърна? Знаеш ли, че падна на колене и целуна тротоара? — Пресегнах се и успях да измъкна ключовете от ръката му.

— Ти пък сякаш караш по-добре! Баба ми кара по-добре от теб, а е на осемдесет и две и има глаукома.

— Съжалявам, не те чух. Полицейските коли и хеликоптерът над главата ми, които те издирват и са обявили награда за залавянето ти, вдигат прекалено много шум — казах и тогава Макс успя да ми вземе ключовете. Напсувах го и той ми ги дръпна и така, докато Уил застана между нас, грабна ключовете и потърка слепоочията си.

— Вие двамата няма ли да спрете? Ако трябва да бягам цяла вечер от онези двете луди лели, не искам да се съобразявам повече с теб, Бен. Ти карай — каза и сложи ключовете в ръката ми. — Макс, дръж се като добро дете и си чакай реда. Таксито ми е тук. Ще взема пръстените и ще се видим направо в хотела.

После ни погледна и зачака да протестираме, но аз казах само „Добре“, а Макс измънка едно „Хубаво“.

— Супер. Сега се опитайте да не се избиете по пътя към хотела.

Вкарах координатите на хотела и зачаках да получа картата с упътванията. Макс седеше до мен и мълчеше.

— Благодаря — казах и тръгнах.

* * *

Макар че едва пристигнахме живи, Макс бе карал спокойно и с оптимизъм. Трябва да призная, че ако Макс не се беше намесил, досега щях да съм се напил и да съм уволнил служителите на хотела, които дори не работеха за мен.

— Чеп — отговори той. Усмихнах се и излязох от паркинга.

Събота ранен следобед. Трафикът в Сан Диего беше ад. На идване нямаше много коли, но сега магистралата беше, меко казано, претоварена. Точно с Макс спорехме дали това е правилният път, когато телефонът му звънна.

— Да, Уил? — каза Макс, заслуша се и сложи телефона на спикер.

— Кой от вас, идиоти, трябваше да затвори задната врата на вана?

— Какво? — изврецах и погледнах в огледалото за обратно виждане. Безспорно, някой от нас бе оставил вратите отворени и сега се поклащаха на пантите си. Даже се зачудих как са още там.

— Мамка му! — И сякаш изведнъж земята започна да се върти с тройна скорост.

От всички посоки се появяваха коли. Клаксона свиреха, гумите скърцаха, докато аз отчаяно се опитвах да стигна до страничното платно. В огледалото видях как вятърът поде края на едната торба, сякаш беше захарен памук. Нагоре и пак надолу. Нагоре и пак надолу. Макс бързо разкопча колана си, скочи отзад като хищник и разпери ръце върху застрашената от падане торба. Но беше прекалено късно. Колата подскочи върху една малка бабунка и тогава вятърът вдигна целия сак и дрехите се разлетяха из въздуха и падаха на асфалта като домино.

Това беше апокалипсис, истински ад. Изпсувах, засякох пътя на един камион и успях да се добера до най-дясното платно на магистралата. Изскочих от колата, извиках на Макс, но той вече бягаше с мен и двамата гледахме с ужас как колите прехвърчат покрай пръснатата се торба с дрехи.

— Ей там — изкрещях и посочих другата голяма торба, най-голямата, в която беше роклята на Клоуи.

Таксито на Уил наби спирачки пред нас и тримата се разделихме в различни посоки да събираме изпопадалите дрехи.

Клаксоните свиреха край нас, въздухът миришеше на изгоряла гума и нажежен асфалт. Но единственият ми импулс да достигна до роклята на Клоуи бучеше в ушите ми и почти не виждах и не чувах абсолютно нищо друго. Опитвах се да не мисля за издънка, опитвах се да не си представям какво ще се случи, ако се проваля и сега. Опитах се да не обръщам внимание на псувните от един мерцедес и успях да се докопам до торбата с роклята ѝ. Огледах опаковката да се уверя, че няма външни повреди. Всичко беше наред, само едно леко разкъсване в долния ъгъл на торбата.

Стигнах до вана и я бутнах в ръцете на Макс.

— Провери дали всичко е наред — казах, свих се на две и се опитах да напълня дробовете си с кислород и в същото време се молах на бог роклята ѝ да е пострадала.

— Няма проблеми — каза Макс. Усетих облекчението в гласа му въпреки шума от стотиците автомобили. — Перфектна е.

Въздъгнах.

— Баси мамата. Всичко ли е тук? — попитах и отидох до задната врата на вана да видя дали не сме изгубили още нещо. Уил погледна към торбите, които държеше в ръцете си.

— Четири — каза.

— Шест — изброи Макс.

— Има и четири тук отзад — казах. — Колко бяха общо?

— Четиринайсет. Ние тримата, Хенри, момчето, което ще носи пръстените, баща ти, бащата на Клоуи, Клоуи, момичетата, Джордж, майка ти и момичето с цветята. Нали? — попита Уил, който седеше на асфалта и броеше на пръсти.

— Да, да се махаме оттук — казах.

Този път нямаше разпавии кой да кара.

* * *

Когато стигнахме до хотела, имах чувството, че съм пробягал маратон. Спряхме пред входа, момчето пое ключовете, а Кристин вече ни чакаше да поеме нещата в свои ръце. Увери ме, че са се справили с по-голямото количество вода и попита дали искам да видя как върви подготовката. Отказах. Искях само един душ, да поспя, и да посрещна Клоуи пред олтара. Погледнах часовника си: имах на разположение три часа. Таксито на Уил спря веднага след нас. Той плати на таксиметровия и излезе от колата. После вдигна ръка и на пръста му висеше яркосиня торбичка.

— Пръстените са тук — каза Макс и ме подбутна с рамо. — Така става вече доста по-официално. Как мислиш?

Кимнах, прекалено уморен да се заяждам.

— Кой е единственият между нас, който не е чукал нищо днес? — попита Уил и точно тогава пръстът на крака му се заби в някаква пукнатина в плочките и той се плъосна на земята. Разбира се, торбичката излетя от ръката му, и разбира се, моят нов излъскан пръстен се търкулна на шосето.

Не знам кой се втурна пръв да го търси, но в крайна сметка Макс се изправи гордо вдигнал годежния ми пръстен с голяма дупка в платината в средата на кръга. Естествено бях ядосан, но след всички събития днес, този пръстен щеше винаги да ми напомня: Нали не си забравил онзи ден, когато почти унищожи сватбената рокля на жена си? И по-добре да усещам тази дупка в пръстена си, отколкото да усещам омразата ѝ през следващите шейсет години.

— Че какво му има — каза Макс. — Нищо му няма. — После го сложи на пръста си, изпъна ръката си напред и заключи: — Изобщо не се вижда. Сериозно.

Всички кимнахме.

— Знаеш ли какво ще заличи дупката? — попита Уил.

— Какво, Уилям? — попита Макс.

— Алкохолът — каза простичко той.

* * *

Не бях съвсем против идеята. Все пак това беше сватбеният ми ден. И след две питиета с момчетата, изведнъж се почувствах така добре, както не се бях чувствал цяла седмица. Бях напълно готов да започна шибаното шоу.

Беше много странно да се приготвям сам. Да се къпя, да се бръсна, да се обличам напълно сам в целия апартамент. За всяко друго голямо събитие Клоуи винаги е била до мен и винаги дърдореше каквото ѝ е на езика и на сърцето. Но за най-голямото събитие в живота ни, за сватбата ни, аз бях сам.

Бях обличал смокинг десетки пъти в живота си. Бях свикнал с тях, чувствах се съвсем удобно в такава дреха и почти никога не се поглеждах в огледалото, преди да изляза. Но сега знаех, че Клоуи ще ме гледа, че ще върви по пътеката към мен, че ще се съгласи да се омъжи за мен. Искях да бъда точно това, което тя се надяваше да бъда, да види това, което очаква да види. Опитах се да оправя косата си, огледах се внимателно дали съм се избръснал добре, проверих устните си за остатъци от паста за зъби, завъртях няколко пъти копчетата на ръкавелите си и за първи път от седмица написах съобщение на майка ми.

Всички съмнения, които изпитвах спрямо Кристин и фирмата ѝ, се изпариха в мига, в който излязох и видях какво бяха направили с подготовката. Пред мен се простираха редици бели столове с ослепително бели драперии и панделки в Тифани синьо. Пътеката беше застлана с бели цветчета. На ливадата бяха подредени масите с бели покривки и панделки в същото синьо. Кристалът и среброто върху тях блестяха ослепително.

Орхидеите, любимите цветя на Клоуи, бяха навсякъде — във вазите, по клонките на големите екзотични растения в саксии, по краищата и таваните на тентите. Слънцето доближаваше хоризонта и се спускаше към залеза. Гостите бяха седнали. След като видях всичко това, имах нужда от минутка да се съвзема. Хванах се за рамото на Хенри.

Кристин ми махна и ми подсказа, че е време да започваме. Кимнах и чак сега вяло регистрирах, че отнякъде се чуваше тиха, спокойна музика. Залезът беше болезнено красив, а аз стоях пред най-големия миг в живота си.

Хванах ръката на майка ми и я ескортирах до стола ѝ.

— Попита ли хората от кетъринга дали имат пресни...

— Мамо, не сега — изсъсках през стиснати зъби, без да спирам да се усмихвам на гостите.

— Добре ли си, момчето ми? — попита, когато стигнахме до мястото ѝ и се наведох да целуна бузата ѝ.

— Почти — целунах я още веднъж и заех мястото си в края на алеята. Сърцето ми сякаш се бе сдобило с ръце и нокти и сега се мъчеше да излезе през гърлото.

Музиката започна и Сара и Хенри тръгнаха първи. Дори от моето място можех да забележа, че Сара изглежда абсолютно зашеметяващо. Усмивката ѝ едва се побираше на лицето ѝ и дори ми се стори, че се подсмива.

Второто нещо, което забелязах беше, че с всяка стъпка токът ѝ потъва в мократа трева. Поех въздух и се опитах да се успокоя с мисълта, че можеше да е много по-лошо. И Сара се смееше. Това със сигурност беше добър сигнал, нали?

Третото нещо, което не ми убягна, беше, че хората тихичко се подсмиват и подсмиването се превърна в тих смях, особено към задните редици. Погледах Хенри, който всеки миг щеше да се разпадне. Може би от смях. И после пак погледнах към Сара и огледах цялото ѝ тяло.

Мили Боже!!!

Огромно мазно петно от гуми на кола се кипреше през цялата средна част на роклята, точно върху прелестното ѝ и много бременно коремче. Нажежена до бяло паника ме заля и задуши. Спомних си как изглеждаха роклите, разпръснати по магистралата и как колите хвърчаха около тях. Цялата кръв се отцеди от лицето ми.

— О, не! — почти се разплаках. Бяхме погледнали само роклята на Клоуи. Дори не ни мина през ума да огледаме другите. Сара сякаш прочете мислите ми, поклати глава, обърна леко брадичка назад и каза само с устни „Тя е прелестна“.

Затворих очи и се опитах да се успокоя. *Клоуи е добре. Ще дойде до олтара. Със сатър. Просто се успокой, Бен.*

Някой смени музиката и изведнъж чух как триста и петдесет души стават на крака и ахвах като един. Отворих очи точно когато всяка една глава се бе обърнала назад да види булката. Моята Клоуи.

Изведнъж всичко някак се нареди. Или просто нямаше вече никакво значение.

Нито крайни срокове, нито работа, само това, което се случваше тук. Съзнанието ми, което цъфтеше и се развиваше благодарение на планове, програми, планиране на всеки един детайл от живота ми и живота на хората около мен, изведнъж се успокои и замлъкна. Не по неприятен начин, а сякаш ми казваше: *Седни, слушай и гледай, защото този миг е по-голям от всяко едно решение, което си вземал в живота си.*

Клоуи вървеше с наведена брадичка, хванала баща си под ръка. В свободната си ръка държеше букета си от орхидеи. Косата ѝ беше прибрана високо. При други обстоятелства веднага щях да започна да обмислям как да я пусна по раменете ѝ, преди да я метна на леглото и как да заровя пръсти в нея, но сега единственото, което исках, беше да си остане така.

Виждах всеки инч от лицето ѝ. Беше толкова красива. Исках да запечатам мига, да го спра или поне да забавя кадъра, за да му се насладя. Да му се наслаждавам винаги. Завинаги.

Бях повече от сигурен, че сега, минути преди края на нещо и началото на друго, тя планираше, мислеше. Очите ѝ бяха затворени, изглеждаше концентрирана, сякаш скачаше от мисъл на мисъл.

Не знам как, но усетих, когато сякаш намери отговора на въпроса си, когато разбра, когато реши и когато престана да мисли. Защото точно тогава вдигна очи и ме погледна.

Времето спря и целият свят край мен изчезна.

Усещах, че се усмихвам, виждах как усмивката ми се отразява в лицето ѝ, как цялата засия. И тогава направих единственото нещо, за което се сетих.

— Ела тук — прошепнах.

СЕДЕМ

Вдишай.

Издишай.

Гледат те само триста и петдесет души.

Това е само една кална река по алеята до съпруга ти.

Това са само отпечатъци от гума върху бременното коремче на Сара.

Това е само една церемония. Това е само един ден, който ще има край.

Това е само любовта на живота ти на другия край на алеята.

Баща ми ме хвана за ръка и погали пръстите ми.

— Готова ли си, момичето ми?

Преглътнах, кимнах и казах:

— Не.

— Изпитваш колебания дали да се ожениш за тоя Бенсън?

Погледнах го и се засмях, когато видях хумора в очите му.

— Не, не изпитвам никакви колебания за тоя Бенсън. Просто, ако се съди по това какво се случи през последните два дни, се страхувам, че ще има земетресение, или цунами точно докато вървя по алеята. Или...

— Дори и да има земетресение, дори и да ни връхлети цунами, трябва да знаеш, че не можеш да контролираш природата, така както не можеш да контролираш любовта. Не можеш да си пожелаеш да обикнеш един или друг. Сега ще свършим ли тази работа, или ще се скрием в някой бункер и тайничко ще се напиваме?

Стиснах ръката му, направих крачка напред и веднага стъпих в мократа трева. Кракът ми потъна. Баща ми почти загуби равновесие и за малко да падне в калта.

— Представи си, че си перце — прошепна той и двамата избухнахме в смях. — По-леко от въздуха.

Но когато направихме завоя към алеята, тогава видях.

Гостите.

Всички, които бяха дошли за сватбата.

И мъжа, който след броени минути щеше да стане мой съпруг.

Очите ни се срещнаха и на лицето му грейна най-голямата усмивка, която бях виждала в живота си. Застинах на място и няколко много дълги секунди наистина не можех да направя и крачка напред. Не можех да дишам. Единственото, което бях в състояние да направя, бе да го гледам. Беше облечен в перфектно ушит смокинг и в... усмивка. Най-опустошителната усмивка на света. Изглеждаше точно така, както се чувствах и аз: развълнуван, щастлив и на ръба да се срина.

Видях как каза с устни „Ела тук“ и изведнъж се разбързах. Имах чувството, че се движим ужасно бавно. Дърпах татко, влачех го по алеята и не обръщах внимание на тихите смехове край мен, не обръщах внимание на калта в обувката ми, нито пък ми пукаше, че се движа доста по-бързо отколкото на репетицията и щях да стигна до него преди мелодията да е свършила. Не ми пукаше от нищо. Искях да стигна до Бенет възможно най-бързо, да сложа ръце в неговите, да кажем набързо обетите и да стигнем до онази част, когато всеки трябва да каже „Да“.

Наведох се, свалих калните сандали от краката си и ги метнах някъде встрани. Те цопнаха в някаква локва, но не се обърнах. Вдигнах роклята над глезените си. Усмихнах се, когато чух възторжените викове, смеха и аплодисментите на публиката. След това буквално се затичах. Татко ме спря точно там, където тревата и пясъкът се събираха и каза:

— Това е най-добрата метафора. — Целуна ме по носа и добави: — Успях да те доведе до средата на пътя, но останалото зависи от теб.

После ме целуна по бузата и ме пусна да бягам по обсипаната с цветчета пътечка и да се хвърля в отворените ръце на Бенет.

От всички страни щракаха камери, гостите викаха ентузиазирани. Бенет ме вдигна и ме завъртя в кръг като дете. Лицето ми беше заровено в шията му, а устата му беше притисната към рамото ми. Можех да си представя как изглеждаме: все още не бяхме женени, но се държахме един за друг сякаш животът ни зависеше от това. Калните ми ходила са били на показ пред всички, докато Бенет ме въртеше в кръг и предполагам са се откроявали на фона на

снежнобялата ми рокля. После много бавно ме пусна на земята, погледна ме и каза:

— Здравей.

Преглътнах звука, който, ако бях изпуснала, би бил нещо средно между щастлив писък и плач, и казах:

— Здравей и на теб.

Не се бяхме виждали откакто ме отвлякоха от стаята ни и сега в очите му виждах колко много иска да ме целуне. Гладът и желанието в погледа му бяха толкова настоятелни, че телата ни като че започнаха да вибрират.

„Скоро“, казах с устни.

Той кимна и се обърнахме с лице към почетния Джеймс Мастърс, който изобщо не разбираше какво става. После се наведе напред и прошепна:

— Церемонията свърши ли вече? — Влажните му сини очи гледаха объркано в листите и бележките пред него, после ни погледна озадачено и пак погледна бележките си. Толкова беше сладък, а и въпросът му беше съвсем навременен. Едва се сдържах да не се разсмея. Бенет плъзна веселите си очи към мен и после към съдията.

— Не, господин съдия. Извинете ни. Ние малко се поуვлякохме.

Съдията наклони глава настрани и промърмори:

— Всъщност не е за първи път и няма да е за последен.

— Поне знаем в какво се забъркваме — казах и Сара се засмя. Подадох ѝ букета си и се обърнах с лице към Бенет, който взе ръцете ми в своите. Сега вече не бързах. Искях да преживея и да се насладя на всеки миг.

Съдията започна с встъпително слово за брака и любовта. Поглъщах всяка дума и в същото време бях напълно изгубена в очите на Бенет. Казах своята клетва и тогава той се доближи до мен, притисна се до събраните ни ръце. Гледах как устните му се движат, докато повтаряше всяка дума:

Обещавам да съм твой любим и твой приятел.

Твоят поддръжник в конфликт.

Твоят съучастник в пакости.

Твоят най-голям защитник и най-свиреп опонент...

Когато каза това, очите му палаво грейнаха и палецът му погъделичка дланта ми, погледна в устата ми и облиза устните си.

Копеле.

Очите му потъмняха, гласът му стана по-плътен.

Обещавам да ти бъда верен, предан и да поставям нуждите ти пред всичко друго. Това е моята клетва Клоуи, моя единствена любима. Ти си единственият човек, който не ми отстъпва по нищо и е напълно равен с мен във всяко едно отношение.

Роклята ми се стори тясна, вятърът спря. Стана горещо.

Съдията се обърна към мен и попита:

— Клоуи, вземаш ли този мъж за свой законен съпруг, когото ще обичаш и уважаваш, с когото ще споделяш радост и болка, здраве и болест, добри и тежки времена, бедност и богатство, докато смъртта ви раздели?

При първия опит да отговоря, думите заседнаха на свитото ми от емоции гърло. Най-сетне успях.

— Да.

После се обърна към Бенет, изрецитира същите думи и без никакво колебание Бенет изрече сричката, която променя живота на хората.

— Да.

Обърнахме се към Хенри и Сара да вземем халките. Докато съдията говореше за значението им, аз плъзнах пръстена по пръста на Бенет. Той го гледаше с усмивка, която не можех да се сравня с нищо земно. По дяволите, дори и пръстенът му отиваше. Този мъж вече бе мой. Официално мой. Щом не искаше да си направи татуировка с името ми, този пръстен беше поне някаква утешителна награда.

Прокарах пръст по пръстена, той се опита да се отдръпне леко назад, но точно тогава усетих огромна драскотиха в платината. Вдигнах ръката му да го огледам по-добре. Това какво е? Драскотина в пръстена му? Тогава Бенет поклати глава и прошепна:

— Всичко е наред.

— Какво, по дяволите, е това? — попитах тихо.

— После ще ти обясня — каза през зъби.

Усетих как очите ми пламват и гневът се надига, а Бенет едва се сдържаше да не се разсмее, когато съдията каза:

— Ако някой е против съюза между този мъж и тази жена, да говори сега или да замълчи завинаги.

Настана гробовна тишина. Гледах го в очите и чакахме... чакахме... един кораб да мине и да надуе сирената си и да раздере тишината. Ръцете ми полетяха към ушите. Някои от гостите подскочиха от изненада, даже някой изпищя от уплаха. Кошмарният звук отекна и дълго вибрира по пясъка, докато накрая потъна в заблатената трева.

— Е — усмихна се Бенет, — май нямаше да можем да продължим, ако вселената не беше решила да ни предупреди, което е много мило от нейна страна.

Всички избухнаха в смях, аплодираха и съдията каза:

— В такъв случай, силата на правомощията, гласувани ми от щата Калифорния ми дават законното право да ви обявя за съпруг и съпруга. Клоуи, можеш да целунеш съпруга си.

Затанцувах от щастие при тази малка победа, а Бенет ме изглежда с престорено недоволство. После се надигнах на пръсти. Без обувки, бях толкова по-ниска от съпруга си... от моя съпруг. Придърпах го рязко към себе си. Не ми пукаше, че хората гледат. Не ми пукаше, че сега се очакваше да ме целуне кратко и да оставим по-сериозното целуване за после. От този момент нататък, този мъж щеше да бъде мой съпруг и исках да се уверя, че нищо не се е променило.

Прегърна ме толкова здраво, че не можех да дишам. Устните му се притиснаха твърдо към устата ми, разтвори я, езикът му се плъзна по моя... един, два, три пъти. Буквално усещах вкуса на вибрациите на потребността и глада му. Гърлените му звуци попиваха дълбоко в тялото ми. Дишаше накъсано, плитко, неравно.

— Мамка му, Клоуи. Искам да те заведа някъде насаме.

И тези думи ме накараха да се отдръпна от него, защото се страхувах, че ако не ме пусне, ще разкъсам смокинга и ще го нападна тук, пред олтара и пред всички.

Без дъх и ухилени като репи се обърнахме към гостите, които бяха готови да пляснат, но ръцете им бяха замръзнали във въздуха и ни гледаха шокирани. Ясно! Май целувката е била доста дива като за пред олтар.

— Давай, момиче — извика Джордж точно когато Джудит изкрещя:

— Ето така се целува жена!

И тогава всички изригнаха в смях, ръкопляскаха и ликуваха щастливи за нас.

— Дами и господа — извика съдията, — за мен е огромно удоволствие да ви представя Бенет и Клоуи Райън.

Клоуи Райън?

Обърнах се да го убия Бенет с поглед и да смажа огромната му усмивка, когато около нас изведнъж настана пълен хаос. Потънах в прегръдката на Сара, после на Джулия, Джордж, Мина. Баща ми хвана лицето ми в ръце и ме целуна звучно по бузата. Елиът и Сюзън ме задушиха от двете страни, Макс и Хенри ме вдигнаха на ръце, за да ме целунат, Уил ме целуна по бузата и накрая Бенет ме хвана за ръка и хукнахме по алеята далеч от пресата на стотици прегръдки и целувки.

Побягнахме през калта, оставихме кални следи по верандата. Когато влязохме вътре, Бенет ме дръпна към кухнята. Дрънкането на чинии, виковете, раздаването на заповеди, суетнята, всичко изведнъж застина, замръзна. Когато Бенет ме обърна и ме закова за стената, увисна ужасяваща тишина. Устните му веднага се залепиха за шията ми, плъзнаха се по брадичката, по устните ми. Дланите му пътуваха към гърдите ми, стисна ги през роклята. Усещах ерекцията му, притисната в стомаха ми.

— Тази вечер — изръмжа във врата ми. — Тази вечер възнамерявам да изконсумирам този брак така, че после ще куцаш по плажа във Фуджи.

Избухнах в смях, обвих ръце си около него, устните му намалиха темпото и накрая бавно целуна рамото ми.

— Обещаваш ли? — попитах.

Той въздъхна, пак ме целуна и каза:

— Обещавам. Сега, колко часа трябва да се държа добре с лудите семейства навън, преди да мога да те завлека и да сложа ръце върху голата ти кожа?

Погледнах през рамото му да потърся часовника на кухнята, но видях само около двайсет изумени лица, които ни гледаха с отворени усти и разширени очи. Единият от сервитьорите беше толкова впечатлен от представлението, че купчината празни чинии в ръката му бавно се наклони и всичко падна и се разби на земята. След оглушителния тътен от удара на порцелана в плочките на кухнята хората сякаш се размразиха. Някой хукна за метла, друг за лопата,

готвачът започна да раздава команди. С Бенет се извинихме тихичко и се изнизавме от кухнята към края на верандата и гледахме как гостите ни се събират на групички върху поляната блато. Сервитьорите вече разнасяха табли с предястия. Надигнах се на пръсти и прошепнах в ухото му:

— Току-що се оженихме. Това означава, че от този миг нататък си официално моята мъжка прислуга.

Дългите му пръсти се плъзнаха под мишницата ми и започна да ме гъделичка, а с другата ръка взе една висока чаша с шампанско, подаде ми я, взе една и за себе си и се чукнахме.

— За нас.

— За нас.

Хората започнаха да се събират за снимки и Макс ни махна да отиваме. Сара се обърна и се засмя на нещо, което Джордж ѝ каза, и едва тогава видях роклята ѝ. Бенет трябва да я е забелязал в същото време, защото пое въздух през зъби, хвана ме за ръката и ме поведе към фотографа.

— Какво ще кажеш за това — започнах.

— Да — каза тъжно. — Какво мога да кажа за това?

— Какво стана, Бенет Милс?

Той бавно плъзна очи към мен, когато чу с какво фамилно име се обръщам към него, поклати глава и каза:

— Очевидно вратата на вана е била отворена, когато сме тръгнали от химическото чистене.

— Говореше и се опитваше да се усмихва на гостите, докато се промушвахме измежду тълпата, за да стигнем до фотографа. — И преди да попиташ, Уил се препъна и изтърва пръстена ми на паркинга, докато се опитваше да ми покаже колко добре е полиран. На косъм съм от това да те заключа в банята и да те сложа на колене пред мен, така че ако се опиташ точно сега да кажеш нещо за роклята, или за пръстена, или за мократа поляна, само ще ме убедиш, че имаш нужда от пенис в устата, за да млъкнеш. Освен това ще провалиш деня, а дневният ред е: снимки, вечеря, танци, торта, дълго чукане. Така че много внимавай какво ще говориш от този момент нататък, Клоуи Райън.

Когато приключихме със снимките, музиката вече пулсираше от колоните на верандата. Имах чувството, че съм пияна или надрусана от присъствието на мъжа до мен и от целия ден като цяло.

Той не пусна ръката ми и за секунда, но дори и да се бе опитал, нямаше да му позволя. Харесваше ми да усещам как пръстенът му (с огромна дупка) се притиска между пръстите ми и как непрестанно целува ръката ми, но знаех, че просто иска да се увери, че пръстенът е там.

През следващите два часа обиколихме всички гости да им кажем добре дошли и да се запознаем с някои от тях. След предястията хората се понапиха и започнаха да се отпускат, дори да подивяват. Истината е, че беше много хубаво, всички тези хора бяха дошли заради нас.

Когато сервираха вечерята, хората крещяха, говореха страшно силно, през няколко минути дрънкаха с ножове по чашите си и искаха да се целунем. Някои от подканите бяха доста мръснишки и ставаха все по-мръснишки. Започвах да се притеснявам, че Бенет с един замах ще събори всичко от масата и ще ме метне на нея, но когато Кристин ни каза, че оркестърът ще свири първия танц за младоженците, а хората не спираха да тракат и да крещят „Горчиво“, Бенет се наведе към мен и каза:

— Ако сложиш езика си в устата ми още веднъж, напускам партито и те вкарвам в кревата, госпожо Райън.

— Добре, ще се държа прилично, защото искам торта, господин Милс.

Очите му се затвориха, наведе се към мен и нежно целуна устните ми. Как успяваше да се държи така безобразно сладко и да командва в същото време?

Тръгнахме към средата на дансинга. Всички мълчаха. С първите акорди на мелодията Бенет ме погледна с дяволската си усмивка, придърпа ме рязко към себе си и стисна задника ми. Всички започнаха да викат във възторг и да го насърчават. Погледнах го с намерение да се направя на обидена, но истината е, че не ми пукаше. Изобщо не ми пукаше.

Без обувки бях много по-ниска от него и ми беше адски неприятно, че не мога да го виждам в очите по време на първия ни официален танц като съпрузи. Изправих се на пръсти, поклащах се в ръцете му и след няма и половин минутка той пхна ръце под мишниците ми и ме вдигна нагоре така, че лицето ми да е на едно ниво с неговото. Краката ми висяха във въздуха.

— Така по-добре ли е? — попита с дрезгав глас.

— Много по-добре.

Зарових пръсти в косата му и плъзнах устни по неговите. Всички снимаха с камери и телефони. Представях си стотици снимки, на които Бенет ме бе вдигнал на ръце и бавно ме въртеше в кръг, а краката ми бяха все още мръсни и черни от калта. Всеки, който погледнеше тези снимки след време, щеше да разбере що за сватба сме имали: съвършена. Песента беше към края си, но той ме задържа още малко в прегръдката си и чак тогава бавно ме спусна надолу.

— Обичам те — каза, огледа лицето ми и най-накрая погледът му се спря върху устните ми.

— И аз те обичам.

— Боже, не мога да повярвам, че си моя съпруга.

— Женени сме. Това е лудост. Кой го допусна? — засмях се аз.

Той дори не се усмихна. Очите му натежаха, гласът му беше тих и плътен.

— И ще се отнеса към тялото ти с пълно неуважение. По-късно.

Сякаш някой покри кожата ми с течно сребро. Бенет бавно ме пусна по тялото си. Тих стон се откърти от устните ми, когато притиснах стомаха си към пениса му и усетих леката му ерекция.

— Бих се отнесъл с неуважение към теб още сега, но съпругата ми иска торта.

Започна нова песен и веднага усетих на рамото си ръката на баща ми. Бенет се обърна и поведе майка си в ритъма на мелодията. По време на целия танц очите ни се търсеха. Искаше ми се да извикам. И това щеше да бъде най-щастливият вик, който някой някога е чувал.

— Майка ти би била много щастлива днес — каза татко и ме целуна по бузата.

Усмихнах се. Мама ми липсваше с онази постоянна пулсираща болка на празнота. Никога не е била от модерните печени майки. Тя беше от сладките майки, които прегръщат децата си и ги бранят.

Понякога повече от нужното. Тя би намразила Бенет в началото и при тази мисъл се засмях на глас. Тя би казала, че е задник, и че трябва да си намеря някой по-емоционален мъж, мъж, който обича да дава на жената това, което ѝ се полага. И после щеше да види как ме гледа в някой момент, когато и Бенет не подозира, че някой го наблюдава, щеше да види как прокарва пръсти от слепоочието до брадичката ми, или как целува ръката ми, когато никой не ни гледа и щеше да разбере, че съм намерила единствения мъж, който можеше да ме обикне така силно, както ме обичаше баща ми, а баща ми ме обичаше повече от всичко на тази земя.

Точно по този потаен начин баща ми бе спечелен на наша страна. След онази катастрофална Коледа в Бисмарк, когато баща ми въртя Бенет на шиш цялата вечер и после влезе в стаята ми и ни завари как го яздя като жребец и само дето не мяха шапката и камшика, баща ми дойде за около седмица в Ню Йорк и отседна при нас. През първите няколко дни Бенет се беше скъсал от работа и баща ми постоянно повтаряше, че един мъж трябва да носи на жена си не само материално спокойствие, но и емоционален комфорт.

Една от вечерите Бенет се прибра много след полунощ. Татко станал да си налее вода. Видял ни на дивана, как лежа сгушена в скута му и как пръстите му нежно галят лицето и косата ми. Аз не спирах да приказвам, разказвах за всяка подробност от деня си, а Бенет, колкото и да беше изтощен, слушаше, защото искаше да чуе, защото настояваше да прекарваме времето заедно, независимо колко е късно. Баща ми призна, че е седял на вратата и ни е гледал пет минути втрещен да види другия Бенет и после се е сетил за водата и тихичко се отдалечил.

Изведнъж усетих, че баща ми прави някакви знаци към Бенет над рамото ми и после чух дълбокия му гърлен смях, онзи който се надигаше от стомаха му като мехурчета на шампанско. Това беше най-тихият и в същото време най-щастлив звук на света.

— Какво сте намислили вие двамата? — попитах баща ми.

— Просто давам на зет си малко безгласни съвети.

Изглеждах го заканително, но баща ми каза:

— Питай мъжа си за какво става дума.

Бен веднага обърна глава към нас, а очите му грееха весело. Татко ме прегърна, целуна ме по бузата, а Бенет застана до мен, наведе се и прошепна в ухото ми:

— Баща ти току-що ми каза, че иска пет внучета.

Истински писък на ужас се изтръгна от гърлото ми, но за щастие от микрофона се изля оглушителна музика, което означаваше, че партито тепърва започва. Хората се изсипаха на дансинга, а ние отидохме да пийнем по чаша вода. Уил мина покрай нас понесен от лудите ми лели. Бяха го стиснали с такова обожание, че на Уил не му остана друго освен да се разсмее.

— Господи, Хана, къде си? — извика той.

В другия край, далеч от дансинга, Хана бавно остави плодовата си напитка, вдигна ръката си, украсена с брилянтен годежен пръстен, и извика:

— Този пръстен това ли означава? Да идвам да те спасявам?

Той поклати трескаво глава.

— Да!

Най-сетне, след като го остави да се пържи няколко минути на адския огън, Хана тръгна към него, измъкна го от лелите и го прегърна. Усмигнах се и погледнах Бенет.

— Може ли вече да си вървим? — попита той и погледът му падна върху устните ми.

Почти никой от гостите не си беше тръгнал и партито вероятно щеше да продължи поне още няколко часа, но единственото, което исках, беше да се качим горе и да съблека смокинга от тялото на съпруга си.

— Още час — казах и дръпнах ръкава на сакото, за да видя колко е часът. Беше едва осем и половина. — Още час и след това съм само твоя.

* * *

В крайна сметка останахме още цели три часа. Три часа танци и пиянски наздравици. Макс и Уил влачеха Бенет до бара няколко пъти за по един последен шот. Най-накрая Бенет се появи зад мен до бара, където говорех с Хенри и Мина и ме прегърна през кръста.

— Сега — прошепна.

Облегнах се в ръцете му, усмигнах се на Мина и Хенри и казах:

— Мисля, че ме зоват.

Нямаше цветчета и ориз, с които да ни изпратят, но за сметка на това Уил и Хенри награбиха цял пакет салфетки и започнаха да се целят в нас, но залитаха пияни край бара и така и не успяваха да ни уцелят.

Изнизахме се покрай бара и махнахме на гостите.

— Лека нощ на всички и благодарим, че уважихте събитието — опитах се да надвикам ентусиазираните мръснишки подвиквания. Бенет ме дръпна напред и им помахаша през рамо.

— Да тръгваме.

— Беше толкова хубаво да ви видим всички тук — извиках и продължих да махам на семействата ни и на гостите.

Бенет буквално ме извлече, вдигна ме и ме метна през рамо. Последваха оглушителни викове и някой метна още един пакет салфетки и този път уцели Бенет по главата. Той ме пренесе до фойето и после ме плъзна по тялото си. Целуна шията ми, брадичката и устните и попита:

— Готова ли си?

— Повече от готова.

Но когато се обърнах към асансьорите, той ме хвана за ръката и ме спря, а с другата ръка извади от джоба си превръзка за очи.

— Какво...? — попитах и усетих как по лицето ми се плъзва колеблива усмивка. — Какво ще правиш с това във фойето?

— Отвличам те.

— Но... нали имаме стая горе — изскимтах тихо. — С голямо легло и няколко от твоите вратовръзки, с които могат да се правят разни... перверзни неща. И цяла тубичка лубрикант в чекмеджето.

Той се засмя и потърка носа си в бузата ми.

— В лимузината, която ни чака отпред, има сак с мои вратовръзки, тубичка с лубрикант и някои други неща за правене на перверзни неща.

— Какви други неща?

— Просто ми се довери — каза.

— Къде отиваме? — попитах и се запрепъвах след него, докато той ме дръпна рязко за ръката и ме поведе към изхода.

— Просто ми се довери.

— Трябва ли да летим със самолет?

— За бога, жено, повярвай ми — прошепна в ухото ми и ме плесна закачливо по дупето.

— Не ми ли се полага оргазъм тази вечер?

Той ме придърпа към себе си и каза:

— Това е планът. Сега млъквай.

ОСЕМ

Бенет ми помогна да се кача на задната седалка на лимузината и завърза очите ми. Дори опъна да види дали превръзката е добре закрепена. Беше широка и много здраво вързана. Покриваше половината ми лице. Не виждах абсолютно нищо, но когато седна до мен и се наведе да целуне шията ми, усетих божествения аромат на... Бенет.

— Ще ме чукаш в колата ли? — попитах и започнах да опипвам тялото му. Намерих ръката му и я сложих около кръста си. Смахът му вибрираше чак в костите ми. Наведе се и плъзна ръка под сватбената ми рокля и бавно започна да я вдига по краката ми. Върхчетата на пръстите му нежно погъделичкаха коляното ми, после нагоре по бедрото, и накрая се спряха върху тънката бяла дантела, която едва покриваше триъгълника ми. Вкара кокалчето на показалеца си под деликатната материя и започна бавно да го движи по влагата между краката ми.

— Мамка му — изсъска. — По дяволите, Кло!

Отдръпна се назад, плъзна два пръста между краката ми и започна да ги движи дълбоко в мен.

— Не ми е много до нежности тази вечер.

Наклоних глава назад, за да му дам достъп до шията си и прошепнах:

— Това е добре. Не те искам бавен и сладък.

— Но това е първата ни брачна нощ — каза с престорена изненада. — Не трябваше ли да те сложа да легнеш на легло от цветя и пера и да ти доставям бавно, сладко и безкрайно удоволствие?

Сложих ръка върху неговата и силно натиснах пръстите му в мен.

— Може, но след като съм прежулена навсякъде и ме боли. Да речем някъде около полунощ.

Смахът му беше мрачен и напрегнат, знаех, че едва се въздържа. Изтръпнах, мравки залазиха по гърба ми.

— Значи имам разрешението ти да бъда груб? — попита и дъхът му опари кожата ми.

Кимнах. Гърлото ми беше прекалено сухо, за да говоря.

— Малко по-строг и насърчаващ? Може би малко по-перверзен от обикновеното?

Кимнах.

— Каж ми!

Когато издишах, въздухът трепереше между устните ми.

— Искам те перверзен, див, нетърпелив. Така се чувствам самата аз.

Той извъртя китката си и вкара трети пръст. Усетих хладния допир на халката му и извиках от сензационното усещане на студения метал върху горещата ми кожа. Палецът му правеше малки кръгчета около клитора ми. Беше абсолютен експерт! Умееше да ме дразни до побъркване, защото винаги заобикаляше на милиметри най-чувствителната точка.

Движението около нас беше много интензивно, непоносимо силно за ушите ми, но в един миг всичко утихна и усетих как гумите на колата стъпват върху... мост?

— Излизаме ли от Колорадо?

— Да.

— Ще се качваме ли на самолет? — попитах пак.

— Не ти ли е хубаво? Ръката ми не се ли справя добре? — попита раздражено.

— ... какво? — попитах напълно объркана.

— Мислиш си за уличното движение, а не за трите пръста, които те чукат в момента?

— Аз...?

Той извади пръстите си от мен, хвана ме за раменете и ме сложи на колене пред него. Приблужи се по-близо до мен и тогава разбрах, че съм между краката му. Чух как разкопчава ципа си и как смъква панталоните по краката си. Беше много тихо.

— Ела тук — каза и сложи ръка на врата ми. — Смучи!

Въпреки грубата команда, движенията му бяха нежни. Леко натисна главата ми надолу, сякаш не беше сигурен как да съчетае измъчващата го необходимост с факта, че вече сме женени. Бяхме говорили с часове как ще бъдат нещата след брака, когато останем

сами и най-сетне женени. Тогава и двамата се уверявахме, че не може да бъде различно. Но сега, когато официалната част беше приключила, усещах лекото му колебание.

Бяхме си казвали, че е изключено нещо да се промени, че това е само един лист хартия и два пръстена. Никога не си бяхме обещавали, че изведнъж ще започнем да се държим мило един с друг или че тепърва ще започнем да се правим на обидчиви и лесно раними от някоя и друга по-груба приказка. Бяхме си обещали, че в спалнята ни всичко ще бъде позволено. Заклехме се един пред друг винаги да питаме, когато имаме нужда от отговор.

Но сега, докато устата ми се плъзгаше по дължината му, усещах, че ръцете му са свити в юмруци до тялото му. Не бяха както винаги в косата ми. Тазът му беше като залепен за седалката, а не се надигаше нагоре да посрещне устата ми. И тогава направих първото, което ми дойде наум — оттеглих се и седнах на пети. Бенет дишаше насечено, но като изключим шума от дишането му, в колата беше много тихо.

— Какво стана? — попита с контролирано недоволство.

Какво се случи? Кой е този опитомен мъж?

Исках да видя лицето му.

Пое въздух и попита:

— Мамка му! Защо, по дяволите, спря?

А, ето това е моят Бенет.

— Знаеш защо.

Силните му ръце ме дръпнаха напред и ме сложиха грубо на земята, дупето ми се удари в пода. Разбрах, че съм с гръб към седалката срещу него. Коленете му се забиха до главата ми и без да каже и дума, притисна пениса си в устните ми и ги разтвори.

— Смучи — каза и този път усетих гнева и потребността му.

Нямах време дори да го почувствам в устата си, когато юмрукът му се уви около косата ми, за да ме задържи на едно място и започна да се движи в устата ми, без да влиза прекалено дълбоко. Все още. После пусна косата ми, но само за да сложи ръце от двете страни на лицето ми и пак не можех да мърдам. Този път започна да влиза по-дълбоко. Ставаше доста нетърпелив.

Колата спря и Бенет удари копчето на интеркома и успя да каже, макар и с много рязък тон:

— Чакай тук.

След това ръката му веднага се върна на лицето ми.

— Мамка му, Кло! — простена.

Ръцете ми се стрелнаха нагоре и се увиха около таза му. Усетих как мускулите на задника му се свиват с всеки тласък в устата ми и едва не заскимтях от желание. Не можех да видя нищо, но всеки път когато тласкаше дълбоко в гърлото му и усещах косъмчетата около пениса му в лицето си, исках да изцедя и последната капка на удоволствието му. Да я изсмуча. Отчаяно се нуждаех да му дам точно това.

— Мамка му, колко е хубаво — каза с дрезгав глас. Движенията му също ми подсказваха, че е към края. — Тези прелестни устни и езикът ти около мен.

Плъзнах ръка между нас, намерих топките му. Стисках леко и ги галех.

Един последен тласък, застина и свърши в устата ми с вик. Поглъщах движенията му, докато на езика ми остана една-единствена капка. Наклоних глава назад и усетих нежния му палец по долната ми устна. Не каза нищо. Просто се наведе, нагласи превръзката върху очите ми и ме целуна. Езикът му се плъзна по моя.

— Кажи ми, че харесваш вкуса ми — прошепна.

— Обожавам вкуса ти.

Тогава вдигна роклята ми и започна да движи ръката си по деликатната дантела на бельото ми, сякаш да се убеди, че това, което казвам, е самата истина. Наведе се напред и прошепна в устните ми:

— Мамка му, колко обичам устата ти. И колко обичам да я чукам.

Допирът му беше нежен, сякаш ме докосваше за първи път. После чух как се изправя и оправя дрехите си. Хвана ме за ръката и каза:

— Хайде, госпожо Райън, пристигнахме.

* * *

Със сигурност бяхме в хотел. Чувах звука от асансьорите и търкалянето на колелцата на куфарите. Чух също как разговорите около нас замлъкнаха. Предположих, че хората ни гледат. Представих си как ли изглеждаме: Бенет носи на ръце булка с превръзка на очите,

през рамото си е праметнал сак, пълен с кой знае какво. Освен това краката ми бяха боси и кални.

— В хотел ли сме?

— Тихо — прошепна с устни, опрени в слепоочието ми. — Почти стигнахме.

Носеше ме като перо. Стъпките му бяха стабилни и бързи. Опрях устни в шията му и попитах:

— Всички ли ни гледат?

Той обърна глава и се засмя тихо в ухото ми.

— Да, определено.

* * *

Когато влязохме в асансьора, миризмата ми се стори позната. Дали не се бяхме върнали в „Дел“? Дали не беше инсценирал това пътуване само за да ме заблуди? И ако е така, защо, по дяволите, би направил такова нещо?

В асансьора пътувахме в мълчание. Държах се здраво за врата му и се опитвах да чуя на кой етаж сме, да доловя нещо, което да ми подсказва къде сме. Ръката му стисна коляното ми сякаш да ме успокои.

— Добре ли си? — попита.

Кимнах и точно тогава чух звънчето на асансьора и вратата се отвори, но Бенет не помръдна. Едва сега осъзнах, че с нас е имало и друг човек, който сега бе слязъл. Какво ли си мислеха хората, докато ни гледаха? Едва ли някой се е усъмнил, че пътувахме към първата си брачна нощ.

Когато асансьорът спря за втори път, разбрах, че сме стигнали. Бенет излезе и тръгнахме по коридора. Стори ми се че вървим с часове!

— Искam те в мен — казах тихо с лице, притиснато във врата му.

— Скоро.

— Нали няма да ме караш да чакам?

— Искam само да влезем и да те съблека. От там нататък планът е известен.

Нещо ми се струваше много познато. Завоите по коридора, аромата... и тогава изведнъж разбрах.

Разбира се!

Разбира се!

Бенет спря, извади ключа и отвори вратата.

Нямаше нужда да маха превръзката от очите ми, вече знаех.

Той ме плъзна по тялото си много внимателно и махна превръзката от очите ми. Да, това беше стаята, в която отседнахме, когато дойдохме тук за първи път, за онази конференция преди две години. Абсолютно същата стая. Същият диван, същият балкон, същата малка кухня, но бяха сменили бюрото, което счупихме.

Това беше стаята, в която за първи път започнахме да се опознаваме, когато аз станах негова, а той мой. Усещах как ме гледа и изучава реакцията ми, но цялата седмица беше така наситена от емоции, и сега като че бях онемяла и може би дори бях малко безчувствена. Сякаш след целия ужас около двете семейства, сватбата, обетите ни и потребността ми да го почувствам, мозъкът ми отказа да работи и ми се зави свят.

Бенет застана зад мен и попита:

— Добре ли си?

— Да.

— Никога не загубихме това, което намерихме в тази стая — каза и целуна рамото ми. — Всъщност се превърна в нещо като най-великата омраза-любов на всички времена.

— Да, напълно си прав. — Обърнах се и си помислих дали не е време да разкъса роклята ми и да ме чука на пода. На колене. Но очите му бяха ясни, бистри, гледаше ме с особено внимание. Направи крачка към мен и ме целуна по линията на брадичката.

— Миришеш толкова хубаво.

— Какво става, Бенет? Очаквах, че ще бъдеш груб и нетърпелив?

— След като изучавах устата ти в колата, малко се успокоих.

Затворих очи и спомените ме заляха.

— *Казах ти, че никога не съм правила такова нещо и не знам как да го контролирам.*

— *Вече ти казах, че не съм бил с друга, откакто всичко започна — каза той.*

— Това не значи, че няма да вземеш някой подхвърлен ключ към междукрачието на друга.

— Нека спрем с кавгите, поне за една нощ — помоли ме той и ме целуна отчаяно. Три пъти.

Отворих очи.

— Каква част от първата нощ ще пресъздадем?

Той сви рамене, усмихна се. Изглеждаше толкова млад, почти невинен.

— Мисля да прескочим кавгата в банята, но със сигурност ще искам да ме събудиш със свирка. — Наведе се, целуна ме, огледа лицето ми. — Кло, искам да махна тази рокля от тялото ти. Имам чувството, че от месеци не сме били голи един до друг.

Кимнах и издишах с облекчение, когато големите му ръце се плъзнаха по голия ми гръб. Разкопча роклята и я плъзна по раменете ми. После ми помогна да я прекрача. Обърнах се с лице към него само по сутиена без презрамки и най-малките прашки, които някога съм обувала в целия си живот.

Без да каже и дума, той се пресегна и ги съдра, след което ръцете му се хвърлиха към сутиена и разкъсаха и него. Вдигнах ръце да се покрия... може би инстинктивно. Сърцето ми щеше да гръмне като балон.

— Мисля, че има какво друго да облечеш за мен тази вечер, нали? — попита и погледна сака, който беше пуснал до вратата.

— Имам...

Той вече клатеше глава.

— Няма да ти потрябва. Може би сутринта, но не сега.

Бенет целуна рамото ми и нетърпеливо прокара ръце по гърдите и бедрата ми.

— Съблечи ме — каза.

Изведнъж ми се стори сюрреалистично да стоя така пред него. Беше ме виждал гола хиляди пъти, и един бог знае колко пъти ме бе командвал. Но този момент ми се стори толкова зареден. Не беше като онзи лесен инстинктивен секс, който правехме всяка вечер от две години. Това беше Бенет, който ме бе съблякъл, и сега искаше да го съблека, за да правим... брачен секс в красиво легло, в стая, натежала от спомени и емоции.

В същата стая, в която всичко започна.

Брачна нощ, брачна нощ, брачна нощ... думите кънтяха съзнанието ми. Може би точно това бе изпитал в лимузината: напрежението да го направи както трябва, да го направи забележително и запомнящо се.

Опитах се да пренебрегна факта, че ръката ми трепери, когато се захванах с вратовръзката му, но той забеляза, хвана двете ми ръце и ги стисна в голямата си длан. Другата му ръка се плъзна по клитора ми и потопи пръсти в топлината на соковете ми.

— Защо треперите, госпожо Райън?

Въпросът му ме подразни и ухапах малко по-силно долната му устна. Но след това затворих очи и се оставих на удоволствието да усещам как пръстите му се движат по клитора ми, докато накрая съвсем спря и търпеливо зачака отговора ми.

— Малко съм нервна, господин Милс — признах.

Очите му се разшириха, пусна ръцете ми и попита:

— Ти? Нервна? — Изглеждаше на ръба да се разсмее с цяло гърло да го чуят и хората в самолетите над океана. — Ти си нервна? Притесняваш се? От мен?

— Не знам... просто...

— Наистина? Притесняваш ли се? — попита пак, но тонът му беше по-различен, учуден и леко развеселен. Определено все още се опитваше да не се разсмее.

Махнах копчетата от ръкавелите му и ги пуснах на килима.

— Подиграваш ли ми се?

Той бавно поклати глава, но пусна в ход онази дяволска усмивка:

— Да.

Хванах го за ризата, свих ръце в юмруци и я дръпнах толкова силно, че копчетата се разлетяха по пода.

— Подиграваш се на съпругата си през първата брачна нощ?

Лицето му се изглади и жадно прокара ръка по гърдите ми.

— Разбира се.

— Що за чудовище си ти? — казах закачливо и одрасках корема му.

Той отговори със съблазнителна полуусмивка:

— Чудовище, което ще те чука така, че после ще изглеждаш сякаш краката ти са с петите напред и коленете назад.

Засмях се, ударих го закачливо, той самият се опита да прикрие усмивката си, но след това се наведе и ме целуна грубо. Притискаше езика си в моя и хапеше устните ми.

— Хайде, Кло. И двамата знаем колко съм лесен. Погрижи се за пениса ми и нощта ще е триумф.

Прокарах ръце по тялото му, под пръстите си усещах всеки мускул, всяка извивка. Когато засмука шията ми, започнах да треперя. Притиснах се към него. Обичах да усещам гладните му търсеци ръце по гърба и дупето.

— Престани с тези страхове и нерви и ме съблечи — изсъска, изрита обувките си настрани и се наведе да събуе чорапите си.

Дръпнах ципа на панталона му малко по-силно от необходимото и го свалих надолу заедно с боксерките. Той сложи ръце на кръста ми и ме поведе заднешком към леглото. И тогава клекна пред мен, обгърна таза ми с ръце и целуна пъпа ми. Халката му блестеше в почти тъмната стая. Единствената светлина идваше от банята.

— Женени сме — каза тихичко и пак целуна пъпа ми. — Аз съм твоето сигурно местенце, твоето убежище. Винаги съм бил твоето убежище.

Плъзнах ръце в косата му и дръпнах леко. Бенет беше прав. Той предизвикваше и най-доброто, и най-лошото в мен и колкото по-истинска бях пред него, толкова повече ме обичаше. За мен най-сигурното място на света беше в ръцете на Бенет.

Устните му се плъзгаха по корема ми, от единия до другия край на таза ми, по ребрата, езикът му нежно мина по зърната ми и леко ги захапа. После се изправи и целуна врата ми. Очите му грееха хищнически, черни. Косата му падаше над очите.

— Колко пъти сме били заедно така? Голи един до друг?

— Може би милион — свих рамене.

— Все още ли се притесняваш? — попита тихо, вдигна лявата ми ръка и целуна пръстена ми.

Гледах как езикът му се стрелва навън и облизва пръста ми.

— Вече не.

— Щастлива ли си, че го направихме? — попита съвсем сериозно.

Кимнах и успях да кажа с дрезгав глас:

— Чувствам се, сякаш съм направила пакост и е толкова хубаво.

Той се усмихна и тогава добавих:

— Мисля, че ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало.

— Мислиш? Ти мислиш? — Палецът му се плъзна по устната ми и после в устата ми. — Мислиш? Ти?

Кимнах и силно захапах палеца му.

— Не хапи, а засмучи.

Когато обвих палеца му с устни и завъртях език около него, той изръмжа и потръпна.

Усещах ерекцията на пениса му, притиснат към корема ми. Ръцете му трепереха от двете страни на лицето ми.

— Погледни ме.

Не можех да откъсна очи от пениса му, притиснат между нас.

— Погледни ме — избуча.

Вдигнах очи към неговите и той заби палеца си по-дълбоко в устата ми. Притисна езика ми и докато бавно изплъзваше палеца си навън, зъбите ми минаха по него като гребло.

Настана спокойна, удобна тишина. Бенет просто стоеше и следеше движението на палеца си по влажната ми долна устна.

— Женени — каза тихо, сякаш на себе си.

Обичах честните му изразителни бадемови очи, умната му уста, изваяното му лице. Обичах рошавата му коса, издутината на адамовата му ябълка, особено когато преглъщаше. Обичах широките му гърди, божествено красивите му ръце, мускулите на корема му, бедрата, дългите му пръсти и всеки милиметър от твърдия му пенис. Но най-много от всичко обичах брилянтния му ум, самоконтрола и прекрасното му чувство за хумор. И обичах начина, по който ме обичаше.

Бенет наклони глава назад и попита:

— За какво мислите, госпожо Райън?

— Мислех си... Добре че обичам тялото ти толкова много, защото само така мога да преживея разочарованието си от съдържанието на мозъчното ти вещество.

Той сложи ръце около кръста ми, повдигна ме и ме метна на матрака.

— Ако си мислиш, че ще се съобразявам с тая голяма уста след брака... — започна, качи се на леглото и се надвеси върху мен.

— Това ще означава, че съм права? — завърших изречението вместо него и увих ръце около врата му.

Той се наведе да ме целуне и ми се усмихна съблазнително.

— Всъщност, да.

Много често, когато оставахме сами, имах чувството, че времето се топи и светът около нас изчезва, разтваря се и се превръща в нищо. Наистина очакването за тази нощ ме беше изнервило, но когато усетих тежестта на тялото му върху моето, когато устата му покри устните му, после шията, раменете, гърдите, едва тогава всички тревоги изчезнаха и се отдадох на инстинкта. Звуците на възбудата му вибрираха в устата ми и надолу по гърлото. Усещах потребността му да ме вкуси, да ме целува навсякъде. Мислех, че познавам този мъж по-добре от себе си. Знаех как да го докосна, как да го обичам, как да го накарам да направи нещо или всичко с тялото ми. Ето защо, когато ръцете му разтвориха бедрата ми и палците му започнаха да правят малки кръгчета върху клитора ми, и когато очите му се фокусираха върху лицето ми и устните му се затвориха около зърната ми, тревогата си отиде. Страхове също. Защото бях сигурна, че ние винаги ще бъдем трескавата комбинация от Бенет и Клоуи, господин Райън и госпожица Милс, господин Милс и госпожа Райън. Съпруг и съпруга. Копеле и кучка.

Бенет застана на колене между краката ми, опря ръце в бедрата ми и плъзна пениса си по влажната и хлъзгава кожа между краката ми. След това опря главичката в пъпа ми. Усещах пулса си в гърлото, нетърпеливо вдигах таза си нагоре. Изведнъж изпитах нечовешка жажда да почувствам тежестта му върху тялото си, да чуя отчаяните му звуци, нашепнати или извикани в ухото ми.

— Мога ли да кажа нещо дълбокомислено, преди да продължим? — каза и ми се усмихна.

— Опитай — казах и одрасках корема му с нокти. — Но не искам да пострадаш от дълбокомислени разсъждения.

Той оципа зърното ми, наведе се, захапа брадичката ми и каза:

— И все пак те обичам.

С тези думи се плъзна в мен. Цялата потреперих и извиках силно:

— И все пак те обичам.

— Толкова е хубаво!

— Знам!

Притиснах длани към задника му, за да усещам движенията на мускулите му, за да го придърпвам по-дълбоко в мен. Устните му търсеха моите. Думите му излизаха накъсани, отчаяни.

Толкова много

Кло, не мога.

Нека да чуя.

Нека те чуя.

Кажми ми какво изпитваш!

Кажми ми!

Кажми ми какво искаш!

Целувах шията му, наблюдавах как раменете му се свиват и отпускат, как се движи над мен.

— Искам по-бързо. Повече, по-силно. Моля те.

Той застана на колене между краката ми, стисна бедрата ми и ги разтвори още повече.

— Мамка му, Кло, толкова си красива.

И пак се плъзна в мен. Удоволствието беше много по-силно, защото очите му галеха кожата ми.

— Сложи ръката си долу. Искам да усетиш как влизам в теб.

Сложих пръсти пред влагалището си. Пенисът му минаваше между тях.

— Кажми ми какво чувстваш.

— Влага. И твърдия ти пенис — казах и го погледнах в пламналите очи. После погледна надолу да види как го докосвам с връхчетата на пръстите си и сърцето ми започна да блъска в гърдите като чук.

— Знам — каза, огледа разпиляната ми коса, вдигна мръсния ми крак и го притисна до таза си.

— Алчно, палаво момиче, знаеш ли как изглеждаш?

После намали темпото и излезе почти до края. Уплаших се, че ще спре и веднага заключих краката си около кръста му. Имах чувството, че някой бе запалил не една клечка, а цяла кутия кибрит в стомаха ми и сега всичко там гореше.

Сякаш усетил колко съм близо до края, Бенет се плъзна обратно в мен и сега вече беше изцяло съсредоточен върху основната си мисия — да ме отведе до блаженото място. Беше потен, косата му беше

мокра, една капка пот падна от челото на гърдите ми, след нея още една.

— Кажи ми колко е хубаво — каза настоятелно. Прозвуча почти като команда.

— Аз... аз...

Тласна силно в мен и повтори:

— Кажи ми, Клоуи, кажи ми колко е хубаво.

Не можех да отговоря, защото вече се разпадах. Той беше обезумял, груб. Блъскаше, тласкаше силно в мен, сякаш ме наказваше, обърна ме на леглото на колене, и ме тласкаше пак, и пак, и пак. Очите ми се затвориха, ръката му се уви около косата ми и вдигна главата ми нагоре, за да забиے зъби в шията ми. Дъхът му вибрираше върху мократа ми кожа. Стиснах в юмруците си чаршафа. Цялото ми тяло трепереше от потребността да се освободя от кошмарното напрежение.

Но той не ми даваше това, което исках. Дразнеше ме, ту засилваше, ту спираше и накрая стисна здраво челюсти, в погледа му видях неவிждано досега отчаяние и решителност. Очите ми се напълниха със сълзи. Треперех. Всичко, което се бе трупаало в слабините ми, изведнъж експлодира като течен огън и за секунди се разля в краката и ръцете ми.

Мамка му! Колко отдавна не бях изживявала това разпадане, това тотално унищожително стопяване около тялото му. Притеснявах се, че сърцето ми ще се заклеци между ребрата ми.

И тогава разбрах: той никога нямаше да се промени, щеше да си остане същият ненаситен, алчен, изискващ негодник. И когато го осъзнах, облекчението беше толкова силно, че спря дъха ми, и най-сетне се предадох на емоциите си. Треперех в ръцете му и го стисках, докато успее да си поема дъх. Но когато го попитах какво иска да направя за него, той каза:

— Искам ти да поемеш от тук на там. Да ме превърнеш в развалина.

Усмихнах се и бавно се качих върху него. Беше потен, косата му беше като след баня. Мускулите му под гладката кожа бяха изопнати като след тренировка, очите му не виждаха нищо друго освен мен. И чакаше с трескаво нетърпение да види какво ще направя.

Огледах го: косата му като топка кълчища, бадемовите му очи горяха, устните му бяха напълно унищожени, кървавочервени. Виждах

как пулсът му бие във вената на врата. Прокарах пръст по потните му гърди, през слънчевия сплит, над пъпа, по косъмчетата към пениса му, все още влажен от соковете ми, все още твърд и пулсиращ в ръката ми.

— Не — казах и прокарах ръка нагоре по тялото му.

Не беше честно. В един съвършен свят Бенет Райън щеше да бъде мъжка курва, и тогава повече жени щяха да имат възможността да се насладят на това перфектно тяло. Но честно казано... майната им на другите жени.

— Не? — повтори и присви очи.

— Ти ме изтощи, изморена съм — казах.

— Клоуи, сложи шибания пенис в устата си.

— Сигурен ли си, че искаш точно това?

Ноздрите му всеки миг щяха да избълват огън.

— Сега, Клоуи!

— Кажи „Моля“.

Той рязко се изправи и седна под мен.

— Клоуи, задави се с пениса ми. Моля.

Избухнах в луд смях, притиснах тялото си в неговото и плъзнах пръсти в мократа му рошава... божествена коса. Страстно го целувах, жадна за аромата, вкуса му и прелестния звук на стоновете му. Целувах го, затова че ме караше да се смея, затова че ме караше да пищя. Затова че беше единственият човек на света, който истински ме разбираше, затова че беше... като мен, затова че въпреки всичко успявахме да постигнем съгласие... понякога. Целувах го, затова че беше Бенет Райън, моят Красив Негодник.

Под устните си усетих усмивката му и тихото вибриране на смеха му.

— Обичам те — каза.

— И аз те обичам, мистър Райън — прошепнах. — Толкова много те обичам, че се плаша.

— Тогава подходете сериозно по въпроса и поемете този божий дар в устата си.

Издание:

Автор: Кристина Лорен

Заглавие: Красиво начало

Преводач: Гергана Дечева

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Уо; „Егмонт България“ ЕАД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: сборник новели

Националност: американска (не е указано)

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Излязла от печат: 16.01.2015

Редактор: Надя Калъчева

Художник: Shutterstock

Коректор: Надя Калъчева

ISBN: 978-954-27-1374-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9113>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.